

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She thought it was temporary,
but he always wanted forever with her.

imperfect match

ELIXIR BACHELOR BILLIONAIRES

VIKKI JAY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KUSURSUZ EŞLEŞME

ELIXIR BACHELOR BILLIONAIRES

BİRİNCİ KİTAP

VIKKI JAY

Telif hakkı © 2024 Vikki Jay

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişi, yer veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

[Vellum ile oluşturulmuştur.](#)

Kendi hayallerine yer açmaya cesaret eden tüm kızlara: Yarın geriye dönüp baktığında, yaptığın küçük seçimlerden gurur duyacaksın, dostum.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Meslek: Mükemmel Gelin

Charles

2. Hassas Bir Durum

Charles

3. Kaçıranla Kör Randevu

Daisy

4. Aptal Erkek Arkadaşı Temizleme Ritüeli

Daisy

5. Barbie Gelin Siparişi

Charles

6. Canavar Kovucu Nerede?

Daisy

7. Kek Felaketi

Daisy

8. Evlenmeye hazır mısın?

Charles

9. Benim Saçımda Bit Yok

Charles

10. Daisy Price, Güzel Kadın

Daisy

11. Olimpiyat Altını mı, Yoksa Bir Kutu Solucan mı?

Charles

12. Uçucu Yağlardan Daha İyi

Daisy

13. Sahte Eş mi, Berbat Asistan mı?

Charles

14. Karım için Ölümsüz Aşk İtirafı

Daisy

15. [Oh, Sevgilim](#)
Charles
16. [İyi Bir Eş Ol](#)
Daisy
17. [Boner - Kemik mi, mendil mi?](#)
Charles
18. [Güvenlik Mumya](#)
Daisy
19. [Sahiplik mi, değil mi?](#)
Charles
20. [Bu Sihirli](#)
Daisy
21. [Yalvarmaya hazır mısın?](#)
Daisy
22. [Gerçek Charles Hawthorne](#)
Charles
23. [Korkunç Süper Kahraman](#)
Daisy
24. [Bu Özel Bir Tatil](#)
Charles
25. [Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.](#)
Daisy
26. [Çernobil'den daha zehirli](#)
Charles
27. [Aşırı PDA](#)
Charles
28. [Kollarında sallanmak](#)
Charles
29. Tamamen, Çılgınca, Geri Dönüşü Olmaz Bir Şekilde [Dayanılmaz](#)
Charles
30. [Kalp mi, yoksa bir pislik mi?](#)
Daisy
31. [Yıldızlar Gibi Bir Arada Güzel Görünüyorlar](#)
Charles

32. [Gizlilik Anlaşması](#)

Daisy

33. [Hayaller İçin Alan](#)

Charles

34. [Sen Bebeğini Sen, Benimkini Ben Hallederim](#)

Daisy

35. [Evcil Hayvanlar ve Bitkiler Ne Olacak?](#)

Charles

36. [Tüm Babalar İçin](#)

Daisy

37. [Sana Verebileceğim Şey](#)

Charles

38. [Kasabada Yeni Bir Hamilelik Uzmanı](#)

Charles

39. [Oh, Benim Küçük Blip'im](#)

Charles

40. [Blip için her şey](#)

Daisy

41. [Kabul ediyorum, bir kontrol manyağıyım](#)

Charles

42. [Her zaman bir istisna](#)

Daisy

[Epilog](#)

[Teşekkürler Vikki](#)

[Jay'in Diğer](#)

[Eserleri Yazar](#)

[Hakkında](#)

ÖNSÖZ

CHARLES

Üç Ay Önce

"KİMSE senin bu işi yürütme yeteneğini sorgulamıyor, Charles. Yönetim kurulu üyelerinin hepsi senden daha uygun birinin olmadığını düşünüyor." Tim Baldwin içkisini yudumlarken, Hawthorne İmparatorluğu'nun en yaşlı yönetim kurulu üyesi olmasının yanı sıra, rahmetli dedemin en yakın arkadaşı olduğunu da ekledi.

Burada neyin söz konusu olduğunu biliyor.

Dört yıl önce, kardeş şirketimiz Hawthorne Holdings'in CEO'su oldum ve şimdi, onlarca yıllık geleneğe uygun olarak, yönetim kurulu Hawthorne Empire'ın bir sonraki resmi başkanını seçmek için oylama yapacak.

Birkaç hafta öncesine kadar her şey yolunda gidiyordu, ta ki bir dedikodu köşesi yalnızlığı sevdiğimi hedef alana kadar. Medyanın özel hayatıma burnunu sokması ilk kez olmuyor, ama genellikle çabucak mesleki işlerime geçiyorlar. Bu şimdiye kadar benim lehime çalışıyordu.

Üçüncü sayfa muhabirlerinin bana odaklanmaya devam etmesi için ünlülerin skandallarında veya yıldızların katıldığı düğünlerde bir durgunluk olmalı. Bir dedikodu diğerine yol açtı ve kısa sürede sıkı bir şekilde korunan mahremiyetimi sorgulamaya başladılar, beni bir tür modern keşiş veya münzevi olarak etiketlediler.

"Ancak medyanın son zamanlarda çizmeye başladığı imajınızı görmezden gelemeyiz: yalnız, toplumdan uzak bir kişi," diyor yönetim kuruluna yeni katılan ve dedikodu haberlerinin benim karakterim hakkında en doğru yargı olduğunu düşünen Ronald Grint. "Cherrywood, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aile kasabasıdır. Kasaba sakinleri

çıkarlarının güvende ve emin ellerde olduğunu bilmek istiyorlar. Aile şirketin kasaba ekonomisinin önemli bir parçası olduğu için, bekar olman ve daha da önemlisi sosyal etkinliklerden nefret etmen, birçok kişinin kaşlarını çatmasına neden oluyor, evlat."

Tim koltuğundan kalkıp sırtına hafifçe vurarak barına doğru yürürken, Ronald'ın sözleri sanki cildimin altına girip, Tom Ford takım elbise ve ipek gömleğimi delip geçmiş gibi hissederken, bana sessizce destek oluyor.

"Dün akşam belediye başkanının evinde bir akşam yemeği partisindeydim," diye devam eder Ronald, "ve biri Hawthorne İmparatorluğu'nun bir sonraki varisi konusunu gündeme getirdi. Herkes senin en iyi iş adamı olduğunu kabul etse de, imajının bir kasaba lideri için gerekli olan sıcaklıktan yoksun olduğu yönünde birkaç argüman vardı."

"Ben hükümet pozisyonu için aday değilim," diye sertçe cevap veriyorum, yumruklarımı acı verici bir şekilde sıkıyorum. "Hawthorne Holdings, son dört yılda benim liderliğimde, on yıllardır bu kasabanın ekonomisi için daha fazla şey yaptı. Henüz şirketin yüzü olmayabilirim, ama herkes kararları benim verdiğimi biliyor."

Tim geri döner ve koltuğuna yaslanır. "Hawthorne İmparatorluğu'nun başına gelince, mesele asla sadece rakamlarla ilgili olmayacaktır. Ailenin bu kasabada sahip olduğu etkiyi herkesten daha iyi biliyorsun."

Sessiz kalıyorum çünkü onun sözlerinden nefret etsem de, kalbimde bunların doğru olduğunu biliyorum.

"Bir sonraki Hawthorne varisi için resmi oylama yapılmadan önce, yönetim kurulu üyelerinin şüpheleri hakkında sana önceden bilgi vermek istedik." Ronald kravatını düzeltirken, zihnimde bir düşünce fırtınası kopuyor ve her biri öfkemin ateşini körüklüyor.

"O zaman ne öneriyorsun? Atalarımın sıfırdan kurduğu bu imparatorluğu bir yabancıya mı devredeyim?"

"Kimse bunu istemiyor, Charles." Tim hafifçe başını sallar. "En kolay çözüm, sosyal olarak daha aktif olmak. Ya da daha iyisi, evlenmek, ya da en azından nişanlanmak. Hala birkaç ayın var. Henüz bulmadıysan, hoş bir kız bul ve yerleş. Bunun nesi sorun?"

Onun bilmediği şey, mahremiyetimin, yalnızlığımın, kendime sakladığım tek şey olduğudur. Kendi başıma yeterli olmak istiyorum — kendim için, aile işimiz için ve bu kasaba için.

İŞ UNVANI: MÜKEMMEL GELİN

CHARLES

"Charles Hawthorne sonsuza kadar bekar kalacak mı?"

"Hawthorne ailesinin soyu onunla sona erecek mi?"

"Cherrywood'un kurucu ailesinin devri sona mı eriyor?"

Hawthorne Holdings'in halkla ilişkiler müdürü Jimmy Garcia, iPad'ini masaya o kadar sert bir şekilde vuruyor ki, ekranın hala sağlam olmasına şaşıyorum. Plastik bir dosyayı masanın üzerinde kaydırırken, ağzından İspanyolca küfürler dökülüyor. İçinde ne olduğunu görmek için dosyaya bakmama gerek yok.

Birkaç ay öncesine kadar, Jimmy'nin beni kızdırmak ya da daha kötüsü, beni kameralar için bir PR kuklası haline getirmek için uydurma hikayeler anlattığından şüpheleniyordum. Ama bu adam, şüpheleri koklamaya gelince bir K-9 acemisinden daha keskin bir burnu var. Şimdi, beni her ziyaret ettiğinde, günümü mahvetmek için yeterli olan bir sürü gazete dedikodu köşesi kupürleri getiriyor.

Bu dünyada daha büyük sorunlar varken, neden benim özel hayatımın peşindeler?

"Hala bir şey söylemeyecek misin?" Jimmy'nin yüzü kızarmış, her görüşmemizde saç çizgisi daha da geriliyor.

Onun için üzülüyorum. Gerçekten.

Onun yerinde olsaydım, benim için çalışıyor olsaydım, çoktan istifa etmiş olurdum.

Müşterileri spot ışıklarını ve medyanın ilgisini şiddetle nefret ediyorsa, en iyi halkla ilişkiler ekibi bile ne yapabilir ki?

Ama bu adam Hawthorne ailesine bağlı. Benim aileme.

Ofisimdeki minibara gidip bir şişe su alıyorum. Dönüp ona vermek üzereyim, tercihen

bütün o bastırılmış gerginlikle patlamadan önce, ama gözüm altın harflerle kabartmalı, gözden kaçması imkansız pembe kağıt peçeteleri görüyor: Tek boynuzlu at kadar büyüğü bir gün geçir!

Parlak siyah yüzeyde göze batan bir anomali gibi duruyorlar.

Lanet olsun bu kadına.

Yıgını aldıktan sonra, onları viski sürahilerinin arkasına itiyorum. Onları atmanın bir anlamı yok. Bunu daha önce denemediğimden değil. Bir saat içinde, beni kızdırmak için gösterdiği acımasız kararlılığı sayesinde, sihirli bir şekilde yeniden ortaya çıkacaklar.

Bunu nasıl yapıyor?

Belki de beni kızdırmak için, beni sinirlendireceğini bildiği eşyaları gizli bir yerde saklıyordur.

"Şık barını hayranlıkla seyretmeyi bitirdiysen, düşüncelerini duymak için sabırsızlanıyorum, Charles." Jimmy'nin sesi beni, saçma sapan davranışlarıyla zihnimin büyük bir bölümünü işgal eden eksantrik yönetici asistanımdan uzaklaştırıp, geri günümüze getiriyor.

Ona bir şişe su uzattım.

"Medya ne düşünüyor, yarın ölüm döşeginde mi yatacağım? Tanrı aşkına, daha yirmi dokuz yaşımdayım."

"Ve bu yirmi dokuz yıl boyunca hiçbir kadına ilgi göstermedin. Potansiyel aşklarınla partilerde görüldüğün hiç olmadı."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. İnsanlar sosyal hayatımın eksikliğini her zaman sinirime dokunuyor. "Çünkü o lanet partilere gitmiyorum."

"Ve bunu düzeltmemiz gerekiyor."

Yüzümdeki ölümcül bakıştan hiç etkilenmeyen Jimmy, ceketinin iç cebinden bir zarf çıkarır.

"Bu, şehir hastanesinin kurucusu olan büyük büyükbabanı onurlandırmak için düzenlenen bir sosyal gala davetiyesi. Her zamanki gibi, Hawthorne ailesi toplanan bağışlarla eşdeğer bir bağışta bulunacak, ama bu yıl sen de orada olup çeki bizzat teslim edeceksin."

"O şeye dokunacağımı sanıyorsan, çok yanılıyorsun. Ayrıca, bu günlerde kim dedikodu haberlerini takip ediyor ki?" Diye söyleniyorum.

koltuğuma oturup arkama yaslanıyorum, gözlerimi Jimmy'den ayırmıyorum.

O da birkaç saniye daha benimle göz göze geldi, sonra omuzları çöktü. Bu işkence gibi toplantının sonunda bittiğini düşünerek içimi tuttuğum nefesi bıraktığım anda, Jimmy bana delici bir bakış attı.

"Beni istediğin kadar görmezden gelebilirsin Charles, ama yönetim kurulu üyeleri sana aile şirketinin yeni başkanı olarak oy verecek kadar güvenmezse, bu ofisteki çabaların hiçbir anlam ifade etmez."

Jimmy ofisimden çıkarken yumruklarım sıkışır, sözleri zihnimde yankılanır.

Hayatım boyunca yaptığım her şey, en iyi olmak ve Hawthorne İmparatorluğu'nun başına geçmeye layık olmak içindi, ama bir kez daha yetersiz kaldım. Yavaş yavaş dayanılmaz hale gelen sessizliği bir kapı çalma sesi bozar.

Daisy Price, dizlerine kadar uzanan gül altın rengi dairesel etekli ve pastel mavi bluzlu bir kıyafetle içeri girer. Bir dondurma dükkanında çalışan bir personel gibi *ya da belki de kendisi bir dondurma külahı gibi* görünür.

Minibara doğru bakıyor, şüphesiz arkasında görünen buruşuk peçete yığınının fark ediyor. Dudaklarını ısıyor, gülümsemeyi bastırmaya çalışıyor ama başaramıyor. Ama ben ona bu zevki yaşatmıyorum ve ofisimde denediği renkli dekorasyondan bahsetmiyorum bile.

"Jimmy pek mutlu görünmüyordu," diye başlar, masamın arkasına geçip cam duvara pembe Post-it'leri öncelik sırasına göre yerleştirir.

Sandalyeyle dönerek, görevleri metodik bir şekilde küçük renkli kağıt karelere yazıp cam duvara yapıştırmasını izlerim. Tehlikeli sayılabilecek kadar kısa olan topuklu ayakkabıları, arkasında mavi fiyonk olan eteğiyle uyumludur ve saç tokasında bulunan fiyonku tamamlar. Renk uyumu için bir ödül olsaydı, asistanım her gün onu kazanırdı.

"O, mutlu görünmek için değil, işini yapmak için maaş alıyor."

"Sen onu dinlemezsen hiçbir şey yapamaz." Elleri durur ve omzunun üzerinden bana bakar.

"Onun adına beni ikna etmeye mi geldin?" Herhangi bir sosyal etkinliğe katılmam için beni ikna edebileceğini düşünüyorsa, bunu

"Onun adına beni ikna etmek için mi buradasın?" Beni herhangi bir sosyal etkinliğe katılmaya ikna edebileceğini düşünüyorsa, kendi sorumluluğunda deneyebilir.

"Böyle bir şeyi nasıl yapabilirim?" Kaşlarını kaldırışından, bunu gerçekten yapabileceği anlaşılıyor.

Jimmy'nin çok uygun bir şekilde geride bıraktığı, dokunulmamış davetiyeyi işaret ettim.

"Etkinlikten bir gün önce, maalesef acil bir durum nedeniyle gelemeyeceğimi belirten bir cevap gönder. Ve lanet olsun, evcil ördeğimin yumurtaları çatlıyor ve onları dünyaya getirmek için orada olmam gerekiyor gibi bir acil durum uydurursan, kendini işsiz bulursun."

O dönüp ikiye katlanır, kahkahası ofisimde yankılanır. Neyi daha komik bulduğunu bilmiyorum — benim tehdidimi mi, yoksa geçen hafta belediye binasının açılış törenine katılmadığım için uydurduğu zayıf mazereti mi. Onun sayesinde, hala yeni civcivlerimi soran tebrik e-postaları alıyorum. Ama o tüm bunları biliyor, çünkü onları "ACİL DİKKAT GEREKİR" klasörüne ayıran kişi o.

"Seni kovmayacağımı mı sanıyorsun?" diye tamamen varsayımsal bir soru soruyorum.

Katlanmak zorunda olduğum tüm saçmalıklara rağmen, daha mükemmel bir asistanım hiç olmadı. O sadece en iyisi değil, *benim için* en iyisi.

İnsanlar bana işkolik diyorlar, ama dört yıl önce işe başladığı zamanki Daisy ile karşılaştırıldığında, ben neredeyse tembel sayılırım. O benden önce ofise geliyor ve benden sonra çıkıyordu, ilk müşteri raporunu beş kez yeniden yazmasını istediğimde hiç tereddüt etmiyordu. Tek isteği, ilk taslakları el yazısı ile yazmaktı.

Tahmin edemediğim şey, kağıt ve Post-it'lere olan sevgisinin bir gün nasıl değişip benim hayatımın kabusu haline geleceğiydi.

Parmağını önümde şıklatıyor. "Hey, beni dinlemiyordun bile. Seni asla üzmeyecek bir şey yapmayacağımı söylüyordum." Kırpıklarını kırıp dudaklarını büzüyor, ki bunu istemediğimi söylesem de bunu rahatsız edici derecede çekici buluyorum.

"Somurtmayı kes. Kendini sevimli sanıyorsun, ama sadece sırttan bir Chihuahua gibi görünüyorsun."

Benim alaycı sözlerime verdiği yanıt gülmektir.

Ofisimi kağıt işleri dükkânına çevirmeyecek ve benden biraz korkacak bir asistan istesem de, Daisy ile geçirdiğim her an çok ferahlatıcı.

"Burada işin bitti mi, git. Ve Daisy..." Durup, tüm dikkatini bana vermesini bekledim. "Davetimi iptal et. Gitmeyeceğim."

Bu sefer ciddiyetle homurdanıyor. İtiraz etmek istediğini biliyorum, ama bazı şeylerin tartışmaya açık olmadığını da biliyor, ve benim bir oda dolusu yabancıнын arasına girmem de onlardan biri.

ŞOFÖRÜM VE KORUMA GÖREVLİM Steve, McLaren'ı Elixir Inc.'deki bana ayrılan yere ustaca park eder, ardından ikinci korumam Dave kapıyı benim için açar.

Hawthorne Holdings'in başında ve önümüzdeki aylarda Hawthorne Empire'in CEO'su olmak üzere olan ben, aile işleriyle zaten yeterince meşgulüm. Ama Elixir özel bir şirket. Bu şirketin yönetim kurulunda yer almaktan gurur duyuyorum.

Yıllar önce babam, Hawthorne Empire'ı yönetmekle ilgilenmediğini açıkladı ve şirketi büyükanneme bıraktı. Bunun yerine, arkadaşlarının Cherrywood'da Elixir araştırma ofisini kurmasına yardım etti ve bu ofis şu anda şirketin genel merkezi olarak hizmet veriyor.

Babam, burada *annemle* tanıştı. Annem, biyolojik annemden farklı olarak, aile servetinden çok beni ve babamı değer veriyordu. Burası aynı zamanda kuzenlerimle bağ kurduğum yerdi. Kuzenlerim daha çok kardeşlerim gibidir ve şu anda ya şirketi yönetiyorlar ya da benimle birlikte yönetim kurulunda görev yapıyorlar.

Dürüst olmak gerekirse, bu toplantılara asıl işten çok onları görmek için katılıyorum. Elixir, CEO Alex'in yönetiminde emin ellerde. Yönetim kurulu odasına girdiğimde, Teager kardeşlerin tanıdık yüzleri beni karşıyor: Alex, Raymond, Rowan ve ikiz kardeşi Archer.

"Bunun bir iş toplantısı olduğunu sanıyordum?" diyorum, diğer önemli personelin eksikliğini fark ederek Alex ve Rowan'ın arasına oturuyorum.

"Şu anda hepimiz yönetim kurulundayız ve toplantı odasındayız, *yani teknik olarak bu* bir yönetim kurulu toplantısı." Raymond gülerek masaya bir viski sürahisini koyar.

"O zaman neden bir müdahale gibi hissediyorum?"

"Müdahale değil, daha çok Charlie yeni bir plak şirketi buldu ve Jimmy işten atıldı toplantısı gibi." Archer gülümser ve telefonunu havada sallayarak gösterir.

"Kıçım gayet iyi, kardeşim. Ama bu bilgi sızıntısı için kimi kovmam gerektiğini söyle bana. PR müdürünü paylaşmak benim mahremiyetimi tamamen ortadan kaldırdığına göre, Jimmy mi? Yoksa ofisimden biri mi?" Küçük sekreterimden şüpheleniyorum.

"Merak etme, bugün kimseye işten çıkarma mektubu gönderilmeyecek. Annem bir dedikodu köşesi okumuş ve Jimmy'nin sabah ilk iş olarak sana koşacağını tahmin ettik," diye açıklıyor Archer ve bana bir bardak Scotch viski uzatıyor.

"Peki, benimle ilişki konusunda bazı bilgilerini paylaşacak mısınız?"

"Bizden ilişki tavsiyesi mi istiyorsun?" Raymond kaşlarını kaldırır kaşını kaldırarak, medyanın "*öldürücü gülümseme*" olarak nitelendirdiği sırıtışını sergiliyor.

Ve haklı da.

Hiçbirimiz ciddi bir ilişki yaşamadık ve bunun için babalarımızı suçlayabiliriz. İlişki çitasını o kadar yükseğe koydular ki, başarısız olmaktansa kaçınmayı tercih ettik. Ayrıca, annelerimiz yüksek beklentilerini karşılayamazsak, bize bunu sonsuza kadar hatırlatacaklarından eminim. Bu yüzden, ciddi ilişkilerden tamamen uzak durmayı tercih ettik.

Ama benim aksime, kuzenlerim medyanın bekarlık durumlarını sürekli takip edip bunu bir suçmuş gibi ele almasıyla uğraşmak zorunda değiller.

"Neden birini işe almıyorsun?" Archer bardağının kenarıyla oynarken, bu öneri havada asılı kalır.

"Bu ne demek oluyor? O personel tutmuyor, Archie," Rowan ikizine kaşlarını kaldırarak işaret diliyle cevap veriyor.

Rowan seçici bir şekilde konuşmamaya başladığı gün, annesi hepimiz için kapsamlı işaret dili dersleri ayarladı. Sonunda hepimiz bu dili iyi öğrendik ve Ro'nun söylemediği sözlerin duyulmadığı bir gün bile olmadı.

"Ama ne fark eder ki? Charlie hayatında boş bir pozisyonu doldurmak zorunda - kameralar için bir eş. Mükemmel kadını bulabileceği ve onun da diğer çalışanlar gibi iyi bir iş için iyi bir maaş alacağı bir yol olduğunu hayal edin. Bunda yanlış bir şey görmeyen tek kişi ben miyim?"

Gerçekten deli olmalıyım, çünkü Archer'ın fikri o kadar da korkunç gelmiyor.

Duyguların korkusu yok. Bağlanmanın stresi yok.

Her şey profesyonel, tam da hayatımda sevdiğim gibi.

"Peki böyle bir pozisyonun iş tanımını ne olurdu, ukala?" Ray, tuzlu kaju fıstığını Archie'ye doğru fırlatır.

"İşe ve potansiyel kocaya göre değişir." Archer gülümser ve iPad'ine dokunur. "Yani, Charlie için, sosyal bir kelebek, insanları sadece tolere etmekle kalmayıp, spot ışığında parlayan biri lazım. Sonuçta, senin sosyal beceri eksikliğini telafi etmesi gerekecek."

Rowan, başlangıçtaki itirazını unutmuş gibi görünüyor ve Archer yazmaya devam ederken araya girer.

"Ayrıca kalın bir derisi olması da gerekecek. Aksi takdirde medya tarafından üzerine yağdırılacak eleştiri ve inceleme fırtınasından nasıl kurtulacak? Herkes Charlie'nin bağlanmasını görmek için sabırsızlanıyor."

Evet, onaylıdır. Çıldırılmış durumdayım, çünkü hayali, sahte karım için üzölmeye başladım.

"Ve Irene Hawthorne büyükannenin onayını da unutma." Ray sırtıyor.

"Sen de mi?" diye inleyerek başımı sallıyorum.

"Hala bu sürecin faydalarını görmemen beni şaşırtıyor. Düşünsene, tüm kriterlere uyan mükemmel kızı bulabilirsin." Archer, sanki bariz bir şeyi kaçırmışım gibi bana bakar.

Peki ya ben en kusurlu kızı istersem ve onun tüm kriterlere uymaya çalışmasını izlemek istersem, Charles Hawthorne olduğum için değil, kendim yeterli olduğum için?

"Hala ikna olmadın mı?"

Onun sözüne cevap vermediğimde, Ray yavaşça, "Belki Charlie, onun güzel olmayacağından endişeleniyordur?" der.

"Benden bu kadar, peki ya sen? Potansiyel sahte karın için listende neler olurdu?" Onun sırtışını ona geri yansıtıyorum. Kağıt üzerinde bu mükemmel kız düşüncesi bana baş ağrısı ve boş umutlar veriyor.

"Kesinlikle uzun bacaklar. Ve muhteşem bir mizah anlayışı. Çok gergin bir kızla başa çıkamam."

Akşam ilerler ve masaya dört adet basılı kağıt konur, her biri Alex hariç herkes için mükemmel sahte eşin özelliklerini listeler. Hiçbirimiz onun için böyle bir liste yapmaya cesaret edemeyiz.

Birincisi, onun için kimin mükemmel olduğunu hepimiz biliyoruz. İkincisi, onu buna ikna edebilecek biri varsa, o da odur. Ama o, kilometrelerce uzaktaki Fransa'ya taşınmayı seçti.

Ona verdiği acıdan dolayı ondan nefret ediyorum.

Ama aynı zamanda, doğru olduğuna inandığı şeyleri, özellikle de onun için savunması nedeniyle ona hayranlık duyuyorum.

"Peki, yeni Bayan Hawthorne'a iş teklifi ne zaman yapılacak?" Alex başını sayfalara doğru eğerek, gamzeli bir gülümsemeye sordu.

"Ben de en azından bir yetişkin gibi davranıp gerçek bir tavsiye vereceğini düşünmüştüm."

"Bu konuda benim tavsiyem olmadan daha iyi olursun kardeşim."

HASSAS BİR DURUM

CHARLES

"Dalga geçiyorsun herhalde!" Dışarı çıkıp otoparkta Jimmy'nin arabasını görünce içimden bir inilti kaçtı.

İki gün üst üste sabahın ilk iş olarak onun yüzünü görmek, haftaya daha kötü bir başlangıç olamazdı.

"Geri dönüp eve gitmemizi ister misiniz, Bay Hawthorne?" Dave kaşlarını kaldırır.

"Cazip bir teklif, ama ne yazık ki evim Bay Garcia için yasak bölge değil." Özel asansöre binmeden önce korumalarımı veda etmek için başımı sallarım.

Daisy'nin masasındaki iki baykuş şeklindeki sulu bitki saksılarını suladığını görünce göğsümdeki sıkışma hafifler. Muhtemelen bu bitkileri sağlıklı olmaktan çok daha fazla seviyor. Bir keresinde onu yerel bir fidanlık ile video görüşmesi yaparken yakalamıştım. Bitkilerinin *asla* ölmemesini nasıl sağlayabileceğini soruyordu.

Bu benim sözlerim değil, onun sözleri.

Bugün, leylak rengi dairesel etek ve ona uyan bir üst giyiyor ve saçında zarif mor çiçekli bir saç tokası var. Dönünce, fil şeklindeki plastik sulama kabı elinden kayıyor ve suyu ayaklarına ve yere dökülüyor.

Neyse ki, ben güvenli bir mesafedeyim.

"Ne oluyor?" Dağınıklıktan sıçrayarak masasına doğru koşuyor. "Beni korkuttun. Neden deli gibi gizlice bana bakıyorsun?"

Bu kadın benim patronu olduğumu tamamen unutmuş.

"Hayatta sana bakmaktan daha önemli işlerim var." Ben yaklaşırken, o önceki akşam masasına bıraktığım pembe kağıt peçetelerle aceleyle dökülen sıvıyı örtüyor.

Benim özel yapım Tom Ford loaferlarım tam önünde durduğunda, o hala dizlerinin üstünde. Daisy başını kaldırıp sırtıyor.

"Jimmy'nin burada olduğunu bildiğin için içeri girmekten kaçınıyor musun?"

Başını ofisimin yönüne doğru eğiyor. Gözlerindeki yaramaz ışıltı, büzülmüş dudakları, hala öne eğilmişken göğüs dekoltesi, büyük bir rahatsızlık veriyor.

Asistanımın bazen nefes almayı zorlaştıracak kadar güzel görüldüğünü bir kez daha fark edince kalp atışlarım hızlanıyor.

Her zamanki gibi beynimin o çılgın kısmını kapatmaya çalışırken, yumruklarım dizüstü bilgisayar çantamın etrafında sıkışıyor.

"Hassas bir konumdayken birini kışkırtmanın akıllıca olmadığını bilmiyor musun?"

Hazırlıksız yakalanan, kalın kirpiklerle çerçevelenmiş badem şeklindeki kahverengi gözleri genişliyor. Birkaç kez göz kırpıp aceleyle ayağa kalkmadan önce, fermuarımı doğru attığı ince bakışını yakalıyorum. Islak kağıdı çöp kutusuna atarken, bakışlarımdan kaçınıyor.

"Ne? Cevap vermeyecek misin?" Onun telaşlı halini görmek hoşuma gidiyor, bu ofiste nadir görülen bir manzara.

Bana döndüğünde, daha sakinleşmiş, dudaklarında alaycı bir gülümseme var.

"Ofisine git, Charles A. Hawthorne. Jimmy gittikten sonra hassas konuları konuşalım."

Tabii ki ağır silahlarını çıkaracaktı. Şu anda, orta adımdaki kısaltılmış "A" kesinlikle Ashcroft'u temsil etmiyor.

Ama ofisimin kapısına doğru yürümeye niyetlenmediğimde, Daisy başını salladı.

"Onu sonsuza kadar kaçamazsın, Charles. O yüzden benimle konuşarak zaman kaybetmek yerine içeri gir."

"Sen benimle geliyorsun." Ön koluna dayadığı bluzunun ipek fırırını tutup onu öne doğru çekerim.

"PR müdürünüze karşı, kendinizin yarısı kadar olan birini kalkan olarak kullanmakla oldukça sert görünüyorsunuz." Daisy, sanki başka bir şey beklemiyormuş gibi kıkırdar.

"Evet, ne kadar acınası göründüğümü sonra düşünürüm. Şu anda, kendime acımdan daha önemli işlerim var."

Odaya girerken gülmeye devam eder. Jimmy iPad'inden başını kaldırır, kaşlarını çatarak bize bakar.

"Sonunda patronunu bana getirdiğin için teşekkürler, Daisy."

Elimi ona koyduğum yere bakarım. "Sanki beni buraya sürüklemiş gibi görünüyor mu?"

"Park yerinde arabamı gördüğünde geri dönüp dönmemeyi tartıştığını hayal edemediğimi mi sanıyorsun, Charles?"

"Sandığın kadar okunması zor biri değilsin, patron." Daisy gülerek, kolaylıkla elimden kurtulur. Sanki sabahki mutsuzluğum onun kişisel komedi şovuymuş gibi.

"Sen benim tarafımda olman gerekirdi." Masamın arkasına geçmeden önce ona kaşlarımı kaldırarak baktım.

"Ah, ben her zaman senin tarafındayım." Jimmy'nin yanındaki boş sandalyeye oturdu.

"Şimdi ne var?" PR müdürüme döndüm, bugün getirdiği medya saçmalıklarını bir an önce halletmek istiyordum.

"Sana gönderdiğim makaleleri okudun mu?" diye sordu.

"Cevabı zaten biliyorsun. Dedikodu köşelerine zaman harcamam. Bunun için bir PR ekibim ve sen varsın."

"Okudun mu?" Sözlerimden etkilenmeyen Jimmy, sorusunu Daisy'ye tekrarlar.

Asistanım, sanki bir sınıfta oturmuş ve kirli dedikodular hakkındaki bilgisiyle not alacakmış gibi coşkuyla başını sallar.

Daisy'nin onayı o makalelerin değerini doğrulamış gibi, Jimmy'nin gözleri memnuniyetle parlıyor.

"Sana yardım etmek istiyorum, Charles. Sevgili köpeğimin üzerine yemin ederim ki, CEO pozisyonuna atanmanın sadece kasabada değil, eyalet genelinde oybirliğiyle kabul edilmesini istiyorum. Herkesin, bu pozisyon için senden daha uygun birinin olamayacağını görmesini istiyorum."

Sözleri boğazıma bir ilmek gibi dolanıyor. Benim istediğim de tam olarak bu değil mi?

Her şeyi kontrol altında tuttuğumu sanıyordum. Şirketin benim liderliğim altındaki başarısı ve büyümesi neden yetmiyor? Ne zaman

kişisel hayatım, ya da onun yokluğu, elde ettiğim diğer her şeyi gölgede bırakarak odak noktası haline geldi?

"Ne düşündüğünü biliyorum. Ama Cherrywood'a Hawthorne kasabası demelerinin bir nedeni var. Burada asla sadece bir iş adamı olamazsın, Charles."

"Bu ne demek? Hayatım bana ait değil mi?" Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Bu sözleri daha önce de duymuştum, ama son zamanlarda uyanık olduğum her an kafamdan çıkmıyor.

"Öyle, ama hayatının bir kısmı her zaman inceleme altında olacak. Dengeyi kurmana yardımcı olabilirim, kontrolün sende olmasını sağlayabilirim. Senin hakkında konuşmak istiyorlarsa, onların insafına kalmak yerine, senin şartlarına göre hayatının bir parçasını onlara sunarız. Ama sonuçta, ben sadece sana tavsiyede bulunabilirim. Önerilerime uymazsan, beni bırakman daha iyi olur. Benim fikirlerime değer veren ve beni bir baş belası olarak görmeyen biri için çalışmayı tercih ederim."

Oda ağır bir sessizliğe bürünür. Jimmy ilk kez ayrılmaktan bahsetmiştir.

"İstifa etmekle mi tehdit ediyorsun?" İlk şokun geçmesinden sonra yavaşça soruyorum. Daisy'yi göz ucuyla izliyorum, sandalyesinde dik oturmuş, bakışları Jimmy'ye sabitlenmiş.

"Henüz değil. Bir kez olsun tavsiyemi dinlemeni istiyorum. Medyanın seni aşağı çekmesine izin vermek yerine, bunu kendi lehine kullan. Onlara gerçek Charles Hawthorne'u göster, zihinlerinde canlandırdıkları kişiyi değil."

"Ben..." diye başlıyorum. Jimmy araya girmek üzereyken, elimi kaldırarak onu durduruyorum. "Sosyal etkinliklerle başa çıkamıyorum."

Kalabalık bir odada olma düşüncesi bile alnımda zonklayan bir ağrıya neden oluyor. Yakam çok sıkı geliyor ve nefes almam zorlaşıyor.

Gözlerim Daisy'ye kayıyor ve yüzünde ciddiyetle nefret ettiğim bir duygu, yani acıma karışımı yansıyor. Gözlerimi kaçırıyorum.

"Ya özel bir etkinlikse?" Daisy yumuşak bir sesle sorar ve ben bir kez daha asistanımın gözlerine bakarım, dudaklarında küçük, cesaret verici bir gülümseme görürüm.

İçinde dört dört yıl birlikte birlikte birlikte
birlikte öğrendim ağzının ince hareketlerinin ardındaki
anlamı çözmeyi öğrendim.

Ŗu anda bana yönelttiği gülümseme, her Ŗeyin yoluna gireceğine dair bana güven veriyor.

"Kalabalık yok. Sadece birkaç gazeteci var, *sana* uygunsa." Daisy duraksıyor, fikrinin kafamda yerleşmesi için bana biraz daha zaman tanıyor.

"O zaman bunu özel bir röportaj yapalım," diyorum, gözlerimi onunkilere dikerek. Eğer tek yol buysa, o zaman bu sosyal inziva saçmalığına kesin bir son vereceğim. "Eyaletin en iyi muhabirlerini getirin, hayır, ülkenin en iyi beş muhabirini getirin. Bu işi bir kez ve sonsuza kadar halledelim. Buna önemli miktarda reklam parası yatıralım. Bunu yılın en büyük eğlence haberlerinden biri olarak pazarlayalım."

Daisy, söylediğim her kelimeyle gülümsemesi genişliyor ve Jimmy çığlık attığında ancak ondan gözlerimi ayırıyorum.

"Bu harika! Charles Hawthorne ile bir saat - samimi, kişisel ve dürüst."

Bir endişe dalgası beni kaplar, ama onu bir kenara itip, korkuma değil ödüle odaklanırım.

"Bunu nerede yapmak istersiniz?" diye soruyor PR müdürüm.

En güvende hissettiğim ofisimi önermek üzereyim, ama Daisy söz alır.

"Belediye binasındaki Hawthorne Heritage Odası nasıl olur?"

"Olur." Başımı sallıyorum. En azından bu şekilde, ofisimde yabancıların dolaşması gerekmeyecek.

Jimmy odadan çıkarken ilk kez yüzünde bir gülümseme belirir. Elini kapı koluna koyup durur ve bana bakar.

"Pişman olmayacaksın, Charles. Söz veriyorum."

"Bunu söylediğime inanamıyorum, ama aslında Cherrywood'da ofisimizi açmayı sabırsızlıkla bekliyorum, Charles." Vincent Beaumont'un gülümsemesi bilgisayar ekranımda genişliyor.

"Hawthorne Holdings'e bir şans verdiğin için minnettarım."

"Kız kardeşin bana fazla seçenek bırakmadı. Bu arada, çok ikna edici olabilir." Vincent'ın bakışları, kamera görüntüsüne giren Daisy'ye kayar. "Nerede saklanıyordun, güzelim?"

Asistanıma bu kadar samimi bir şekilde hitap etmesine öfkelenerek ellerimi yumruk yapıyorum. Ama Vincent sadece bir müşteri değil, aynı zamanda kız kardeşim Chloe'nin arkadaşı.

"Merhaba, Bay Beaumont," diye gülerek cevap verdi Daisy. "Buradaydım, o sevimli Fransız aksanınızı dinliyordum."

Gözlerimi kısarak yanımdaki kadına odaklanıyorum. Ama o sadece omuz silkiyor, Vincent'ın kahkahası hoparlörlerden odayı dolduruyor.

"Cherrywood'a geldiğimde bunu bizzat duyacaksın, *ma belle*. Belki Chloe'yi de benimle gelmesi için ikna ederim."

"Kız kardeşimi eve getirebilersen, en sevdiğim adam olursun." O adama karşı geçici olarak duyduğum kızgınlığı unutuyorum.

Görüşme bittikten sonra, sandalyemi Daisy'ye doğru çeviriyorum. O da "VINCENT'LE GÖRÜŞME" yazan post-it'i tamamlanan görevler sırasına verimli bir şekilde taşıyor.

"Bu da neydi böyle?"

"Ne neydi?" Daisy gözlerime bakarken kaşlarını kaldırır. Telefon görüşmesi sırasında yüzünde olan şakacı gülümseme kaybolmuştur.

"Vincent'ın aksanı hakkındaki yorumun. O senin arkadaşın değil, müşterin. Bu profesyonelce değil."

"O umursamış gibi görünmüyordu."

"Tabii ki umursamadı. Ona öyle atlayınca, neden umursasın ki?"

"Ciddi misin? Kimseye atılmadım. Atılsaydım, bilgisayar ekranın zarar görebilirdi."

"Bunu komik mi buluyorsun?"

"Nasıl böyle bir şey yapabilirim?" Onun dramatik nefesine cevap vermediğimde, iç geçirir. "Onun aksanının seksi olduğuna inandığını biliyorum ve toplantıdan mutlu bir şekilde ayrılması için ona iltifat ettim."

"Aksanı seksi mi?" Koltuğuma yaslanıyorum ve onun aksine, benim şaşkınlığım yüzde yüz gerçek.

Daisy az önce topladığı kağıtları düşürdü, avuç içleri cam masanın üzerinde düz duruyor. Geri çekilmek yerine öne eğildi ve gözlerimin içine baktı.

"Onun aksanının seksi olduğunu *düşündüğünü* söyledim. Başkalarının sözlerini kendi lehine çevirmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum, Charles A. Hawthorne. Yönetim kurulu odasında, otoriter bir kitap erkek arkadaşı gibi tartışmayı kazanırken insanları etkileyebilirsin, ama bunu bana karşı denemeye cüret etme."

Onun "otoriter alfa erkek arkadaş" yorumunu bir kenara bırakıp, onun duruşunu taklit ediyorum. Ellerim onunkilerden bir parmak uzaklıkta ve eğildiğimde, narin parfümünün kokusunu alıyorum ve kalbim hızla atmaya başlıyor.

"Vincent'in düşüncelerini ve fikirlerini öğrenmek için gizlice ona danışıyor musun?"

Gözleri büyüyerek yutkunuyor. O yüzüne tekrar gülümsemeyi takınmaya çalışırken bakışlarını tutuyorum ve sonunda, birkaç başarılı denemeden sonra, o kazanıyor.

"Kıskanıyor musun?"

Son kelime ağzında yuvarlanıyor. Sanki tadını çıkarır gibi, çok yavaş konuşuyor. Dilinin üst dudağına değip yerine geri dönmesini izliyorum.

Kısa bir an için, onun düşündüğü duyguyu, kıskançlığı hissediyorum. Beni düşünmek yerine, bir müşteri hakkında kişisel bilgiler toplamakla vakit geçirmesinden nefret ediyorum.

Yani iş hakkında.

Ama ona bu zevki tattırmayı reddediyorum.

"Sana kıskanç bir tip gibi mi geliyorum? Bunca zaman sonra hala öyle düşünüyorsan, Vincent gibi müşteriler hakkında endişelenmeden önce *beni* daha iyi tanımaya odaklanmalısın."

Onun bakışlarını yakalıyorum, ama o kıkırdamaya başlıyor, geri çekiliyor ve o baştan çıkarıcı kokuyu da beraberinde götürüyor.

"Sen kesinlikle kıskanç birisin, Charles. Ama bil diye söylüyorum, seninle uğraşmakla yeterince meşgulüm. Fransız ya da başka müşterilerimizi tanımak için vaktim yok. Kız kardeşin bu sabah bana mesaj attı, toplantı ters giderse Vincent'in aksanını övebileceğimi, çünkü bunun onun moralini düzelttiğini söyledi." Şakacı bir gülümsemeyle

masamdan sayfaları kapar ve yakındaki bir sandalyeye oturur.

Onun yorumuna sinirli bir rahatlama hissediyorum, ama bunu görmezden gelip ona kaşlarımı kaldırıyorum. Bu sefer dirseklerini masaya dayayarak öne eğildiğinde, yüzünde tamamen merak var.

"Bir sorum var," diye başlar, şüphemi doğrulayarak. "Cevap vermek istemiyorsan atlayabilirsin. Baskı yok."

"Söyle hadi. Benim çok işim var, senin de öyle," diye cevap veriyorum, ilgim uyandı.

O, gözlerinde bir ışıkla dikleşir. "Chloe ve Vincent arasında bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Yani, Vincent her toplantıda onun adını anıyor."

"Ne?" Gözlerimi kırıştıtırırım. Bu tamamen beklenmedik bir soruydu. "Ciddi misin? Onunla kız kardeşim arasında hiçbir şey yok. Vincent sadece flörtçüdür, fark etmediysen, *ma belle*. Chloe mi? O onun gibi birine aşık olamaz."

"Oh, yani Hawthorne kızlarının Avrupalı erkeklerle çıkamayacağına dair bir kural mı var?"

Şaşkınlık ve mizah karışımı bir duygu içimde kilitleniyor.

"Şu anda hangi pembe diziyi izliyorsun, Daisy? Lütfen dur, çünkü bu beyin hücrelerini öldürüyor. Ve eğer kız kardeşimin aşk hayatı hakkında yeterince dedikodu yaptıysan, ikimiz de işimize geri dönebiliriz."

"Dedikodu yapmıyorum. Sadece onların sevimli bir çift olacağını düşünüyorum," diye mırıldanıyor ve masamdan uzaklaşıyor.

"Kendi iyiliğin için, lütfen bu fikrini Chloe'ye söyleme," diye uyarıyorum ve bir saniye sonra topuklarının sesini duyuyorum. Ama o gitmeden önce aklıma bir şey geliyor. "Hastaneye götüreceğimiz hediyeler ne durumda?"

Somurtkanlığı geniş bir gülümsemeye dönüşür ve masama geri koşar, iPad'ini açar ve önüme koyar.

"Bak, planım bu."

Pembe ve mavi selofanla sarılmış güzel hediye sepetleri var.

Vay canına, çok iyiymiş.

"Ne dersin?" Daisy dikkatlice sorar. Bu hediyelerin benim için ne kadar önemli olduğunu bilir ve her yıl, bir önceki yıldan daha iyi bir iş çıkararak beni şaşırtır.

daha iyi bir iş çıkararak beni şaşırtıyor.

"Harika görünüyor. Her şeyin en iyi kalitede olduğundan emin oldun mu?" diye soruyorum, her şeyin en iyi kalitede olduğundan emin olduğumu bilsem de.

"Kesinlikle. Tüm unlu mamuller Cherrywood'un en iyi fırınlarından. Tadı, kalitesi ve hijyenini bizzat kontrol ettim. Diğer hediyeler için de aynı şey geçerli." Daisy başını sallar ve ekranındaki bir öğeden diğerine stylus'unu hareket ettirir.

"Doğru gibi görünüyor."

"Bir şey söyleyebilir miyim, Charles?" Sözleri yavaştır.

"Seni durdurabilir miyim?"

Oda çok ciddi bir havaya bürünmeden önce gülümser ve ben bunun nereye varacağını anlarım.

"Tatil sezonunda hastaneler için yaptıkların harika. Keşke bir gün insanların yüzlerine getirdiğin gülümsemeleri görebilseydin."

Yetersizlik duygusu geri geliyor, ama onu bastırıyorum. "Bu benim için değil, onlar için. Bu yüzden isimsiz."

Düzeltilmeden önce dudaklarına hüznü bir gülümseme konuyor. "Anlıyorum."

KAÇIRANLA KÖR RANDEVU

DAISY

"Elixir'de bir toplantıya gidiyorum." Charles'ın sesi beni monitörden uzaklaştırır.

188 cm'lik uzun boylu vücudu odayı domine ediyor. Ayakta durduğumda, 10 cm'lik topuklu ayakkabılarım 152 cm'lik boyuma biraz rahatlık sağlıyor, ama oturduğumda tamamen cüce gibi kalıyorum.

Bakışlarım yukarı doğru kayıyor, Tom Ford marka özel dikim pantolonunu ve şık deri kemerini inceliyorum. Her gün olduğu gibi, Hawthorne ailesinin armasını taşıyan kol düğmeleri takıyor. Mükemmel bir şekilde dikilmiş bembeyaz gömleği ve Windsor düğümlü mavi kravatı, kusursuz bir şekilde oturan takım elbisesinin ceketinin altından görünüyor ve gözlerim uzun, zarif boynuna kayıyor. Charles'ın koyu sarı saçları düzgünce kesilmiş ve geriye taranmış. Onunla birlikte çalıştığım onca yıl boyunca, onu hiçbir zaman mükemmelden az görmedim.

Renk uyumuna her zaman titiz davranan kalbim, siyah ve gri takım elbiselerden oluşan denizi hiç de üzülüyor, çünkü Charles çok çekici görünüyor.

Ve onun gardırobunun teslimatlarını ve gizli kamera ve mikrofonlar için güvenlik taramalarını yönetmekten sorumlu olduğum için, her şeyin görüldüğü kadar pahalı olduğunu biliyorum.

Patronum biraz paranoyak mı?

Evet, iki yıl öncesine kadar ben de öyle düşünüyordum, ta ki Elixir Inc.'de bir satın alma anlaşması sırasında son müzakere turu yapılana kadar. Güvenlik ekibi, after party için odaya getirilen bir şampanya şişesini kontrol etmeyi ihmal etti. Ertesi gün Elixir anlaşmayı kaybetti ve inceleme sonucunda şişede gizli bir mikrofon bulundu. O olaydan beri, Charles'ın iki milimetrelik yarıçapındaki her şeyi titizlikle arıyor ve tarıyorum.

Bu etkinliğin bir yan faydası olarak, patronumun şu anda koyu renkli takım elbisesinin altında XL beden gri boxer giydiğini biliyorum. Her zaman aynı marka, renk ve kumaştan alır — elimde rüya gibi kayan yumuşak ipek pamuklu ve muhtemelen onun sıkı vücudunda da aynı derecede pürüzsüz hissettiren...

"Yüzün neden kızardı? Hasta mısın?" Elini uzatarak bana doğru eğildi ve ben içgüdüsel olarak sandalyemi geriye doğru ittim, tekerlekler çok işime yaradı.

"Daisy?" Kendinden emin kaşını kaldırıyor. Kabul etmekten nefret etsem de, bunu yaparken çok seksi görünüyor, özellikle de kaşlarını çatmış haliyle.

Onu ve seksi aynı cümlede düşünmeyi bırak.

"İyiyim, iyiyim." Sandalyeden kalkıyorum ve Charles'ın yüzünde bir gülümseme yayıldığında hatamı hemen fark ediyorum.

"Bazen ne kadar minik olduğunu unutuyorum." Aptalca pelüş terlikler giymiş ayaklarıma bakmak için fazla eğilmesine gerek yok. "Onlar rakun mu?"

"Ben küçük değilim. Boyum 1,52 metre." *Zar zor.* "Ve bu kadınlar için normal bir boy. Sen sadece bir devsin!"

"Elbette, Daisy."

Adımın dudaklarından dökölüşü tüylerimi diken diken ediyor. Bunu nasıl yapıyor? Aynı kelimeyi söylüyor ama ruh haline ve çevremize göre farklı duygular uyandırıyor.

"Anlamadığın şeylerle dalga geçme, Charles A. Hawthorne. 10 cm topuklu ayakkabılarla koşmanın acısını bilmiyorsun bile." Bilinmeyen bir nedenden dolayı, birdenbire çok hassaslaşıyorum.

Yalancı. Çok iyi biliyorsun. Bunun nedeni yarım saat önce aldığın mesaj.

Charles'ın gülümsemesi kaybolur.

"Hey, cidden, iyi misin?" Bakışları, sayısız post-it ile dolu masama kayıyor. "Bütün bunları bugün yapmayı mı planlıyorsun?"

"*Hepsini* değil." Duvar saatine bir göz atıyorum. "Vincent'in şirketi için sözleşmeleri tamamlamam ve sonra belediyeye ulaşıp gelecek hafta için Hawthorne Heritage Room'u rezerve ettirmem gerekiyor."

"Steve'den seni eve bırakmasını isteyeceğim." Charles masama vurur. "Dışarısı çok soğuk ve gelecek hafta senin hasta olmanı istemem."

Yüzündeki tüm mizah kaybolur ve Charles'ın kalabalık bir yerde olma ihtimali olduğunda ortaya çıkan korku parıltısını yakalarım. Medyaya olan nefretini anlamıyorum. Charles zayıf bir insan değildir. Aslında, sadece buz gibi bakışlarıyla toplantı odasındaki erkekleri ağlatacak güce sahiptir. Peki kalabalık yerlerde ne olur?

"Seni yataktan sürükleyip çıkaracağım, öksürük, sümük, ter ve her şey dahil, ama o lanet röportaja tek başıma gitmeyeceğim." Sözleri dikkatimi tekrar ona çeker.

"Böyle güzel bir tablo çizdiğin ve beni bu kadar özel hissettirdiğin için teşekkür ederim."

Gülümsemediğinde ve kirpiklerimi kırptıştırırken deli gibi görüldüğümü söylemediğinde iç çekiyorum.

"Bu gece şoföre ihtiyacım olmayacak. Lanet..." Elimi uzatarak onun ciddi bakışlarını yakalayıp sözünü kesiyorum. "Akşam yemeğine çıkacağım."

Charles'ın alnı bir kez daha kırışır ve yanağının içini bir kez ısırır, bu da onun onaylamadığının küçük bir göstergesidir. "Dışarı mı çıkıyorsun? Şimdi mi?"

"Başka ne zaman akşam yemeğine çıkacağım?"

Yorumumu görmezden gelir ve konuşmaya devam eder. "Kiminle?"

"Ne?" Kişisel hayatıma olan ani ilgisi beni şaşırttı.

"Eğer randevunuzun kaçırın biri olma ihtimali yüzde bir bile olsa, size bir koruma göndermem gerekip gerekmediğini soruyorum."

Erkeklerle olan şansımı düşünürsek, randevumun bir kaçakçı ya da daha kötüsü bir katil olma ihtimali maalesef çok da uzak değil.

"Ben deli adamları çeken bir mıknatıs değilim, tamam mı?"

Sözlerim hemen bana sinir bozucu mesajı ve yaptıklarından sonra af dilemeye cüret eden pisliği hatırlatıyor.

Boş ver, Daisy.

"Sadece kız arkadaşlarımla dışarı çıkacağım. Willow bir saat sonra beni almaya gelecek."

Charles başını sallayarak dizüstü bilgisayar çantasını masama koydu ve ben ne olacağını biliyordum.

"Şimdi o konuşmaya başlamayın."

"Konuşma değil. Ama 23 yaşında araba kullanmamanın ne kadar delice olduğunu biliyor musun?"

"Yirmi dokuz yaşında kalabalıktan korkan kim var ki?" diye karşılık veriyorum.

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, Charles sanki ona kırbaçla vurmuşum gibi yüzünü buruşturur.

Kahretsin!

Dört yıl geçti ve sosyal kelimesinin geçtiği hiçbir konuda onun tuhaflıklarını bir kez bile sorgulamadım. Röportaj gününde, kalabalık yerlerden hoşlanmadığını söyledi. Ben de mümkün olduğunca bu tür yerlerden kaçındığımı düşündüm, akşam yemeğinde bir tabak hamam böceği yemekten nefret ettiğim kadar, tanımadığı insanlarla aynı odada bulunmaktan nefret ettiğini düşünmedim.

Ama bu beni hiç ilgilendirmez.

"Charles, çok üzgünüm. Ağzımdan kaçtı. Öyle demek istemedim." O başka yere bakarken, dudaklarında zoraki bir gülümsemeyle, göğsümde bir sızı hissediyorum.

"Bence söylemen yerindeydi."

"Tanrım, hayır. Başka bir şey yüzünden cadalozluk yapıyordum ve öfkemizi senden çıkardım." Sözler ağzımdan kontrol edemedi dökülüyordu.

Beklediğim gibi tüm tavırları değişir ve bakışlarına keskinlik geri döner. "Ne oldu?"

Kafamı sallıyorum. Onu bu karmaşaya bulaştırmak istemiyorum. Bu, onun şüphelerini doğrulayacak, sanki ben kaçırانlarla çıkan aptal bir kızmışım gibi. "Öyle bir şey yok. Sadece yorgunum."

Charles masamın etrafında dolaşır ve sandalyemi ona dönük hale getirir. Bilgisayarı kapatır ve düzgünce yerleştirilmiş Post-it'lerimi eliyle silmek üzereyken, kendimi masanın üzerine atarım.

"Ne yapıyorsun? O benim işim!"

"Tamam. Hiçbir şeye dokunmayacağım." Hemen bir adım geri çekilir. "Ama bugünlük bu kadar yeter. Yarın yeni bir başlangıç yapalım." Bakışları yumuşar, ellerini önüne uzatır ve hiçbir şeyi bozmayacağını işaret eder.

"Sen kimsin ve robot gibi çalışmamı ve bu ofisten hiç çıkmamamı bekleyen zorlu patronuma ne yaptın?"

"Merak etme, o çok uzakta değil. Önümüzdeki hafta biter bitmez geri dönecek." Charles, arkasını dönüp gitmeden önce gözlerime bakar. "Steve'i hazır tutacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa onu ara."

"Siparişinizi vermeye hazır mısınız bayanlar?" Willow ve ben Cherrywood'un ünlü pizza dükkanı ve aile restoranı Giovanni's'ta rezervasyon yaptığımız masaya otururken bir garson yanımıza geldi. Her köşede Noel ışıkları parıltıyor ve girişin yanında devasa bir köknar ağacı var. Her masada küçük turuncu çiçek aranjmanlarının yanında yanan mumlar ile sıcak ve rahat bir atmosfer var.

En yakın arkadaşlarım ve ben, okuldan beri neredeyse her hafta buraya geliyoruz.

"Oh, biz hala bekliyoruz..." diye başlıyorum, ama Violet ve Elodie yanımıza geldiğinde sözlerim kesiliyor.

Kucaklaştıktan sonra içecek siparişlerimizi verip sandalyelerimize oturduk. Şu ana kadar, neden hafta ortasında buluştuğumuzu, özellikle de tatillerin yaklaşmış olduğu bu dönemde, hiç anlamış değilim.

"Bu mevsimde kasabamızı çok seviyorum." Elodie, kızıl saçlarını bir saç lastiği ile toplayarak benim duygularımı yansıtan bir şekilde iç geçirir.

"Ben bu kasabayı tüm yıl boyunca seviyorum. Biz kutlamayı iyi biliriz," diye Willow araya girer ve hepimiz onaylayarak başımızı sallarız.

"Kutlamalardan bahsetmişken, bu hafta yerel seyahat dergisinde Willow'un röportajını okuyan var mı?" Violet gülümser, altın çerçeveli yuvarlak gözlüklerinin arkasından gözleri parlar ve ben de başımı sallamadan edemem. Arkadaşımin hayallerine bir adım daha yaklaşmasından çok gurur duyuyorum.

"Kutlamalardan bahsetmişken, nasıl oldu?" Willow kıkırdar, sonra omuz silker. "Sadece hanın tanıtımı için iyi olacağını düşündüm. Ama bu gece, başka bir şeyi tartışmak için buradayız."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Jax'la karşılaştım." Willow'un dudakları bükülür ve benim inlemem tüm restorani sarsacak kadar yüksek çıkar.

"Lütfen bana seninle konuşmadığını söyle."

"Oh, ondan fazlasını yaptı. Sana bir şey verdi." Çantasından bir zarf çıkarır ve masanın üzerine koyar.

Aman Tanrım, yapmamalıydı.

"Ne oluyor? Jax'in hâlâ buralarda olduğunu bilmiyordum." Violet'in bakışları benden zarfa kayıyor.

"Ben de," diye ekler Elodie.

"Ben de öyle, tabii bu olana kadar." Willow başını zarfın yönüne doğru çevirir. "O pislik sana mesajlar gönderdiğini ama senin cevap vermediğini söyledi. Hâlâ aranızda bir şey var mı, Daze?"

Tamam, şimdi neden burada olduğumuzu anladım.

Belki de o kadar kötü değildir. Arkadaşlarıma güvenebileceğimi biliyorum.

"Jax'ı pantolonu inik ve penisi başka bir kadının boğazında yakaladıktan sonra, ona geri dönmek istemiyorum." Bu anı hatırlayınca yüzüm buruşuyor ve böyle bir pislığe gözyaşlarımı boşa harcadığım için kendimi aptal hissediyorum.

"Ve bununla bir sorunun yok mu?"

"Bana biraz güven, Willow. Jax kadınlara bir armağan değildi. Aldatmaya karar vermeden önce bile, pek iyi bir erkek arkadaş sayılmazdı. Ben sadece bunu açıkça görmekten çok korkuyordum. Her yıl doğum günümü unutuyordu. Gece yarısından sonra, tamamen sarhoş halde daireme geliyordu. Ayı ve yıldızları istemiyorum, ama biraz çaba gösterebilirdi, değil mi?"

En yakın arkadaşlarım başlarını sallarlar ve sonunda içimi açıp her şeyi dökmeye hazır olduğumu hissederim. Jax'i suçüstü yakaladığımdan beri, ilişkimizde nerede hata yaptığımı merak ederek kafamı yordum, ta ki gerçek ortaya çıkana kadar: sorun bende değildi.

Kombucha çayımı alıp bir yudum içiyorum.

"En kötüsü, onu suçüstü yakaladığımda hiç şaşırmamış olmam. Sanki içten içe onun beni aldattığını biliyormuşum gibi, ama bununla yüzleşmeye hazır değildim. Bu beni korkak mı yapar?"

"Tabii ki hayır!" Elodie masada elimi sıktı. "Hepimiz prensimizi bulmadan önce birkaç kurbağa öpmek zorundayız."

"Prens bulmak, Jax gibi erkeklerle çıkmak anlamına geliyorsa, hayır, teşekkürler. Masalı tamamen atlamayı tercih ederim. Son birkaç ayda bana, birlikte olduğumuz tüm yıllardan daha fazla mesaj attığını biliyor musun?"

Willow burnunu kırıştırır. "Erkekler aptal. Filmlerdeki gibi erkekler nerede? Hani şu yakışıklı ve tatlı olanlar."

"Jax yakışıklı bile değildi," diye mırıldanıyorum ve bardağımı masaya geri koyuyorum.

"Ama gününün çoğunu birlikte geçirdiğin adam çok seksi." Violet kulağının arkasına bir bukle sıkıştırarak bana sinsi bir gülümseme attı.

"Kimden bahsediyorsun?" Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, arkamdaki pencereyi işaret eder.

"O Charles Hawthorne değil mi?"

Patronumu arabasında otururken görmek bir saniyeden az sürdü. Camı açık olduğu için, telefonuna dalmış halini net bir şekilde görebiliyordum.

"O burada ne arıyor?" Şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum. Sanki beni duymuş gibi, Charles başını kaldırıyor, gözleri benimkilere takılırken kaşları hala çatık. Bir aile restoranının dışında çok yersiz görünüyor.

Buz mavisini bakışlarında bir anlık tanıma parıltısı, sonra çevreme kaydı ve hemen bana geri döndü.

Belki de az önce aptal eski sevgilim hakkında konuştuğumuz içindir, ama Charles'ın başkalarına ilgisizliğini, Jax'ın bizimle birlikteyken arkadaşlarıma daha fazla odaklanma alışkanlığıyla karşılaştırmadan edemiyorum.

"Tanrım, o çok yakışıklı," diye mırıldanır Willow. "Hawthorne genleri sihirli olmalı."

Arkadaşlarım masaya yaslandıklarının farkında bile değiller, dirsekleri ahşap yüzeye dayanmış, yüzleri ellerinin içinde, tamamen patronumun etkisinde kalmışlar.

"Ve sen ona pislik diyorsun," diye ekliyor Willow aynı şaşkın ses tonuyla.

"Ona ne diyorsun?" Elodie'nin sesindeki dehşet, bana bakarken bastırılamıyor.

"Yüzüne karşı değil. Sadece Charles A. Hawthorne diyorum."

"Evet, Charles Pislik Hawthorne," diyor Willow, gözlerini ondan ayırmadan.

"Daze, bu dahice. Charles Ashcroft Hawthorne'u kastettiğini açıklayabileceğin için itiraz bile edemez." Violet, sanki patronuma takma ad takmakla kalmayıp, dünya açlığının çaresini bulmuşum gibi gülümsüyor.

"Onun tam adını nasıl öğrendin?"

O alaycı bir şekilde cevap verir. "Hadi ama. Her gün dedikodu köşelerinde onunla ilgili haberler çıkıyor. Bunların yarısı uydurma, ama yarısı da bir şekilde doğru."

"Vi, dedikodu köşeleri gerçek haber bile değil! Gazetecilik mezunu olarak, sadece gerçeği yayınlaman ve desteklemen gerekmez mi?" Elodie, Violet'in koluna hafifçe vurur, Violet ise sadece omuz silker.

Bir personel iki pizza kutusu dışarıya taşıyıp Charles'ın korumasına verince, arkadaşlarımla dikkati yavaş yavaş masamıza geri döner. Tabii ki bu yüzden buradadır. Kuzenleriyle bir bahis kaybetmiş olmalı ve akşam yemeğini o alacaktır.

Arabası uzaklaşmadan önce Charles bana başını sallar ve ben de beş yaşındaki bir çocuk gibi aptalca el sallayarak karşılık veririm. Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır ve ben daha fazla utanç verici bir duruma düşmeden patronum uzaklaşır.

"Charles'ı hiç biriyle birlikte gördün mü?" Violet koltuğunda dönerek bana bakar.

"Vi! Patronumun özel hayatını senin gibi dedikoducu birine anlatmayacağım."

"Hey, kimseyle paylaşmayacağım. Sadece kendi merakım için."

"Unut gitsin! Charles Hawthorne'un 10 mil çapındaki herkesten gizlilik anlaşması imzalatmadığını düşünüyorsan, onu hiç tanımıyorsun demektir. Onunla aynı havayı solumak bile gizlilik anlaşması gerektirir."

"Evet, evet. Onun mastürbasyon programını sormuyorum."

"Sen delisin. Ben bunu nereden bileceğim ki? Charles'ın masasının arkasında mastürbasyon yapan bir sapık olduğunu mu düşünüyorsun?"

Harika, şimdi bu görüntüyü kafamdan atamıyorum! Sadece eylemi değil, yüzünün nasıl görünebileceği de... Ciddi, belki bir bukle düşmüş...

önemli bir şey yokmuş gibi görünen saçlarından alınına bir damla ter damlıyor. Omurgamdan bir ter damlası aşağıya doğru akıyor ve bunu tamamen masamızın yanındaki yanan şömineye bağlıyorum.

"Söylesene, kaç kız onun dairesine ya da ofisine gitti? Dört yılda birkaç tane görmüş olabilirsin." Violet'in ısrarı, patronumla ilgili hayallerimden beni uyandırır, ki bu tamamen profesyonelce olmayan *bir davranıştır*.

"Hiçbiri," diye cevap veriyorum.

"Gerçekten mi?" diye araya girer Elodie. "Ama o çok gizemli biridir. Korumaları olmadan pek ortalıkta görünmez. Her zaman, kız arkadaş tutmak için hızlı arama listesinde gizli bir servisi olduğunu düşünmüşümdür."

Ben cevap veremeden Willow öne eğildi. "Ama Charles'ın gizli bir nişanlısı ya da karısı olsa bile şaşırmam. Belki de Avrupa kraliyet ailesinden olmasa da, aynı derecede zengin bir ailenin kızıdır."

Onun sözleri ve Charles'ın zengin bir züppeyle birlikte olduğu düşüncesi kalbimi biraz sıkıştırır.

Onun düzenli bir kız arkadaşı olmadığını biliyorum. Günlük programıyla ilgili ayrıntılı bilgilere sahip olduğum için, bir ilişkisi olup olmadığını bilmemem imkansız.

Ama bu durum sonsuza kadar böyle kalmayacak, Daisy, özellikle de medya onun bekarlık durumuyla ilgili bu kadar çok haber yaparken.

Charles'ı başka biriyle hayal ederek şakaklarımı ovuşturuyorum.

Neden bilmiyorum, ama birdenbire içimi bir sahiplenme duygusu kaplıyor. Belki de onu hayatına aldığı insanlarla birlikte gördüğüm içindir. Zorlu bir patron olmasına rağmen — bu yüzden ona bu lakabı taktım — tanıdığım en nazik insanlardan biridir. Her yıl hastanede anonim Noel hediyeleri için gizlice ne kadar para ayırdığını hala inanamıyorum. Ama daha da önemlisi, tüm bağışlara kişisel olarak çok önem veriyor.

"Tamam, Daisy'nin dokunulmaz patronu hakkında bu kadar yeter. Buraya bunu konuşmak için geldik." Willow zarfı işaret ederek başını sallar, ben ise yüzümü buruştururum.

"Umarım yine onun penisinin fotoğrafı değildir," diyorum yumuşak bir sesle.

Elodie'nin zarfa uzanan eli havada donar. "Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

"Çünkü bu öğleden sonra bir tane aldım. Sanırım benim onunla birlikte olmamın sebebinin onun penisi ve sağladığı hizmet olduğunu düşünüyor." Ellerim

yüzümü kapatır, inilti sesimi bastırırm, ruh halimi ve günümü mahveden resmi hatırlayarak.

"Öyle miydin?" diye sorar Violet cırtlak bir sesle.

"Eğer hizmet, işini bitirir bitirmez üstüme yatmaksa, evet, o konuda çok iyiydi."

Arkadaşlarım benim duygularımı yansıtarak titrerler.

"Bazen, beni bu kadar uzun süre onunla kalmaya iten şeyin ne olduğunu merak ediyorum." Willow masadaki koluma zarfı dürtünce gözlerim kapanır.

"Aç şunu. Bu, o ezik Jax hakkında konuşarak değerli zamanımızı boşa harcadığımız son sefer olacak. Bir daha beni haberci güvercini yapmayacağından emin olacağım."

"Ben de." Violet lavanta rengi saçlarını omzunun üzerinden atarken, Elodie heyecanla başını sallar.

Arkadaşlarımın destekleyici gülümsemelerine bakarak derin bir nefes alırım.

Ne oluyor? Neden utanıyorum ki? Asıl utanması gereken o.

"Tamam. Sonunda Jax'in adını hayatımın kitabından sonsuza kadar silelim, bunun için onun aptal penis fotoğrafına son bir kez bakmak zorunda kalsak bile. Hazır olun," diyorum, zarfı yırtıp içindekileri masanın üzerine döküyorum.

"İğrenç." Dördümüz de aynı anda tiksinti dolu bir ses çıkarırız.

Sadece kısmen haklıydım. Tek bir fotoğraf değil, farklı çıplaklık derecelerinde çekilmiş birkaç fotoğraf var. Zarfı şömineye atmalıydım.

"Bununla seni geri kazanabileceğini mi sandı?" Elodie, Jax'in üzerinde parlak pembe renkli ve her tarafı pırıltılı bir külot giydiği fotoğrafa parmağıyla işaret ederek sordu.

"Bunlarla ne yapacağımı düşünüyor?"

"Yapabileceğimiz mükemmel bir şey biliyorum!" Violet elini havaya kaldırır. "Bir arınma töreni. Fotoğrafları yak ve etrafında dolaşan bu aptal erkek arkadaş lanetini durdur."

İnlerim. "Saçma sapan şeyler okumayı bırakmalısın, Vi."

"Ne zararı var ki? Zaten bunları atacaksın, değil mi? Yoksa Jax'in eşyalarını topladığın gizli bir kutun mu var?"

"Lütfen. Yeterince gördüm." Fotoğrafları alıp zarfa geri koyuyorum ve cep dezenfektanıyla ellerimi temizliyorum.

"O zaman yapalım." Violet koltuğundan kalkar ve garsona yakında döneceğimizi söyler.

Böylece dördümüz arka kapının dışında, büyük bir çöp tenekesinin yanında bulduk kendimizi.

"Kahretsin! Ateşe ihtiyacımız olduğunu unuttum," diye bağırır Violet, yardım arayarak etrafına bakınır.

"Harika! Aptal erkek arkadaşımı temizleme törenim harika bir başlangıç yaptı. Belki de Tanrı bile onlardan kurtulmamı istemiyordur. Onları çöpe atalım gitsin."

"Bu kadar dramatik olma, Daze." Willow, dövmeli kolundan sarkan çantayı açar ve bir dolarlık mağazadan alınmış çakmağı çıkarır. Şaşkınlıkla ona baktığımızda, sırtarak cevap verir: "Han'da acil durumlar için her türlü şeyi bulunduruyorum. Çakmak, mum, dikiş seti, ne istersen. Başkalarını şaşırtmak için de çok kullanışlı oluyor."

"Hadi kızlar, odaklanın. En utanç verici fotoğrafı çıkar, Daisy." Violet elimdeki zarfı işaret eder.

"Hepsini bir kerede yakıp bu işi bitiremez miyiz?" Vi'nin tiyatrosunu atlamak için her şeyi yaparım, özellikle de tüm bunların merkezinde ben varken. Üstelik, o daha yeni başlıyor.

"Bitirmek mi? Bu önemli, Daze. Sen bu güce açıkça inanmıyorsun ve ben bu gece seni memnuniyetle ikna edeceğim. Ama kızlar, başlamadan önce hepiniz bu sürece güvenmelisiniz. Peki, hepiniz bu sürece güveniyor musunuz?"

"Evet. Sürece güveniyoruz, Vi," diye üçümüz bir ağızdan cevap veriyoruz. Eminim Elodie ve Willow da içeri girmek istiyorlardır.

"Az önce gözlerini devirdin mi, El?"

"Hayır, yapmadım. Hadi başla artık, Vi. Dışarı çok soğuk." Elodie ellerini kollarının üzerinde gezdiriyor. Benim gibi o da paltosunu giymemiş, çünkü aceleyle dışarıya çıkarılmıştık.

"Bu pislik erkek arkadaşı arındırma ritüeline, tüm dünyadaki Doğa Ana'nın ve tanrıçaların büyük ruhunu davet ediyoruz."

Gözlerim Elodie ve Willow'a kayıyor ve hepimiz sanki "O ne yapıyor böyle?" demek istercesine, eğlence ve şok arasında bir ifadeyle birbirimize bakıyoruz.

"Bu kız ne yapıyor böyle?"

Violet gözleri kapalı bir şekilde önümüzde dururken, ruhları ve tanrıçaları çağırıyor gibi görünen bir şaman gibi, gülümsememi engellemek için dudakımı ısırıyorum. Onun savunması olarak, oldukça samimi görünüyor.

"Bugün sana bu pisliği veriyoruz," diye devam ediyor Violet, bir gözünü açıp elini bana doğru uzatarak.

Neon pembe renkli fotoğrafı çıkarırım.

Bu aptallığın aşk hayatımdaki kötü şansını ortadan kaldıracığına bir an bile inanmıyorum ve ben sadece Vi ve bize olan ilgisinden dolayı yaptığı tüm çılgın şeyler için buradayım.

"Sevgili tanrıçalar, lütfen Daisy'mizi kutsayın ki artık aptal eziklerle uğraşmak zorunda kalmasın ve bunun yerine yakışıklı bir prens hayatına girsin. Penisini fotoğraf çekmek için aksesuar olarak kullanmayan ve yatakta tüm cinsel ihtiyaçlarını nasıl tatmin edeceğini bilen bir prens. Amin," diye dua ediyor Violet.

Yanaklarım kızarıyor. Kimsenin onu duymadığından emin olmak için sağıma ve soluma birer kez bakıyorum, Vi çakmağı yakıyor ve alevi resmin kenarına getiriyor.

"Bunları da yakalım mı?" Kalan resimleri sallarken, aniden arkamda tanıdık bir boğaz temizleme sesi duyulur.

Kahretsin! Kahretsin!

"Daisy?"

APTAL ERKEĞİNİ TEMİZLEME RİTÜELİ

DAISY

"DAISY?"

Sessizliği yine onun sesi bozar, ama ben gözlerimi sıkıca kapalı tutarım. Belki, sadece belki, yeterince güçlü dilersem, tüm bunlar bir rüya olarak kalır ve patronum beni eski sevgilimin çıplak fotoğraflarını tutarken çöp kutusunun yanında dururken bulmaz.

Ama benim dileklerim ne zaman gerçekleşti ki?

Arkadaşlarım Charles ile hoş sohbetler ediyorlar, benim utanç verici bu anda yerin beni yutmasını dilediğimi fark etmeden.

"Bu soğuk havada burada ne yapıyorsunuz?" Charles'ın sesinde hem eğlence hem de şaşkınlık var.

Sonsuza kadar heykel gibi donup kalamazsın, Daisy. Bu utanç verici durumla yüzleşmek zorundasın.

Yavaşça arkamı döndüğümde, onun korumalarını fark edince bir anlık rahatlama hissettim. Neyse ki, ellerimdeki fotoğrafların ayrıntılarını göremeyecek kadar uzaktalar. Yani beni hala deli olarak görseler de, en azından sapık olarak damgalamayacaklar.

Gözlerim onun yüzüne takıldığında, gülmek için yanağını ısırtıyor. *Pislik.*

Gözleri benimle elimdeki fotoğraflar arasında gidip geliyor, ben de onları hızla arkama saklıyorum. Onları görmemesi imkansız. Bu gece her gizli köşeyi aydınlatan aşırı parlak festival ışıklarını lanetliyorum.

"Biz de tam içeri girmek üzereydik," diyorum ve fotoğrafları çantama geri koyuyorum. Bu gece Charles'ın yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi silmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Arkadaşlarım restorana girerken, ben de onları takip etmek üzereyken Charles nazikçe dirseğimi tutarak beni durdurdu.

"Siz kızlar buna ek olarak sarhoş olmayı planlamıyorsunuz, değil mi?" Gözlerini yüzümden ayırmadan başını çöp konteynerine doğru eğdi. "Eğer öyleyse, şoförü gönderirim."

"Tabii ki gönderirsin. Tanrı korusun, röportajından önce hastalanmam, değil mi?"

Bir anlığına, kafası karışmış gibi alnı kırışır, ama ben bir şey anlayamadan, yüzünde yine o sırıtış belirir.

"Kesinlikle. Kendine dikkat et, Daisy Price. Önümüzdeki haftaya kadar benim için çok değerlisin."

Charles gülümseyerek uzaklaşırken, ben restorana geri döndüm. "Sen öldün, Vi. Yarın işe gidip patronumun yüzüne nasıl bakacağım?"

"Ne demek istiyorsun?" Violet, bana inanamayan gözlerle bakarken çenesi gevşer. "Az önce olanları kaçırdın mı? Bir prens istedik ve Charles içeri girdi. Bu kasabada Charles Hawthorne'dan daha prens gibi olan başka kim var?"

"Vay canına!" Willow nefesini tuttu.

"İnanamıyorum!" Elodie'nin sesi hayranlıkla doludur.

"Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız?" Ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Charles, prensim olsaydı bile, *benim prensimden* en uzak kişi!" Koltuğuma çöküyorum. "Elimdeki fotoğrafları gördü. Muhtemelen benim bir tür sapık olduğumu düşünüyor." İnleyerek başımı masaya vuruyorum.

Charles'ın yarın beni alay etmeyeceği her türlü senaryoyu hayal ediyorum, ama bir kamyonun altında kalıp komaya girmedikçe, bundan kaçış yok.

Ayaklarım sürünerek ofis binasına giriyorum.

Charles'ın katına ulaşmak için tüm güvenlik protokollerinden geçerken, beni dışarıda, patronumdan uzak tutacak bir aksaklık olması için içtenlikle dua ediyorum.

Ama tabii ki, bugün de her gün olduğu gibi her şey sorunsuz ilerliyor.

Bu sabah topuklu ayakkabılarımı rahat kürk terliklerle değiştirmeye bile zahmet etmiyorum, çünkü onun beni yakında çağıracağını biliyorum.

Peki patronum konusunda hiç yanıldım mı?

Bilgisayarıma giriş yaptığımda, gelen kutumun en üstünde onun e-postasını buluyorum.

Gönderen: CHARLES A. HAWTHORNE

Alıcı: DAISY PRICE

Sizinle acil bir konuyu görüşmek istiyorum. Bu e-postayı alır almaz ofisime gelin.

- Charles A. Hawthorne CEO,
Hawthorne Holdings &
Yönetim Kurulu, Elixir Inc.

Acilmiş, hadi oradan.

Mesajı görmezden gelerek, masamdaki telefon çalana kadar gelen kutumdaki *gerçekten acil* e-postalara odaklanıyorum.

"Daisy, buraya gelebilir misin lütfen?" Sesi bal ve şarap karışımı gibiydi, tatlı ve tehlikeli bir kombinasyon. *Lütfen* kelimesi bir rica değil, daha çok bir emir gibi geliyordu.

"Acil değilse, önce e-postalarımı kontrol etmek istiyorum."

"Mesajımı görmedin mi? Dediğim gibi, bu çok acil bir durum."

"Görmedim. Okunmamış e-postalarımın arasında kalmış olmalı." Charles kıkırdar ve tüylerim diken diken olur. "E-postalarımın okunduğunu bildiren onay mesajları aldığımı biliyorsun, değil mi?"

Adi herif.

"Zaman kaybetme, Daisy. İçeri gel."

Telefonu kapatıyorum, omuzlarım pes etmiş bir şekilde çöküyor. Kaçış yok.

Rengini düşünmeden bir kalem ve bir Post-it not defteri alıp, ayaklarım sürünerek onun ofisine doğru ilerliyorum. Kapıyı bir kez çaldıktan sonra içeri giriyorum ve Charles'ı sandalyesine yaslanmış, kendini beğenmiş gülümsemesiyle otururken buluyorum.

Bir an için, ona kızgın olduğumu unutarak hayranlık duyarım. En sevdiğim kravatlardan birini takmıştı, koyu mor, şık siyah bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek. Kalemni dudaklarına yaklaştırır, altın rengi metal pembeye karşı parlar, ailesinin arması olan elmaslarla süslü H harfi işildar.

Ama dudaklarını kıvrıp, benim rahatsızlığımdan açıkça zevk aldığını gösterdiğinde, gözlerimden şehvet perdesi düşer. Omuzlarımı düzeltip, onun kibirli sırtışına kafa kafaya karşılık veririm.

Post-it not defterini masasına sertçe vurup ellerimi yanına sıkıca yerleştiriyorum. "Duyalım bakalım. Benimle dalga geçmek mi istiyorsun? Devam et."

Gülümsemesi sönüyor, bakışları sonunda yere düşüyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek standart sarı Post-it not defterine bakıyorum — neredeyse hiç kullanmadığım tek renk. Ama şu anda vahşi, evcilleştirilmemiş bir ruh gibiyim. Erkeklerin nezaketimizi zayıflık olarak görmesinden bıktım artık.

"Ne? Konuşamıyor musun? O zaman sana yardım edeyim. Evet, ben deliyim. Evet, bir aile restoranının önünde neredeyse çıplak fotoğraflar tutuyordum. Ve hayır, davranışım için bir açıklamam yok." Boğazım düğümlenir ve bakışlarımı kaçıyorum, onun gözlerine bakamıyorum.

Aramızda ağır bir sessizlik hakim olur, ta ki Charles sandalyesinden kalkıp minibara doğru büyük adımlarla yürür. Bir şişe su, bir bardak ve bütün hafta boyunca orada sakladığım pembe ve altın rengi tek boynuzlu at peçetelerinden biriyle geri döner. Bardağı dikkatlice yarısına kadar doldurduktan sonra, peçetenin üzerine koyar.

Öksürük gibi gelen hüzünlü bir kahkaha kaçıyor ağzımdan. O kaşlarını kaldırıyor, ben omuz silkiyorum.

"Sen tam bir kontrol manyağısın," diye mırıldanırım. "Senin gibi biri asla böyle utanç verici bir duruma düşmez."

"Peki burada hangi durumdan bahsediyoruz?"

"Bu kadar kalın kafalı bir adam olduğumu bilmiyordum, Charles." Gözlerimi ona dikiyorum, ama tabii ki patronumda bu taktik işe yaramıyor. "Prev gibi görüldüğüm durumdan mı bahsediyorsun? Mutlu musun?"

Bakışlarımı masaya çeviriyorum, o masanın kenarına yaslansa bile pürüzsüz yüzeyine odaklanıyorum.

Gözümün ucuyla, ikinci bir deri gibi uyluklarına yapışan pantolonunun pürüzsüz kumaşını görebiliyorum. Zenginlik

ve gücü haykırıyor.

"Seni sapık olarak görmemiştim. Tahmin etmek gerekirse, sen ve arkadaşların erkek arkadaşınızı kovma ritüeli yapıyordunuz."

Ne oluyor?

"Bunu nereden biliyorsun?" diye hayretle soruyorum. "Violet'in beni neşelendirmek için uydurduğu bir şey olduğunu sanıyordum."

"Bir kız kardeşim olduğunu biliyorsun, değil mi? Onun *için* her türlü çılgın şeyi yaptım, hatta doğa ana ve yüce tanrıçayı bir şenlik ateşine çağırdım."

"Vay canına! İnanamıyorum."

Bu adam daha mükemmel olabilir mi? Aniden, Chloe'yi ve Charles'ın evleneceği mirasçıyı kıskanmaya başladım.

"Ama bir şeyi anlamadım. Neden onun çıplak fotoğraflarını yakıyordun? Bildiğim kadarıyla tanrıçalar çıplaklık konusunda önyargılı değiller."

"Bu konuda benden kesinlikle daha bilgilisin." Kollarımı kavuşturuyorum. Ama o benim cevabımı beklerken, iç çekiyorum. "Onu çıplak yakalamak için çaresizce kamera ile dolaştığımdan değil. O bana gönderdi."

"Sana aletinin fotoğraflarını mı gönderdi? Pembe külotlu olanı da dahil mi?" Her zamanki gibi, Charles'ın şaşkınlığını gösterme şekli sadece kaşlarını kaldırmak, ama çenesini sıkıldığını gözden kaçırmıyorum.

"Sen de mi gördün?"

"Oldukça... gözden kaçması imkansızdı."

Bu sabahın nasıl geçeceğini düşündüğümün aksine, birdenbire kendimi çok daha iyi hissediyorum. Ama sonra Jax'ın bu sabah gönderdiği "WOOD MORNING" başlıklı mesajı hatırlıyorum. Mesajda bir de fotoğraf vardı, neyse ki bu sefer penisi beyaz külotun arkasında gizliydi.

"Daha fazlasını mı gönderdi?" Charles cevabımı beklemeden elini uzattı. "Göster bana."

"Böyle bir şey yapmayacağım." Kendimi daha fazla utandırmayacağım.

"Onunla ilgilendiğimi mi sanıyorsun?"

"İlgilenen var mı?"

"Ne?" Şok olmuş gibi hızla gözlerini kırptırır.

"Ona ilgi duyuyor musun? Çünkü ben burada çalışmaya başladığımdan beri, senin bir kadına ilgi duyduğunu görmedim."

"Hayır, Daisy Price, eski sevgilinle ya da başka bir erkekle ilgilenmiyorum ve bu konuyu bir daha konuşmak istemiyorum. Ama asistanım arkadaşlarıyla birlikte bir adamın cinsel organının yüzü görünmeyen fotoğraflarını kamuya açık bir çöp kutusunda yakarken, biraz endişelenmem gerekiyor. Ya medya o fotoğraflardaki kişinin ben olduğumu düşünürse?" Buz mavisi gözleri bana dikilirken, midem bir anda düğümlenir.

"N-ne?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Böyle bir şey olabilir mi? Kesinlikle. Ama Charles ve benim potansiyel olarak mahvolmuş itibarım hakkında endişelenmek yerine, onun fotoğraflarının ne kadar farklı olacağını merak ediyorum. Eminim o gri XL boxerların arkasında oldukça "iyi" bir paket saklıdır.

Gözlerim onun kasıklarına kaymadan önce, Charles boğazını temizledi. Eğlenceli gülümsemesi yanaklarımı kızarttı. Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi.

Ceketimin cebinden telefonumu çıkarır, kilidini açar ve Jax'tan gelen bir başka mesajı görünce içim burkulur. Mesajı okumaya bile tenezzül etmeden telefonumu Charles'ın bekleyen ellerine veririm ve bir sandalyeye çöküveririm.

Yüzündeki tüm eğlence izleri kaybolur ve parmakları ekranı kaydırır. Arama başlattıktan sonra telefonu masaya koyarken çenesi gerilir.

"Charles, ne yapıyorsun? Jax'la konuşmak istemiyorum." Koltuğumda sıçrayarak ellerimi sonlandırma düğmesine götürdüm, ama ellerim havada onun elleri tarafından durduruldu.

"Konuşmak zorunda kalmayacaksın," diye dişlerini gıcırdatarak söylüyor, Jax'ın sesi ortalığı doldurmadan birkaç saniye önce.

"Daisy, sen misin bebeğim? Sonunda! Tanrıya şükür beni aradın. Benim cazibeme ancak bir süre direnebileceğini biliyordum. Sen, benim seks delisi perim..."

Jax'e çenesini kapatması için bağırmadan önce, Charles öne doğru eğilir. "Orada durman daha iyi olur." Sesi hiç duymadığım kadar sert. Bir odayı dolusu insanı susturacak kadar güçlüdür ve eski sevgilim de bir istisna değildir.

Jax sonunda sesini bulduğunda, sesi sinirli ve mızımız çıkıyor. "Sen de kimsin?"

"Seni ilgilendirmez. Ama Daisy ile tekrar iletişime geçtiğini yakalarsam, o kadar gurur duyduğün çıplak fotoğrafların tüm şehre yayılacak ve bu sefer yüzün de üzerinde olacak."

"Mesajlarımı... mesajlarımı nereden biliyorsun?" Sözlerinde şok ve hatta altta yatan bir korku var.

"Söylediğimi hatırla, bu kasabanın her reklam panosunda pembe külotlu sen olacaksın."

Charles kararlı bir tıklama ile görüşmeyi sonlandırır. Masayı dolaşır ve sandalyesine geri oturduğunda, yine nadiren kontrolünü kaybeden aynı sakın kişi haline gelir.

Az önce olanların nadir bir durum olduğuna hiç şüphem yok. Ve bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum — gururlanmış, utanmış, şok olmuş ya da belki de tüm bu duyguların bir karışımı.

"Teşekkürler, ama bunu yapmana gerek yoktu. Jax'la başa çıkabilirdim," diyorum.

Bakışları yüzüme kayıyor. "Onunla başa çıkma yeteneğini hiç sorgulamadım. Ama sadece cinsiyetçi bir erkek eski sevgilisine cinsel organının fotoğrafını gönderir. Sonunda kalın kafasına, onu geri almayacağın gerçeği dank edince olay çıkarması beni şaşırtmaz. Niyetin bu, değil mi? Yoksa..." Sesi her zamankinden daha alçak bir tonda kesiliyor.

"Kesinlikle hayır. Jax ve ben ayrıldık. Uzun zamandır ayrıyız. Bu sadece resmi hale getirdi. Ben gururlu bir bekar kıyım."

Jax'in beni düşündüğünden çok daha fazla rahatsız ettiğı olabilir. Yoksa neden Charles'ın yüzündeki ifade, halüsinasyon görmüyor olsam, bekar olduğumu duyduğunda rahatlamış gibi görünsün ki?

Patronumun yüzündeki garip ifadeyi daha fazla okuyamadım, çünkü o bakışlarını başka yöne çevirdi.

Cüzdanından bir anahtar çıkararak masasının gizli üst çekmecesini açar. Charles'ın dünyasında benim için yasak olan çok az şey vardır ve bu çekmece de onlardan biridir.

Merak ediyor muyum? Kesinlikle.

Şüphelerim var mı? Kesinlikle.

Orada beyzbol kartlarından pornoya kadar her şey saklı olabilir. Sonuçta o bir erkek, bu kasaba aksini düşünmek istese de.

Ama bugün, pembe bir Post-it not defteri çıkarıp masanın üzerinden bana doğru itti. "Kişisel meseleleri hallettik, şimdi asıl işimize bakalım."

BARBIE GELİN SİPARİŞİ

CHARLES

ARAÇ aile malikanesine girerken, yumruklarım sıkışır. Çocukluğumdan beri, Hawthorne adının bir sonraki lideri olmaya kaderimde olduğu bana aşılarmıştır. Kaderimi kabul etmemek benim için hiçbir zaman bir seçenek olmadı ve doğumumdan önce belirlenmiş olan kaderimi hiçbir zaman sorgulamadım. Bu malikane benim mirasım, nesiller boyu aktarılan bir miras.

Atalarım bu kasabayı kurduklarında, bir vizyonları vardı: gelenekleri yaşatırken refah getirmek. Ben de bu mirasın bir parçası olmak ve iz bırakmak için katkıda bulunmak istiyorum. Sıkı çalışmaya ve her şeyimi vermeye hazırdım, ama bunun benden korktuğum tek şeyi, yani yakınlaşmayı, birinin bana yaklaşmasına izin vermeyi ve bana zarar verme fırsatı vermeyi gerektireceğini bilmiyordum.

Araba durur ve ben düşüncelerimden sıyrılırım. Steve kapıyı açar ve ben dışarı çıkarım. Annem girişte beni beklemektedir. Kristy Hawthorne, rahat bir şifon elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, kırmızı bukleleri omuzlarına dökülmüş, babamla birlikte ona evlenme teklif ettiğimiz günkü kadar muhteşem görünmektedir. O benim biyolojik annem olmayabilir, ama beni üvey kardeşim Chloe kadar sevdiğini ve muhtemelen benim için daha fazla endişelendiğini biliyorum.

"Anne, her seferinde beni kapıda beklemene gerek yok. Her zaman randevuma geç kalmışım gibi hissediyorum." Benim için evin kokusu olan çiçek kokusunu içime çekiyorum.

"Oğlumu beklemeyi seviyorum. Sakın bana alışkanlığımı değiştirmemi söylemeye kalkışma, Charlie." Sanki dört yaşındaymışım gibi yanaklarıma hafifçe vuruyor.

"Seni mutlu edecekse, sormayacağım." Kolumu omuzlarına dolayarak, bizi içeriye götürüyorum. Bir ev personeli, yemek odasına girmeden önce ceketimi

ve dizüstü bilgisayar çantamı alır. Büyük büyükannem, yani GG, büyükannem ve babam çoktan yerlerine oturmuşlardır.

Masanın başında oturan GG'nin yanına gidiyorum, en şık giyinen kişi ödülünü kazanmaya hazır. Kısa beyaz saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Kocaman siyah gözlük çerçevesi, sıcaklıkla kırışan küçük gözlerini gizliyor. Ona sarıp sarmaladığımda, sarı pantolonlu takım elbisesinin büyük kolları beni sarıyor ve yanaklarımı okşarken bilezikleri şingırdıyor.

"Nasılsın, fıstığım?"

"Ben uzun zaman önce fıstık olmayı bıraktım, GG."

"Oh, sen sonsuza kadar benim fıstığım olacaksın." Kolyesini düzeltirken yüzünde parlak bir gülümseme belirir. "Bugün nasıl görünüyorsun?"

"Her zamanki gibi muhteşem. Moda muhabirlerinin peşinde olmamasına şaşırdım. Bir anda viral olursun."

Gözleri parlıyor, geniş gülümsemesini saklamak için dudaklarını birbirine bastırıyor ve eğiliyor. "Büyükanne söyleme, ama Chloe şimdiden *Vogue'a* benim röportajımdan bahsediyor. Artık bir moda portföyüm olduğunu biliyor muydun?"

Kıkırdarak güldüm. Chloe ve GG, kardeşim çocukluğundan beri suç ortağıydılar.

"Yardıma ihtiyacın olursa veya işleri hızlandırmak istersen, beni ara. Bunu en öncelikli işim yaparım."

Ben büyükannemin yanına geçmeden önce, bir kez daha yanaklarımı okşayarak gülümsemesini genişletir. GG'nin aksine, bordo bir elbise ve ona uyan bir ceket giymiş.

"Charles." Her iki yanağımı da öper. "Nasılsın?" "Şikâyet edemem, büyükanne. Sen nasılsın?"

"İyiyim. Bu hafta güven fonu yöneticilerimizle birkaç toplantı yaptık. Ekibim yarın sana tüm bilgileri e-posta ile gönderecek." Büyükanne Irene, Hawthorne adını ve şöhretini her zaman önemsemiştir, bazen kendi çocuklarının çıkarlarından bile daha fazla.

Onun kararlılığı beni hem korkutuyor hem de hayran bırakıyor. Büyükbabamın vefatından ve babamın aile işinden resmi olarak çekilme kararından sonra, Hawthorne ailesinin yüzü oldu ve bu konuda çok başarılıydı. Onun yerini doldurmanın zor olduğunu biliyorum.

"Sabırsızlıkla bekliyorum, büyükanne."

Sonunda babama ulaşıyorum ve yanındaki sandalyeye oturmadan önce birbirimize sarılıyoruz.

"Nasıl gidiyor, Ace?" diye soruyor.

"Şikâyet edemem. Sen nasılsın?"

"Her şey yolunda." Babam masada nadiren işten bahseder, belki de Hawthorne'un işleriyle ilgisi olduğunu veya perde arkasında ne kadar yoğun çalıştığını kimsenin fark etmemesi için böyle davranıyordur.

Yemek yerken, yaklaşan kasaba tatil etkinlikleri hakkında sohbet ederiz. GG, büyük büyükbabasıyla birlikte giyinip kılık değiştirerek yerel Noel pazarına gittiklerini hatırlar. Bu dikkat dağıtıcı sohbet hoşuma gider.

"Bu arada, bu hafta *E! News*'i izleyen var mı?" GG gülümser, bakışlarını bana yöneltir ve ben inlerim.

"Sen de mi?"

"Medya, istediğini verene kadar pes etmeyeceğini biliyorsun." GG'nin aksine, Irene'in ses tonunda şakacılık yok.

"Irene, paparazziler sadece kendi reytinglerini artırmak istiyorlar. *Vogue* röportajım hakkında ne yazacaklarını merak ediyorum."

"Anne, bunu önceden konuşmalıyız. Kamera karşısında her şeyi söyleyemezsin." Irene anneannem çatalını bırakıp GG'ye bakar, GG ise sadece omuz silker.

GG'nin dikkatleri benden uzaklaştırmak için röportajını gündeme getirdiğini çok iyi biliyorum, ama rahatlayamadan, Irene büyükannenin gözleri bana kayıyor ve onun kolayca dikkati dağılan biri olmadığını kanıtlıyor.

"Söylenenlerin çoğunun saçmalık olduğunu biliyorum, ama bazı insanlar Hawthorne ailesinin sonunun geldiğini gerçekten merak ediyor. En kolay çözüm, senin evlenmen olur, Charles."

Dişlerimi sıkarken kucağımdaki peçeteyi buruşturuyorum. "Medya, yanımda bir kadın varken aile işini daha iyi yürütebileceğime inandığı için evlenmeyeceğim. Böyle oynanmayacağım, büyükanne."

"Senin arkadayım, Ace." Babam sırtımı güven verici bir şekilde okşadı, ama büyükannem boğazını temizleyince rahatlamam kısa sürdü.

"Bizim neyi desteklediğimizin önemi yok, Oscar," diye araya girerek, telefonundaki bir düğmeye basar ve telefonu önüne koyar.

Ekranda, bir haber muhabiri, kasaba meydanındaki çardakların pitoresk manzarasını arka plan olarak, yaşlı bir beyefendinin yanında duruyor. Arkalarında, Noel pazarı tatil ışıkları ve neşeyle parıldarken, buzlu Cherry Gölü'nün bir kısmı kış gökyüzünün altında ışıltıyor. Her şey, kasabamızı ortaçağ kalesi gibi koruyan çevredeki tepelerle çevrili.

"Bu kasabada ne kadar süredir yaşıyorsunuz, efendim?" diye sorar muhabir.

"Yetmiş yıl önce burada doğdum ve hiç ayrılmadım." Adamın sesindeki gurur açıkça hissediliyor.

Dışarıdan bakan biri bunu anlayamaz, ama ben anlıyorum, çünkü göğsümde aynı duygu yükseliyor. Bu, atalarımın kurduğu kasabanın, insanların daha kazançlı bir şey aramak için evlerini, köklerini terk etmemeleri için yeterli olduğu anlamına geliyor.

"Okul ya da iş için bile mi?"

"Hayır, asla." Beyefendi başını sallar. "Bu kasabada her şey var ve bunun büyük bir kısmı, Cherrywood'u ülkenin en iyi küçük kasabalarından biri haline getirmek için çaba gösteren Hawthorne ailesinin sayesinde."

"Yani kasabanın geleceği konusunda iyimsersiniz?"

"Evet, ama aynı zamanda biraz da endişeliyim. Hepimiz Charles Hawthorne'u seviyoruz. Büyükannesinden aile işini sorunsuz bir şekilde devraldı. Medyadan uzak durmasına rağmen, herkesin çıkarlarını gözettiğini biliyoruz. Ama yerleşmek istememesi beni endişelendiriyor."

"Ama o hala genç, değil mi?" diye soruyor muhabir ve benim ruh halim beklenmedik bir şekilde hayal kırıklığına doğru yöneliyor.

"Öyle. Ama çocuklarına aynı sorumluluk duygusunu aşılama kolay bir iş olmayacak. Charles'ın ailesinde, küçük yaşlardan itibaren ona rehberlik eden harika rol modelleri vardı. Bu kasabanın ailesi için ne anlama geldiğini ve Hawthorne ailesinin bizim için ne kadar önemli olduğunu erken yaşlarda öğrendi. Her Noel'de ailem Hawthorne ailesi için dua eder. Başka birçok insanın da aynısını yaptığını biliyorum. Charles'ın yerleşip bir aile kurması gerekiyor ki çocukları da onun aldığı eğitimi alabilsinler."

Az önce çocuk mu dedi?

"Bir röportaj yüzünden çocuk sahibi olmayacağım, büyükanne."

"Çocuk sahibi olmak için acele etmeni önermiyorum," diyor büyükanne soğukkanlılıkla ve koltuğuna yaslanıyor. "Sadece, ofis kulende yüksek bir pozisyonda olduğun ve kendini neredeyse ulaşılmaz hale getirdiğin için insanların endişelerini göz ardı edemeyeceğini söylüyorum. Nişanlan, Charles. Onlara başka bir konu ver ve kendine biraz zaman kazan."

"Ve dün kadar var olmayan bir nişanlıyla birdenbire ortaya çıkarsam, medyanın oyununa geldiğim izlenimi yaratmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Sen mahrem bir insan olarak biliniyorsun. İnsanlar senin hakkında kişisel olarak neredeyse hiçbir şey bilmiyor. Her zaman bir hikaye uydurup, onu basınla paylaşmak istemediğini, ancak herkesin kafasındaki belirsizlikler yüzünden fikrini değiştirdiğini söyleyebiliriz. Bir hafta içinde sana mükemmel bir eş bulabilirim."

Kaslarım gerginleşir, kopmaya hazır bir yay gibi kıvrılır. Odadan çıkamadan, üvey annem masadaki tabağının yanına peçetesini atar.

"Anne! Charles'ın zaten hoşlandığı biri olabilir. Onu kişisel hayatını bir reklam panosunda ilan etmeye zorlamamız yetmezmiş gibi, şimdi de kiminle evleneceğine karışmak mı istiyoruz?"

Bu konuşma onun sınırlarını zorlamış olmalı, çünkü genelde büyükannele çatışmaktan kaçınır.

"O bir seçim yapacak, Kristy. Öylece bir kızı ortaya çıkarıp onun karısı olarak ilan etmeyeceğim. Çocuklarım ne düşünürse düşünsün, hiçbirime bunu yapmayı planlamadım."

Bu akşam yemeği tamamen bozulmadan önce, masanın üzerinde annemin elinin üzerine elimi koyuyorum. Bu, hem annemin hem de büyükanneimin dikkatini bana çekmek için yeterli oluyor.

"Bunun önemli olduğunu biliyorum, büyükanne, ve bunun hakkında düşüneceğime söz veriyorum. Bana biraz zaman verin."

Akşam yemeği biter ve ben bu boğucu atmosferden kaçıp bütün gece beni rahatsız edecek bu boğulma hissinden kurtulamadan, babam beni çalışma odasına davet eder.

Bir puro yakar ve iki bardağa viski doldurur, sonra birini bana uzatır ve sevdiği kanatlı koltuğuna çökerek, bir bacağını diğerinin üzerine rahatça atar. Kahverengi Bontoni ayakkabıları avizenin ışığını yakalar.

"Zor bir durumda olduğunu anlıyorum, Ace. Ama bu durumu nasıl atlatabileceğin konusunda bir tavsiyem yok."

"Sorun değil, baba. Kasabadaki herkes benim özel hayatımla ilgili fikirlerini söylüyor, sen de bana potansiyel eş adaylarının fotoğraflarını göstermediğin için mutluyum."

O inler. "Tanrım, hayır. Asla öyle bir şey yapmam. Eminim sen benden çok daha iyi bir eş bulursun."

"Lütfen, bunu aramızda tutalım. Annem duyarsa sonuçları hoşumuza gitmeyebilir." Gülümsemek iyi geliyor.

Babam burnunu çekerek, bardağını köşedeki masaya koyduktan sonra boynundaki ipek kravatı çıkardı. "Beni aramaya gelenin Kristy olmasına minnettarım. Onu kovalamak zorunda kalsaydım, muhtemelen bir şekilde her şeyi mahvederdim."

"Saçmalık, sen gayet iyi idin. Unutma, ben senin tarafındaydım. Ne zaman fırsat bulsam annemi etkilemek için elimden geleni yaptım." Odayı dolaşarak duvara asılı birkaç fotoğrafa bakıyorum. Babam ve çetesi, ilk Teager kardeşler, Elixir büyük bir iş kazandıktan sonra şampanya şişesini açarken. Annem ve kız arkadaşları, yani Teager kadınları, Mısır'a yaptıkları kızlar gezisinde. Babam, bu fotoğrafta çok daha genç, kız kardeşleri Clementine Teyze ve Florence Teyze ile birlikte.

Babam gibi bir iş adamı daha önce hiç görmedim. Aileyi her şeyin üstünde tutarken işinde de zirvede kalmanın yollarını anlatan bir ders vermesi gerekirdi.

"Sen bunu kesinlikle başardın," diyor, başını geriye atarak gülüyor. "O günler daha kolaydı, değil mi?"

"Kesinlikle." Akşam yemeğinden bu yana ilk kez rahat nefes alıyorum, endişem bir an için kayboluyor.

"Ama yine de sana iki şey söylemek istiyorum, sakıncası yoksa?"

Arkamı dönüp başımı sallıyorum, merakım uyandı. O her zaman bizim kendi yollarımızı çizmemize izin veren bir baba olmuştur,

sadece gerçekten bir fark yaratacağını düşündüğünde yardım etmek için müdahale eden bir baba olmuştur.

"Birincisi, ilk kişisel sorumluluğun kendine karşıdır, Ace. Kendi hayatından memnun olmadıkça kimseye yardım edemezsin. Her adımda ne yapmak istediğine karar verene kadar, insanlar senin yerine karar verecek. Ama bir tavır aldığın anda, herkes bunu kabul etmek ve bununla yaşamak zorunda kalacak. Hayatın üzerindeki kontrolünü asla bırakma." "Peki ikincisi nedir?" diye soruyorum, çünkü zaten ilkinde başarısız olmak.

"Asla yanlış kişiyle veya yanlış nedenlerle evlenme. Bu sadece birbirinize yaptıklarınızla ilgili değil, kendinize yaptıklarınızla da ilgili. Zehirli bir ilişki, kendinizin en kötü halini ortaya çıkarır, iyi bir ilişki ise büyümenizi sağlar. Üzerinde büyük bir baskı olduğunu anlıyorum, ama Hawthorne adı bizim için senden ve mutluluğundan daha önemli değil."

Ertesi sabah evimdeki spor salonunda koşu bandına çıktığımda televizyonu açtım. Son turumu bitirdiğimde, yirmi dakikalık ekonomi haberleri bölümü sona erdi. Jenerik akmaya başladı ve Cherrywood'un şehir merkezi, yaklaşan tatil için şenlikli bir şekilde süslenmiş olarak ekranı doldurdu.

Dudaklarım şaşkın bir gülümsemeyle kıvrıldı. Haberlerde küçük kasabamızın yer alması, gün için bir tür uğurlu işaret olmalıydı.

Koşu bandından indikten sonra, raftan bir havlu alıp boynum ve omuzlarımdaki teri siliyorum. Su şişemi almak için uzandığımda, televizyonda adımları söyleyen boğuk bir ses beni hazırlıksız yakalıyor. Ucuz kömür rengi bir takım elbise giymiş haber muhabiri, kameraya sırtlıyor.

"Charles Hawthorne sonunda aşk hayatını paylaşıyor mu? Bay Hawthorne'un seçkin bir haber ağına özel bir röportaj vereceği haberini az önce aldık. Ne yazık ki, biz bu seçkin grubun bir parçası değiliz, ancak bu, onun açıklayabileceklerini araştırmamızı engellemeyecek," diyor muhabir sinsi bir gülümsemeyle.

Ne oluyor lan?

Muhabir sokaklarda dolaşmaya devam ederken, ses seviyesini hızla yükseltiyorum. Sonunda, şehirdeki en sevdiğim yer olan Hawthorne Bakery'nin önünde duruyor.

"Charles Hawthorne'un neyin peşinde olduğuna dair herhangi bir ipucu bulabilir miyiz diye bazı yerlilerle konuşacağım."

Bu adamın cesareti yok mu! GG'nin sevdiği fırının hemen önünde kamp kurmayı seçmiş.

Az önce boynuma doladığım havlu, şimdi yumruğumda sıkıca topaklanmış durumda.

Telefonuma uzanıp güvenliği aramaya hazırlanıyorum, ama daha aramadan, muhabir fırından çıkan, iki çocuğun arasında yürüyen altmışlı yaşlarındaki bir adama sesleniyor.

"Merhaba efendim, ben Channel Nine'danım. İzleyicilerimiz için birkaç soruya cevap verir misiniz?"

Adam tereddütlü görünüyor, arkasına bakıp tereddütlü bir gülümsemeyle "Tabii" diyor.

Her zamanki nezaket sözlerinden sonra muhabir konuya girer. "Charles Hawthorne'un özel röportajını duydunuz mu?"

Adamın gülümsemesi aniden kaybolur ve rahatsız bir şekilde yer değıştirir. Ancak muhabir, cevap almaya kararlı bir şekilde ısrar eder ve bu süreçte beni sinirlendirir.

"Bu sadece bir söylenti olabilir," diye mırıldanır yaşlı adam sonunda.

"Hayır. Bu kesinlikle doğrulanmış bir haber. Charles'ın ne duyuracağını düşünüyorsunuz? Uzun süredir medyayı uzak tutuyordu. Ama şimdi, özel bir röportaj. Charles Hawthorne ile bir gün — samimi, kişisel, dürüst. Sonunda paylaşmaya hazır olduğu büyük bir haber olmalı. Sizce de öyle değil mi?" Muhabirin boşta kalan eli havada sallanıyor.

"Ben... bilmiyorum. Belki," diye kekeler adam.

"Benim tahminim, Charles nişanını açıklayacak ya da yıllardır medyadan sakladığı sevimli kadını tanıtacak. Yakında Hawthorne işini devralacağına göre, kesin öyle olacak. Medya çılgına dönüyor," diye spekülasyon yapıyor muhabir, heyecandan beslenerek.

Adamın başını sallaması tereddütlü, hem onay hem de belirsizlik karışımı.

"Yani Hawthorne ailesinin ne yaptığı ya da Charles'ın son doğrudan varisi olup olmadığı umurunda değil mi?"

"Tabii ki önemsiyorum." Beyefendinin tavrı aniden değişir ve muhabir, sinsi gülümsemesini zar zor gizleyebilir. Röportaj yaptığı kişiyi tam da istediği noktaya getirmiştir: konuşmaya.

"Hawthorne soyu yakın zamanda sona ermeyecek. Bu kasaba kurucu aileye ihtiyaç duyuyor. Eminim Bay Hawthorne herkes için en iyisini yapacaktır," diyor adam ve sözleri göğsümde sıcak bir dalga uyandırıyor. Yardım etmek ve desteklemek istediğim kişilerden gelen onay ve övgü, herhangi bir iş anlaşmasından daha tatmin edici geliyor.

"Kesinlikle. Charles Hawthorne şüphesiz zeki bir iş adamı. Ama kişisel hayatı konusunda daha açık olmamalı mı?" diye ısrar ediyor muhabir.

"Bay Hawthorne kimseye açıklama yapmak zorunda değil. Özel birini bulduğunu bizimle paylaşırsa seviniriz. O yüksek kulelerde yaşamak yalnızlık verici olmalı ve hepimiz onun mutlu olmasını istiyoruz. Ama eminim hazır olduğunda bunu bizimle paylaşacaktır." Adam muhabirin bir sonraki sorusunu beklemeden torunlarının ellerini tutup uzaklaşıyor.

"Gördüğünüz gibi, bu kasaba ile Hawthorne ailesi arasında özel bir bağ var."

Titreyen cep telefonum dikkatimi televizyondan çeker ve ekranda Jimmy'nin resmi belirince ağızımdan bir inilti çıkar.

"Alo."

"Gördüğünü inkar edemezsin. Channel Nine'ın, özellikle iş haberleri saatlerinde, en çok izlediğin kanal olduğunu biliyorum."

"Ve insanlar bana özel diyorlar."

"Şimdi espri yapmanın sırası değil, Charles." Nefesi, sanki acelesi varmış gibi, hızlanmıştı.

"Kalp krizi geçirmeden önce sakinleş. Hawthorne Bakery'nin dışındaki muhabiri kastediyorsan, evet, gördüm."

"Ee?"

"Ve ne? GG'nin fırınının önünde dükkan açtığı için o pisliği dava etmekten birkaç santim uzakta olmanın yanı sıra, özel röportaj yapıyoruz. Bu yeter."

"Yeterli değil. Bir keşiş gibi yaşıyor olsan bile, romantik bir hayatın olduğunu ima etmelisin. Uzun sarı saçları ve ona yakışan bir kişiliği olan tatlı, komik ve sevimli bir kız arkadaşın olduğunu söylemelisin."

"Peki onu nereden sipariş edeceğiz? Cennetteki bir Barbie mağazasından mı?" Dişlerimi acı verecek kadar sıkıyorum. Neden yaptıklarım her zaman yetersiz kalıyor?

"O köprüye geldiğimizde onu geçeriz. şimdilik Hawthorne soyunun sona ermesiyle ilgili tüm bu konuşmaları bırakalım. Bugün bir muhabir geldiyse, önümüzdeki haftalarda Cherrywood sokaklarının muhabirlerle dolup taşacağını garanti ederim. Ve inan bana, tüm kasaba halkı bugünkü beyefendi kadar dostça davranmayacaktır."

"Bu saçmalık." Sinirden saçımı çekecek gibi ellerimi saçlarımanın arasında gezdiriyorum.

"Beni dinle, Charles. Bu alev, orman yangınına dönüşmeden söndür."

"Düşüneceğim." Telefonu kapatıyorum, babamın dün gece verdiği tavsiye aklımda yankılanıyor.

Kendi mutluluğumu düşünmem ve yanlış nedenlerle biriyle birlikte olmamam gerekiyor. Kendi hayatımı kontrol edemiyorsam, eyaletin en güçlü insanlarından biri olmanın ne anlamı var?

Tedirginlik beni tamamen ele geçirmeden önce başımı sallıyorum.

Ne oluyor Charles? Ne zamandan beri olayların geręekleşmesini bekliyorsun? Bu kaybedenlerin yaptığı bir şey. Hayat, ancak kişi harekete geçmeye istekli olduğunda istediği gibi olur.

Artık sorumluluk alıp bu sorunu başlangıçta çözmenin zamanı geldi.

Giyinip hazırlandım, masadan dizüstü bilgisayarımı aldım ve Rowan'ın birkaç gece önce yazdırdığı kağıdı gördüm. Hatta bir başlığı bile vardı.

Charles Hawthorne için Mükemmel Eşleşme.

Ne düşünüyordum ki?

Onu dizüstü bilgisayar çantama attım, günün sonunda kağıt öğütücüye atmak niyetindeydim.

CANAVAR KOVUCU NEREDE?

DAISY

Belediye binasının güvenliğini İKİ KEZ KONTROL ET, davetsiz misafirlerin içeri sızmasını istemeyiz.

Yapılacaklar listemdeki bir maddeyi işaretledikten sonra bir sonrakine geçiyorum.

Charles için su hazır olduğundan emin olun.

Charles'ın kameraya bakarken kurumuş boğazını hayal etmek bile benim boğazımı kurutuyor.

Şu anda patronuna acıma duygusu beslemenin sırası değil, Daisy.

Bütün kasaba onu izlerken, muhtemelen yeterince gergindir.

Kapının kilidini açarken, elim anahtarlıkta kalıyor. Yine tuvalete gitmem mi gerekiyor?

Çölde yürüyüş yapmıyorsun, belediye binasında tuvaletler var, kızım!

Tamam, gidelim. Apartmanımın merdivenlerinden aşağı iniyorum ve Charles'ın korumalarından biri olan Dave'in sokakta beni beklediğini görünce hiç şaşırmıyorum. Bugün gibi özel günlerde patronumun taksiye binmemi istemediğinden eminim.

"Selam Dave. Beni almaya geldiğin için teşekkürler."

Arka koltuğa otururken bir an duruyorum. Charles'ın Tom Ford parfümünün vanilya ve tütün karışımı hafif kokusu hala havada asılı duruyor. Derin bir nefes alıyorum ve sonra gösterge panelindeki araba kokusunu fark ediyorum. Vanilya ve çam kokusu.

Lanet olsun Charles, sinirlerin bana da bulaşıyor.

Notlarımı karıştırırken, en acil görevleri kırmızı ile işaretlerken telefonum çalarak beni rahatsız etti.

"Bana mesaj atmak yerine aramak gibi yeni bir alışkanlık edinmene gerek yok, Charles. Söz veriyorum, her şey yoluna girecek."

"Ben Charles değilim, tatlım."

"Mel Teyze mi?" Arayan numarasını gördüm ve iç geçirdim. "Üzgünüm, bugün önemli bir gün ve biraz stresliyim. Televizyonda görmüş olabilirsin..."

"Eve gelmen gerek, Daisy."

"Evet, geleceğim. Söz veriyorum. Son birkaç gün işler çok yoğundu ama hafta sonu orada olacağım."

"Hayır, tatlım. Hemen gelmen lazım. Babanı bulamıyoruz."

Renkli notlarımın üzerinde parmaklarım durdu, ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. "Sabah mutfak penceresinden onu gördüm, Ama kahvaltıdan sonra onu kontrol etmeye gittiğimde evde yoktu. Spor ayakkabıları yoktu, tüylü ev terlikleri ise hala giriş kapısında duruyordu."

Midem bulanıyor. Babam ve ben geçen ay yeni Noel ağacı süsleri alırken bu eşleşen ren geyiği terliklerini satın aldık. Bütün sezon boyunca giyeceğine söz verdi ve unutmamak için onları ön kapının yanına koydu.

"Evi kilitli bırakmamış. Kahve makinesi ocakta duruyordu. Mutfakta bir kaza olmasını engellemek için tam zamanında geldim. Fred ve komşular onu arıyor. Çok uzağa gitmiş olacağını sanmıyorum, ama onu bulduğumuzda korkmuş ve kafası karışık olacak. Ona destek olmalısın, evlat."

Parmaklarım eteğimin kenarlarını sıkıca kavradı, babamın en son böyle ortadan kaybolduğu anıların hatıraları zihnime akın etti.

"Ceketini aldı mı?"

"Hayır." Bu tek kelime, sempati ve acı ile doludur.

Ayakkabılarını değiştirmeyi nasıl hatırlıyor da, hemen üstünde duran ceketini unutuyor? Ama Alzheimer'ın beyine ne yaptığını kim bilebilir ki?

"Hemen geliyorum."

Telefonu kapattığımda, olumsuz düşünceler kalın bir kasırga gibi etrafımı sarıyor, beni yutmak üzere. Nereye gitmiş olabilir? Cherrywood

Cherrywood güvenli bir yer olsa da, burada kazalar tamamen duyulmamış değildir.

Hemen başımı sallıyorum. *Kes şunu, Daisy.*

"Dave, rotayı değiştirebilir miyiz lütfen?"

Şoförün kaşları çatılır, ama babamın adresini söylediğimde başını sallar.

Sıradaki görev, Jimmy'yi aramak.

"Merhaba Daisy. Bunu gerçekten yaptığımıza inanamıyorum. Charles'ı röportaja ikna ettiğin için çok teşekkür ederim."

"Jimmy, belediye binasına zamanında yetişemeyeceğim."

"Ne?" Coşkulu konuşması kesintiye uğrar. "Hayır! Charles'tan önce burada olmalısın. Seni görmezse çılgına dönecek. Bu kadar yol geldikten sonra şimdi geri dönemeyiz."

"Yapamam Jimmy. O benim babam." Boğazım düğümleniyor. "Her şey yoluna girecek. Charles'a yan odada olduğumu falan söyle. Eminim bir saniye bile erken gelmeyecektir. Notlarımı sana gönderiyorum. Lütfen Charles'ın rahat hissedeceği şekilde her şeyi ayarla. En azından olabildiğince rahat hissedeceği şekilde." Charles'ın basın karşısına çıktığını hayal ederken midem bulanıyor, düğümleniyor.

"İnanamıyorum. Ciddi misin?"

"Üzgünüm. Mümkün olduğunca çabuk orada olacağım."

Telefondan Jimmy'nin iç çekişini duyuyorum. "Tamam, kendine iyi bak, ama umarım yakında görüşürüz."

Rahatlamam, hem babam hem de Charles için duyduğum endişe ve kaygıyla gölgeleniyor. Telefonu kapatıp mesajlaşma uygulamasını açarken ellerim titriyor.

■

Ben: Bol şans.

■

Patron, namı diğer Charles Asshole Hawthorne: Şansa ihtiyacım yok. Sadece bunu atlatmam lazım. Yola çıktın mı?

■

Ben: Neredeyse geldim.

Yalan mesajı yazarken alnımda soğuk terler belirir, ama Charles'ın yokluğumu önceden bilmemesi daha iyi. Olay çıkarır, ya da daha kötüsü, mekana gelmeyebilir.

■

Patron, namı diğer Charles Asshole Hawthorne: Görüşürüz o zaman.

Dave benim sokağıma girerken telefonum titrer.

■

Mel Teyze: Fred ve arkadaşları Jason'ı mezarlıkta bulmuşlar. Kafası karışık ve oraya nasıl gittiğini hatırlamıyor.

Arabadan inerken göğsümde bir sızı hissediyorum.

Fred amca, Mel teyzenin kocası, kaldırımda beni bekliyor, yaklaştığımda dudaklarının bir köşesi zayıf bir gülümsemeye yukarı kalkıyor.

"O güvende," diye fısıldıyor, ben ona sarılırken. "Seni görünce rahatlayacağına eminim."

Verandanın merdivenlerini ikişer ikişer çıkıyorum ve babamı oturma odasında boş boş televizyona bakarken görünce göğsüm sıkışıyor.

"Baba."

Bana doğru dönüyor, kahverengi gözleri karışıklıkla bulanıklaşıyor.

"Um, Daisy?"

Şüpheli sesi kalbimi sıkıştırıyor, ama sahte bir cesaret gösterip içeri giriyorum.

"Tabii ki benim, baba. Senin Doodles'ın." Onun önünde diz çöküyorum. "Yoksa benim bilmediğim başka gizli kızların mı var?"

Şakam babamın daha da fazla düşünmesine neden oluyor.

Aptal Daisy!

"Sanmıyorum," diyor dikkatlice.

"Ben de öyle. Eğer öyle bir şey deneseydin, annem seni evden kovardı."

"Bu konuda sana tamamen katılıyorum, Daze." Mel teyze, zoraki bir gülümsemeye endişesini gizlemeye çalışırken babama çay getirir. "Sizi yalnız bırakayım. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin." Ayrılmadan önce alnımı öper ve başımı biraz sıkı tutar.

Babam ve ben birkaç saniye şöminenin yanında otururuz, ta ki babam sessizliği bozana kadar.

"Oraya neden gittiğimi unuttum." Babamın alçak sesi titriyor, kalbimde de aynı titremeyi yaratıyor.

"Sorun değil baba. Güvendesin, önemli olan da bu."

Elimi daha sıkı tutar. "İyi değil, evlat, ve daha iyiye gitmeyecek."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Bugün gibi günler daha iyi olmayabilir, ama diğerleri çok daha harika olacak. Sana söz veriyorum, baba. Doodles'ına güveniyor musun?"

"Sana tamamen güveniyorum. Ama aynı zamanda her geçen gün daha büyük bir yük olacağıma da güveniyorum." Sözleri acı ile doludur.

"Sen benim için asla yük olamazsın." Hâlâ elimi tutan eline bir öpücük kondurup ayağa kalkarım. Böyle devam edersek, bu berbat konuşmalardan asla kurtulamayız. "Bize biraz krep yapmaya ne dersin?"

Yüzünde samimi bir gülümseme yayıldı. Annem, babamın en sevdiği fıstık ezmeli krepler için ikimizi de satacağını şaka yapardı. Tabii ki, bu pişirmeyi öğrendiğim ilk şeydi ve özel izinler almak için çok işime yaradı.

Krep hamuru hazırlamak için büyük cam kaseyi tezgahın üzerine koyarken, telefonum çaldı.

■

Jimmy: Medya çoktan geldi ve hazırlık yapıyor. Charles beş dakika sonra çıkıyor.

Çıldırmadığına göre, Monster Repeller'ın burada olmadığını bilmediğini varsayıyorum.

■

Ben: Böylesi daha iyi olur diye düşündüm.

■

Jimmy: Bir bakalım. Çünkü patronunun, asistanını bulamadığı için gazetecilerle dolu bir odadan fırlayıp çıkacağına tamamen güveniyorum.

Tanrım, umarım öyle değildir.

Lütfen Charles. Bir kez olsun kameralar önünde centilmen ol.

Pankek ve çay ile oturma odasına geri dönüyorum. Babamın teşhisinden bu yana, kahvesini tamamen yeşil çay ile değiştirdik.

"Bu senin patronun değil mi?" Babam televizyon ekranındaki Charles'ın fotoğrafını işaret eder ve benim cevabımı beklemeden sesini yükseltir.

sesini açıyor.

"Cherrywood'da özel bir gün. Ünlü Hawthorne ailesinin varisi Charles Hawthorne, seçkin bir grup haber kanalı için ilk özel röportajını yapıyor. Charles, dört yıldır Hawthorne Holdings'i yönetiyor ve yakında büyükannesinden aile şirketini ve imparatorluğunu resmi olarak devralacak. Elixir Inc. gibi şirketlerde önemli hisselerle sahip olan Charles, iş dünyasının en zengin adamları arasında yer alıyor. Ancak, inzivaya çekilmiş bu iş adamı, kişisel hayatını her zaman gizli tutmuştur. Peki, şimdi ne değişti? Charles'ın, iş hayatı kadar çok konuşulan aşk hayatı hakkında nihayet açıklamalarda bulunacağına dair spekülasyonlar var." Kadın muhabir gülümser ve başını arkasındaki belediye binasına doğru eğirir.

"Senin orada olman gerekmiyor mu?" Babam parmağını ekrana doğru uzatır.

"Tam olmam gereken yerdeyim baba. Merak etme..." Sözlerim yine telefonumun titremesiyle kesilir.

Sakin ol, Jimmy.

"Charles Hawthorne az önce Cherrywood Belediye Binası'na geldi," diye bağırır muhabir.

Kafam şu anda bir blenderin içindeymiş gibi hissediyorum, babamın şaşkın yüzünden öfkeyle titreyen telefonuma ve televizyondaki Charles'ın yüzüne bakıyorum.

Patronum, kendisine doğrultulmuş sayısız kamerayı umursamadan arabasından iner. Kömür siyahı takım elbise, lacivert kravat ve beyaz gömlek giymiş olan patronum, bu kasabanın havasını bile sahiplenmiş gibi görünür. Onun, aptal pembe peçetelerle ve daha da aptal bir lakapla uğraştığım adamla aynı kişi olduğuna inanamıyorum.

Bir şekilde, Charles Hawthorne'un insanları etkisi altına alan büyüünden kurtuluyorum.

Cherrywood'un tamamı gibi gözlerini televizyona dikmiş olan babama bir tabak uzatıp telefonumu kontrol ediyorum.

Dizlerim titriyor, nadir bir duygu, Charles'ın tepkisinden korkmak gibi bir duygu.

Patron, namı diğer Charles Asshole Hawthorne: Neredesin?

Cevap veremedi, telefonumun ekranında başka bir mesaj belirir.

Patron, namı diğer Charles Asshole Hawthorne: Cevap ver lanet olası.

Kalbim sıkışıyor. Şu anda ona pislik bile diyemiyorum. Bana öfkelenmeye her hakkı var. Bu röportajı yapması için onu zorlayan ve her şeyi halledeceğime söz veren bendim. Ve sonra, son dakikada, muhtemelen hayatının en zor görevini yerine getirmeye çalışırken onu yüzüstü bıraktım.

Televizyonun sesi kısılır ve babama döndüğümde, o da bana bakmaktadır.

"İşe git, Doodles. Ben iyiyim." Cevap vermediğimde ekliyor, "Evden çıkmayacağım, söz veriyorum."

Ama ikimiz de onun bu sözü verdiğini bile unutma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyoruz.

"Elimden geleni yapacağım," diye ekliyor içtenlikle, zoraki gülümsemesi kalbimi daha da sıkıştırıyor. "Bugünden sonra, evden çıkmam daha uzun sürsün diye ekstra kilitler takmayı düşünebilirim, böylece hafızamın devreye girmesi için biraz zaman kazanırım."

"Hayır! Lütfen bunu yapma baba. Eğer eve zorla girmemiz gerekirse, çok fazla zaman kaybederiz."

Gözleri büyür. "Bunu düşünmemiştim."

Ona dönüp ellerini tutuyorum. "Bir yolunu buluruz baba. Belki eve geri taşınabilirim." Şu anda onun güvende olmasını sağlamak için her şeyden vazgeçerim.

"Sen benimle yirmi dört saat birlikte olamazsın, evlat. Kimse olamaz."

Ama bu tamamen doğru değil. Aklımda bir fikir belirir ve tüylerim diken diken olur. Babam ilk kez kaybolduğundan beri bunu düşünüyordum.

"Ama tam zamanlı bir hemşire yapabilir."

"Ben... Ben bunu karşılayabileceğimi sanmıyorum, Doodles." Babamın cevabı benim heyecanlı çılgılığımı kıyasla oldukça yavan.

"Bir kez olsun bir şeyi ben düşünmeme izin ver, baba." Gülümsüyorum. Kolay veya ucuz olmayacağını biliyorum, ama yıllar boyunca yeterince para biriktirdim. Ve her zaman kredi alabilirim.

Evet, her şey yoluna girecek.

Göğsümün yarısı rahat bir nefes alırken, diğer yarısı Charles Hawthorne'un yaklaşan öfkesine hazırlanıyor.

Kontrol edebileceğin şeylere odaklan, Daisy. Patronun ve onun davranışları kesinlikle bu şeylerden biri değil.

Mutfaktan bir ses duyduğumda, tam zamanlı bir hemşire bulmak için yakınlardaki hastaneleri zihnimde listeliyorum.

"Ne yapıyorsun baba?" O, tabağımdaki krepleri çocukluğumdan kalma Barbie öğle yemeği kutuma aktarırken, ona doğru koşuyorum.

"Ben sakat değilim, evlat. Ayrıca senin orada olman gerekiyor." Televizyonu işaret ediyor, kamerada belediye binasından canlı yayın var ve Charles'ın resmi ekrana yansıtılmış.

"Şu anda seni bırakamam."

"Hayatın benim yüzümden durma, Doodles. Böyle şeylerin daha az olmasını sağlayacağım." Gülümsemesi gözlerine yansımıyor ve ikimiz de bunun onun kontrolünde olmadığını biliyoruz. "Şimdi git."

"Ama baba..."

"Mel'i arayacağım, o da beni birkaç kez kontrol eder. Böyle daha mı iyi?"

Mel teyze ve Fred amca'nın babamın hemen yanında oturdukları için her gün şükrediyorum.

"Sadece şimdilik," uzun bir duraklamadan sonra cevap veriyorum. "Ama yine de tam zamanlı bir hemşire hakkında konuşmamız gerekiyor."

Sözlerime sadece gülümsüyor ve bunun biraz ikna gerektireceğini biliyorum.

"Seni seviyorum, baba."

"Ben de seni seviyorum, evlat. Şimdi git. Patronun sana ihtiyacı var."

Evden çıkarken, Mel teyzemin babamın ferforje kapısına doğru yürüdüğünü görüyorum.

"O nasıl?" diye dikkatlice sordu.

"Daha iyi. Bugün onunla kalabilir misin lütfen?"

"Tabii ki, tatlım. Ama onun daha sık yanında biri olması gerekiyor." Mel teyzenin kaşları çatıldı. "Fred'den Jason'la daha fazla zaman geçirmesini isteyeceğim, belki ben de bir süre izin alırım."

Endişeli sesine minnettarlıkla göğsüm sıkışır.

"Sen dünyadaki en iyi ablasın. Biliyorsun, değil mi?" Ona sarıldım. "Bir planım var. Akşam sana daha ayrıntılı anlatırım."

Şu anda belediyeye gitmem gerekiyor."

"Bay Hawthorne gerçekten nişanlısının adını açıklayacak mı?" "Ne? Hayır! Neden böyle bir şey soruyorsun?"

"İlk kez özel bir medya röportajı yapıyor. Bu, samimi, kişisel ve dürüst olarak nitelendirilmiyor mu? Onun için bundan daha kişisel ne olabilir ki?"

"Hayır, Mel Teyze. Kesinlikle öyle bir şey yapmıyor." "Emin misin?"

"Yüzde yüz eminim. Böyle bir şey yapsa, kesinlikle bilirdim." Patronumun o kadar titiz ve mükemmel olduğunu, bugün söyleyeceği her cümleyi onlarca kez prova ettiğini ve bizim de birlikte daha fazla kez gözden geçirdiğimizi bilmiyorum.

"Oh, gerçekten mi?" Omuzlarını silkiyor. "O zaman ne yazık."

İnsanların Charles'ın bekarlık durumunu merak ettiklerini anlıyorum, ama bu günlerde herkes bir saniye içinde rahip olup onu evlendirmeye hazır.

Mel teyzeyi hayal kırıklığına uğramış düşünceleriyle bırakarak, Charles'ın limuzininin arka koltuğuna geçiyorum.

"Charles seni aradı mı, Dave?" diye soruyorum, araba hareket etmeye başlarken.

"Onu iyi tanıyorsun, Daisy. Kesinlikle öyle yaptı. Ama Bay Hawthorne'a senin ailenin yanında olduğunu ve acil bir durum olduğunu söyledim," diye cevapladı Dave, bir saniye boyunca dikiz aynasından gözlerime bakarak.

"Ve?" Kalbim heyecanla çarpmaya başlar.

"Seni rahatsız etmememi söyledi."

"Oh." Charles'ın beklenmedik anlayışlı davranışına hem şaşırmış hem de rahatlamıştım, ama babam için duyduğum endişe diğer tüm duyguların yerini hızla aldı.

Tam zamanlı bir hemşirenin ücretini araştırırken parmaklarım telefon ekranında hızla hareket ediyor.

Ne oluyor?

Bu rakamda birkaç sıfır fazla değil mi?

Ekran üzerindeki rakamları tırnağımla takip ediyorum, okurken hata yaptığımı umuyorum, ama rakamlar inatla değişmeden kalıyor. Omuzlarım yenilgiyle çöküyor. Kredi alsam ve birikimlerimi boşaltmış olsam bile, bunu uzun süre karşılayamayacağım.

Rakamlar çözülemeyen bir bulmaca gibi bana bakıyor, çabalarımı alay ediyor.

Babamın şaşkın bakışları ve adımı söyleyen belirsiz sesi zihnimi dolduruyor. Bugün beni tanıdı, ama bir gün tanımayacağını biliyorum.

Elim göğsümü sıkıca kavrar, parmaklarım gömleğimin kumaşını sıkıca tutar. Gözlerimi hızla kırıştıtararak gözyaşlarını durdurmaya çalışırım, ama gözyaşları dinmek bilmez. Bir damla, hala telefonu tutan elime düşer.

Bu gün daha da kötüye gidebilir mi?

Ve bir saat içinde cevabımı alıyorum: büyük bir evet!

KEK FELAKETİ

DAISY

Hawthorne Heritage Room'un dışında durup, içeriden gelen fısıltıları duymak için kulağımı kapıya dayıyorum. Charles'ın stoik korumaları, kapının altındaki küçük aralıktan içeriye görmeye çalışırken dört ayak üstüne çökmem karşısında hiçbir tepki göstermiyorlar.

Bugünün çok önemli olduğunu hepimiz biliyoruz. "Daisy? Seni burada bulacağımı biliyordum."

Hayır, Tanrım, hayır. Bugün olmaz, kesinlikle şu anda olmaz.

"Beni duymamış gibi davranamazsın, Daze."

Kalkmaya çalışırken kollarım bir ton tuğla taşıyormuş gibi hissediyorum. Jax'ın karşısına çıktığımda hala dizlerimin üstündeyim ve onun kemer tokasıyla yüz yüze geldiğimde hemen geri çekiliyorum. Geçtiğimiz günlerde gönderdiği tüm mesajlar kafamı dolduruyor ve midemi bulandırıyor.

Dudakları bir tarafa kıvrılıyor, aynı şeyi düşündüğünü belli ediyor. Jax böyle gülümsediğinde bir zombi filmindeki karaktere benzediğini nasıl daha önce fark etmedim?

Dikleşip ona bir adım yaklaşıyorum. Gitmesi gerekiyor, hem de çabuk.

"Jax, çalışıyorum. Gitmen gerek."

Derin bir kahkaha ile cevap veriyor. "Olmaz. Konuşmamız lazım ve konuşana kadar buradan kıpırdamayacağım. O gün telefonuma kim cevap verdi? Boş zamanımızda biriyle mi buluştun, yaramaz kız?"

Bunca yıldır bu adamla birlikte miydin ciddi?

"Jax, şimdi bunun sırası değil!"

"Ofis resepsiyonundaki adam mıydı? Yoksa kahve makinesi tamircisi mi? Sana nasıl baktıklarını gördüm."

İş yerinde en yakın olduğum kişi olan patronumun olabileceğini hiç düşünmüyor bile.

Ama rahatlamam gerekmez mi? Charles'tan şüphelenmemesi iyi bir şey değil mi?

Düşüncelerim tam hızda çalışan bir blender gibi dönüyor. Babam, Charles ve şimdi de Jax.

"Bu konuşmayı burada yapmayacağım, Jax. Aslında, hiç yapmayacağım." Jax'in kollarını çekiyorum, ama o inatla yerinde kalıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı, Daisy?" Steve bize bir adım yaklaşıyor.

"Yardım mı?" Jax'in kaşları neredeyse saç çizgisine ulaşıyor. "Ne yapacaksın? Beni sürükleyerek götürecek misin? Burası halka açık bir yer, dostum."

"Jax!" Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Burada olay çıkarma." Bu sefer kolunu çektiğimde, şaşırtıcı bir şekilde pes ediyor. Binanın girişine ulaşana kadar devam ediyorum. "Seninle işim bitti."

"Hayatta olmaz. Bir hata yaptım."

"Hata mı?" Kalbim acı ve endişeyle dolsa da alaycı bir şekilde soruyorum. "Hangi kısmı hataydı? Birinin sana oral seks yapmasına izin vermek mi, yoksa ofisin kahve köşesi yerine gizli bir yer bulmak için fazla tembel olmak mı?"

"Daisy, anlamıyorsun. O günlerde durmadan çalışıyordun. Bana ayıracak vaktin yoktu ve benim birine ihtiyacım vardı." Jax'ın sözleri kulaklarımda asit gibi yakıyor.

"Bunu bana yüklemeye nasıl cüret edersin?" diye tısladım.

"Tüm suçu sana yüklemiyorum, ama bu tamamen benim hatam da değildi. Sen hiç ortalarda yoktun ve Marcy ilk tanıştığımızda bana seni çok hatırlatıyordu."

"Dalga mı geçiyorsun? Bunun durumu daha iyi hale getireceğini mi sanıyorsun? Gitmelisin Jax, seni bir daha görmek istemiyorum..."

Sözlerim, sağdan gelen bir kapının beni gafil avlamasıyla kesildi ve beni devasa üç katlı bir pastanın üzerine fırlattı. Yere düştüm, pastayı da beraberimde düşürdüm ve baştan aşağı krema ile kaplı bir şekilde yerde yatakaldım. Saçlarım, yüzüm ve bugün için özel olarak aldığım mor ipek bluzum yapışkan bir karışıklıkla kaplıydı.

Gözlerimin arkasında bir karıncalanma hissediyorum, gözyaşlarım akmak üzere.

Tanrım, bugün neden bu kadar acımasısın? Bu cezayı hak edecek ne yaptım?

Bana yardım etmek yerine, Jax orada durmuş, sanki yüzyılın en büyük suçunu işlemişim gibi bana bakıyor. "Lanet olsun, Daisy. Ne yaptın sen? Zavallı adamın saatlerce süren emeğini bir anda mahvettin."

"Ben... özür dilerim." Kalkmaya çalışırken boğazım düğümleniyor, tereyağı kreması bunu zorlaştırıyor. Neyse ki eteğim yeterince uzun, yeni doğmuş bir keçi yavrusu gibi ayağımı yere basmaya çalışırken kimseye teşhir olmamış oluyorum.

"Şefim beni öldürecek!" Genç garson şoktan çıkar ve geldiği kapıdan geri koşar.

Ben kalkmaya çalışırken başarısız oluyorum, Jax ise kapıyı dikkatsizce açan adamla, kapının diğer tarafında kimse olup olmadığını kontrol etme zahmetine girmeden sohbete dalmış durumda. Eski sevgilim, elbette, benim ne kadar sakar olduğum konusunda söyleyecek çok şeyi var.

Şu anda, tüm bu kremayı onun üzerine fırlatmak istiyorum.

Gerçekten aramızdaki sorunları çözmek için mi buraya geldi?

"Sana yardım edeyim, Daisy." Steve bir beyefendi gibi elini uzatıp beni kaldırıyor. "Bay Hawthorne kendisi için bir oda ayırttı. Orada bir banyo var." Bana anahtar kartını uzatıp sağ tarafı işaret ediyor.

"Teşekkürler, Steve. Bu adamın artık burada olmadığından da emin olur musun?" Sonunda bana biraz ilgi gösteren Jax'e doğru başımı sallıyorum.

"Tabii ki!"

Çıkarken, korumaların dudaklarında gururlu bir gülümseme görürüm. Jax arkamdan seslenir, ama onu duymazdan gelirim. Bir olay çıkaracağından korkuyordum, ama az önce olanlardan daha kötüsü olamazdı.

Charles'ın salonuna girer girmez tuvaleti buluyorum. Aynaya bakınca, hayal ettiğimden daha da komik görüldüğümü fark ediyorum. Pembe parlak krema alınma ve sol yanağıma yapışmış.

Dilimle dudağımı yaladım ve lezzetli tereyağlı krema damak tadımda dans ederken ağızımdan bir inilti çıktı.

Çok, çok lezzetli.

Fırıncı ve onun sıkı çalışması için üzülüyorum, ve bu cennetten bir dilim kaçırarak tüm insanlar için.

Şekerleme kaplı gömleğimi ve eteğimi çıkardıktan sonra, aceleyle Willow'a mesaj attım.

Ben: Belediye binasına ne kadar çabuk gelebilirsin?

Willow: Ne kadar çabuk ihtiyacın var?

Ben: Keşke şimdiden burada olsaydın. Ama önümüzdeki on beş dakika içinde gelebilerseniz halledebiliriz.

Willow: Tamamdır. Başka bir şey var mı?

Ben: Evet, lütfen bana giysi getirin.

Willow: Belediye binasında çıplak ne yapıyorsun?

Ben: Çıplak değilim. Bir pasta felaketine yakalandım, kapı beni pastaya çarptı. Şimdi baştan aşağı krema ile kaplıyım.

Willow: Vay canına! Fırıncıya çok üzıldüm.

Ben: Ben de. Düzgün giyindiğimde özür dileyeceğim.

Willow: Şu anda neredesin?

Ben: Charles mülakatta olduğu için onun salonundayım. Bir saat önce onunla birlikte o odada olmam gerekirdi!

Willow: Anladım. Çekimi bitiriyorum. Hemen geliyorum.

Ben: Hayatımı kurtardın, Wills.

Kıyafet sorunumu çözdükten sonra, saçımdan ve yüzümden yapışan kremayı temizlemek için duşa giriyorum. Cam kapıdan çıkıp iç çamaşırlarımı giyiyorum ve hemen bornozun olmadığını ve tek havlunun bir insan vücudunu saracak kadar büyük olmadığını fark ediyorum.

Muhtemelen senin gibi bir pasta felaketi beklemiyorlardı, Daze.

Odaya geri döndüğümde, bakışlarım sehpanın üzerindeki Charles'ın dizüstü bilgisayar çantasına takıldı. Beyaz masa örtüsünün ortasında simetrik olarak yerleştirilmiş iki su şişesi vardı. Yarısu görünen su izi, çiçek vazoonun kısa süre önce iki cam şişeye eşit mesafede olacak şekilde yeniden düzenlendiğini açıkça gösteriyordu.

Ah, Charles. Sen ve senin OKB eğilimin. O odada nasıl dayanıyorsun?

Bu düşünce yeni bir endişe dalgası yaratıyor ve beni telefonumu almaya itiyor.

Ben: Orada her şey yolunda mı?

Jimmy: Tanrıya şükür buradasın. Patronun her an çıldırmak üzere.

Ben: Ne? Neden?

Jimmy: Gel de kendin gör.

Ben: Yapamam. Charles'ın salonundayım. Sonra açıklarım, ama buradan çıkamam.

Jimmy: Kahretsin! O zaman bu röportajı bitirmem gerekecek.

Ben: Neden? Yarım saatimiz daha yok mu?

Jimmy: Güven bana, medya hayatta kalamayacak. Charles Hawthorne patlamak üzere.

Ben: Anlamadım.

Bir saniye sonra telefonum çaldı ve ekranda Jimmy'nin adı belirdi. Telefonu açtım ve tanıdık olmayan bir ses duydum.

"Bay Hawthorne, kişisel hayatınız nasıl? Son bir saatimizi kasabanın geleceği için planlarınızı tartışarak geçirdik ve vizyonunuza inanıyoruz. Ancak insanlar *sizi*, gerçek Charles'ı, Hawthorne İmparatorluğu'nun gelecekteki liderinin ardındaki adamı daha yakından tanımak istiyorlar."

"Hawthorne olmak benim kimliğimdir. Kendimi bildim bileli, bir gün aile şirketini yöneteceğimi biliyordum. Eğitimimden üniversite seçimime kadar verdiğim her karar, şirketi yönetmek, Cherrywood'u büyütmek ve mirasımı sürdürmek için atılmış adımlardı."

Odadaki sessizlik uzadığında, bir kadın muhabir şöyle dedi: "Bu kasabadaki herkes sizin adanmışlığınızı takdir ediyor, ancak sizinle ilk kez doğrudan görüşme fırsatı bulduk. Gerçek Charles Hawthorne hakkında merakımızı anlayışla karşılamanızı umuyorum." Sesi alçaldı ve bu, şakaklarımda bir sinir damarı atmasına neden oldu.

"Ben bile kendim hakkında her şeyi bilmiyorum, bu yüzden paylaşamayacağımdan korkuyorum." Charles'ın ciddi ve kısa cevabı, kadının kıkırdamasıyla karşılaşır.

Cidden, kadın. Hormonlarını kontrol altına al! En üst düzeyde profesyonellikten uzak davranıyorsun!

"Tamam, o zaman bize bir şey söyle," diye ısrar ediyor kadın. "Charles stres atmak için ne yapar?"

Kolay. Her şeyi titizlikle düzenlemek.

Charles "Aikido" diye cevap verince gülüşüm kesildi.

Ne oluyor?

Telefonu hoparlörde tutarak, internette hızlıca Aikido'yu arattım. Temizlik yaparak rozet ve para kazandığın bir tür bilgisayar oyunu olabileceğini düşünmemin aksine, ekranımı dövüş sanatları üniformaları giymiş insanların görüntüleri doldurdu — beyaz kimono tarzı giysiler ve siyah bol hakamalar.

"Vay canına! Bu hiç beklemediğim bir şey." Kadının şaşkınlığı samimi ve ona karşı hissettiğim ilk rahatsızlık azalır.

O kesinlikle bir şeyin peşinde. Sonuçta, son dört yıldır, düzen delisi patronumun boş zamanlarını nasıl geçirdiğini hiç bilmiyordum.

Sanki odadaki herkes benimle aynı duyguları paylaşıyormuş gibi, Charles'ın hayatındaki en önemli şeyin ne olduğunu sorduğunda kimse onu kesmiyor.

Tabii ki iş ve Hawthorne Holdings.

Charles ise "Ailem" diye cevap veriyor.

0'a 2. Patronunu tanıyor musun, Daisy?

"Charles şu anda en çok neyi dört gözle bekliyor?" hızlı soru yağmuru devam ediyor.

Bu röportajın bitmesi.

"Bu odadan çıkmak, tercihen bir saniye içinde."

Sonunda! 1'e 3.

Röportajcı bir kez daha kıkırdar ve benim kıkırdamalarımı bastırır. Gerçekten eğlenceli ve yetkin birine benziyor. Röportaj sırasında birbirlerine aşık olan yakışıklı bir milyarder ve seksi bir muhabir hakkında bir romantik film olsaydı, kesinlikle izlerdim. Ama nedense aynı durumu patronumla hayal etmek beni mutlu etmiyor.

"Hepimiz senin bu gizli komik yönünü görmeyi seviyoruz, Charles," diyor röportajcı.

"O şaka yapmıyor, bayan," diye mırıldanarak kanepeye uzandım. "Ayrıca, adı Bay Hawthorne." Telefon göğsümün üzerinde dururken, Charles'ın sesi kalbimde yankılandı.

"Komik olmaya çalışmıyordum."

2'ye 4.

İçimdeki ses bile heyecanını kaybetmiş durumda ve bunu asla yüksek sesle itiraf etmem, ama şu anda Charles'ın medyaya ve gazetecilere karşı duyduğu nefretini paylaşıyorum.

"Demek istediğim, Charles Hawthorne yakın gelecekte en çok neyi dört gözle bekliyor?"

Hawthorne Holdings'in CEO'su olmak.

Bu günlerde aklındaki tek şeyin bu olduğuna yüzde yüz eminim.

"Yıl sonunda kız kardeşimi ziyaret etmek. O Fransa'da olduğu için, her Noel'i burada ailemle, her Yılbaşı gecesini ise onunla geçiriyorum."

"Ne?" Yerimde zıplıyorum. Bunu nasıl bilemedim?

Çünkü patronun sana yılda bir kez izin veriyor ve sen onun ne yaptığını merak etmektense kendi eğlenceni düşünmeyi tercih ediyorsun. Düşüncelerinin ona ulaşır, emir verebileceği bir asistanı olduğunu hatırlatma ihtimali olsaydı, onu aklına bile getirmezdin.

"Bu çok nazik bir davranış. Kız kardeşinden bahsetmişken, Chloe Hawthorne yıllardır Cherrywood'a ayak basmadı. Bütün kasaba, yerel mirasçımızı görmek için can atıyor. O, Avrupa moda endüstrisini kesinlikle kasıp kavurdu."

"Onu geri dönmeye ikna edersen sana ne istersen veririm," diyor Charles ciddi ses tonuyla.

"Oh, Bay Hawthorne, kamera önünde böyle bir şey söylemek riskli. Bilmiyorsanız, bu kasabada bu meydan okumayı ciddiye alacak birçok insan var, ben de dahil." Muhabir kıkırdar, ama Charles hafifçe boğazını temizleyerek cevap verir.

"Bu notla röportajı bitirebiliriz."

"Oh hayır! Daha yeni ilginç kısımlara gelmiştiniz. Bize daha fazlasını anlatmalısınız. Lütfen Charles, ısrar ediyoruz."

Diğer muhabirler de topluca mırıldanmaya başlar.

Charles'ın yanağını ısırarak "Bir soru daha cevaplayacağım" dediğini hayal edebiliyorum.

"Bir mi? Hayır! En az üç tane lütfen."

"Bu benim son teklifim. Kabul edersiniz ya da ben giderim." "Sert bir iş adamısınız, Bay Hawthorne."

"İnanın bana, şu anda öyle hissetmiyorum."

"Bu son soru olduğu için çok dikkatli olmalıyım. Charles Hawthorne'un hayatında özel bir kadın var mı?"

Telefonu daha sıkı tutuyorum ve dik oturuyorum. Yüzde yüz "Hiç de değil" cevabını bekliyorum, ama yine de bu, Charles'a ilk kez doğrudan bu soruyu soran kişi.

"Evet, öyle. Ve buraya geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim." Charles'ın sözleri yüksek sesli haykırışlarla boğuluyor.

Vay canına!

Charles'ın bomba gibi açıklamayı sindiremeden, telefonum gelen bir mesajla çaldı.

Willow: Buradayım.

Tanrıya şükür.

Kapı çalındığında Jimmy'nin aramasını sonlandırıyorum. Kapıya koşuyorum ve açıyorum.

"Seni en çok seviyorum."

Willow'a sarılmak üzereydim, ama onun Willow olmadığını fark ettim.

Hayır, karşı tarafta patronum var, yüzünde okunamayan bir ifadeyle. Charles'ın delici bakışları altında şaşkın bir şekilde tutsak kalıyorum. Anlar birbirine karışıyor, ta ki bir kameranın flaşları gözlerimi kamaşıtına kadar. Bu, bana sadece iç çamaşırlarımla olduğumu hatırlatıyor. Daha fazla kamera vızıldadıkça üzerime bir soğukluk çöküyor ve sonunda Charles öne çıkıyor. Beni müdahaleci lenslerden koruyor, sonra bizi odaya geri götürüp arkamızdan kapıyı kapatıyor.

"Daisy? Burada ne halt ediyorsun?" Kaşları çatılır ve bir saniye daha yüzüme bakmaya devam eder, sonra bakışları aşağıya kayar.

Midemde bir sıcaklık hissediyorum, onun ağır bakışları altında cildimde bir yangın gibi yayılıyor.

"Giysilerin nerede?" Normalde sakın olan sesi şu anda bir hırıltıdan ibaret.

"Ben... bir kaza geçirdim," diye kekeliyorum.

Charles'ın elleri omuzlarımı kavlıyor, sıcaklıkları çıplak tenime işliyor. Sıcaklığa rağmen, omurgamdan bir titreme geçiyor.

Benim için mi endişeleniyor?

"Kekle," diye ekliyorum hemen.

"Kekle mi vurdular?" Çenesi gerilir, kayıtsız ifadesinden bir anlık bir duygu belirir ve bir saniye sonra ellerini çeker, ceketini çıkarır ve bana uzatır. "Teşekkürler," mırıldanırım, ceketini giyerim ve beni saran çam ve tütün kokusunu içime çektim.

"Ne oldu peki?"

"Bir kapı çarptı ve ben de pastaya çarptım."

Her an bana bağırmasını bekliyorum. Bu kesinlikle ilk kez oluyor, ama daha önce hiç bu kadar batırmamıştım. Asistanı olarak, herkesten saatler önce belediye binasında olmam gerekirdi. Sadece geç kalmakla kalmadım, aynı zamanda iç çamaşırlarımla onun odasına girdim. Büyük bir hata yaptım ve şu anda beni kovsa da tamamen anlarım. Ama beni azarlamak yerine, bir kez daha beni şaşırtıyor.

"Yaralandın mı?"

Onun yumuşak yabancı endişesi boğazımda bir yumru oluşturuyor. Hem onun sorusuna cevap olarak hem de kendi düzensiz kalp atışlarımı sakinleştirmek için başımı sallıyorum. Charles'ın bu alışılmadık şefkatli hali, sanki yaklaşan bir kalp krizi uyarısı gibi, zavallı kalbimi küçük sarsıntılara uğrattırıyor.

"Seni Willow sandım. Bana giysi getiriyor."

O bir şey söylemeden kapı çalınır. Tereddütle bir adım öne çıkarım, sonra Charles'a bakarım ve onun bakışlarının bana sabitlendiğini görürüm. Eskiden onun her ifadesini okumayı öğrendiğimi sanırdım, ama bugün bana bakışı tamamen yabancıdır.

"Ben açarım," diyor sonunda ve kapıyı açmak için uzaklaşıyor.

"Bayan Price'ı görmeye gelen biri var, efendim," Steve'in sesi kapının arkasından duyulur.

"Sorun yok. Onu içeri gönderebilirsin."

Bir saniye sonra, Willow Charles'ın kapıyı tutarken yanından hızla geçer.

Ona doğru koşarım. "Neden bu kadar geciktin? On dakika önce burada olacağını söylemiştin."

"On dakika olmadı, Daze. Ayrıca, neredeyse geldim dediğimde ışıklarda duruyordum."

"Neredeyse" dememişti.

Willow bana şehir dışındaki lüks mağazalardan birinden aldığı alışveriş çantasını uzattı ve ben tuvalete girdim.

Beyaz ipek elbisenin yumuşak kumaşı, tereyağı gibi tenimde kayıyor. Sonunda bacaklarıma değdiğinde, beklediğimden çok daha uzun olduğunu fark ediyorum. Tam olarak yere kadar uzanmıyor ama ona yakın. Arkadaşıma neden bu kadar zarif bir gelinlik gibi görünen bir

elbise getirdiğini sormak için kapıyı açıyorum. "Merhaba, Bay Hawthorne," Willow'un şehvetli sesini duyuyorum — okulda erkekleri kıvrandırıp, aşk sarhoşu köpek yavruları gibi peşinden koşturan sesini. Okuldaki erkekleri kıvrandırıp, ona aşık köpek yavruları gibi takip ettiren ses.

Arkadaşımanın patronuma gülümsemesini izlerken içimde garip bir tedirginlik hissediyorum. Patronum her zamanki gibi sıkılmış görünmekten başka bir şey yapamıyor. Willow her yönüyle güzel bir kız. Sanki elektrik çarpmış gibi görünen benim asi saçlarımdan aksine, onun uzun, ipeksi kırmızı saçları her zamanki gibi topuz yapılmış. Siyah bir kısa üst ve yıpranmış kot pantolon giyiyor. Spor ayakkabı giyse bile Charles'ın omuzlarına ulaşıyor; intihar eğilimli 10 cm topuklu ayakkabılarla bile cüce gibi görünen benden farklı olarak.

"Bayan Pershing, umarım iyisinizdir?"

"Ben her zaman iyiyim. Ailemin hanında evlenen yeni evli bir çiftin düğün fotoğraflarını çekiyordum. Düğünlerden bahsetmişken, seninkini ne zaman göreceğiz? Kimse senin bir kadında neyi sevdiğini bilmiyor olsa da, tüm kasaba bir sonraki Bayan Hawthorne'u tanımak için can atıyor."

"Gibi" kelimesini vurgularken dilinin üst dudağına değdiğini neredeyse gözümde canlandırabiliyorum.

"Willow, gelinin gelinliğini getirdin mi?" Odaya geri adım atarken sesim istemeden suçlayıcı bir ton alıyor.

"Tabii ki hayır. O, hazırlık yapmadan önce mekana giydiği elbiseydi. Sen çok zayıfsın, Daze." Arkadaşım omuz silkiyor ve bana doğru yürüyor. "Ama sana gelinlik gibi duruyor."

Yaklaşıp omzumdan sarkan askıyı düzeltirken yüzündeki tüm şakacılık kaybolur. "Ama senin gelecekteki nedimen olarak, sana tekne yakalı bir elbise öneren herkesi öldürürüm. Hayır, derin bir kalp yakalı veya Queen Anne yakalı bir elbise lazım. Bu kızları sergilemelisin." Gözlerimi göğüslerime doğru sallarken kaşları dans eder.

"Kızlarım iltifatın için teşekkür ediyor." Gülümsüyorum. Yıllar geçtikçe vücudumu sevmeyi öğrendim. Mükemmel olmayabilir, ama ben onu güzel buluyorum. Ve bunu beğenmeyenler, haftada bir kez bana lahana salatası yedirmeye çalışan Jax dahil, cehenneme gidebilir.

Bir boğaz temizleme sesi, kahkahalarımızı keser. "Burada olduğumu hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Hay aksi.

Willow ve ben ona dönüyoruz ve bu benim hayal gücüm mü, yoksa gerçekten bir saniye kadar göğüslerime mi baktı?

Karnımda hissettiğim heyecan ve gerginliğin karışımı olan o karıncalanma hissini kaçıramam.

"Konuştuğunuz şeyin *çok önemli* olduğundan eminim, ama ben buradan bir an önce ayrılmak istiyorum. Bayan Pershing, sizi bir yere bırakabilir miyiz?"

"Hayır." Willow başını sallar. "Arabam dışarıda park edilmiş durumda. Röportajınızı okumak için sabırsızlanıyorum, Bay Hawthorne."

"Elbiseyi temizlettikten sonra yarın sana geri getireceğim. Tekrar çok teşekkür ederim, Wills."

"Merak etmeyin, çift Hawaii'ye balayına gitmek için yola çıktı bile. Eminim ki kıyafetler akıllarının ucunda bile değildir." Göz kırparak dışarı çıkar.

Willow gittikten sonra Charles kravatını gevşetir ve derin bir nefes alır. Kanepeye oturur ve kendine bir bardak su doldurur.

"Sen insanları gerçekten sevmiyorsun." Sesimde suçlama olmasa da, sözlerim tuhaf geliyor. Charles bana doğru bakıyor, ama ben özür dileyemeden, başını odaya doğru eğiyor.

"Sadece insanlar değil, yer de." "Ne demek istiyorsun?"

"Burası bana yabancı ve bilinmeyen bir yer."

Güzel alındaki kırıksıklıklar, dudaklarını büzerek derinleşince, ben de gülümserim.

"Hayat bilinmeyenden ibarettir, Charles. Ne olacağını asla tahmin edemezsin."

"Ama olası senaryolara hazırlanabilirim."

"Peki sürprizlerin tadını çıkarmaya ne dersin?"

"Öyle düşünenler için ne mutlu." Dudakları, ekşi süt tatmış gibi bükülüyor.

"Peki, Bay *Her Şeye Hazır*, şimdi ne olacak?"

Charles tek bir hareketle kravatını düzeltir. "Buradan ayrılıyoruz ve önümüzdeki dört yıl boyunca röportajları unutuyoruz."

"Hayallerini yıkmak istemem patron" —gülümsemem daha geniş olamazdı, özellikle de sinirli kaşlarını çatması geri döndüğünde— "ama sen artık medyanın kuklalarından birisin. Seni bu kadar kolay bırakacaklarını sanmıyorum."

"Ben kimsenin kuklası değilim. Ciddiyim, Daisy. Jimmy'ye bu saçmalığı bir daha yapmayacağımızı söyle. Bir kez yeter de artar bile."

EVLENMEYE HAZIR MISIN?

CHARLES

"DAVE, bir sonraki ışıktaki kenara çekebilir misin?"

Daisy'nin isteği üzerine, korumam dikiz aynasından gözlerime bakarak onayımı bekliyor. Ama ben limuzinde yanımda oturan Daisy'ye dönüyorum.

"Unuttun mu, iş gününün ortasındayız."

"Zor olduğunu biliyorum, ama umuyordum ki zorba patron rolünü oynamayacaksın ve beni eve bırakıp üstümü değiştirmeme izin vereceksin. Başkasının kıyafetlerini giymek beni rahatsız ediyor. Ayrıca, bunu ne kadar uzun süre giyersem, leke veya yırtılma ihtimali o kadar artar diye endişeleniyorum."

"Gerek yok," diye Dave'e söylerim, o da sürmeye devam eder.

"Charles! Ben senin çalışanım, kölen değil. İş kanunları diye bir şey var..."

"Biraz rahatlayabilir misin? Ofise senin için bir şey gönderttim."

Bu elbise ona hiç yakışmıyor. Arkadaşının yakası hakkında yaptığı aptalca yorumdan dolayı değil, asistanım genellikle giymeyi tercih ettiği yumuşak renklerde en iyi görüldüğü için. Pembe, mor, mavi... Daisy budur. Beyaz ona çok sıkıcı geliyor.

Nefesini tuttu. "Ne yaptın?"

Ama ona bakmak yerine, başımı çevirip dışarıdaki manzaraya odaklanıyorum. Pencerede yansıyan gülümsememi fark edip hemen onu bastırıyorum.

"Bu saçma sapan görüşmeyle günümün yarısını zaten boşa harcadım. Geri kalanını da boşa harcamak istemiyorum."

Bir an sessiz kalır ve sonra yavaşça sorar, "Benim bedenimi nereden bildin?"

"Bilmiyordum." *Ama tahminimin oldukça doğru olduğundan eminim.*

Moda tasarımına deli olan bir kız kardeşimle büyümek, ilk kez karşılığını veriyor.

"Bu çok..."

"Düşünceli mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Rica ederim."

"Tuhaf diyecektim, ama tabii, zaten şişirilmiş egonu besleyen her neyse."

Bu sefer, gülümsemeyi bastırmak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Stresli bir sabah ve ruhumu emen bir röportajın ardından, kalp atışlarım nihayet normale dönüyordu.

Bir saniye daha durakladıktan sonra Daisy, "Mülakatının bir kısmını duydum. Jimmy benim için telefonunu açtı. Bence çok iyi gitti." dedi.

Sanki söylemek istediği başka bir şey varmış gibi konuşmasını keser, ama kendini tutar ve düşüncelerini benden saklamasından kesinlikle nefret ederim. Gereksiz konuşmalardan hoşlanmamama rağmen, Daisy'nin bazen benimle dalga geçip bazen de hayatımı düzeltmeye çalışan sohbetleri, hayatımın vazgeçilmez bir parçası haline gelmiştir.

"Bu sabah ne oldu?"

"Kek hakkında sana zaten anlattım..."

"Büyük kazandan bahsetmiyorum, Daisy. Neden planladığımız gibi erkenden belediye binasına gelmedin?"

Onun yokluğunun çok iyi bir nedeni olduğunu bilsem de, sinirimi gizleyemiyorum. Jimmy ve belediye başkanı arasında sıkışıp kaldığım, on tane tanımadığım insanın hepsinin benim özel hayatımı kurcalamaya hevesli olduğu o anı hatırlıyorum. Göğsüm acı verecek kadar sıkıştı, etrafımdaki hava incelmış gibi geliyordu.

Daisy'nin gözleri her zaman hayran olduğum bir ateşle parlıyor, ama sessizliğini koruyor, dudakları sıkıca kapalı.

"Kişisel bir sebepten dolayıydı," diye fısıldadı sonunda.

Koltuğumun yanındaki düğmeye uzanıp gizlilik perdesini kaldırıyorum.

"Ne oluyor?" Koltuğunda sıçradı. "O şey ne zamandan beri orada?" Sanki yasak bir büyüymüş gibi siyah ekrana işaret etti.

"Her zaman oradaydı."

"Neden buna ihtiyacın var ki?" Gözleri büyüdü ve bakışlarını ekran ile benim aramda gezdirdi. "Aman Tanrım! Lütfen bana özel biriyle buluştuğun yerin burası olduğunu söyleme."

"Ne?"

"Röportajda, hayatında özel bir kadın olduğunu söylemiştin. Onunla burada mı *buluşuyorsun*?" Burnunu kırıştırdı, sanki iğrenç bir şeye dokunmuş gibi ellerini deri koltuktan kaldırdı.

"GG'yi kastetmiştim, büyük büyükannemi. Sence arabanın arkasında kadınlarla sevişmek için gizlilik perdesi mi taktırdım?"

Keşke bilseydi.

"Sadece bunun için değil, ama sanırım... eğer biri isterse, işe yarayabilir." Sanki çılgın düşüncelerine yetişmeye çalışıyormuş gibi, sonunda konuşması yavaşlar.

"Bazen zihninin çalışma şekli beni şok ediyor ve endişelendiriyor. Hayır, Daisy, mahremiyet perdesi, özel konuşmalar yapmam gerektiğinde kullanmak için var — şoförümün ve korumamın duymasına gerek olmayan özel *iş* konuşmaları."

Bilinçsizce dikkatimi dağıtan alt dudağını ısırmayı bıraktı ve sonunda yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Uygun, biliyor musun? Senin gibi özel ve karmaşık bir adam için özel bir perde."

Beni karmaşık biri olarak gördüğünü bilmiyordum. En azından onun yanında, hayatımın karmaşık olmadığını hissediyorum.

"Öyle özel değil galiba, çünkü sen diğer tarafta değil, bu tarafta oturuyorsun."

O gülümser, ama ben "Şimdi, beni kızdırmayı bitirdiysen, tekrar soracağım. Bu sabah ne oldu? Jimmy ve Dave bana senin ailenin evinde olduğunu söylediler" dediğimde gülümsemesi hemen kaybolur.

Yüzündeki tüm neşe kaybolur, yerine acıya benzer bir ifade gelir.

"Daisy?" Ona uzanıp beyaz elbisesinin ipek kumaşını yumruklayarak elini tutmak üzereyim ki, Dave'in sesi daracık alanı doldurur.

"Otoparka varıyoruz, efendim."

An o anda sona erer ve Daisy, tek bir prova bile yapılmadan sahnelenen bir lise müzikalindeki kadar kötü bir gülümseme takınır.

"Önemli değil, geç kaldığım için bir kez daha özür dilerim."

Ona saçmalamayı kesmesini söylemeden önce, araba durur. Dave kapımı açtığı anda, o çoktan asansöre doğru koşmaya başlamıştır.

"Daisy'ye bir paket geldi. Lütfen ona ulaştırın." Gitmek üzereydim ama durdum. "Bu sabah Daisy'yle birlikteydin, değil mi?"

Dave onaylayarak başını salladı, bu da bir sonraki sorumu tetikledi. "Ailesinin evinde ne oldu?"

Koruma görevlisinin bakışları benden, açık asansörde beni bekleyen asistanıma kayıyor, muhtemelen kapıyı açık tutmak için bir eliyle düğmeye basıyor.

"Sanırım babasıyla bir ilgisi var. Eminim size daha fazla ayrıntı verebilir, efendim." Dave'in sesi ciddi ve saygılı.

Bana söyleyecek başka bir şeyi olup olmadığını görmek için bir an daha bekledim, ama öyle bir şey olmadığı anlaşılınca, "Peki. Onunla konuşurum" diye cevap verdim.

Dave ve Steve'e veda ederek uzaklaşıp asansöre giriyorum. Kapı kapanır kapanmaz, telefonum Jimmy'nin yüzünün parladığı ekranla canlanıyor. İnlemem metal kabinde yankılanıyor.

"Ne için?" Daisy, sadece seçkin birkaç kişinin erişimi olan ofis katımızın kodunu tuşlar. Ekranı ona gösterdiğimde, dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirir. "Bugün ne kadar harika olduğunu söylemek için aramış olabilir."

"Bu hoş bir değişiklik olurdu. Nihayet, dört yıl sonra, halkla ilişkiler müdürünü mutlu ettim," diye espri yapıp telefonumu cebime koyuyorum. "Dave birazdan kıyafetlerini getirecek. Hazır olduğunda, günü gözden geçirelim." Umarım bu sabahki beklenmedik yokluğunun nedenini nihayet öğrenebilirim.

Ofisime girerken, Jimmy'nin telefonu tekrar çaldı ve ben cevap verdim. "Düşündüğünün aksine, günlerimi aşk acısı çeken bir genç gibi oturup senin aramanı bekleyerek geçirmiyorum."

İşlerim var." Ağırlığının altında gıcırdayan koltuğuma çöküyorum, sesimi taklit ederek.

"Haberleri gördün mü?" Jimmy'nin ses tonunda her zamanki heyecanı yok.

"Hayır, teşekkürler. Bugünlük eğlenceyi yeterince aldım. Ayrıca, ofisimdaki televizyon iş haberleri için ayrılmış, medya dedikoduları için değil."

"Sadece aç şunu, Charles. Güven bana, bunu kaçırmak istemezsin."

Jimmy'nin düz ses tonu göğsümde rahatsız edici bir his uyandırır. Uzaktan kumandayı alıp televizyonu açarım, ama şu anda giydiğimle aynı siyah takım elbiseyi giymiş halimi gördüğüm ve Daisy'nin sesini duyduğum anda ayaklarımın altındaki zemin kayar. "Seni en çok seviyorum."

"Charles Hawthorne'un gizli bir aşkı mı var?"

Bir muhabir spekülasyonların sirkini anlatırken çenem gerildi.

"Charles Hawthorne bugün hayatında özel birinin olduğunu ima etti. Hepimiz bunun bir şaka olduğunu düşündük..."

Çünkü öyleydi.

"...ama kaynaklarımız, şeftali rengi bikini giyen gizemli bir kadının..."

Şeftali rengi falan değildi.

"...bugün Cherrywood Town Hall'daki Bay Hawthorne'un süitinin kapısını açtı. Charles içeri girer girmez kollarına atladı."

Hayatta atlamadı.

"Bir süre sonra, Charles Hawthorne aynı kadınla birlikte belediye binasından ayrıldı, kadın artık uzun beyaz bir elbise giyyordu. En çok konuşulan bekar sonunda evlenmeye hazır mı?"

Jimmy'nin öfkeli sesi yankılanıyor. "Neden bana hiçbir şey söylemedin? Aile işini resmen devralana kadar medyanın dikkatini bekarlık durumundan uzaklaştırmak için planlar yaparken neredeyse kalp krizi geçireceğimi biliyor musun?" Jimmy hızlı nefesini sakınleştirmek için bile duraksamıyor, ben ise televizyon ekranında tanınmaz hale gelmiş Daisy'nin görüntüsüne bakarken, onun sözleri zihnimde yankılanıyor.

Seni en çok seviyorum.

Telefonum çalıyor, gelen bir mesajı haber veriyor. Jimmy, kardiyoloğuna yaptığı son ziyareti hakkında durmadan konuşurken, onu hoparlöre alıyorum.

Ronald Grint, Anti-Charles Yönetim Kurulu Üyesi: Böyle büyük bir haberi gizli tutmayı başardığın için seni tebrik ederim, Charles. Ama medyanın Hawthorne ailesi, mahremiyet ihtiyacınızı tamamen anlıyorum. Sizi ve sevimli nişanlınızı evime akşam yemeğine davet etmek istiyorum, son yönetim kurulu toplantısındaki davranışım için resmi olarak özür dilemek istiyorum. Ancak yine de tutumumu değıştirmiyorum. Cherrywood bizim sevimli aile kasabamız ve sadece burada kendi ailesini yetiştirmek isteyen biri kasaba halkının gerçek ihtiyaçlarını anlayabilir. Ancak artık sizin o kişi olduğunuzu açıkça bildiğimize göre, Hawthorne Holdings'in bir sonraki CEO'su olarak size tam desteğimi veriyorum.

Ne oluyor lan?

Bu metinde dikkat çeken pek çok şey var, ama gözlerim "*nişanlısı*" kelimesinden bir türlü uzaklaşmıyor.

Büyükanne Irene: Charles, asistanımın telefonu yönetim kurulu üyelerinin aramalarıyla durmadan çalıyor. Yönetim kurulu üyeleri yeniden toplanıp CEO pozisyonu için tercihlerini tartışmak istiyorlar. Bu değışikliğin nedenini biliyor musun?

"Hawthorne, dinliyor musun?" Jimmy'nin bağırması beni gerçeğe geri döndürüyor.

"Hayır. Ne dedin?" Elimi saçlarımanın arasından geçirerek durumun ağırlığını hissediyorum.

Basit bir röportaj nasıl bu kaosa dönüştü?

Ama benim istediğim de bu değil miydi? Medya ve yönetim kurulu üyelerinin beni yeni bir gözle görmesi?

Ama bu bir yalan.

Aslında değil. Bu sadece senin lehine çalışan bir yanlış anlaşılma.

Ne düşünüyorsun sen, Charles? Birkaç saat sonra gerçek ortaya çıkacak ve her şey eski haline dönecek.

"Kız kim diye sordum."

"Kim?" Düşüncesizce çenemi okşadım.

"Senin özel birisi. Başka kim olabilir ki?" "Daisy." Özel birisi değil. "Daisy," Jimmy yavaşça tekrarlar.

Hayranlıkla söylenen bu kelime, içime bir tedirginlik çıkarıyor. "Şimdi her şey anlaşıldı. Nasıl daha önce fark etmedim? Sen ve Daisy mi? Tabii ki. Komik, zeki ve güzel. Seni nasıl idare edeceğini ve öfke nöbetlerini nasıl kontrol edeceğini biliyor. Onun yanında çok farklısın. Senin için ondan daha mükemmel biri yok."

"Ne diyorsun sen?"

Öfke nöbetlerim mi? Daisy'nin beni idare etmesi mi? Neyim ben, köpek mi?

"Hiç kimseyle görülmedin çünkü tüm zamanını medyadan saklanarak *onunla* geçiriyorsun."

Jimmy'nin sözleri yavaş yavaş kafama yerleşmeye başlarken, telefonum gelen mesajların sesleriyle durmadan titriyor. Hawthorne Holdings'in CEO'su olmamı istemeyen hissedarlar, beni ve hayali nişanlımı akşam yemeklerine ve hayır balolarına davet ediyorlar.

Kapı çalınıyor ve ben hızla televizyonu kapatıyorum.

"Jimmy, görüşmeyi sonlandırmam gerekiyor."

Muhtemelen hala şokta olduğu için mırıldanarak cevap veriyor, ama şu anda halletmem gereken daha önemli işler var. Mesela, bir kez daha kapıyı çaldıktan sonra asistanım kafasını kapıdan içeri sokuyor.

"Telefonla mı konuşuyorsun?" diye fısıldıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, ben de yavaşça başımı sallıyorum. Gök mavisi bir etek ve ona uyan ipek bir bluz giymiş. "Bu arada, bunlar için teşekkürler."

Daisy vücudunun genel yönünü işaret eder ve bakışlarım bir anlığına *göğüslerine* kayar.

Odaklan, Charles.

"Hemen geri ödeyecektim, ama fiyat etiketini gördükten sonra, bunu yapmak için ruhumu satmam gerekebileceğini fark ettim. Senin için sorun olmazsa, taksitler halinde ödeyeceğim."

"Senden parayı istemiyorum." Sandalyeme geri dönüyorum.

"Hayır, istemiyorsun. Ama patronumdan rastgele kıyafet kabul edemem

Bu birçok açıdan yanlış ve etik olmaz. Hem neden benim için para ödeyesin ki? Ben senin asistanınım..."

"Daisy, dur." Elimi kaldırıyorum. "Senin paranı almayacağım, nokta."

"Neden almayayım?"

"Çünkü senin parana ihtiyacım yok." Bu kadın bazen çok sinir bozucu olabiliyor.

Bunu gerçekten yapmayı mı düşünüyorsun?

"O zaman hediye olduğunu söyleyemez misin?" "Ne?"

Sinirlenerek burnunu çekiştirir. *"Bu bir hediye, Daisy. Bunu söylemek ne kadar zor olabilir ki?"*

"Bugün senin doğum günün mü? Yoksa Ulusal Asistanlar Günü mü?"

Kollarını göğsünde kavuşturur. "Doğum günüm değil. Ama hediye için kimseye para ödenmez. Hediye olduğunu söylersen, benden para beklemediğini anlarım." Sanki suçlu benmişim gibi, bana ateşli gözlerle bakar. Ona kıyafet alan ve bunun için para almayı reddeden kişi benim.

"Daisy, benim yetkin ve değerli asistanım," diye başlıyorum, ama o burun kıvrıyor, gözlerini kısarak gülümsüyor. Birdenbire içimi bir şimşek çakıyor. Ailem dışında, kendimi bu kadar rahat hissettiğim tek kişi o. "Bu ofiste senin yerini doldurabilecek kimse yok. Benim ve bu iş için yaptığın her şey için, teşekkür etmek amacıyla bu kıyafetleri almanı istiyorum."

"O kadar pahalı değiller, özellikle de senin için yaptığım her şeyi düşünürsek." geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Suçluluk duygusu içimde bir yılan gibi kıvrılıyor, kafamda yavaş yavaş şekillenen planı uygulamaya koyarsak ondan ne kadar çok şey isteyeceğimi fark ediyorum.

"Ama bu kadar nazikçe istediğin için, bunu nezaketle kabul edeceğim." Eteğinin kenarlarını tutar ve reverans yapar. Öne eğildiğinde, gök mavisi yapay elmas saç tokası gözüme çarpar.

"Bunlardan kaç tane var?"

"Tokalarımı fark ettin mi?" Eli saçına gider.

"Onları gözden kaçırmak zor," diye itiraf ediyorum, ayaklarımın üzerinde durma isteğiyle mücadele ederken, kurabiye kavanozuna elini sokmuş bir çocuk gibi hissediyorum.

"Bunlar annemindi. Saç takılarını çok severdi ve babam her yıl evlilik yıldönümlerinde ve doğum günlerinde ona yeni bir tane hediye ederdi

. Her renkten bir tane vardı." Daisy'nin yüzü sıcaklıkla kızarıyor, hayranlık ve özlem karışımı bir ifade beliriyor.

Annesini birkaç yıl önce kaybettiğini biliyorum. Özür dilemem veya taziyelerimi sunmam için fırsat bulamadan, konuyu değiştirir.

"Jimmy seni aradı mı? Onu duyduğumu sandım." Aşağı doğru kıvrılmış dudakları hafifçe yukarı kalkıyor, ama gözlerinde hâlâ hüznün var ve bir an için sanki onun acısını hissediyormuşum gibi göğsümde bir sızı hissediyorum.

"Haberleri gördün mü?" diye soruyorum, garip duyguyu görmezden gelerek. Yoksa neden bu kadar sakın olsun ki?

"Hayır." Kafası siyah televizyon ekranına doğru döner ve gözleri yavaşça büyür. "Senin röportajını yayınlıyorlar. Akşam haberlerinde yayınlanacak değildi mi?"

O uzaktan kumandaya uzanırken, ben de öne atılıp elimi kumandanın üzerine koyarım.

Daisy kaşlarını kaldırır. "Ne yapıyorsun?" "Seni arayan oldu mu?"

"Hayır. Telefonumun şarjı bitti. Şarj etmek için fişe taktım. Ne oluyor Charles? Beni gerçekten çok garip hissettiriyorsun."

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye soruyorum ve o bir şey söylemeden önce hemen ekliyorum: "Ve bunu gerçekten yapmanı istiyorum." Bu noktada yalvarmaktan çekinmiyorum.

Gözleri hala iri iri açılmış halde başını sallıyor.

"Bilgisayarını, televizyonunu veya telefonunu açma. Kısacası, internete girme."

"Ne? Nasıl çalışacağım?"

"İnternete girmeyi gerektirmeyen her şeyi yap."

"Ama..."

"Tartışma Daisy. Sadece yap," diye ısrar ediyorum, ama o yerinden kıpırdamıyor ve akıl sağlığımı sorgulayarak bana bakmaya devam ediyor. "Bir saat içinde her şeyi açıklayacağım. Söz veriyorum."

"Peki," diye homurdanır sonunda, bana gözlerini kısarak. "Bir saatin var. Ama bundan sonra tüm hikayeyi dinlesem iyi olur.

BENDE BİT YOK

CHARLES

DAISY ofisimden çıkar çıkmaz, nefes almamı engelleyen kravatımı hemen gevşetirim. Deri koltuğa çökerek, hissedarların mesajlarını gözden geçiririm. Her biri, bir sonraki Hawthorne düğününü sabırsızlıkla beklediklerini ve Hawthorne Holdings'in CEO'su olmamı desteklediklerini ima eden mesajlar göndermiş.

Gerçekten bu kadar basit mi?

Ben ve gizemli bir kadın hakkında uydurulan bir medya haberi ve birdenbire son dört yıldır uğruna çabaladığım her şey yerine oturuyor.

Bu hiç mantıklı değil.

Başımı koltuğun başlığına yaslıyorum, haber videosu zihnimde durmaksızın tekrar tekrar oynuyor. Daisy'nin bal gibi tatlı sesi, beni sevdiğini itiraf ediyor, kulaklarımda yankılanıyor. Odanın sessizliğinde, nabzım yabancı bir ritimle hızlanıyor. Netliği korumaya çalışırken ve onun sesinin anısını bir kenara itmeye çalışırken yumruklarım sıkılıyor —biraz nefes nefese ve çok heyecanlı.

Siktir!

Medya uzun süre sessiz kalmayacak. Hayal güçleri kontrolden çıkıp hayali kızımı aramaya başlamadan önce onlara bir şey vermeliyim.

Ama bu konuda güvenebileceğim ondan başka kimse yok. O güvenilir, tanıdık ve her ne kadar çılgın olsa da, benim tek umudum. Yıllar boyunca sadakatini ve sağduyulu olduğunu kanıtladı. Ailem onu seviyor ve Jimmy bile gizli aşkımızın hikayesine inandı.

Ama o kabul edecek mi?

İnsanları şartlarına kabul ettirmek, en iyi yaptığın şeydir Charles. Hawthorne sihrini kullan ve ona reddedemeyeceği bir teklif yap.

Bu hayatımın en büyük işi olabilir.

Bir kapı çalması beni ürküttü ve ilk kez, asistanımı göreceğimi düşünerek kalbim belirsizlikten ve mide ekşimesi gibi garip bir hisle hızlandı.

Ama bunun yerine, Raymond iki kutu pizza ile içeri girer, ardından Rowan ve Archer kök birası ile gelir. Alex ise ellerinde hiçbir şey olmadan onların arkasında içeri girer.

"Aramızda ilk evlenecek kişinin sen olacağını biliyordum kardeşim." Ray sırtıma bir şaplak attıktan sonra yanımdaki deri koltuğa oturdu.

"Siktir git."

"Lütfen şuradan başlayabilir miyiz: şanslı kız kim?" Archer kaşlarını kaldırır.

"Charlie'yi en çok seven kız mı demek istiyorsun?" Rowan işaret diliyle konuşur, yaramaz gözleri ve gülümsemesi duygularını ele verir.

"Sakladığın esprileri çekinmeden söyle." Alex'e doğru işaret ettim. "Ama gerçeği duymaya hazır olduğunda, bir konuda senin fikrini almak istiyorum."

"Devam et. Bugün seni alay etmeden de hayatta kalabilirim. Gelecekte bunun için bolca fırsat olacağını hissediyorum." Alex sırtı ve tüm Teager erkekleri kıkırdadı.

"Çok komik. Ama planım işe yararsa, bugünkü saçmalığa bir son verebilir ve işleri lehime çevirebilirim." Muhtemelen sözlerimin ciddiyeti veya ses tonum dikkatlerini çekti, çünkü hepsi dik oturdular.

"Dinliyoruz." Rowan bana bir kutu kök birası uzattı.

"Televizyondaki kadın Daisy. Kapıda arkadaşını bekliyordu."

"Siktir!"

"Tanrım!"

"Hay sığayım!"

"Bu çok mantıklı!" Hepsine bir dakika veriyorum.

"İşte sorun şu," diyorum, telefonumu masanın üzerine koyup onlara gelen mesajları gösteriyorum. Tebrikler, benim ve sevgili nişanlım için akşam yemeği davetleri ve hatta Hawthorne'ların yeni neslinin ne kadar sevimli olacağına dair spekülasyonlar.

"Senin lehine oy vermek istiyorlar." Alex, muhtemelen hepsinin düşündüğünü söylüyor. Her zamanki sakın sesinde bir parça şaşkınlık var.

Ben başımı sallıyorum.

"Ama medyanın sessiz kalmayacağını biliyorsun. Eminim çoktan araştırmaya başlamışlardır." Archer bana bir bakış atıp pizzadan bir dilim koparıyor.

"Aynen öyle. Çok geçmeden her şeyi bir araya getirecekler." Ray bir yudum bira içti.

"Biliyorum, bu yüzden bir planım var."

Rowan başını yana eğiyor. "Önemli bir şey olmalı, çünkü seni hiç bu kadar gülümserken görmemiştim, Charlie."

"Sizlerden öğrenmek istediğim şey bu. Ya bu sahte değilse?"

"Ne demek istiyorsun?" Alex öne eğilerek sorar.

"Ya Daisy, medyanın söylediği gibi biriyse?" Boğazım kurur ve içkimin bir yudumunu içerim. "Bir sonraki Bayan Hawthorne. Bu arada, Jimmy buna inanıyor."

"Eğer vakit geçirdiğin bir kadın varsa, o da odur." Ray geriye yaslanır. Gözleri, zihninde bir anlaştmanın ayrıntılarını düşünürken olduğu gibi, yoğun ve lazer gibi odaklanmıştır. "Nasıl tanıştığınızı veya aşık olduğunuzu anlatmak için bir hikaye uydurmana bile gerek yok. Dört yıldır seninle birlikte. Birine aşık olmak için bu süre fazlasıyla yeterli."

Rowan dikkatimizi çekmek için masaya hafifçe vurur. "Ama o biriyle görüşmüyor mu?"

Tabii ki, benim tatlı kuzenim bu ayrıntıyı bilirdi. "O pislikten ayrıldı."

"Ve sen de bu ayrılıktan yararlanmak için hemen atladın, değil mi?" Archer, her zamanki gibi, lafını esirgemiyor.

"Hiçbir şeyden yararlanmıyorum," diye öfkeyle söylüyorum ve Alex'e dönüyorum. "Sen de aynı şekilde düşünüyorsun, değil mi?"

"Ne düşündüğümüzün önemi yok, Charlie. Onunla konuştun mu?" Alex'in sesi sakın ve soğukkanlı, hiçbir şey belli etmiyor.

"Henüz konuşmadım." Aniden kendimi pislik gibi hissediyorum. Önce onunla konuşmalı mıydım? Archer'ın sözleri kulaklarımda çınlıyor. Kuzenim birinin kafasının içine girmeyi çok iyi biliyor.

"Sahte bir gelin bulmayı planlıyorsan, ondan daha mükemmel biri yok," diyor Rowan, ölmek üzere olan umuduma oksijen vererek.

Ray başını sallar.

"Doğru." "O zaman ona sormalı mıyım?"

"Lütfen ben de gelebilir miyim?" Archer kaşlarını kaldırır. "Bir erkeğin birine sahte gelin olmasını teklif ettiğini hiç görmemiştim."

Herkes gülüyor, ama benim kalbim deli gibi atıyor.

Evlilik teklifi mi? Kahretsın.

Kuzenlerim pizza yiyorlar, sahte evlilik teklifim için fikirler üretiyorlar ve önerilerinin hepsi korkunç geliyor. Onlara durmalarını söylemek üzereyim ki ofisimin kapısı açılır ve Daisy öfkeyle içeri girer.

"Seninle konuşabilir miyim, Charles? Acil bir durum."

Kuzenlerim koltuklarından daha hızlı kalkamazlardı, pizza kutularını kapatıp masadan içecek kutularını aldılar.

"İyi şanslar." Alex omzuma güven verici bir şekilde vurur.

"Hâlâ kalmak istiyor musun?" Ray, Archer'a kıkırdar.

"Hayır, teşekkürler." Archer yüzünü buruşturur ve "İyi şanslar" der, sonra hepsi odadan çıkar.

"Biliyorlardı."

Yaklaşırken öfkeli yüzüne bakışlarım geri döndü. "Benim olduğumu biliyorlar mıydı?"

Dikkatlice başımı salladım.

"Bana söylemeden önce onlara danıştın mı?" Daisy'nin yanakları kızarır.

Asistanımın hiç bu kadar sinirlendiğini görmediğimi fark ettim. Hiç bu kadar öfkelenmemişti, onu fazla mesaiye zorladığımda ya da benim çılgın standartlarıma uymadığı için işlerini yeniden yaptırdığımda bile.

"Onların senin kuzenlerin olduğunu ve onlara daha çok güvendiğini biliyorum, ama bu benimle ilgili, Charles." Boğazı düğümleniyor ve bu beni daha da kötü hissettiriyor.

"Onlara sadece etik bir ikilem içinde olduğum için söyledim."

"Tabii ki öyle yaptın! Neden bana etik hakkında konuşasın ki?

Çünkü benim hiç yok."

Arkasını dönüp odadan çıkmak üzereyken, kolunu çekip onu geri çektim. Bu hareketi beklemiyordum ve o da göğsüme çarptı.

Nefesi boynuma değiyor ve bu, penisime bir titreşim gönderiyor. Hemen geri çekiliyorum, sanki ateşe dokunmuş gibi kollarımı vücudundan çekiyorum ve bir an için öyle hissediyorum.

O ateş gibi, içimdeki tüm yabancı duyguları ateşliyor.

Ama onun geniş gözlerine baktığım anda hatamı anlıyorum.

"Senin bana yaklaşamayacağın kadar pis değilim."

"Ben öyle demek istemedim..."

"Ne demek istediğın umurumda değil." Ayaklarını yere vurur.

"Daisy, bekle." Bu sefer, aramızda güvenli bir mesafe bırakarak dikkatlice elini tutuyorum. "Beni yanlış anlıyorsun." Bir şey söylemek üzereyken, "Özür dilerim. Yani, doğru açıklamıyorum. Bir saniye beni dinle. Lütfen."

"Aynı cümlede özür diliyor, üzgünüm diyor ve lütfen diyorsun, bu benim rüyalarımından biri mi, sen bir beyefendi gibi davranıyorsun?"

Dudaklarım seğiriyor. Onun hayallerinde gerçek ben olmasam da, benimle ilgili hayaller kurduğunu bilgisini bir kenara saklıyorum.

"Maalesef, hepsi gerçek."

"O zaman Jimmy neden basın açıklaması yapmadı?" Kanepenin kenarına oturur.

Avuç içlerimin terlemesinden nefret ediyorum. Hazırlıksız bir toplantıya ilk kez katılıyorum. Bu anda, toplantı dosyalarına yapıştırdığı pembe Post-it notlarını, müşterilerle ilgili ayrıntıları akıcı el yazısıyla karaladığı notları özlüyorum. Toplantı kötüye giderken durumu lehime çevirmek istediğimde her zaman çok işime yarıyorlardı.

"Neden bana müşterilerle ilgili kişisel notlar içeren Post-it'ler bırakıyorsun? Bunu istediğimi hatırlamıyorum." Bu soru, tam olarak düşünemeden dudaklarımdan dökölüverdi.

"Ne?" Koyu renkli kaşları birbirine yaklaşıp.

Ben hiçbir şey söylemeden sadece beklediğimde, omuzlarını silkiyor.

"Şirkete katıldığında, yeni bir müşteriyle ilk görüşmede gerginleştğini fark ettim, bu yüzden onları internette araştırmaya ve senin için notlar almaya başladım. Bu notlar seni sakinleştiriyor gibiydi ve sen hiç itiraz etmediğin için, bunların sana yardımcı olduğunu düşündüm."

Başımı eğip ona bakmadan önce. "Ben... Şimdiye kadar bunu söylemediğime inanamıyorum. Teşekkürler."

Gözleri endişe verici bir şekilde büyüdü ve şöyle dedi: "Bu kadar kibar olmayı bırakabilir misin? Beni rahatsız ediyorsun!" Bakışları boş TV ekranına kaydı. "Ayrıca, bunun tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Kafamı sallayıp derin bir nefes alıyorum. Bu Daisy. Son dört yıldır en çok zaman geçirdiğim kişi. Onunla ilgili notlara ihtiyacım yok. Onu çoktan tanımış olmam gerekirdi.

"Zihinsel monologun bitti mi?" Başını yana eğdi ve dudaklarımın seğirmesini engelleyemedim.

"Beni bu kadar iyi tanıdığını bilmiyordum."

"Maalesef, istediğimden daha iyi tanıyorum, patron."

"Tamam, başlıyorum. Medyanın seni benim gizli aşkım ya da nişanlım olarak gördüğünü zaten biliyorsun, değil mi?"

"Ama ben ikisi de değilim."

Umarım çok daha fazlası olursun.

"Ama Hawthorne Holdings'in yönetim kurulu üyeleri de dahil olmak üzere herkes farklı düşünüyor. Bir sonraki yönetim kurulu toplantısında, hepsi bir sonraki CEO pozisyonu için benim lehime oy vermek istiyorlar. Görünüşe göre, benim bağlılık durumum, iş adamı olarak yeteneklerimden çok daha değerli onlar için."

Daisy koltuğuna yaslandı. Ailem dışında bunun benim için önemini anlayan biri varsa, o da odur. Bunca yıldır benimle çalıştı, tüm iş anlaşmalarının başarılı olmasını sağladı, aile işini devralmam için beni bir adım daha yaklaştırdı. Ve şimdi her şey elimin altında gibi görünüyor, ama sadece onun yanımda olduğu zaman.

"Vay canına. Ben... buna inanamıyorum. Bu çok büyük bir şey, Charles. Bu, bizim... sonsuza dek istediğimiz şeydi."

Sen yerine biz dediği için içimi sıcaklık kapladı.

"Sen olmasaydın bu mümkün olmazdı."

"Şimdi alçakgönüllü olmanın sırası değil, patron. Bunu nasıl düzeltebileceğimizi düşünmelisin." Koltuğundan kalkar ve ileri geri yürümeye başlar.

"Bir planım var. Ama yardımına ihtiyacım var." "Nedir o?"

"Benimle evlen."

DAISY PRICE, GÜZEL KADIN

DAISY

"NE?" Yürüyüş adımlarım durur. Kesinlikle onu yanlış duymuşumdur.

"Benimle evlen," diye tekrarlar Charles.

Kulaklarımın içine parmaklarımı sokup, oraya girmiş olan her türlü pisliği temizlemek için can atıyorum. Yoksa bu kasabanın prensi Charles Hawthorne neden bana evlenme teklif etsin ki?

Tanrı aşkına, *bana*.

"İnsanları bizim aşık olduğumuza ikna etmek zor olmayacak. Hiç kimseyle görülmedim, çünkü hep seninle buradaydım," diyor, iş çözümleri üzerinde kafa yorarken yaptığı gibi başını eğerek.

"*Çalışmak!* Sen burada benimle *çalışıyordun*." Sesim nefessiz ve beynim yorgun.

Aşık olduğumuz sözleri, kibirli patronumun ağzından nasıl bu kadar kolay çıkıyor?

"Farkındayım. Ben de oradaydım." Sesi kesik kesik, sanki aptal olan benmişim gibi.

Tüm bunların ne kadar saçma olduğunu düşününce, kendimi tutamayıp kıkırdamaya başlıyorum. "Neye gülüyorsun?" Sinirli ifadesi beni daha da güldürüyor.

daha çok gülmeme neden oluyor. "Kes şunu."

Ama hala duygularımı kontrol edemediğimde, Charles beni kendine doğru çeker. Ve kolumdan çektiği anda, sadece kahkaham değil, her şey durur. Nefesim, kalp atışlarım ve düzensiz nabzım. Kasabanın en gözde bekarı Charles Hawthorne elini dudaklarımın üzerine koyduğu anda tüm dünya durur.

"Yıllardır size, ne zaman gülmeyi bırakıp konuşmadan önce düşünmeniz gerektiğini söylüyorum, Bayan Price."

Yavaşça söylediği sözler ve bana bu kadar yakın olması karşısında gözlerim fal taşı gibi açılır.

Hiç bu kadar yakınında olmamıştım ki, safir mavisi gözlerinde, gölgeler ve yansımaların dansında ortam ışığını yakalayan, gece yarısı gökyüzüne gömülü uzak yıldızlar gibi gümüş lekeleri görebiliyorum.

Ve başımı sallamaktan başka seçeneğim yok.

Sonunda elini ağzımdan çektiğinde, kendimi sakinleştirmek için birkaç saniye bekledim. Şu anda beni ne kadar etkilediğini ona belli edemezdim ve sesimin yeterince mantıklı çıkacağından emin olduktan sonra, "Bu asla işe yaramaz" dedim.

"Kim diyor bunu?" Çenesi, sanki sözlerim ona hakaret etmiş gibi seğiriyor.

"Ben." Sonunda kendimi topluyorum. "*Ben* söylüyorum. Kimse bizim birlikte olduğumuza inanmaz." Aynaya bakmadı mı?

"Jimmy baktı."

"Jimmy ne?" Nefesim kesildi. "Sen... Jimmy'ye mi söyledin? Bu çılgın planını kaç kişiye anlattın?" Gözüm Giovanni'nin kırmızı, beyaz ve yeşil logosu olan kağıt mendillere takıldı ve nefesim kesildi. "Kuzenlerine de mi söyledin? Sana bunun saçmalık olduğunu söylemediler mi?"

"Aslında hayır. Mükemmel olduğunu söylediler."

"Öyle mi?" Gözlerimi ona dikip baktım, ama beklediğim gibi suçluluk duygusuyla kıvranmak yerine, bana bembeyaz dişlerini gösterdi.

Bu adamda mükemmel olmayan bir şey var mı?

"Evet. Tabii ki en büyük zorluğumun seni ikna etmek olacağını söylediler ve bence haklıydılar."

Sesinde beni titreten bir şey var. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?" diye dikkatlice soruyorum.

"Bunca yıldır beni şaka yaparken gördün mü, Daisy?" "Sanırım görmedim. Ama bu yine de mümkün değil."

"Neden olmasın?" Sesi sakindir, ama içimdeki hislerim tam tersidir, sanki patlamak üzere olan aşırı şişirilmiş bir balon gibidir.

"Bir sürü nedeni var, Charles!" "Bir numaralı nedenini söyle."

"Jimmy'yi unut. Medya senin bana aşık olduğuna asla inanmayacak sadece *o Charles Hawthorne* olduğu için değil, aynı zamanda benim

benim, erkekler konusunda şanssız, bana sadece acı veren biri olduğum için.

"Sana iyi bir koca olamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Tüm kadın organlarım ellerini kaldırıyor. Tamam, sadece ellerini değil, *koca* kelimesini duyunca takla atıyorlar.

"Charles, bu bir yarışma değil ve ben kesinlikle bir ödül değilim."

Bir adım daha yaklaşır ve bakışları aşağıya iner, o yanan gözleri bana kilitlenir ve beni esir alır. O, işaret parmağıyla yanağımın kenarını hafifçe okşarken bile kıpırdayamam. Gözleri, benimkilerden hiç ayrılmadan, beni büyüyle hipnotize eder.

"Ne kadar özel olduğunu fark etmiyorsun. Ama bunu sana kanıtlamak için her anımı harcayacağım." Alçak sesinde, romantik bir romandan çıkmış gibi boğuk, seksi bir melodi var.

Gözlerim nereye bakacağını bilemiyor, ta ki onun dolgun dudaklarına odaklanmaya karar verene kadar. Yakından bakınca dudakları çok pembe görünüyor.

"Bizimle ilgili başka sorunuz var mı?" Yavaşça başımı sallıyorum, hala dudaklarına bakarak.

"Ne sormak istiyorsun, Daisy?"

Adımı söyleme şekli göğsümde bir heyecan yaratıyor.

"Erkeklerle özgü bir ruj rengi mi kullanıyorsun, Charles?" Soru ağzımdan çıkar ve Charles'ın kahkahası odayı doldurur, gözleri eğlenceyle parlar.

Cevap vermek yerine, titreyen elimi eline alır ve dudaklarına yaklaştırır.

Gözlerim kapanıyor ve Charles Hawthorne'un beni ilk kez öptüğünü görmüyorum. Yumuşak dudakları, elimden vücudumun en derinlerine kadar doğrudan bir bağlantı kuruyor gibi.

"Kendin gör," diye fısıldıyor ve ben gözlerimi açıyorum.

Charles'ın bana gülümsediğini görünce duyularım geri gelir ve hemen bir adım geri atarım.

Hay aksi!

"Bu da neydi böyle?"

"Kimsenin inanmayacağını söyledin, ama ben sana o kadar da kötü olmadığını gösterdim. Ve senin tepkine bakılırsa, herkesin bizim aşık olduğumuza inanmasını sağlamak hiç sorun olmayacak."

Patronum bugün o kadar çok gülümsüyor ki, sanki son dört yılı telafi etmeye çalışıyor gibi. Ve eğer böyle davranmaya devam ederse, bunu inandırıcı kılabilceğimizden hiç şüphem yok. Peki ya ben? Onun bu halinin sadece bir maskaralık olduğunu nasıl hatırlayacağım?

"Hâlâ yapamıyorum." Charles'ın büyüünden uzaklaşmak zor olsa da, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Neden? İkinci nedenini söyle."

"Charles, nedenlerimi saymayı bırak ve dikkatlice düşün. CEO olduktan sonra ne olacak?"

"Gelecek için büyük planlar yapmaya başlamadan önce önce bu pozisyonu almak istiyorum. Ama sanırım bizim için, istenmeyen şüpheleri önlemek için bir süre daha evli kalmalıyız. Yani bir yıl, hatta belki iki yıl daha evli kalalım derim."

"Peki sonra ne olacak? Sürekli kameralarıyla peşinde koşan medyayı düşündün mü? Charles Hawthorne'un birdenbire eşsiz kalmasının nedenini merak etmeyeceklerini mi sanıyorsun?"

"Çiftler her zaman boşanır, Daisy. Özellikle de zengin olanlar." Sanki çılgın düşünceleri daha büyük bir rahatsızlık tarafından kesintiye uğramış gibi duraksıyor. "Senin için sorun olur mu?"

"Bir düşüneyim. Yirmi beş yaşına gelmeden boşanmak hayat planımda var mıydı? Hayır, pek sayılmaz." Diye homurdandım. "Biliyorsun, bu çılgınlığa razı olursam bu kasabada yaşayamayacağım bile."

Sanki evlenmemizden başka bir şey düşünmemiş gibi bir saniye duraksadı ve sonra alçak sesle sordu: "Cherrywood dışında yaşamak istediğin başka bir yer var mı?"

Aklım hemen annemle birlikte topladığımız İtalya kartpostallarına gidiyor. Küçük ailemiz, annem ve babam emekli olduktan sonra dünyayı dolaşmak için büyük planlar yapmıştı, ama hiçbiri gerçekleşmedi. Fırsatım olsaydı, Cherrywood'dan ayrılır mıydım? Bir yıl önce, bunu düşünebilirdim. Hayatım boyunca bu kasabada yaşadım ve bu kasabanın cazibesini çok sevmeme rağmen, Cherrywood'u koruyan bu görkemli dağların ötesinde koca bir dünya olduğunu biliyorum.

Ama bugün, babamdan daha önemli bir şey yok.

"Cherrywood'dan ayrılamam, en azından öngörülebilir bir gelecekte."

"Ne kadar süre? Beş yıl mı? On yıl mı?" Charles, bana aslında ne sorduğunu bilmeden samimi bir şekilde soruyor.

Babamın desteğine ihtiyacı ne kadar sürecek?

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Ben... bilmiyorum ve bu soruyu sevmedim. Lütfen."

Gözlerimi onun yüzünden kaçırıyorum. Boğazını temizleyene kadar aramızda sessizlik hakim.

"Seni rahatsız etmek istemedim. Ama bu evliliğe bir son tarihi koymasak ne olur?"

"Neden sonsuza kadar sahte bir evlilikte kalmak isteyesin ki? Ya şık bir partide, barda somurtarak dururken, senin kadar kibirli bir güzel kızla tanışırsan? Anında birbirinize kapılırsınız, ama oops! Asistanınla 'evli' olduğun için hiçbir şey yapamazsın." Sesim hırıltılı bir hal alıyor. Bu senaryoyu ve ona bunu hatırlatan kişinin ben olmamı eşit derecede nefret ediyorum.

"Birincisi, ben partilere gitmem." Sanki onun değerli vaktini boşa harcıyormuşum gibi, sıkılmış bir ifadeyle bir parmağını kaldırır. "İkincisi, ruh ikizi saçmalığına inanmıyorum."

"Ya ben inanıyorsam?" diye öfkeyle soruyorum. "Ya bir partiye gidip ruh ikizimle tanışırsam, ama sonra süper zengin, kalın kafalı patronumla evli olduğumu fark edersem?"

Burun delikleri, sanki başka birini düşünmeye cesaret edemem diye beni kışkırtıyormuş gibi genişler, ama bir saniye sonra gözlerini kaçırır ve büyü bozulur.

"Ben CEO olarak göreve başladıktan sonra bu ilişkinin sonunu konuşmaya ne dersin? Evlilik hayatımız da dahil olmak üzere her şeyi gizli tutacağız. Eminim birkaç ay içinde bu haber eski haber olacak ve ayrılmaya karar verdiğimizde bunu sessizce yapabiliriz."

"Ben... Yine de yapamam, Charles."

"İstediğin yerde sana bir ev alacağım. Hatta üç tane alacağım. Evli kaldığımız her yıl için bir milyon dolar alacaksın ve ondan sonraki her yıl için de yüklü bir nafaka alacaksın..."

"Dur! Lütfen. Ben, teklifini sürekli artırabileceğin bir müzayede parçası değilim." Ellerimi kulaklarımın üzerine koyuyorum.

Utanç, asit yağmuru gibi üzerime çöküyor. Charles'ın teklifinin tamamen delice olduğunu bilmeme rağmen, beynimin

rakamları hesaplamayı bırakamıyor. Bu, babamın ekstra sağlık masraflarını ve ihtiyaç duyabileceği diğer her şeyi karşılamak için fazlasıyla yeterli olurdu.

"Siktir. Ben... Tam bir pislik olmak istemedim, Daisy. Sadece çaresizim." Charles'ın yüzünde içten bir pişmanlık var.

"Biliyorum, ve yapabilseydim sana yardım ederdim, Charles. Burada neyin söz konusu olduğunu biliyorum. Ama seninle evlenemem." Bir şey söylemek üzere, ama ben ellerimi öne doğru uzatıyorum. "Tüm nedenlerime cevapların olsa da, senin bile çözemeyeceğin bir tane var."

Sessizce "Hadi bakalım, Daisy" der gibi kaşlarını kaldırmasına hayran kaldım.

"Aşk için evlenmek istiyorum. Anne babamı izledim, birbirlerine o kadar aşıktilar ki, biri olmadan nefes bile alamıyorlardı. Ben de bunu istiyorum. Sana saygı duyuyorum ama seni sevmiyorum. Üzgünüm ama cevabım hayır."

Bu sefer ofisinden fırlayıp çıktığımda, Charles beni durdurmadı

Eve vardım ve tekrar hastaneleri aramaya başladım. Uygulamada her yarım saatte bir arama alanımı genişletip, kurum içi hemşirelik personeli sağlayan hastaneleri aradım. Ama şu ana kadar bulabildiğim en düşük bütçe bile benim için hala çok yüksek. Her telefon görüşmesinde güvenim azalıyor ve Charles'ın sözleri, vaat ettiği para, altın yıldızlar gibi gözümün önüne geliyor.

"Kapa çeneni!" Gözlerimi kapatıyorum.

Hayali altın para yıldızlarına bakmayacağım.

Charles'la parası için evlenemem. Yirmi birinci yüzyıldayız. Kadınlar maddi destek için erkeklere ihtiyaç duymuyor. Evet, hayatımda bu endişeyi paylaşabileceğim biri olsaydı daha kolay olurdu, ama o kişi kesinlikle Charles Hawthorne değil.

Şimdi gümüş benekler olduğunu bildiğim o muhteşem mavi gözler bana ait değil, yumuşak, dolgun dudaklar da öyle. Elimi yüzüme yaklaştırıyorum ve nedense Charles'ın kolonyasının kokusu geliyor. Kendimden ne kadar nefret etsem de, patronuma onu sevmediğimi söyledikten sonra ofisinden fırlayıp çıktığımdan beri

Charles'a eve gittiğimi belirten bir e-posta yazdım ve o cevap vermemiş olsa da, asansörden çıktığımda Dave beni bekliyordu.

Kapı zilim çalınca elimi bir kez daha kokluyorum ve irkiliyorum.

Kahretsin! O mu?

Hayır, Daisy, düşüncelerinle insanları çağıрма sanatını birdenbire öğrenmedin. Öyle olsaydı, Charles çok daha önce ortaya çıkardı, çünkü onu düşünmeden duramıyorsun.

Yavaşça ana kapıya doğru ilerlerken, Willow'un sesini duyunca beklenmedik bir hayal kırıklığı hissi beni kaplar.

"Daze, biziz. Aç kapıyı. Dışarı çok soğuk."

Dairemin kapısını açıyorum ve üç arkadaşım, Meksika yemeklerinin zengin aromasıyla birlikte içeri giriyorlar. Midem guruluyor ve bütün gün hiçbir şey yemediğimi hatırlatıyor. Kapıyı arkamdan kapatıp, tek odalı rahat dairemdeki kanepeye dönüyorum.

Arkadaşlarım her şeyi hazırlamışlar bile. Açılmış bir şarap şişesinin yanında dört bardak ve garaj satışından aldığım gök mavisi porselen tabakların yanında düzgünce dizilmiş kağıt peçeteler var.

"Unuttuğum bir planımız mı vardı?" Willow'un yanına yere çöküyorum, o da sonunda telefonundan başını kaldırıyor.

"Hayır. Bu acil bir toplantı." "Peki ne..."

O, telefonunun ekranını bana doğru çevirdiğinde, sözlerim ağzımda kalır.

"Seni en çok seviyorum." Charles'ın şık siyah takım elbisesine bakarken, nefes nefese sesim odayı doldurdu.

Şimdiye kadar video klibi düzgün bir şekilde izlememiştim. Hawthorne Tower'ın zemin katındaki kafeye indiğimde tesadüfen rastladım. Bir grup çalışan, masanın üzerinde duran iPad'in etrafında toplanmışlardı. Kimse bana Charles'ın gizemli kadını olup olmadığını sormadan kaçtım.

"Bu senin sesin," diyor Willow, ekranı kaydırıp benim ve Charles'ın belediye binasından çıkıp limuzinine bindiğimiz ikinci klibi işaret ediyor. "Ve bu kesinlikle sensin!"

"Sorularımız var. Çok fazla." Violet'in gözleri çılgınca parlıyor.

"Ama önce, telefonun neden kapalıydı? Endişelendik," diyor Elodie, elinde şarap şişesini tutarken. Willow ve Violet'in aksine, o kadar gürültülü ki şehrin diğer ucundan bile duyulabilirler, ama neyse ki o çok daha sakin.

"Charles istedi."

İlk bir saat boyunca çevrimdışı olmamı istedi ve ben de, tekrar benimle iletişime geçip o saçma teklifi bir kez daha yapmaya karar vermesi ihtimaline karşı çevrimdışı kalmayı tercih ettim.

"Patronun bizimle konuşmamanı mı söyledi? En iyi arkadaşlarınla mı?" Violet, dizlerinin üzerine çökerek nefes nefese sordu.

Elodie, Violet'i aşağı çekiyor. "Sakin ol, Vi. Charles Hawthorne'un özellikle bizi kastettiğini sanmıyorum."

"Videoyu izlememi istemedi." Koltuğumda kıpır kıpır oturarak, bugün olanları arkadaşlarımla paylaşmalı mıyım diye düşündüm. Charles bunun özel olduğunu hiç söylemedi ve kuzenlerine danıştı.

"Çünkü..." Violet yavaşça konuşmaya başladı.

"Çünkü patronum bana evlenme teklif etmeyi planlıyordu!" Ellerimi havaya kaldırıyorum.

Görünüşe göre beynim kararını çoktan vermiş.

"Biliyordum! Patronun gizlice sana aşık. Charles gibi yakışıklı ve seksi bir adam neden hala bekâr olsun ki, özellikle de kadınlar ona adeta kendilerini atarken?" Violet çığlık atar, göz bebekleri en sevdiği ödülü görmüş bir köpek yavrusu gibi dans eder.

"Sakinleşme düşmen nerede, Vi? Kimse kimseye aşık değil. Benimle evlenirse medyanın peşini bırakacağını düşünüyor."

"Peki sen ne dedin?" Willow dikkatlice sorar, merakla gözlerini parlatarak öne doğru eğilir.

"Hayır, tabii ki! Bu çılgınlığa evet diyemem, değil mi?"

Hepsi sessiz kalır, birbirlerine bakar, ta ki Violet sessizliği bozana kadar.

"Sen öyle diyorsan. Ama daha mükemmel bir gelin bulması zor olacak."

"Doğru. Evleneceği kadının parasının peşinde olmadığından nasıl emin olabilir?" Elodie omuz silkiyor ve bana bir kadeh şarap uzatıyor, sözlerinin beni derinden etkilediğinin farkında değil.

Bu planı gerçekleştirsem, ben de aynı şeyi yapmış olacağım. Onun parası için onunla evlenmek.

"Ayrıca, bu kasabada Charles Hawthorne'un başarısız olmasını görmek için her şeyi yapabilecek insanlar var," diye ekliyor Violet. "Ya yabancı daha kötüsünü yaparsa, işini sabote ederse ya da imajını mahvederse ne olacak?"

Onun çılgın imasına elimi masanın kenarına koyuyorum.

"Lütfen başka bir şey konuşabilir miyiz? Patronum için bu kadar endişelenmene sevindim, ama günün yarısını onu ve videoyu düşünmemeye çalışarak geçirdim."

Hepsi başlarını sallar ve neyse ki, kasabamızın Noel kutlamaları hakkında konuşurken yemeğimize geri döneriz.

WILLOW TEZGAHI SİLİYOR ve Elodie tabaklarımızı bulaşık makinesine koyuyor. Son şarap kadehini yıkarken ellerim hala sabunlu ılık suda, Violet birden nefesini tutuyor.

"Hepiniz bunu *hemen* görmelisiniz!" Heyecan ve biraz endişeyle dolu geniş gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Ne oldu?" Willow, Vi'nin telefonunu alır ve tezgaha koyar.

Az önce öne attığım ayağım geri çekiliyor ve aniden kusma hissi duyuyorum. Ekranda Charles ve benim belediye binasından çıkarken çekilmiş videomuz var, Charles'ın fotoğrafının yanında benim fotoğrafım da var.

Hangi arkadaşımın sesini açtığını bile fark etmedim.

"Gizemli kadın sonunda bulundu ve hepimizin düşündüğünün aksine, o bir kraliyet prensesi değil, yerel bir kız. Evet, doğru duydunuz! Bugün Charles Hawthorne'a aşkını itiraf eden kadın, onun yönetici asistanından başkası değil."

Charles'ın sırtı ve benim "Seni seviyorum" dediğim anın videosu ekranda oynuyor.

"Charles Hawthorne bir kez daha herkesi şaşırttı ve hepimiz burada *Pretty Woman* filmindeki gibi bir durumun olup olmadığını merak ediyoruz."

Julia Roberts ile karşılaştırılmaktan gurur duymakla, filmdeki karakterin mesleği nedeniyle kırılmak arasında kalıyorum.

"Seni nasıl bu kadar kolay buldular?" Willow hırıltıyla soruyor.

Yorgun beynim onun sorusunu işleyemeden, Jax bir muhabirle birlikte belediye binasının önünde dururken ekranda belirir.

Oda etrafımda dönüyor ve bir an için başım dönüyor.

"Herkes, gizemli kadının gerçek kimliğini doğrulayan adam Jax Mendes ile tanışın," diye duyurur muhabir, Jax gülümser ve kameraya el sallar, ben ise onun gülümsemesini izlerken geri çekilirim. "Öyleyse, baştan başlayalım. Videodaki kadının adı nedir?"

"Adı Daisy Price, son dört yıldır Charles'ın yönetici asistanı. Onun hayatında, başka hiç kimsenin erişemediği yerlere erişimi var." Jax'ın kaşları müstehcen bir şekilde kalkar ve bu beni neredeyse öğürtecek hale getirir.

"Eminim öyledir." Muhabir de sırtarak cevap veriyor. "Onu nereden tanıyorsunuz?"

"O benim eski sevgilim."

"Charles Hawthorne'un şu anki kız arkadaşı senin eski sevgilin mi?"

Adamın yüzündeki şok ifadesi daha sahte ve yapmacık olamazdı. Nasıl televizyona çıkmış bu adam?

"Onları ne zaman öğrendin? Umarım seni aldatmamıştır."

"Ne oluyor be? Biraz nezaket göster, seni ahmak." Willow dişlerini sıkar ve vücudumdaki her kas gerilir, elindeki temizlik bezi gibi kıvrılır.

Ama Jax sadece başını sallar.

"Daisy eskiden 'çalışmak' için çok fazla zaman harcardı." O pislik vurgu yapmak için parmaklarıyla tırnak işareti yapar. "Hafta sonları. Geç saatlere kadar. Bazen günlerce görüşmezdik."

"Bu çok acımasızca." Muhabirin aşağı doğru kıvrılmış dudakları ve somurtkanlığı, lisedeki normal insanlarla asla takılmayan havalı çocukları hatırlatıyor bana.

Jax ekranda başını sallar. "Onu sevdiğim için her şeye katlandım. Ama sonra onları birlikte yakaladım ve ortadan kaybolmaya karar verdim. Charles Hawthorne'a kesinlikle rakip olamam. Eminim Bay Hawthorne, kadınların bir el hareketi ve belki birkaç yüz dolar karşılığında kendisine atlamasına alışkındır, ama umarım Daisy'ye saygılı davranır."

Az önce onları birlikte yakaladım mı dedi? Birkaç yüz dolar mı?

Daisy, gerçekten gözyaşlarını boşa harcadığın adam bu mu?

"Endişenizi paylaşıyoruz, Bay Mendes. Sizinle konuşmak çok güzeldi." Muhabir kameraya dönüyor. "Charles ve gizemli kadın hakkında hepiniz duydunuz ve eğer benim gibi bunun fırtınalı bir aşk mı yoksa sadece bir kaçamak mı olduğunu merak ediyorsanız, bunu sadece zaman gösterecek."

"Tamam, yeterince gördük." Elodie telefonu yüzüstü koyar.

Arkadaşlarım hep birlikte derin bir nefes alırlar, ama ben az önce olanların gerçek olduğuna ve kötü bir rüya olmadığına inanamıyorum.

"Her şey yoluna girecek, Daisy." Willow kollarını omuzlarıma atar. "Sadece senden değil, Charles'tan da bahsediyorlar. Eminim ekibi Jax'ı ve bu saçmalığı yakında kontrol altına alacaktır."

Aman Tanrım, Charles!

Şok ve kendine acıma içinde, bir an için Charles'ın asistanı *olduğumu* unuttum. Yavaş yavaş soğukkanlılığımı kaybetmek yerine, benim görevim böyle bir durum ortaya çıktığında onun halkla ilişkiler ekibini uyarmak.

Kanepeden telefonumu alıyorum ve açar açmaz bir sürü bildirim, okunmamış mesaj ve cevapsız arama geliyor. Hepsini görmezden gelerek Jimmy'ye bir mesaj atıyorum ve haberleri kontrol etmesini istiyorum.

Telefonumu tekrar kapatmak üzereyken, telefon çaldı. Ekranda Mel teyzenin adını ve yüzünü görünce omurgamdan bir ürperti geçti.

Herkese ulaşamaz hale gelmeden önce babamı nasıl düşünemedim? Ya babam ararsa, ya da daha kötüsü, yine kaybolduğu için başka biri ararsa?

"Alo, babam iyi mi?" Sözlerim birbirine karışıyor.

Korku.

"Evet, tatlım. Jason uyuyor. Az önce anne babanızın evinden döndüm ve televizyonu açtım. Doğru mu? Sen ve Bay Hawthorne birlikte misiniz?" Son sorusu bir hayret nidasından ibaret.

Tavana bakarak, bugün bana karşı birleşen ve nedense benim bir an bile huzur yaşamayı hak etmediğime karar veren tanrıların sırttan yüzlerini hayal ediyorum.

"Mel teyze, bu konuyu yarın konuşabilir miyiz? Acilen gitmem gereken bir yer var."

"Oh, evet. Tabii ki. Basınla ilgilenmen gerekiyordur. Git." Telefonu kapatmak üzereyken, "Sadece şunu söylemek istiyorum, Daze, Penny bugün çok mutlu olurdu. Her zaman 'Benim Daisy'im bir prensle evlenecek' derdi ve Charles bu kasabada bir prens gibidir."

Annemin bu sözleri söylediği anılar zihnimde canlanırken göğsümde bir sızı hissediyorum. Anne babamı izlerken, sık sık kendi ailemi kurmayı hayal ederdim. Küçük bir ev. Kar yağarken, şöminenin başında kocamın kollarında uzun geceler geçirmek. Cherrywood'da bir yaz günü güneş batarken çocukları eve toplamak.

Ama işte buradayım, gerçekliğim sahte bir evliliğe doğru gidiyor.

"Seni seviyorum Mel Teyze. Ama şimdi gerçekten gitmem gerek. Söz veriyorum." Telefonu kapattım ve masanın üzerine yüzüstü bıraktım.

Arkamı döndüğümde, arkadaşlarım endişe ve sempatiyle bana bakıyorlar. Bunun sadece bir başlangıç olduğunu çok iyi biliyorlar. Mel teyze gerçek olmayan bir şey için mutluydu, ama eminim bu haber ve benim hakkımda aynı şekilde düşünmeyen çok daha fazla insan olacaktır.

Yarın için neredeyse korkuyorum.

"Bu gece birimiz seninle kalabilir, Daze." Elodie, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi elimi tutup sıkıca tutuyor.

"Ya da hepimiz!" diye ekliyor Violet. "Bu kabus gibi akşamı, gençlik yıllarımızdaki pijama partilerine dönüştürebiliriz."

"Planlarından korkuyorum, Vi." Gözlerimi ona dikip baktım. "Aptal erkek arkadaşları temizleme ritüelini yaptık ve sonuç ne oldu? Şimdi kasabanın sürtüğü oldum."

"Ah, Daze. Bu unvanı kazanmak için, Charles Hawthorne'u en çok sevdiğini söylemekten çok daha fazlasını yapman gerekir." Willow sırtarak kolunu koluma doladı.

Arkadaşlarımın nazik dokunuşları nasıl oluyor da endişemi yatıştırıyor?

"Yalnız kalmak istiyorsan, biz gideriz. Arkamızdan kapıyı kilitle." Elodie başını kapıya doğru eğiyor.

"Ama konuşmak istersen bizi istediğin zaman arayabilirsin," diye ekler Vi hemen. "Teşekkürler." Ona küçük bir gülümseme atıp elini tutarım. "Huysuz olduğum için Huysuz davrandığım için özür dilerim."

"Huysuz olmaya hakkın var, ama yine de ritüelin işe yaradığına ve sana bir prens bulduğuna inanıyorum. Şu anda bunu görmekten korkuyorsun, Daze."

Arkadaşlarım gittikten sonra yatağıma giriyorum. Aklım bugünkü tüm olaylara gidiyor: Babamın başına gelenler, Charles'ın röportajı, onun saçma teklifi ve son olarak Jax'ın televizyona çıkması.

Bu gün ne kadar uzun sürdü böyle?

Sanki yirmi dört saatten uzun bir gün geçirme dileğim sonunda kabul olmuş ve bu süreçte, daha fazlasını istemenin her zaman sonuçları olduğunu hatırlatmış gibi.

Ellerim yastığı hafifçe sıkıyor ve hiçbir uyarı olmadan, Charles'ın beni sert göğsüne çektiği sırada giydiği yumuşak takım elbisenin dokusu aklıma geliyor. Bu kapı bir kez açıldığında, patronum ve bugüne kadar sakladığı kişiliğinin bu yönü hakkında düşüncelerimin akışını durduramıyorum. Bu, Charles hakkında önceden oluşturduğum tüm önyargıları alt üst ediyor. O, düşündüğüm kadar soğuk biri değil, çünkü şu anda sadece onu düşünmek bile beni terletiyor ve yakıyor.

Ertesi sabah, taze bir korku hissiyle uyanıyorum, ellerim titreyerek masadaki telefonuma uzanıyorum. Ekranı kaydırıp son mesajı okuyorum.

Violet: Hepsi gitti, Daze. Jax'ın röportajı, seninle ilgili medya haberleri... Artık hiçbir şey internette yok.

Ne?

Hemen arama motoruna Jax Mendes yazdım ve tek bir sonuç çıktı: sosyal medya profili.

Daisy Price ve *Pretty Woman*'ı aratıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

Hay aksi! Charles'ın önünde iç çamaşırlarımla durmam da dahil olmak üzere, tüm bunları hayal mi ettim?

Gözüm telefonumun ekranındaki tarihe kayıyor. Hayır, kesinlikle aynı günü tekrar yaşamıyorum. Bunu doğruladıktan sonra, titrek parmaklarla *Charles Hawthorne ve gizemli kadın* yazıp enter tuşuna basıyorum.

İşte orada, Charles ve benim belediye binasından çıkarken çekilmiş video klip.

Perdelerin arkasından, apartmanımın önünde gizlenen bir gazeteci gibi olağan dışı bir şey olup olmadığını görmek için bakıyorum, ama daha büyük bir sürprizle karşılaşıyorum ve neyse ki bu, sinir bozucu bir sürpriz değil. Charles'ın arabalarından biri caddenin karşısında park etmiş ve Steve, her zamanki siyah takım elbisesini ve güneş gözlüklerini giymiş, caddeyi baştan aşağı süzerken kapıya yaslanmış duruyor.

Bu kadar erken saatte burada ne yapıyor? Benim haberim olmayan yeni bir kriz mi var?

Boho pançomu ve terliklerimi giyip merdivenlerden aşağı koşuyorum. "Steve? Her şey yolunda mı?"

"Günaydın, Daisy. Evet, tabii ki. Şoförün olarak buradayım ve seni işe götüreceğim." İri adam rahatça gülümsüyor. Her zamanki gibi, Charles yokken bana kişiliğinin çok daha rahat tarafını gösteriyor.

"Ama ben genellikle saat sekizde çıkarım." Saatile bakıyorum, saat daha altı çeyrek. "Charles erken mi gidiyor?" Her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum.

Geniş gözlerinde bir anlığına şaşkınlık belirir. "Bay Hawthorne dün gece burada nöbet tutmamı istedi. Bildiğinizi sanıyordum."

Birkaç saniye boyunca ne diyeceğimi bilemeden yavaşça başımı salladım. "Ne zaman geldin?"

"On buçukta."

Jax'ın videosu yayınlandıktan hemen sonra.

Nihayet olan biteni anlamaya çalışırken içimdeki her şey durur. Charles, onun çılgın evlilik teklifini reddettikten sonra bile onu benim için gönderdi.

"Çok teşekkür ederim Steve," diyorum, neredeyse sersemlemiş bir halde, ve daireme döndüğümde arkadaşlarıma bir grup mesajı gönderiyorum.

Ben: Dün gece benim evin önünde Charles'ın şoförünü gördünüz mü?

Violet: Evet.

Ben: Ve bana söylemeyi düşünmedin mi?

Willow: Çok tatlı bir jestti. Düşünsene, Charles'ın teklifini kabul edersen, bu çocuklarınla paylaşacağın anlardan biri olacak.

Çocuklar mı?

Karnımda birkaç kelebek uçmaya başladı. Charles bu evliliğin belirsiz bir sonunu önerdi. Çocuk sahibi olup Hawthorne soyunu devam ettirmesi gerektiğini unuttu mu? Aile babası imajının olmaması, hissedarların onun devralmasına karşı çıkmasının nedeni. Yoksa çılgın patronum, benimle evlenmenin otomatik olarak birlikte yatıp bir aile kuracağımız anlamına geldiğini mi düşünüyor?

Lanet olsun sana, Charles.

OLİMPİYAT ALTINI MI, YOKSA SORUNLAR MI?

CHARLES

"PEKİ NE DEDİ?" Ray mutfak tezgahına eğilirken, hizmetçim Bayan Kowalski masaya iki fincan kahve koyduktan sonra odadan çıkar.

Sinirli bir şekilde uzun ve derin bir nefes aldım. "Sabahın bu saatinde burada olmanın başka bir nedeni var mı, yoksa sadece benim için mi endişeleniyorsun kardeşim?"

"Senin için hiç endişelenmiyorum." Gülümser. "Eminim Daisy'nin pislik eski sevgilisini mahvetmiş ve video viral olduktan beş dakika sonra onu tükürmüştür."

"Bana olan güvenin korkutucu, Ray. Ama dedikodu haberlerini izlemekten başka yapacak daha iyi bir şeyin olmamasına şaşırdım."

Bu sadece onun gülümsemesini daha da genişletir. "Kardeşlerimi takip etmek için her zaman vaktim vardır." Kahve fincanını eline alarak tekrar sorar, "Daisy'nin harika teklifine nasıl cevap verdiğini bana söyleyecek misin?"

"O bunu yapmayacak," diyorum düz bir sesle, göğsümdeki sıkışmayı gizleyerek. Ne kadar çok düşünürsem, bu iş için ondan daha mükemmel birinin olmadığı o kadar netleşiyor. Keşke ona bunun harika bir şekilde işe yarayacağını kanıtlayabilsem.

"Yani Cherrywood'da senin cazibene kapılmayan biri mi var?"

"Öyle görünüyor."

"Yeterince cazip bir teklif yapmadın mı? Bu dünyada senin sunamayacağın bir şey olduğunu sanmıyorum."

Onun şakacı esprisi tam isabet, çünkü sunamayacağım *bir şey* var.

O aşk için evlenmek istiyor, ama ben hayatımdan bu zayıf duyguyu tamamen çıkardım. Aşk bizi sadece zayıflatır ve zayıflık benim dünyamda

benim dünyamda yer alabilecek bir şey değil.

"Görünüşe göre var," diyorum, sözlü atışmaya olan ilgimi kaybederek. "Peki nedir o?" Ray'in gülümsemesi aniden kayboluyor, sanki

"Neden ben bununla ilgilenmiyorum da, sen Elixir Hotels'in son anlaş

"Ben bunu dert etmesem de, sen Elixir Otelleri'nin son anlaşmasına odaklansan nasıl olur?"

Bir saniye durakladı, sonra sandalyesinden kalktı. "Bugün annemle babamı görmek için St. Peppers'a gidiyorum. Sana bir şey getirmemi ister misin?"

Kafamı sallıyorum. "Özellikle değil, ama eminim Hope teyze yine de pişirdiği tatlılardan biraz paketleyecektir." Ray'in ebeveynleri Zach ve Hope, birkaç yıl öncesine kadar Elixir Inc. şirketinin genel merkezinin bulunduğu St. Peppers'da yaşıyorlardı.

"Elbette öyle yapacak." Ray gülümser, ama uzaklaşmak yerine bana doğru yavaşça yürür ve ben sandalyeme yaslanırım. "İş dünyasının altın kuralını unutma, Charlie. Önemli olan senin ne sunduğun değil, karşı tarafın ne istediği."

"Peki ya ona istediğini veremezsem?"

"O zaman ona ihtiyacı olanı sun." Gözlerimin içine bakar. "Bunlar her zaman aynı şey değildir."

Ofise vardığımda Daisy masasının arkasında oturmuş, siyah bilgisayar ekranına bakıyordu. Alnında birkaç endişe çizgisi olsa da, her zamanki gibi güzel görünüyordu. Parmak eklemlerimle maun masaya hafifçe vurdum ve o koltuğunda irkildi.

"Charles!" Elleriyle göğsünü tuttu. "Buradasın mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Burası *benim* ofisim. *Ben* burada *olmadığımda* şaşırmalısın."

Dün şaşkın bir halde ofisimin kapısından çıktığından beri onu ilk kez görüyorum. Teklifimi reddetmesine rağmen, onu bir an için suskun bırakmaktan küçük bir zevk aldım.

"Bu komik değil. Her şeyi göz önünde bulundurarak, evden çalışıyor olabileceğini düşündüm," diye sert bir sesle söylüyor. Bakışları hızla başka yöne kayıyor ve mor oje sürülmüş parmakları, uyumlu ipek bluzunun uzun kollarıyla oynuyor. Omuzlarını hafifçe dikleştirip başını kaldırıyor. "Yani, Jax'ın röportajından sonra."

O pisliğin adını onun ağzından duymaktan nefret ediyorum. Nasıl oldu da o pislikle birlikte oldu?

"Onun gibi pisliklerden korkarsam bu şirketi yönetemem." "Ben... özür dilerim, Charles. Hepsi benim hatam. Daha dikkatli olmalıydım."

dikkatli olmalıydım. Pastaya arpmamış olsaydım..." Aniden durur. "Aman Tanrım! Pasta. Fırıncıyı arayıp özür dilemeyi ve hatta ödemeyi teklif etmeyi planlamıştım."

Evet, bu hiç de şaşırtıcı değil. Küçük asistanımın, rahatsız ettiği kişilere karşı durumu düzeltme ihtiyacının tamamen farkındayım.

"Merak etme. Ben hallettim."

"Yani ödemeyi yaptın mı?"

Hafifçe başımı salladığımda, çantasını kapmak için uzanır, ama onu açamadan, elimi onun elinin üzerine koyarım. Bu temasla omurgamdan bir kıvılcım geçer, ama yılların tecrübesi devreye girer ve yüzümde hiçbir duygu göstermezim.

"Paranı istemiyorum, Daisy." *Daha büyük bir şey istiyorum.*

Bir saç buklesi gözlerinin önüne düşer ve sanki benim söylemediğim sözleri duymuş ama görmezden gelmeyi tercih etmiş gibi onu kulağının arkasına koyar.

"Jax'ın röportajı artık mevcut değil. Bir şey mi yaptın?" Başımı sallarım.

"Ama diğeri hala orada?" Hangisi olduğunu açıkça söylemesine gerek yok, en çok beni sevdiğini söylediği röportaj.

"Bir süre gündemdeydi ve hissedarlar nezdinde benim lehime sonuç vermişti. En azından geçici olarak." aresizlik içimde sıkı bir yay gibi geriliyor. "Ne istiyorsun, Daisy? Söyle bana."

"Sana söyledim, Charles. Aşk için evlenmek istiyorum ve bu teklifin bir parçası değil."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. İsteklerimizin tamamen zıt olduğunu bir kez daha hatırlayınca hayal kırıklığımı gizleyemiyorum.

"O zaman ihtiyacın olan bir şey olmalı. Şu anda hayatındaki tüm sorunları çözecek bir şey."

Derin bir nefes aldı. Sonunda doğru şeyi söylüyorum. İş dünyasının bana öğrettiği en önemli şey, masanın karşı tarafında oturan kişiyi okumaktır. Ve şu anda, aşk olmasa bile, benim verebileceğime inandığı bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Ama bakışlarındaki rahatlama kaybolmaya başladı.

"Peki ya gelecek? Sence bu" — aramızdaki mesafeyi işaret ediyor — "yeni sorunlar yaratmayacak mı? Şu anda bozuk olan şeyi düzeltirken, gelecekte yeni sorunlar yaratmayacak mıyız?"

Ellerim açılıyor ve parmaklarım, farkında olmadan sıkılmış olduğum gergin tutuşumdan gevşiyor. O henüz farkında olmasa da, sonunda ilerlemeye başladık.

Anlaşmayı imzalamak zamanı, Hawthorne. Onun hayal ettiği gelecekteki sorunları çöz.

"Benimle gel."

Ofisimin kapısına doğru yürüyorum ve arkama bakıp beni takip edip etmediğini kontrol etmiyorum. Beklemeyi ne kadar sevmesem de, müzakereler ancak karşı taraf da kendi başına aynı noktaya geldiğinde işe yarar.

Onun yolunu tıkayan zihinsel engelleri ancak ben kaldırabilirim ve şansımıza, bu konuda çok iyiyim.

Kanepeye oturduktan sonra, ona dönerek yüzümü tamamen ona çevirdim.

"Neden endişeleniyorsun? Ofiste yaptıklarından daha fazlasını yapman gerekmeyecek. Evlendikten sonra hayatın aynı kalacak, ama banka hesabında çok daha fazla sıfır göreceksin. Bence bu, hayatta bir kez karşılaşabileceğin bir fırsat."

"Eğer bir eşin görevi senin takvimini düzenlemek, müşterilerine e-posta yazmak ve kahvenin tam istediğin gibi olmasını sağlamak olduğunu düşünüyorsan, senin için üzülüyorum Charles A. Hawthorne."

Gözleri büyümüş olsa da, dudaklarının köşesinde hafif bir seğirme var, bu küçük tepki benim endişemi yatıştırıyor. Karım dedi ve hala burada.

"Sinirlendiğinde neden kasıtlı olarak tam adımlı kullandığını veya A'nın ne anlama geldiğini bilmediğimi bir an bile düşünme.

harfin ne anlama geldiğini bilmediğimi düşünme."

"Bunu saklamaya hiç çalışmadım patron."

Yüzünde yayılan geniş gülümseme, her gün onun gülümsemesini ne kadar dört gözle beklediğimi hatırlatıyor bana. O dolgun dudakların kıvrılmasıyla, bir anda günüm güzelleşmeye başlıyor.

"Evet de, Daisy. Yemin ederim pişman olmayacaksın."

"Charles." Gülümsemesi kaybolur ve benim endişem artar. "Bunun asla işe yaramayacağını görmüyor musun? Senin de az önce söylediğin gibi, bu benim için Olimpiyat altın madalyası kadar değerli olsa da..." Kaşları yükselir.

—"Ben, seni yanında görmek isteyen kasaba halkından biri değilim. Dün gece kaçırdıysan, röportajda neredeyse bir fahişeye karşılaştırdım."

Bu sözleri duyunca göğsümde sıkı bir düğüm oluşur. Onu ikna ettikten sonra, Daisy'yi mükemmellikten daha az bir şeyle karşılaştırmaya cüret eden muhabiri bulup hesap soracağım. Çenemdeki nabızı görmezden gelip ona odaklanırım.

"Bu daha da iyi. Masalsı bir aşk hikayesi gibi olur."

"Hey! Ben senden anlayış bekliyordum, bu saçmalığa katılmanı değil." Ellerini havaya kaldırıyor.

"Sempati istemek zayıfların işidir ve sen kesinlikle zayıf değilsin."

Dudakları kıvrılır ve ben son darbeyi vururum.

"Evet de, Daisy. Medyayı boş ver. Paydaşlar buna inanıyor ve bu yeterli."

"Peki ya ailen? Ailen, Chloe, GG ve büyükannen? Tanrım, büyükannen! Irene Hawthorne'un nasıl tepki vereceğini düşündün mü? Bütün kasaba, senin baban ve teyzelerinin onun seçtiği ailelerle evlenmedikleri için ona kızdıkları söylentilerini duymuştur. Ve ben de en uygunsuz eşleşiyim."

Omuz silkiyorum. "O zaman aile geleneğini sürdürüyorum."

"Benim kusurlu bir eş olduğumu bile inkar etmiyorsun? Bir kızı özel hissettirmenin yolu bu mu?"

Suçlayıcı gözleri kısılır, masama doğru yürürken hareketlerimi takip eder. En üst çekmeceyi açarım ve kağıdı alırken elim tereddüt eder.

Yap şunu, Charles.

Dürüst ve açık olmak, bunun işe yarayacağına onu ikna etmenin tek yolu.

"Unutma, bu özel bir durum ve bunu seninle paylaşmamın tek nedeni, birbirimize sadık kaldığımız sürece herkesi kandırabileceğimizdir."

Daisy'nin gözleri heyecanla parıltıyor, bakışları benimle kahve masasının üzerine kaydırıldığı kağıt arasında gidip geliyor. Bir saniye sonra kağıdı eline alıyor ve okumadan önce iki yana çeviriyor.

Yüzüne bakıyorum ama hiçbir şey belli etmiyor, sonunda dudağını ısıyor. Gülümsemesini saklamak için mi yoksa sadece derin düşüncelere dalmış mı, bilmiyorum.

"Lütfen bana boş zamanlarını böyle geçirdiğini söyleme, Charles." Geniş gözleri sonunda benimkilerle buluştu ve bu beni koltuğumda neredeyse kıvrandırdı. "Hayalindeki ruh eşini hayal etmektense, sevdiğin kişinin adını yazıp kalpler ve çiçekler çizmek daha iyi olurdu."

"Yönetim kurulu toplantısından sonra Elixir'deydim, üyelerin bekarlığımı bana karşı kullanmalarına oldukça kızgındım. Kuzenlerim şaka yapıp bir gelin tutmam gerektiğini söylediler. İş tanımı için bir özellik listesi yazdılar ve sen... hiçbirine uymuyorsun." Kaşları kalkıp ağzını balık gibi açıp kapattığında sözlerim kesildi.

"Kendini dinliyor musun?" Daisy çoktan ayağa kalkmıştı.

Kahretsin! Onu ikna ettiğimi sanıyordum. Nasıl bu kadar çabuk batırdım?

"Bir an bile olsa bu saçmalığın bir parçası olmayı düşünmüş olsam bile, artık düşünmüyorum. Eğer bu iş için uygun olmadığımı düşünüyorsanız, başından beri başarısız olmaya mahkumuz demektir. Bu yüzden, Bay Hawthorne, üzgünüm ama sizin eşiniz olma teklifinizi reddediyorum."

Şaşkınlık içinde koltuğuma yapışıp kaldım. Ama o kaçıp benim CEO olma hayalimi de beraberinde götürmeden önce, sehpanın altındaki güvenlik düğmesini kullanarak kapıyı gizlice kilitledim.

Daisy kapıyı zorla açmaya çalışır, ama kapı kıpırdamaz. Bana döndüğünde, gözleri öfkeyle parlıyor ve bu onu her zamankinden daha seksi ve çekici gösteriyor.

Orada sadece ve ve hiç başka başka kimse yoktu
— benim *mükemmel*/kusursuz eşleşen.
"Ne oluyor, Charles? Bu kapıyı aç." "Sen
evet diyene kadar açmayacağım."
"Kendi söylediklerini duyuyor musun?"

ESANSİYEL YAĞLARDAN DAHA İYİ

DAISY

Charles deri koltuğa yaslanırken, ben kapının yanında şaşkın ve hareket edemeyecek halde duruyorum.

"Bu komik değil, Charles. Lanet kapıyı aç." "Evet de, bu gereksiz tartışmayı bitirelim."

"Yararsız mı? Bence bu, hayatımın en yararlı tartışmasıydı. Artık benim ne kadar kusurlu olduğumu düşündüğünü anlıyorum. Neden bunu zorluyorsun ki?" Göğsümde rahatsız edici bir his uyandırırken, gözlerimi ona dikiyorum.

"Çünkü senin, hiç kimse gibi bir zorluğun üstesinden gelebileceğini de biliyorum." Delici bakışları beni delip geçiyor.

Bende ciddi bir sorun olmalı, çünkü onun övgüsü içimi ısıtıyor.

Savunmam gerekirse, Charles'ın iltifat etme alışkanlığı, yavrularının yanına kimseyi yaklaştırmayan bir boz ayınıninkine rakip.

Bu, muhtemelen iş ahlakımı açıkça takdir ettiği ilk ve muhtemelen son seferdir.

"Bunun avantajını nasıl göremiyorsun, Daisy? Ben CEO oluyorum, sen ise istediğin her şeye sahip olabilirsin," diyor, ses tonu net ve tereddüt etmeden, onun teklifini sorgulamamın aptalca olup olmadığını düşünmeme neden oluyor.

"Neye ihtiyacın var?" Bana kendinden emin bir şekilde yaklaşıyor, bu tavrı genellikle şaka yapmadığını ve anlaşmayı imzalamak için burada olduğunu gösteriyor. "Dün söz verdiğim her şey hala geçerli. Evet demen için ne ekleyebileceğimi söyle yeter."

"Senin parana ihtiyacım yok. En azından kendim için yok," diye mırıldanıyorum. "Unut gitsin, bu doğru değil."

Utanç bir kasırga gibi beni sarar ve kapının hala kilitli olduğunu unutarak arkayı dönerim. Ona kapıyı açmasını istemeden önce, Charles elini benimkinin üzerine koyar ve altın kapı tokmağına dokunur. Onun yumuşak, sıcak avucunun buz gibi elime dokunmasıyla omurgamdan bir titreme geçer.

"Neden bu kadar şyorsun?"

"nk gerginim! Deli patronum her gün bana evlenme teklif etmiyor!"

Dudakları seğirir. "Gördün mü, karım olarak aklıma gelen tüm isimlerle seslenebilirsin."

O karı kelimesini her söylediğinde, içimde küçük bir patlama oluyor.

"Merak etme, kafamda söylediğimde yeterince tatmin oluyorum."

Gülümsüyor ve onu görmezden gelmek için elimden geleni yapmama rağmen, hala elimi tutan ve yavaşça ısınan başparmağıyla avucumun arkasında çizdiği tembel daireleri gözden kaıramıyorum.

"Sizin için ne yapabilirim, lütfen söyler misiniz?"

Tüm kelekler karnımda yükselen panik fırtınasında boğuluyor. Babamın bakımıyla ilgili endişem, hiç azalmadan geri dönüyor. şehir dışındaki hastaneleri ve bakım tesislerini de aradım, ama hiçbiri bteme uygun değil. Bu sabah Mel teyzemi aradığımda, babamın kahvaltısını yaptıktan sonra yine gaz ocağını açık bıraktığını söyledi. Neyse ki teyzem zamanında gelip ocağı kapatmış. Aksi takdirde ne olabileceğini düşünmek bile korkutucu.

Charles titrek elimi daha sıkı tutuyor.

"Teklifimi unut. Seni bu kadar rahatsız eden ne oldu? O pislik eski sevgilin yine mesaj mı attı?" Dişlerini sıkıyor ve ben hızla başımı sallıyorum.

"Onun numarasını engelledim." "O zaman ne oldu?"

"şey... babam." Gözlerimin arkasındaki yanmayı gidermek için hızla gözlerimi kırptırdım. Mel teyze ve Frank amca dışında, babamın durumunun ciddiyetini kimseye anlatmadım. Arkadaşlarım onun hasta olduğunu biliyorlar, ama durumunun ne kadar kötü olduğunu henüz onlara söylemedim.

Charles beni oturma odasına geri götürdü ve bu sefer ben de isteyerek gittim. Beni kanepeye götürdü ve yanıma oturdu.

"Bana her şeyi anlat, tamam mı?"

Endişeyle dolu, tüy kadar hafif, yumuşak sesini duyunca, gözyaşlarım yeniden akmaya başladı.

Neden bunu arkadaşlarımdan önce onunla paylaşmayı seçtiğimi bilmiyorum. Belki de bu sabah tüm hastaneleri aradıktan sonra hala bir çözüm bulamadığım için yorgunumdur. Belki de Charles'ın sorunlarıyla mücadele ettiğini görünce, kendi sorunlarımı kabul etmekte daha rahat hissediyorumdur.

"Babam birkaç ay önce Alzheimer teşhisi aldı. Her şeyi çözmek için biraz daha zamanım olacağını düşünmüştüm, ama o şimdiden zorlanıyor ve kendini hayati tehlikeye sokan durumlara sokuyor."

Sonunda, Charles'a bakıyorum. O, öne eğilmiş, beni büyük bir dikkatle dinliyor. Onun ifadesiz, stoik yüzü, onunla çalıştığım yıllar boyunca tanıdığım yüzü, kalbimi dakikada bir mil hızla attıran yeni, yabancı kişiliğinin aksine. Şu anda, onun birkaç dakika önce beni bu odaya kilitleyen, sırtıtan ve çılgın bir evlilik teklifi yapan adamla aynı kişi olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Dün onu bulamadık. Bu yüzden röportajına geç kaldım."

"Neden Dave'i veya Steve'i arayıp yardım istemedin?" Sesi sakın bir ritmi koruyor, bu hem takdire şayan hem de sinir bozucu.

İş adamları düşüncelerini ve duygularını gizlemek için özel bir eğitim mi alıyorlar? Eğer öyleyse, patronumun bu konuda sınıfın birincisi olduğuna eminim.

"Teyzemin kocası ve arkadaşları mezarlıkta babamı bulmayı başardılar, ama o neden orada olduğunu hatırlamıyor. Tabii ki annemi görmeye gitmişti, ama ceketini giymeden ve gaz ocağını açık bırakarak çıkmıştı." Korku, avını takip eden acımasız bir avcı gibi içimi kemirirken, cesaretimin her zerresini tüketip arkasında boş bir boşluk bırakırken, eteğimin kenarlarını sıkıca tutuyorum. "Onu yalnız bırakamam. Temel şeyleri hatırlamakta zorlanıyor."

Ona tam zamanlı bir bakıcı bulmam gerekiyor, ama her şey çok pahalı."

Utanga başımı eğiyorum. Hangi çocuk, ebeveynlerinin sağlık masraflarını karşılayamaz ki?

"Al."

Başımı kaldırıp baktığımda Charles artık kanepede oturuyor değil, önümde duruyor. Eğilip masanın üzerinden bir çek uzatıyor.

"Bana daha önce söylemeliydin."

Çeki almaya hiç niyetlenmediğim için kaşlarını kaldırdı.

"Yani yardımımı kabul etmeyecek misin?" diye soruyor.

"Teklifini kabul edip etmeyeceğime henüz karar vermedim," diye mırıldanıyorum. Babama bakmak için ihtiyacım olan her şey burada. Sadece hayatımın birkaç yılını feda etmem gerekiyor, hepsi bu.

"Teklifini siktir et. Gerçekten babana yardım etmen karşılığında seninle evlenmemi isteyeceğimi mi sanıyorsun? O kadar da pislik değilim."

Şaşkın bir sessizlik içinde oturuyorum çünkü kalbimin derinliklerinde, Charles'ın benden yardım istesem bile asla bir şart koşmayacağını biliyorum. Kağıt üzerindeki sıfırları izlemeye devam ediyorum. "Bu çok fazla."

"Eğer bu senin içini rahatlatacaksa, ihtiyacın olanı kullan ve geri kalanını geri ver," diyor sakın bir şekilde, benim sorunlarım karşısında kendi sorunlarını bir kenara bırakarak.

Ben donakaldığımda, Charles elimi tutup çekini avucuma koyar. Parmakları bileğimin üzerinde atan nabzımı hissetmemiş olamaz. Yumuşak kağıt elimde çok ağır geliyor.

Onun imzasıyla tüm endişelerim ortadan kalkmış mı?

"Baban Cherrywood Memorial Hastanesi'nde mi?"

Bunu onayladığımda, bana anlaşılmaz bir şekilde başını sallar ve daha önce hiç görmediğim masanın altındaki gizli bir düğmeye basar. Kapı açılır.

"Bunu yaptığım için özür dilerim." Utangaç bir gülümseme nihayet dudaklarına konuyor. "Bu, güvenlik nedeniyle takıldı. Dışarıdaki tehlikeli şeylerden kendimi korumam gerekirse diye. İçerideki özel bir şeyi yakalamak için bu kadar kullanışlı olacağını hiç düşünmemiştim."

Özel mi?

Eğer bu bir rüyaysa, biraz daha bu rüyada kalmak istiyorum. Babamın bakımıyla ilgili sorunlarım ortadan kalkmış olabilir ve Charles az önce bana özel olduğumu söyledi.

Yerime geri dönüyorum, masamda duran Charles'ın zarif imzasının bulunduğu kağıt parçasına bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Haftalardır babam için endişeleniyordum ve şimdi, Charles kalemini bir hareketiyle her şeyi çözdü. Ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyorum, telefonumun çalması düşüncelerimi bölüyor ve neredeyse koltuğumdan zıplayacağım.

"En sevdiğim kızım nasıl?" Tanıdık ses, endişeli içimi yatıştırır.

"Ne zamandan beri en sevdiğin kızım oldum, Jimmy?"

"Nefes darlığı ve göğüs ağrımın en kolay tedavisi senin olduğunu öğrendiğim andan itibaren, işe yaramayan uçucu yağlara yüzlerce dolar harcamak zorunda kalmadım. Charles ve sen ilişkinizi kamuoyuna açıkladığınızda, tüm bu medya akbabaları nihayet Hawthorne Holdings hakkında iyi şeyler söyleyecekler. Bu serserilerin, düğününüzün yapılacağı İtalyan kasabasının adı veya düğün pastanızı yapacak Fransız şef hakkında tahminlerde bulunmaya başlamalarını sabırsızlıkla bekliyorum."

Jimmy'nin neşeli sesiyle anlattığı sahneyi hayal ederken midem bulanıyor.

"Lütfen patronuna, bu haberi medyaya nasıl duyuracağımızı hala tartışmamız gerektiğini söyler misin?"

Heyecanlı konuşmasında ani bir duraklama oluyor ve Jimmy bir kez boğazını temizliyor.

"Daisy, medyadan bahsetmişken, dün gece on saniye haberlere çıkan o pislik Jax Mendes için endişelenme. Charles, röportajı yapan kanala kişisel bir mesaj gönderdi. Eğer bunu tekrar yayınlamayı düşünürlerse, eğlence sektöründe yerleri kalmaz."

"Ne yaptı?" Ofisteki nefesim yankılanıyor, ama bu Jimmy'nin heyecanını azaltmaya yetmiyor.

"Ne romantik, değil mi? Charles bu sahiplenici kişiliğini göstermeye devam ederse, medya benim emrimde olacak. Neden telefonu meşgul ki? Onunla CEO unvanı arasında duran tek sorunu çözmekten

Onunla CEO unvanı arasında duran tek sorunu çözmekten daha önemli ne olabilir? Lütfen kontrol eder misin?"

"Şu anda mı demek istiyorsun?" Beynimin sadece yarısı Jimmy'nin talimatlarına odaklanmış durumda. Diğer yarısı ise bana Charles hakkında söylediklerini hala sindirmeye çalışıyor.

"Bu iyi olur. Bu haberi bir an önce yaymak istiyorum."

"Tamam, bir dakika izin ver. Ben..." Charles'ın ofisinin kapısını çalmak üzereyim ki kapı açılır. Onu görmek kalbimin çarpmasına neden olur.

"Jimmy arıyor," diye fısıldıyorum.

Charles, her zamanki sinirli ifadesiyle dudaklarını bükerek, hala kulağıma dayalı olan telefonumu alır ve aramayı sonlandırır.

"Seninle konuşmak istedi!"

"Bana yeni bir şey söyle. Jimmy'nin düşündüğünün aksine, ben bir iş adamıyım, ünlü biri değilim. Ayrıca, gitmen gerekiyor."

"Ne?"

Teklifini kabul etmediğim için beni kovuyor mu?

Bu kadar dramatik olma Daisy. Az önce babanın masraflarını karşılamak için sana bir çek verdi, neden seni kovsun ki?

"Ülkenin en iyi nörologlarından biri bugün Cherrywood Memorial'a geliyor ve babanın bu öğleden sonra randevusu var."

"Doktoru nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu ziyaret etmesini istedim ve ayrıca Hawthorne jetiyle geliyor. Babanın nöroloğu kendisi önerdi."

"Babamın doktoruyla mı konuştun?" Şaşkınlıktan sesim yükselir. Bir yandan, bu davranışı babamın mahremiyetine büyük bir tecavüz, ama diğer yandan, buna inanamıyorum. Charles, kendi hayatı dışında hiç kimsenin hayatına kişisel olarak ilgi göstermez.

"Babamın tıbbi durumunun ayrıntıları hakkında değil," diye keskin, neredeyse kırılgan bir ses tonuyla cevaplar. "Tıp kanunlarını biliyorum, Daisy. Ama ünlü bir nörolog yılda iki kez Cherrywood Memorial'ı ziyaret ediyor. Sadece ziyaretini daha erken yapabilir miyiz diye sordum ve şanslıyız ki teklifimi kabul etti."

Dudaklarım titriyor ve birini özel jetle getirmenin ne kadara mal olduğunu soracak ne sözcüklerim ne de gücüm var, ama Charles benim sorumu beklemiyor gibi görünüyor.

"Şimdi git. Steve seni otoparkta bekliyor." Hatta çantamı bana uzatıp özel asansöre kadar eşlik ediyor.

Bir saat sonra, babam ve ben nöroloji bölümüne giriyoruz ve bir hemşire bizi bekliyor. İlk kez resepsiyonda bekletilmiyoruz. Bunun yerine, hemen doktorun odasına götürülüyoruz. Babam, ziyaret eden doktor onu muayene etmeden önce bir dizi teste tabi tutuluyor. Her şeyin bu kadar hızlı gelişmesinden dolayı hala şaşkınlık içindeyken, babamın düzenli nöroloğu beni lobide beklememi istiyor.

"Bayan Price, babanız için 24 saatlik bakıcı başvurunuzu aldık. En iyi üç adayı şahsen seçtim, isterseniz bugün onlarla görüşebilirsiniz. Böylece babanız bu akşamdan itibaren evinde bir bakıcıya sahip olabilir."

"A-ama ben başvuru formu doldurmadım." Sesim titriyor, kendimi tutamıyorum. Tek yapabildiğim ona şaşkın şaşkın bakmak.

"Gerçekten mi?" Yaşlı adam elindeki kağıda bakarken parmaklarını çenesine götürdü. "Belki de Bay Hawthorne doldurmuştur. Yine de adaylarla görüşmek ister misiniz?"

Sadece başımı sallayıp onu takip edebiliyorum.

Babamı evine bıraktıktan sonra ofise geri döndüğümde, öğleden sonra neredeyse bitmek üzereydi. Yeni bakıcısı Kai, çoktan onun yanındaydı. Üç adayı mülakata aldıktan sonra, Kai ile babamın tanışmasını ayarladım ve beklendiği gibi, ikisi hemen iyi anlaştılar.

Kai, yedi kardeşin en küçüğü ve boş zamanlarında yerel restoranlarda grubuyla birlikte sahne alıyor. Eğlenceli ve cana yakın kişiliğinin hemşirelik işinde çok işine yaradığından eminim.

Ofise vardığımda, Charles'ı masamın önünde, daha doğrusu güvenlik ekibinin onayladığı restoranların menülerinin bulunduğu mor tepsinin önünde dururken buldum.

Kafası karışık bir şekilde iki menü arasında bakarken, asi bir saç teli alnına düşüyor. Boğazımı temizliyorum ve o da başını kaldırıyor.

"Tanrıya şükür geldin. Nasıl..."

"Ben varım, Charles. Teklifin hala geçerliyse, senin karın olmaya hazırım."

SAHTE EŞ VS BERBAT ASİSTAN

CHARLES

"Kabul ediyorum, Charles. Teklifin hala geçerliyse, senin karın olmaya hazırım."

Aikido antrenörümle yaptığım iyi bir antrenmandan sonra hissettiğim türden bir rahatlama hissediyorum, ama o başını ofisimin kapısına doğru çevirdiğinde bu his hemen kayboluyor.

"Muhtemelen bazı belgeleri imzalamamı istiyorsun."

Menüleri masasına bırakıp onu ofisime götürdüm. Ona teklifte bulunduğum andan beri masamda duran zarfı almaktansa, "Fikrini ne değiştirdi?" diye sordum.

Daisy karşımda oturur. "Dün bana gerçekten neye ihtiyacım olduğunu sordun ve şu anda tek ihtiyacım olan şey bu."

"Peki ya aşk istemek ne olacak?" Sonunda bu anlaşmayı kapatmış olmaktan dolayı çok mutlu olmam gerekirdi, ama neden bugün mutluluk pişmanlık gibi geliyor?

"Aşk Jax gibi insanlardan oluşuyorsa, onsuz daha iyiyim." Ağzından kuru bir kahkaha kaçıyor.

"Peki ya annen baban gibi bir evliliğin olması?"

Acı dolu bir gülümseme dudaklarına yayılana kadar bir süre durur. Nedense bunu izlemek rahatsız edici.

"Bence insan hayatında böyle bir aşkı yaşamak için bir düzine kayan yıldıza dilek tutması gerekir. Tüm hayaller gerçek olmaz Charles, ve ben bununla sorunum yok. Onlara gerçek değil de hayal denmesinin bir nedeni var."

Bu sözler göğsümde yabancı bir siniri tetikledi. Kendi hayalimi gerçekleştirirken, onu kendi hayalini gerçekleştirme şansından mahrum bırakıyordum.

Masada bir kağıt kaydırıp üzerine Hawthorne armalı kalemimi koyuyorum. "Aşk söz konusu olmadığına göre, sana verebileceğim şeylerin bir listesini yapmanı istiyorum. Ömür boyu yetecek kadar renkli yapışkan notlar. Hayal edilebilecek her türlü hayvan desenli kürk terlikler."

"Beni kışkırtma patron. Bunu söylediğine pişman olabilirsin." O burun kıvrıyor ve ben onun gülümsemesinin yokluğunun beni düşündüğümünden daha fazla etkilediğini fark ediyorum.

"Bir dakikan var mı? Çünkü bu anlaşılmayı çabucak imzalamak istiyorum." "Bir dakika mı? Bir dakikada tüm isteklerimi nasıl yazabilirim ki?"

Daisy derin bir nefes alır.

"Çabuk ol, Cinderella. Zaten birkaç saniye kaybettin." Kol saatime dokunuyorum.

"Aptal!" diye mırıldanır.

O yazmakla meşgul olduğu için, gülümsememi fark etmesinden endişelenmeme gerek yok.

Altmış saniye geçince saatimden başımı kaldırırım. "Süre doldu."

Daisy başını kaldırır ama sonra yazdığı şeyi bitirmeye devam eder.

"Hey." Sandalyemden kalkıp masanın etrafında dolaşarak onun karşısına geçiyorum. "Bu adil değil."

"Ne diyebilirim ki? Kuralları esnetmeyi senden öğrendim, müstakbel kocam."

Kocas kelimesi dudaklarından dökülür ve Cupid'in oku gibi göğsüme çarpar. Öne eğilirken gülümsemeden edemem ve onun gözleri büyür.

"Güzel, ama biz dünyaya karşı tek başımızayız, müstakbel eşim. Bunu unutmayalım." Burnum onun burnuna bir anlığına değiyor, sonra geri çekiliyorum, bu küçük temas vücudumun her hücresinde hissediliyor. "Şimdi bana, unvanlarımızdan 'müstakbel' kelimesini nasıl çıkarabileceğimizi söyle." Kağıda doğru başımı sallıyorum.

Boğazını temizler ve dik oturur. "Öncelikle, her akşam saat altıda çıkmak istiyorum."

O ikinci parmağını kaldırırken ben koltuğuma geri dönüyorum.

"Ve saat 10'dan önce işe gelmek istemiyorum. Bundan sonra, sözleşmemde yazılı olduğu gibi haftada sadece 40 saat çalışacağım."

Hafta sonları da çalışmayacağım, tatillerde ise kesinlikle çalışmayacağım. Kabul ediyor musunuz?"

"Neden yorum yapmadan önce seni tamamen dinlemiyorum?" Ellerimi birleştirip parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum.

"Bir saatlik kesintisiz öğle molasına ihtiyacım var, o kanepede oturup yemek yerken bir sonraki toplantınız için notlar almaya devam ettiğim bir mola değil."

"Bu sadece bir veya iki kez oldu."

"Son altı ayda yirmi kez oldu!" Ellerini havaya kaldırır ve ben başımı salladığımda indirir.

"Arkadaşlarımla olan planlarımı da mahvedemezsin, çünkü tam çıkarken, benim için yapmam gereken başka bir şey hatırlıyorsun. Sırf senin harika bir fikrin var ve hemen o anda başlamak istiyorsun diye filmi yarıda bırakmayacağım. Sen geç saatlere kadar çalışmak istiyorsun diye ofiste akşam yemeği yemeyeceğim. Evdeki çalışanlarınla görüşmeyeceğim. Bunun için mükemmel bir hizmetçin var. Son olarak, benim ve arkadaşlarımla Minnie King, Dreamcatcher ile tanışmasını ayarlamamı istiyorum. Hepimiz onun müziğinin büyük hayranlarıyız ve senin King ailesiyle yakın olduğunu biliyorum." Sonunda derin bir nefes alır ve bana bakar. "Bitti. Peki, her şeye katılıyor musun?"

"Hiç de değil. Sahte bir eşimi berbat bir asistanla takas etmeyeceğim. Her şeyi bugün yaptığın gibi yapacaksın. Ama son isteğin için ne yapabileceğime bakacağım."

O orada kendini beğenmiş bir şekilde otururken, ben koltuğuma yaslanıyorum. "Hiçbir şeye razı olmayacağımı biliyordun, değil mi?"

"Ama denemeye değerdi."

Beyaz zarfı nihayet ona doğru kaydırduğımda duygularım çok daha sakinleşmişti. Sadece bir gülümsemeyle sınırlarımı yatıştırma konusundaki gizli yeteneği hem korkutucu hem de beklenmedikti.

"Şimdi işimize bakalım. Daha önce bahsettiğim tüm maddi şartlar burada yazıyor. Ayrıca, babanın sağlık masraflarını da ben ödeyeceğim. Onun hayatını kolaylaştıracak ve senin endişelerini azaltacak her şeyi yapacağız. Evliliğin resmi bir bitiş tarihi yok, ama ben CEO olduktan ve medyanın ilgisi başka yerlere yöneldikten sonra konuşalım. Ayrıldıktan sonra bile Hawthorne Holdings'de her zaman bir işin olacak."

Evlilik hayatımıza başlamadan ayrılmaktan bahsetmek garip geliyor. Ama bu geleneksel bir düzenleme değil ve bizimki muhtemelen yüzyılın en kusurlu evliliği.

"Charles, bu çok fazla." Alt dudağını ısırıyor. "Babamın sağlık masraflarını ödemen benim için fazlasıyla yeterli. Başka bir şeye ihtiyacım yok."

"İş hayatında, büyük fırsatlardan en iyi şekilde yararlanırsın, Daisy. En iyi formunda olan yarış atını sezonlarca dinlendirmezsın. Geleceğin için bir güvenlik ağı oluşturun."

Utancı başını eğiyor, ama ben onun bir daha böyle hassas bir duruma düşmesine kesinlikle izin vermeyeceğim. O farkında olmayabilir, ama belgeleri imzaladığı anda aramızdaki her şey değişecek. Benim soyadımı alacak. Benim olan her şey gibi, karımı da şimdiki ve gelecekteki tüm sorunlardan koruyacağım.

"Charles..."

"Daisy." Öne eğildim. "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Gizlilik anlaşması var. Gerçeği bilen kişi sayısı ne kadar az olursa, ortaya çıkma ihtimali de o kadar az olur."

"Ama kuzenlerin biliyor, değil mi?" Sözleri düz, suçlayıcı değil, ama yine de kalbimin tam ortasına saplanıyor. Ben bir ikiyüzlüyüm.

Bunu yüksek sesle söylemesine gerek yok.

"Ama onlara güveniyorum." Başımı salladım. "Gerçeği paylaşmak istediğin biri var mı?"

Ne oluyor Hawthorne? Nasıl olur da bu konuyu yabancılara açmayı düşünebilirsin?

"Arkadaşlarım. Evlilik teklifinde bulunduğunu biliyorlar, ama geri kalanını bilmelerini istemiyorum." Sözleşme belgelerini işaret etti. "Yakışıklı bir şeytanla anlaşma yaptığımı sürekli merak etmelerindense, bunun bir tür peri masalı olduğunu düşünmelerini tercih ederim. Neyse, onlar senin bana gizli bir aşk beslediğine inanıyorlar."

Gizli aşk mı?

Asistanıma karşı *bir şeyler* hissediyorum.

Buna geçici delilik diyorum, her gün birkaç kez başıma geliyor, ya o komik

komik esprilerinden birini yaptığında ya da sadece benim dünyamda varlığıyla beni çıldırttığında, beni birkaç kez vuran geçici delilik olarak adlandırıyorum

Gizli aşk, bunu tanımlamak için çok basit bir ifade. "Şeytan olarak kötü bir şöhretim olduğunu bilmiyordum."

"Smokin içinde harika görünecek yakışıklı bir şeytan." Kaşları hareket ederek, sertliğini biraz yumuşattı.

"Peki bu smokini giyerken nerede duruyorum? Belediye binasında mı, küçük bir aile ve arkadaş grubuyla özel bir bahçede mi, yoksa lüks bir tatil köyünün düğün salonunda mı?"

"Belediye binası olmadığı sürece umurumda değil. Babam beni mihraba götürmeyi çok ister, her ne kadar o anı uzun süre hatırlamayacaktır." Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirir ve ben o anda, bunu yüzyılın en unutulmaz düğünü yapmaya yemin ederim.

"Not aldım. Eminim Jimmy önümüzdeki birkaç gün çok eğlenecek."

Sözlerime sadık kalarak, otuz dakika içinde halkla ilişkiler ekibim, asistanıma ilk görüşte nasıl aşık olduğumu anlatan bir basın dosyası yayınladı. Dosyada, yıllar boyunca çekilmiş fotoğraflar da yer alıyordu. Tek tek bakıldığında masum görünen bu fotoğraflar, hikayeye birlikte okunduğunda herkesi bizim masalsı aşkımıza inandırabilirdi.

EŞİME OLAN ÖLÜMSÜZ AŞKIMIN İTİRAFLARI

DAISY

Kai: Merhaba Daisy. Buraya gelebilir misin? Biraz acil.

Mesajı okurken ağzım kurudu. Kai'nin babamla geçirdiği üçüncü gün. Ne oldu da şimdiden bana ihtiyacı oldu?

"Ne oldu?"

Charles'ın sesiyle telefon elimden kayıyor. Cam ve plastik parçalanmadan önce, müstakbel kocam büyük bir adım atıp telefonu yakalıyor.

Gözleri, Kai'nin mesajının hala açık olduğu mesajlaşma uygulamasına düşüyor.

"Gidelim." Charles beni dirseğimden tutup asansörlere doğru çevirir.

"Charles, nereye gidiyorsun? On beş dakika sonra bir toplantın var." Saatiime bakarım.

"Toplantılar yeniden planlanabilir, Daisy."

Ne zamandan beri?

Ama asansör durduğunda sözlerim boğazımda kalıyor. Steve kapıda bekliyor. Charles ve ben, alıştığımız rahatlıkla Porsche'nin arka koltuğuna oturuyoruz.

Bu, muhtemelen iş toplantısı dışında ilk kez birlikte araba yolculuğu yapışımızdır.

Ve bu son olmayacak.

Bu düşünce ve gerçeği kafamda oturmadan önce, telefonum çalıyor.

"Mel teyze, lütfen babamın iyi olduğunu söyle." Telefonu iki elimle kulağıma yaklaşıtıyorum.

"Çabuk gel, Daisy. Evinde gazeteciler var ve baban..." Sesi, daha önce hiç duymadığım kadar tiz bir ton alır. "Tanrım, Jason, hayır..."

"Hayır, ne?" Koltuğumda sıçrayarak ayağa kalkarım, ama arama sona erer. Hemen Charles'a dönerim. "Babamın evinde gazeteciler var! Çok korkmuş olmalı." Teşhis konulduğundan beri babam yabancılara karşı temkinli davranıyor, tanımadığı bir yüzü hatırlaması gerekip gerekmediğini merak ediyor.

Kalbim bu dar alanda patlamak üzereyken, Steve Porsche'yi park eder ve ben dışarı koşarım. Bir kez olsun patronumu beklemiyorum.

Ama önümdeki manzarayı izlerken ayaklarım merdivende takılıp kalır. En az on beş gazeteci, annemin Noel partisi düzenleyip çok fazla insan davet ettiği zamanlardaki gibi, kendilerini sığdırmaya çalışarak oturmuşlardır. Ama dev bir Noel ağacı yerine, herkes odanın ortasındaki sandalyeye bakmaktadır. Babam, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle o sandalyede oturmaktadır.

"Başlamadan önce, herkes kahvesini aldı mı?" diye sorar ve gazeteciler fincanlarını kaldırdınca babam devam eder. "Güzel. Dediğim gibi, Daisy altın kalpli güzel kızımdır. Bay Hawthorne'un ona aşık olmasına şaşırmadım, ama bence benden izin almalıydı. Bu tür şeyleri yapmak için doğru yol budur. Ne dersin Kai?"

Babamın yakışıklı hemşiresi, sade beyaz tişörtü ve siyah pantolonuyla arkasında duruyor. Katlanmış kollarını Keltik dövmeler kaplıyor ve babama şaşkın bir şekilde başını sallıyor, sonra bakışları bana yöneliyor.

"Tanrıya şükür," diyor Kai.

"Baba, bunlar da ne?" Sonunda sesimi bulurum ve bir adım daha yaklaşıyorum. Charles kapının eşiğinde, korumaları da hemen arkasında dururken, ben babama yaklaşıırken tüm kafalar bizim yönümüze döner.

"Onlar hepsi gelmiş bizi beni beni
Doodles. Nişan nişanını."

Ona doğru yürürken bacaklarım titriyor, yüzündeki geniş gülümsemeye bakıyorum.

Aman Tanrım.

Babamın bakışları benden kapıya kayıyor ve yavaşça ayağa kalkıyor. "Bay Hawthorne. Lütfen içeri gelin. Bu, evimize ilk gelişiniz."

Ah, Charles.

Yabancı bir yer. Yabancı insanlar. Yabancı bir durum. Panik motoru tam gaz çalışıyor olmalı.

Bu karışıklığı düzeltmenin bir yolunu düşünmeden önce, yani tüm muhabirleri bu odadan çıkarmak, Charles'ı arabasına bindirip işine geri göndermek ve babamın tercihen hala gülümsemesini sağlamak için, yanımda birisi boğazını temizledi.

"Burada oldukça eğlenceli bir parti var, Bay Price." Charles, odadaki kameralara değerlendirici bakışlarını yöneltirken kravatının düğümüyle oynar.

Gülümsemesiyle bu odadaki herkesi kandırıyor olabilir, ama ben bunun *"buradan bir an önce gitmek için sabırsızlanıyorum"* gülümsemesi olduğunu biliyorum. Ama bakışları babama takıldığında, dudaklarına yabancı bir gülümseme konuyor. Başka biri olsaydı, yüzünü dostça bulabilirdim. Ama bu Charles, o f-kelimesini pek bilmeyen bir adam.

"Bunun doğru bir davranış olmadığını biliyorum." Benden uzaklaşarak babam ve gazetecilere doğru bir adım attı. "Ama kızınızı bizim hakkımızda ikna etmek için o kadar uzun süre uğraştım ki, sonunda teklifimi kabul ettiğinde tüm kuralları unuttum."

Sadece bana mı öyle geliyor bilmiyorum, ama Charles'ın bal gibi tatlı sözleri *neredeyse* samimi geliyor. Neredeyse.

"Yine de, bunu düzeltmeyi çok isterim. Sizin için kabul edilebilir mi?"

Bir saniye sonra babam başını sallar ve yerine oturur. Gazetecilerden biri Charles için bahçe sandalyesini boşaltır. Üç gündür nişanlım olan adam adama teşekkür eder ve zarifçe babama döner.

"Bay Price, kızınız hayatıma girdiğinden beri hayatım eskisi gibi değil ve bunu dünyada başka kimseyle yapmayı hayal edemiyorum. Onunla evlenmeme izin verir misiniz?"

Orada iğne düşse sessizlik hissedilir oda
sessizlik ve sessizliği kendi kendi kalp
atışım bile duruyor, babam bana bakıp sonra yavaşça Charles'a dönüyor.

"Sen bahsetmedin bahsetmedin en en önemli önkoşul
başarılı başarılı bir evlilik için, Bay Hawthorne. Kızımı seviyor
musunuz?" Babam

sonunda sorar, yumuşak sesiyle sessizliği bozar.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Bir yanım Charles'ın babama yalan söylemesini istemiyor, ama o anlaşmaları kapatmada usta bir iş adamı ve bu evlilik de ondan başka bir şey değil. Bana sonsuz aşkını itiraf etmesini beklerken, Charles elini saçlarının arasından geçiriyor.

Gözleri bir saniye aşağıya düşer, sonra gülümseme geri döner. "Onun yoğun samimiyetini ve mutlak dürüstlüğünü seviyorum. Kendine saygısı tehdit edildiğinde, beni de dahil olmak üzere kimseyi çekinmeden uyarmayı sevdiğini seviyorum. Senin için de, umarım benim için de, onun için önemli olan her şey için fazladan çaba göstermeye hazır olmasını seviyorum."

Vay canına!

Kalp krizi geçirecek kadar uzun bir sessizlikten sonra babamın yüzünde bir gülümseme yayılır. "İznimi aldın, ama şunu bil ki sen çok şanslı bir adamsın Bay Hawthorne."

Charles'ın rahatlamış bir şekilde saçlarını eliyle taradığını görünce şok oldum. *Babamın tepkisinden endişelenmişti!*

"Lütfen bana Charles deyin, bu konuda yüzde yüz haklısınız Bay Price."

Seyircilerden toplu bir uğultu yükseldiğinde babamın dudakları kıvrıldı ve sanki kırmızı halıda değil de, ailemin sade oturma odasında gibi, birçok kamera flaşı çılgınca patladı.

Babamın kolu omuzlarıma koyduğunda hafif geliyor. Verandada durmuş, Charles'ın arabasına doğru yavaşça yürüdüğünü izliyoruz. Steve dışarıda onu bekliyor ve kapıyı açık tutuyor. Sabahki karışıklıktan sonra babamın iyi olduğundan emin olmak için bir saat daha kalmaya karar verdim.

"Ben öldükten sonra senin için endişelenmiyorum artık, Doodles. Seni çok mutlu edecek mükemmel bir koca buldun."

Kalbim, kafese kapatılmış bir kuş gibi göğsümde çarpıyor. Aileme yalan söylediğim çok az durum oldu ve bu en kötüsü.

"O Hawthorne'ların varisi, baba. Herkes onun mükemmel olduğunu düşünüyor." Omuz silkiyorum, gülümsemeye çalışıyorum ve bunun çok sahte görünmemesini umuyorum.

"O bir tamirci bile olsa, Doodles, sana aynı şekilde bakıyorsa, yine de *mükemmel* bir *koca* bulduğunu söylerdim." Babamın kaşları hareket ediyor.

Uyanık ve mutlu olan babamı izlerken damarlarımdan elektrik akımı geçiyormuş gibi hissediyorum. Teşhis konulmadan önceki hali gibi davranıyor.

"Hadi, gel. Unutmadan sana bir şey göstermem lazım." Elimi tutup beni içeri götürüyor ve yatak odasına varana kadar durmuyor.

Annemin şifonyerinin yanındaki papatyaları görünce yeni bir nostalji dalgası beni sarıyor.

"Annemin en sevdiği çiçekleri almışsın," diye fısıldıyorum.

Babam komodinden başını kaldırıp, benimle beyaz seramik vazo arasında bakışlarını gezdirirken yavaşça gülümsedi. "Kai benden geçmişte düzenli olarak yaptığım bir şeyi yapmamı istedi."

"Kai'yi bulduğumuz için çok mutluyum."

"Ben de, evlat. Şimdi buraya gel." Yatağın kenarına hafifçe vurur ve sonra kendisi de yatağa oturur.

"Ne var baba?"

Cevap vermek yerine, parmağından alyansını çıkarır ve avucuma koyar.

"Um, onu senin için saklamamı mı istiyorsun?" Bakışlarım babamın yumuşak yüzü ile kayın yüzüğünün eksikliğinden dolayı belirgin bir renk değişikliği olan çıplak parmağı arasında gidip gelir.

Yavaşça başını sallar. "Senin büyükannen, ben evlenme teklif ettikten sonra bu yüzüğü annene verdi. Bu, büyükbabanın yüzüğüydü. Metal atölyesinde, büyükannen için de uyumlu bir yüzükle birlikte kendi elleriyle yapmıştı. Penny ve benim evliliğimizin bu kadar mutlu olmasının sebebi, büyükannen ve büyükbabanın kutsaması olduğunu hep düşünmüşümdür. Senin için de aynısını istiyorum, Doodles."

Boğazım rahatsız edici bir şekilde sıkışır ve onun bakışlarından kaçmak için gözlerimi kaçırırım. Yüzük sanki yanıyormuş gibi cildimi yakar.

"Ben... Bilmiyorum, baba. Charles başka bir şey tercih edebilir."

Mesela hiç alyans takmamayı.

Son dört yıldır Charles giyim tarzını veya aksesuarlarını hiç değiştirmedi. Eminim ki birdenbire mucevher hayranı olmayacaktır.

Babamın gülümsemesi bir anlığına kaybolduktan sonra başını salladı. "Anlıyorum. Ama benim için bir kez sorar mısın?" Yüzüğü avucuma koydu ve parmaklarımı kendi parmaklarıyla sardı.

"Tamam, yapacağım. Söz veriyorum."

Ertesi sabah ofise girdiğimde masamın bir kuyumcudaki yüzük vitrinine dönüştüğünü gördüm. Altında Hawthorne monogramı olan inci beyazı not kartını aldım ve Charles'ın akıcı el yazısıyla yazılmış sözleri okudum.

"En beğendiğini seç, nişanlanalım."

Pişmanlık duygusu, şiddetli bir rüzgar gibi beni sarar ve içimi sarsar. Hiçbir kız bunu yüksek sesle itiraf etmez, ama hepimiz, gözlerimizde kalplerle, mükemmel evlilik teklifini bulmak için uykusuz geceler geçirecek ve tüm hayallerimizi gerçekleştirecek doğru erkeği bulacağımız o anı hayal ederiz. Ve bu devasa yüzükler, on üç yaşında da, yirmi üç yaşında da hiç değişmeyen hayallerimden çok uzak.

Birinin benimle evlenmek ve bir aile kurmak için sabırsızlanarak bana bir yüzük vereceği günü hayal ederdim. Babam gibi, muhtemelen bütçesine uygun ve bizim için anlamlı bir şey bulmak için bir ikinci el dükkanına giderdi. Benim için.

Ama işte buradayım, gözlerim kadar büyük, muhtemelen Cherrywood'un değerinden daha pahalı elmasların önünde duruyorum ve yine de...

"Beğenmedin."

"Sesini çıkar, olur mu?" Göğsümü sıkıyorum. Bakışlarım, ofisinin kapısına yaslanarak omuz silkip duran Charles'a kayıyor.

"Peki... yüzükler. Nefret onlardan sen tekrar tekrarlar,
onun onun

Daisy, o dün babana senin samimiyetini ve dürüstlüğünü sevdiğini söyleyen adamın aynısı.

Ama gerçekten öyle mi?

Ona bunu mu soracaksın? Tabii

ki hayır!

Bunun yerine, en yakın yüzüğü hiç bakmadan alıp önüne koyuyorum.

"Bu."

"Gerçekten mi?" Kaşları yükselir.

Aşağıya bakıp yüzümü buruşturuyorum. Parlak altın bir yüzükte, iğrenç derecede büyük bir elmas var.

Bu hiç bana göre değil.

Ama bu evlilik de bana göre değil.

Her şeyin sahte olduğunu hatırlatmak için mükemmel bir günlük hatırlatıcı görevi görecek.

Bu çirkin şeyi parmağıma takamadan, Charles onu elimden alır.

"Etrafta gazeteci yok," diyorum. "Kendim takabilirim." Dudakları seğirerek yanıt veriyor, bu da benim sinirimi daha da artırıyor.

Ben burada kayıp hayallerimde boğulurken, o bundan zevk alıyor.

"Buna ne dersin?" Charles ceketinden mavi kadife bir yüzük kutusu çıkarır. Kutuyu açtığında, yumuşak beyaz yastığın içinde, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzük durmaktadır.

Bir papatya — ortasında dairesel sarı elmaslar ve beyaz parlak yapraklar.

"Kuyumcular yanlışlıkla göndermiş. Birisi için özel olarak yapılmıştı, ama çift ayrıldı. İkisi de başarısız nişanlarını hatırlatan bir şey istemiyor. Kuyumcu onu parçalayacak ve elmasları yeniden kullanacak."

"Onu parçalayacaklar mı?" Sesimdeki dehşet bastırılamaz. "Neden ikinci el olarak satamıyorlar?"

Ama patronum omuz silkerek son derece pragmatik bir tavır sergiliyor. "Orijinal sahipleri onu kusursuz bir talihsizlik olarak gördükleri için, onu bir ömür boyu sürecek bir söz olarak satmak zor olur."

sahibi onu kusurlu ve talihsiz bulduğunda, onu ömür boyu sürecek bir söz olarak satmak

Kusurlu.

İşte yine o kelime, ilişkimizin temeli olan kelime. "Ben alacağım." Kutuyu elinden alıyorum.

"Daha az uğursuz bir şey istemiyor musun?" Kravatını çekiştiriyor, bu onun şüpheci olduğunu gösteren bir işaret, ama gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bu evliliğin başarısız olmasını istiyorsak, nasıl kötü şans olabilir ki? Bence mükemmel. Üstelik çok da güzel." Parmaklarıma takmadan önce ellerim durur. "Takmalı mıyım?" Ona bakarım ve bakışlarının önce elimde, sonra yüzümde sabitlendiğini görürüm. Nefesim kesilir ve Charles'ın şu anda bana bakışını asla unutmayacağımı bilirim.

O yavaşça başını sallar ve ben yüzüğü parmağına takarım.

Parmaklarımla yüzüğü hayranlıkla incelerken, elmaslar ışığa karşı parıldıyor. Kalbimde hissettiğim duygu neredeyse tarif edilemez. Sanki en sevdiğiniz dizinin son bölümünü izliyormuşsunuz gibi. Her şeyin nasıl sonuçlanacağını bilmek istiyorsunuz, ama aynı zamanda bitmesini de istemiyorsunuz.

Charles boğazını temizler. "Ne düşünüyorsun?" "Bir gün bunun parçalanmasından nefret ederim."

"Parçalanması gerekmez." Charles'ın sesi her zamankinden daha alçak çıkıyor. "Her zaman saklayabilirsin. Gelecek için iyi bir yatırım olur."

Tabii ki, nişan yüzüğünü bir yatırım olarak düşünecek biri varsa, o da patronumdur.

"Bunu düşüneceğim."

"Bunları geri gönderirken, benim için bir alyans da alır mısın?"

"Yüzük takacak mısın?" Sorum şokla doludur.

"Sana olan sonsuz aşkımı başka nasıl gösterebilirim ki, karıcığım?" Tereddütlü gülümsemesi beni titretir. "Süslü bir şey olmasın. Basit bir şey al. Sana uygun gelen her şey olur."

Charles orada dururken, çantamdaki alyans alınmak için çığlık atıyor.

Babamın yüzüğünü göstererek onu köşeye sıkıştırarak mıyım?

Ama babama soracağıma söz verdim. Bunu nasıl görmezden gelebilirim, özellikle de Charles kendisi yüzüğü sorarken?

"Ben... bende bir şey olabilir." Altın yüzüğü öne doğru uzatıyorum.
"Bu babamın. Dün bana verdi. Hayır diyebilirsin. Sadece ona sana soracağıma söz verdim."

Birkaç saniye boyunca yüzükle beni sırayla bakıyor, ifadesi okunaksız ve stoik. Kalbim neredeyse boğazıma kadar çıkmış durumda ve Charles'ın ne düşündüğünü tahmin edebilmek için biraz duygu göstermesini talep etmek üzereyim.

"Bu iş görür," diyor. "Şimdi bu konuyu hallettiğimize göre, gerçek işlerimize dönelim. Bu öğleden sonra Vincent'ın showroom inşaatına başlıyoruz, her şeyin sorunsuz gitmesini sağla. Buradaki görevlerini unutma, karıcığım."

OH, TATLIM

CHARLES

BİR HAFTA SONRA, smokin giymiş, beyaz papatyalar ve ipeksi satenle kaplı ahşap bir kemerin altında duruyorum, kuzenlerim arkamda. Beni boğan beyaz papyonu çekmek için ellerim kaşınıyor, ama sadece ilk sırada oturan ailemin gülümseyen yüzleri için dayanıyorum.

Daisy'nin en yakın üç arkadaşı ve nedimleri de dahil olmak üzere tüm kadınlar pastel pembe giyinmişler. GG, uyumlu bir tüy şapka takmış ve gülümsemekten kendini alamıyor. Bugün Irene büyükannenin gülümsemesi bile daha geniş görünüyor. Kalabalığa katlanmamın sebebi onlar.

Bugünkü partinin konuk listesi Everest Dağı'ndan daha uzun. Bu kasabada *önemli olan* herkes davetli. Jimmy, etkinliğin içinden haberler alacak birkaç gazeteciyi bile özenle seçmiş. Yani, evet, gelinine deli gibi aşık, en iyi koca gibi davranmam gerekiyor. Sonuçta bu bir gösteri düğünü.

Müzik değiştiğinde dudaklarımda bir grimasa beliriyor, şaşkıyım.

Beyaz perde kalkar ve Daisy babasının elini tutarak içeri girerken aniden göğsümden bir sıkışma hissederim. Fildişi rengi prenses tarzı bir gelinlik giymiş. Omuzları açık, fırfırlı gelinlik göğüslerine kadar uzanıyor. Genel olarak mütevazı bir gelinlik ama bugün dekoltesi beni tahrik ediyor. İşlemeli üst kısmı ona mükemmel oturuyor ve belinden itibaren tül eteğe dönüşüyor.

Asistanım söz konusu olduğunda düşüncelerime her zaman çok dikkat etmişimdir, çünkü bu düşüncelerin ne kadar uzağa ve ne kadar hızlı yayılacağından endişe duyarım. Ama Daisy o belgeleri imzaladığında, sanki zihnim ona dair düşünmek için bedava bir bilet, ya da belki de *imzalı* bir bilet almış gibi oldu.

Ve Tanrım, onu düşünüyor muyum?

Onun, kuğu gibi bir gelinlik giyip, at arabasıyla Cherrywood'dan kaçtığını düşündüm.

Tüm konukların önünde "*Evet*" yerine "*Hayır*" dediğini hayal ettim.

İnsan zihni garip şekillerde çalışır ve stres altındayken daha da garip şekillerde çalışır sanırım.

Ama zihnim ve hayal gücüm, onun kaçması ve gelinliği dahil her konuda yanılmıştı.

O, şimdiye kadar düğün töreninde yürüyen en güzel gelin ve ben de onunla eve gidecek en şanslı adamım.

Yaklaşırken yanakları kızarıyor, bunu duvak olmadığı için görebiliyorum. Kız kardeşim, Daisy'ye nişan yüzüğüyle uyumlu elmaslı bir taç takmasını zorladı.

Bu düğünün anlamını hatırlatmak için seçtiği yüzük, zaman sınırlı bir işlem, medya ve ailelerimiz dahil herkesin büyük ilgisini çekti. Annem ve Chloe, bu yüzükten ve benim bu kadar romantik bir insan olduğumu kimsenin bilmediğinden bahsedip duruyorlar.

Jason, Daisy'nin annesinin, onun her küçük mutluluğuna önem verdiğim için beni ne kadar seveceğini defalarca söyledi. Hafızasını kaybetmek üzere olan bir adamın, her konuşmada ölen karısını gündeme getirmesini anlamıyorum.

Daisy ve babası benden birkaç adım ötede durduğunda, suçluluk duygusu boğazımı sıkıştırıyor. Jason kızının yanaklarını öpüyor ve sonra onun elini benim elime koyuyor. Geçmişte asistanımın ellerine birkaç kez *dokundum*, ama bugünkü gibi göğsümde bu kadar ağırlık hissetmemiştim. Papaz sakın bir sesle konuşmaya devam ederken, kalbim deli gibi atıyor. Umarım Daisy bu ihanet eden organın farkında değildir.

Papaz konuşmaya başlar ama sözleri kulaklarımda arı vızıltısı gibi geliyor. Daisy dışında hiçbir şeye veya kimseye odaklanamayacak kadar dikkatim dağınık. Ta ki arkamda kuzenlerimle birlikte duran sağdıçım Ray omzuma dokunana kadar.

"Adam sana bir şey sordu, Charlie," diye fısıldadı Ray, aşırı nazik bir ses tonuyla.

Kahretsin, kuzenlerim bu anı kaçırmayacaklar.

"Charles Hawthorne, Daisy Price'ı yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Kabul ediyorum."

Gelinim başını kaldırıyor ve elimi sıkıca tutarken eli titriyor.

Odaklan, Charles. Bu, senin daha önce dahil olduğun diğer ticari işlemlerden farksız.

O istediğini, ya da ihtiyacı olanı aldı, sen de ihtiyacın olanı alıyorsun.

Ama babasının yüzüğünü parmağıma takmaya çalıştığında, göğsümü saran duygu, bir anlaşılmayı kazanmanın verdiği olağan heyecan değildi. Elleri titriyordu ve altın yüzüğü düşüreceğinden korktum.

"Al, tatlım." Yüzüğü tutup ona yardım ederken dudaklarımdan bu sevgi dolu sözler dökülüyor.

Kohl sürülmüş gözleri benimkilere bakarken genişlemiş, sonra papaza kaymış. O kahverengi gözler bana geri dönmüş, sanki bu akşam olan her şeyin sahte olduğunu anladığını onaylar gibi.

Bir kez daha halkın gözünde bir palyaço olduğum için kendimden nefret ediyorum. "Gelini öpebilirsiniz."

Son birkaç gündür bu anı düşünmediğimden değil, ama hiç tahmin etmediğim şey, ona yaklaştığımda tanıdık çiçek kokusunun hafif kokusu ya da göğsünün inip kalkışıydı. Her şey, Hawthorne bahçelerindeki bu büyük toplantıda hala *tek* bir gerçek olduğunu hatırlatıyor: gelinim.

Babasına olan sevgisi ve benimle evlenecek kadar beni önemsemesi.

Ve ben bunu mahvedemem.

Dudaklarım, onun titreyen dudaklarına değmeden durdu. Gözleri kapalı olan Daisy, kurban edilecek bir bakire gibi görünüyordu.

Sahiplenme duygusu göğsümün içinde kükrüyor ve her zamanki gibi hemen güvenlik arayışım ona da uzanıyor. Onu korumak ve son birkaç haftadır onu yargılayan tüm gözlerden uzak tutmak istiyorum

ve bugün sonra da, hatta yıllar sonra ayrıldığımızda da yargılayan tüm gözlerden uzak tutmak istiyorum.

Çenesini yukarı kaldırıp yana çeviriyorum. Kafamın arkası bizi meraklı gözlerden korurken, yanağına, dudaklarının köşesine bir öpücük konduruyorum. Gözleri açılıyor ve gerginlik yerine, şimdi şaşkınlıkla parlıyorlar.

Tabii ki kafası karışık, seni aptal!

Ona bana güvenmesi için pek çok neden vermiş değilim.

Ama bir saniye sonra bakışlarında beliren ateşli duygulara hazırlıklı değildim, sanki şu anda beni yanındaki mihrapta görmektense tabutta görmek istiyor gibiydi.

Kız kardeşimle dans pistinde dans ederken kuzenlerim ıslık çalmaya devam ediyor. Avucum, sanki yıldızlar bu gece dünyaya inmiş gibi parıldayan elbisesinin üzerindeki kristalleri okşuyor. Onu kendime doğru çekince, çamaşır tahtasından daha sert olduğunu hissediyorum. Dokunmaktan hoşlanmadığını düşünerek uzaklaşıyorum.

"Bana dokunabilirsin. O kadar bulaşıcı değilim." Dişlerini sıkıyor.

Bu, Daisy'nin tören boyunca bana söylediği ilk ve son söz. Ailelerimiz, kameralar ve hatta ürkütücü muhabirler için gülümsemeye devam ediyor, ama gözlerime bakmakta zorlanıyor.

Bu anlaşmanın ona uymadığını mı fark ediyor? Çok yazık. O artık Bayan Charles Hawthorne.

Sonunda arabada yalnız kaldığımızda ve Daisy'ye ne olduğunu sorma fırsatı bulduğumda, kardeşim araya girer.

"Bu kadar üzgün görünme Charlie. Daisy'yi her gün ofiste görmüyor musun sanki?" Chloe şakacı bir şekilde burnunu kırıştırır ve bana ciddiymiş gibi bakar.

Kız kardeşim doğduğu günden beri beni parmağında oynatıyor ve ben de her zaman bunu gösteremesem de onun isteklerini memnuniyetle yerine getiriyorum.

"Buraya, aceleyle eve dönüp son dakikada sözleşmeleri iptal ederek muhtemelen çok fazla para kaybetmemi beklediğin için mi geldin?" Başımı yana eğiyorum.

Aramızda neredeyse on yaş fark olabilir, ama küçük kız kardeşim moda dünyasının ikonlarından biri. Babamın kız kardeşi Clementine Teyze'ye işinde yardım ederken bir hobi olarak başlayan şey, bir kariyere dönüştü.

Chloe Hawthorne sadece dünyanın önde gelen moda tasarımcılarından biri değil, aynı zamanda en iyi mankenlerden biri.

"İflas edebilirim, ama kardeşimin düğününü asla kaçırmam." Gülümser ve Daisy bile ona burun kıvrır.

"İflas edebilecek son kişi sensin, Chloe." Karımın gülümsemesi hala yüzünde, belki de araba hareket ettiğinden beri beni, onun mutluluğunu bozan kişiyi, görmediği içindir. "Bu kadar kısa sürede benim gelinliğimi ve nedime elbiselerini diktiğine inanamıyorum."

"Merak etme. Çok iyi yardım aldım. Ayrıca, önümüzdeki hafta yemek yemek ve uyumak dışında hiçbir şey yapmayı planlamıyorum."

"Peki tüm bu uyku ve yemeği hangi şehirde yapacaksın?" Arabamız mülkümün güvenlik kapısında durmadan hemen önce soruyorum.

"Cherrywood'da."

Chloe'nin bakışları düşer ve Daisy sonunda bana bakar, dişleriyle alt dudağını ısırır. Taşındığından beri, kardeşim Cherrywood'u ve onunla ilgili her şeyi ateşli bir tutkuyla kaçınmıştır. Evleneceğimi söylediğim anda eve geldiğine şaşırıyorum.

"Bu, kalıcı olarak geri taşınacağın anlamına mı geliyor?" Sesimi sakın tutuyorum, umut ve kafa karışıklığını içime gömüyorum.

"Öngörülebilir bir süre için diyelim."

"Ne değişti?" S dikkatlice dikkatlice en en basit ve en güvenli soru.

"Belki de yaptım." Chloe, arabadan inmeden önce gözlerine tam olarak ulaşmayan komplocu bir gülümsemeyle bana bakar.

Daisy, beni yine görmezden gelmeye başlamış olsa da, gelinlik eteğini tutmasına yardım ediyorum. Kaldırımda yürüyoruz ve ben

en güvenli yerimin artık sadece bana ait olmayacağını fark ediyorum.

Anahtar kartımı kullanarak kapıyı açmak üzereyken Chloe elimi itti ve pes etmiş bir şekilde başını salladı.

"Bu kadar aptal olacağını biliyordum, Charlie. Bu yüzden buradayım."

Şimdi, nasıl olduğunu hiç anlamadan hem kız kardeşimi hem de karımı üzdüm.

"Lütfen bana kardeşimin biraz daha romantik olduğunu söyle."

Daisy burun kıvrıyor ve iki kız bana sinirli bir bakış atıyor, sonra birbirlerine sırtarak gülümsüyorlar.

"İstersem romantik olabilirim."

"O zaman şu Romeo alter egonu hemen çağırır mısın? Çünkü Daisy'yi kollarında tutarak eşiği geçmeni istiyorum," diye espri yapıyor kardeşim.

"Ne?"

Bu tek kelime Daisy'nin ve benim ağzımdan aynı anda çıkar. Sonunda bugün *bir* konuda aynı fikirdeyiz.

"En iyi evlilik hayatını yaşamayı istiyorum, Charlie. Evlilik geleneğinin iyi şans getireceği ihtimali yüzde bir bile olsa, bunu görmezden gelmene izin vermeyeceğim."

Şimdi, buna kim hayır diyebilir ki?

Daisy'nin sessizliğini evet olarak kabul edip kolumu onun çıplak omzuna koyuyorum. Cildi soğuk, bunun hava soğukluğundan mı yoksa benim dokunuşuma tepki olarak tüyleri diken diken olduğundan mı olduğunu bilmiyorum.

Onu kollarımın arasına almak için eğiliyorum. Elbisesinin ağırlığına rağmen çok hafif ve bana tam uyuyor, sanki buraya aitmiş gibi. Bakışları kız kardeşime sabitlenmiş ve ifadesi hiç değişmemiş.

Benim kalbim kalp krizi geçirecek kadar hızlı atarken, o nasıl benimle bu kadar yakın olmanın tamamen normal bir şey gibi davranabiliyor?

Onun kayıtsızlığı ve bunun nedenini bilmemek beni çok sinirlendiriyor.

İçeri girip Daisy'yi oturma odasına bıraktım. Kız kardeşim alkışladı, bekleyen ev personeli ise kocaman gülümsemelerle karşıladı. Daisy ev hizmetçimizle tanışmıştı zaten, ama bugün herkesle tanışacaktı.

Tanrım, böyle bir karşılama komitesi olacağını bilmiyordum. Bunu kardeşim ayarlamış olmalı, çünkü Bayan Kowalski'nin bunu bana önceden söylememesi için başka bir neden yok.

Personel Daisy'yi karşılar ve ona bir buket çiçek verir, yüzlerinde samimi bir gülümseme vardır ve bugün ilk kez, ilgi odağı olmaktan nefret etmiyorum.

"Buradaki işim bitti." Chloe önce Daisy'ye sarılır ve kulağına yeni karımı içten bir gülümsemeye neden olan bir şey fısıldar.

Bana geldiğinde, kardeşim kollarını boynuma doladı. "Senin adına çok mutluyum Charlie. Sana sonsuza kadar mutlu bir evlilik diliyorum."

Suçluluk duygusu ağır bir yük gibi üzerime çöküyor. Gerçekliğimin farkında olmayan, gözlerinin köşesinden yaşlarını silen küçük kız kardeşime yalan söylediğim için cehennemde çürüyeceğim.

Chloe koşarak uzaklaştıktan sonra, Daisy'yi sırtına elimi koyarak yatak odama götürdüm.

Bizim yatak odamıza.

Bu evde artık sana ait olan hiçbir şey kalmadı.

Dokunduğumda tahta gibi sertleşiyor, ama yeni çevresine dikkatle bakarken biraz rahatlıyorum. Yatak odasına giden koridor, benim seçmediğim ama zevkimi yansıtan dekoratif eşyalarla süslenmiş.

"Sen ve ben burada yatacağız. Personelin hakkımızdaki gerçeği öğrenmesini göze alamam." Kapı arkamızdan kapanırken odayı işaret ediyorum.

"Elbette riske atamazsın."

Onun kesik kesik sözleri, son bir haftadır endişemi kilitleyen küçük mandalı nihayet kırıyor.

"Bir sorun mu var, Daisy?" Başımı yana eğip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Hiç de değil." Sinirli bakışları kral yataktan bana kayar ve sahte bir gülümseme takınır.

Hâlâ doğru kelimeleri bulmaya çalışırken, Daisy arkasını dönüp daha önce getirilen çantalarının olduğu yere doğru yürümeye başlar.

"Yorgunum. Nerede uyuyacağımı söylersen, sana rahatsızlık vermeyi bırakırım."

Onun dirseğini tutup hareketini durdurdum. "Rahatsızlık mı? Bu da nereden çıktı?"

"Yani, beni koridorda yürürken gördüğünde yüzündeki ifadeyi yanlış mı yorumladım? Yoksa kocamın diğerlerinden çok daha iyi olduğu için beni öpmemesi mi sorun oldu?"

Daisy, cevap vermem için beklemiyor. Bir kolu hala benim tuttuğum halde, diğer kolu sallanıyor.

"Bu evliliğin göstermelik olduğunu biliyorum," diye devam ediyor, "ve muhtemelen bugünkü her şeyi, kalabalığı, gürültüyü nefret ettin, ama bu benim ilk düğünümüdü. Tüm hayallerimin gerçekleşmesinin en güzel başlangıcı olması gereken bir gündü. Birkaç saatliğine rol yapman seni öldürür müydü? Beni öpüp, benim... gibi davranmamak seni öldürür müydü?"

O kendini mükemmellikten daha az bir şeyle karşılaştırmadan dudaklarım onun dudaklarına değiyor. Onu bana doğru yürürken gördüğümde istediğim gibi öpüyorum.

Daisy smokinimin yakasını tutar ve ben de beline koyduğum elimle onu kendime doğru çekerim. Kolumu onun beline çelik bir bant gibi sıkıca dolayana kadar durmam.

Gerçek beni mi istiyor? Gerçek beni alacak.

Saçını geriye doğru çekerim ve o dengesini kaybeder, ama ben buradayım — onu tutmak, öpmek, ona kelimelerle söylemeden, hayatımda birçok şey olabileceğini, ama kesinlikle bir baş belası olamayacağını söylemek için.

Elimi boynunun arkasına doladım ve onu deli gibi öptüm. Bir ritimle hareket ediyoruz. Dudakları yumuşak, cildi gibi pürüzsüz, sakallarımla sürtünüyor.

Uzun zamandır onu uzaktan izledim, iş kanunlarıyla başımı belaya sokabilecek hiçbir şey hayal etmemeye çalıştım, ama şu anda, tüm o bastırılmış hayal gücüm bir nefes aldı.

Oda, benim için her zaman en güvenli sığınak olan odamın ortasında onu öperken dünya duruyor. Ama bu gece, onu görüyorum, hissediyorum, buradaki her hava molekülünde tadını alıyorum ve bundan *hoşlanıyorum*.

Daisy ceketimi daha sıkı kavrar, ellerini göğsüme düzleştirmeden önce gömleğime doğru kaydırır. Onun dokunuşunu çıplak tenimde hissedememekten nefret ediyorum.

Nefes almak için ara verdiğimizde dudaklarıma "Charles" diye fısıldıyor.

Ama bunun bitmesine hazır değilim.

Zihnim, bedenim, doymamış. Daisy söz konusu olduğunda, hiç doymayacak mı?

Tek kelime bile etmeden saçlarını daha sertçe çekerim ve dudaklarım bir kez daha onun dudaklarına yapışır. Öpüyorum, ısıyorum, emiyorum ve onu içime çekiyorum.

O yüksek topuklu ayakkabılarının ucunda duruyor ve Daisy'nin eli boynuma dolanırken ben de onu belinden daha sıkı sarıyorum. Parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor ve tüm vücudumda bir titreşim hissediyorum.

Bir sonraki ayrılışımızda, ağzım boynunda, o tanıdık çiçek kokusunu içime çekiyorum. O, inilti ile inilti arasında bir ses çıkarıyor ve biliyorum ki, böyle devam edersek, artık kendimi tutamayacağım.

Parmak eklemlerimle yanağını okşuyorum ve kulağına fısıldadığım kendi sesimi tanıyamıyorum.

"Kamera için yeterince oynadık. Senin de aynı fikirde olduğunu sanıyordum. Bunların hiçbirisi sana öpüşmek istemediğimi ya da senin bana rahatsızlık verdiğini gösteriyor mu?"

Duvara çivi çakmak için çekiç yerine kullanılabilecek sert penisimi ya da şu anda bir ekokardiyogram makinesini kırabilecek kadar hızlı atan kalbimi görmemesi imkansız.

Bana cevap vermek yerine, Daisy bir adım geri çekilince bile gözlerini kapalı tutuyor. Derin bir nefes daha alıyor ve sonunda takım elbisemi bırakıp gözlerini açıyor.

"Damat, düğün gününde bir şişe kolonyayı boşaltmak zorunda değildir, Charles."

Gülmemek elde değil, gün boyunca içimde biriken endişe yavaş yavaş yerini rahatlamaya bırakıyor. "Bu yorumu ne zamandır düşünüyordun?"

"Bana yüzüğü takmak için eğildiğin andan beri, *tatlım*. Eminim bu sevgi dolu sözlerinle papazı şok etmişsindir."

Bu sefer yüksek sesle güldüm ve başımı geriye attım. "Beni öldürmek istemen dışında, günün iyi geçtiğini düşünüyorum. Ne dersin?"

Daisy sonunda her zamanki gülümsemesini gösteriyor, yanakları pembeye dönüyor ve gözleri kırışıyor. "Bence olağanüstü iyiydin, Bay Hawthorne. Bu mükemmel centilmenlik performansına devam edip bir süre benimle oturur musun?"

"Ne yapayım?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Normal insanlar gibi konuşmak," diye cevaplar Daisy, yüksek pencerelerin altına yerleştirilmiş turkuaz kanepeye uzanırken. Bakışları masanın ve kitaplığın üzerindeki liderlik ve iş dünyasıyla ilgili birçok kitaba kayar.

İç mekan bitkileriyle çevrili özel okuma köşemin bir gün sohbet mekanı haline geleceğini bilmiyordum.

Ama bilmediğim çok şey vardı.

Daisy'nin hala gelinlik giymiş, tamamen bana aitmiş gibi görünen halinden gözlerimi ayırmanın imkansız olduğunu ve birkaç dakika önce dudaklarının nasıl hissettirdiğini hatırlamamanın imkansız olduğunu da bilmiyordum.

"*Sadece* dinleyebilirim." Kanepenin karşı tarafına oturuyorum.

"Bu yeterli."

Ve sonra, her zamanki gibi, önsöz yapmadan, benim teklif etmediğim şeyi talep ediyor: konuşmak.

"Aileniz birbirini çok seviyor. Sen çocukken de hep böyle miydi?"

"Kristy benim öz annem değil." Dürüst cevabım, gülümsemesini bir anda yok etti.

"Gerçekten mi? Üzgünüm. Bilmiyordum, Charles." Daisy'nin üzgün yüzü, toplantı odasında insanları susturmayı ne kadar sevdiğimi fark etmemi sağladı, ama yeni *karımla* bu hiç eğlenceli değil.

"Çünkü Kristy beni çok seviyor. Ve merak etme, beni doğuran kadın ölmedi."

"Düğünde yoktu. Onunla konuşmuyor musun?" Daisy alt dudağını ısırtıyor, sanki o kadının törene katılmasını sağlamak onun göreviymiş gibi.

"Daisy, babam Hawthorne ailesinin parasıyla ilgilenmediğini açıkladığı anda, birçok insan hayatımızdan çıktı. O bencil ruhları geri çekmeye niyetim yok." Yumruklarım sıkışır. Kilitli tuttuğum korkunç anılar serbest kalmadan önce kanepeden kalkıp uzaklaşmaya bir saniye kalmıştır, ama sonra Daisy elini benimkinin üzerine koyar.

Sadece onun dokunuşu bile tüm gergin kaslarımı gevşetmeye yetiyor. "Ben... çok üzgünüm."

"Sorgulamak değil, konuşmak istediğini sanmıştım." Başımı yana eğiyorum.

"Evet, özür dilerim. Şimdi ne hakkında konuşmak istediğimi hatırlayamıyorum." Daisy bana bakar, geyik gözleri suçluluk duygusuyla doludur.

"Belki de ailen hakkında."

"Ah, evet! Ama önce, yine de bana eşlik ettiğin için teşekkürler."

"Rica ederim. Bu odanın dışında beni bekleyen milyarlarca dolarlık bir işim yok ki."

"Charles A. Hawthorne! Az önce şaka mı yaptın?"

"Şaka değildi, alaycı bir sözdü." Başımı eğip pantolonumun paçasındaki görünmez bir kırışıklığı silerek, onun parıldayan gözlerinden gülümsememi saklarım. "Peki, gece saat onda konuşulması gereken ailenle ilgili ne vardı?"

"Saat değil, gün önemli." Gözlerini devirip, benim aşırı zorluk çıkardığım zamanlarda her zamanki gibi birkaç küfür mırıldanıyor. "Ailemin her yıl üç yıldönümünü kutladığını biliyor musun?"

"Anlamadım."

"Babam annemi ilk gördüğü gün – ilk görüşte aşk. Onu ilk randevusuna çıkardığı gün – ruh ikizlerini buldukları gün. Ve sonunda evlendikleri gün – sonsuza dek mutlu yaşamlarının başladığı gün. Bunu her yıl yaptılar."

"Bu... bir şey." Ve çok fazla iş.

O da benden bunu mu bekliyor?

Bana Charles Asshole Hawthorne lakabını taktığı gün. Ona sahte bir düğün teklifinde bulunduğum gün.

Ailemizi ve arkadaşlarımızı kandırdığımız gün.

"O gergin çeneni gevşetebilirsin, Charles. Sadece bu gün annemi hatırlıyorum. Bir başka ilginç gerçek: annemle babam asla birbirleri olmadan yemek yemediler."

"Peki ya farklı şehirlerde olsalardı? Bana bunun hiç olmadığından bahsetme."

"Tabii ki olmadı, aptal. Ama telefon diye bir şey var."

"Peki ya ikisinden biri öğle veya akşam yemeğine davet edilseydi?"

Neden ona, ailesinin yaptıklarının veya sahip olduklarının çoğu insan için pratik olmadığını kanıtlamaya bu kadar ısrarcıyım?

Sanki aynı soru onun da aklından geçiyormuş gibi, Daisy kaşlarını kaldırdı. "Davetlerin istenilmeyen durumlarda reddedilebileceğini veya kişinin isteğine göre ayarlanabileceğini senden daha iyi kim bilebilir ki?"

Bu sefer gülümsememi saklayamıyorum. "Touché, sevgili karım."

Düşünmeden ağızımdan çıkan bu unvan karşısında gözleri fal taşı gibi açılır, ama ben bunu önemsemediğimde gülümsemesi yavaşça geri gelir.

"Demek istediğim, hayatımın onlarınki gibi olacağını düşünmüştüm. Mesleki açıdan en hırslı kişi olmayabilirim, ama aşta müthiş olmak istiyordum."

Gözlerindeki ışıltı kalbimi durduruyor. Onun hayattan beklentileri benimkilerin tam tersi. Ben aşktan açıkça korkuyorum ve korkunun hayatımda yeri olmadığı için, bu duyguyu ateşleyen her şeyi ortadan kaldırdım.

Bir kez daha, bizimki en kusurlu çift olduğumuz ortaya çıkıyor.

"Konuşmama geldiğin ve milyar dolarlık işinden zaman ayırdığın için teşekkür ederim." Daisy sonunda koltuktan kalkıyor, hareket ederken gelinliği hışırdayan bir ses çıkarıyor.

"Düğün günümüzde karıma zaman ayıramasaydım, eminim Yılın En Kötü Kocasısı listesinin başında olurdum. Üçüncü veya dördüncü sırada olmaktan memnunum."

"Yani, Charles Hawthorne'un birinci olmak istemediği bir alan mı var?"

"Öyle görünüyor, sevgili karım."

Kanepede bacak bacak üstüne atmış oturuyorum ve yanaklarının pembeleşmesini izliyorum, bu da takma adın onu bir şekilde etkilediğinin tek göstergesi.

"Bunu bilmek güzel." Daisy boğazını temizlemeden önce sesi titriyor. "Ayrı odalarda uyumak bir seçenek olmadığına göre, planın nedir patron?"

"Sen yatağı al, ben kanepede yatacağım." Bütün hafta boyunca bunu düşündüm ve bu en kolay çözüm, kişisel alanıma birini kabul etmek hiç de kolay olmasa da. Ama bu Daisy, hiçbir zaman sıradan *biri* olmayan bir insan.

"Bu itaatkar asistanın hiçbir itirazı olmayacak." Daisy bir kez daha gülümser ve çantalarını almaya giderken ben de kıkırdarım.

"Dolabın yarısı senin için."

Kaşlarını çatarak, yarı açık fermuarlı çantasını bir kenara bırakır ve dik durur.

"Başkaları eşyalarına dokunmasından hoşlanmayabileceğini düşünerek, personelden çantalarını olduğu gibi bırakmalarını istedim."

"Tabii ki öyle düşünürsün."

Alışkanlıklarımın dalga mı geçiyor?

Ya öyleyse? Neden umursuyorum ki? Neye bulaştığını biliyordu.

Artık karıma bakmak için gerçek bir nedenim kalmadığı için Ayağa kalkıp dolaba doğru yürüyorum.

Hawthorne arması kabartmalı altın kol düğmelerimi çıkarıp cam tepsiye koyuyorum. Takım elbise ceketimi çıkardıktan sonra papyonumu çıkarıyorum ki arkamda birisi boğazını temizliyor. Gözlerim aynada Daisy'nin yansımasına takılıyor. Göğsümden başlayıp dışarıya doğru yayılan sıcak karıncalanma hissini fark etmemek imkansız. Daisy topuklu ayakkabılarını çıkarmış ve birdenbire çok küçük, çok kırılgan görünüyor.

"Tuvaletinizi kullanabilir miyim? Ama şimdiden uyarayım, saçımda iki düzine saç tokası olduğu için en az otuz dakikaya ihtiyacım olacak."

Gerdanlığımı boynumda asılı bırakıp arkamı döndüm.

"Daisy, burası senin odan, senin evin de. Hiçbir şey için benden izin almana gerek yok. Tuvaleti istediğin kadar kullanabilirsin. Bu evde benim kullanmam için dört tuvalet var."

Kaşlarını çatmış alnı gevşer. "Birden ona kadar bir ölçekte, benim özel alanına girmeni görünce panik seviyen kaç, Charles?"

Gülümsememi engelleyemiyorum. "Beni çok iyi tanıdığın için bu sorunun cevabını biliyorsun, Bayan Price."

"Bu aralar Bayan Hawthorne olarak tanınıyorum, patron." Göz kırparak arkasını döner ve sözleriyle kalbimin atışını hızlandırır.

Lanet olsun.

Onun dudaklarından bu kelimeleri duymak neden bu kadar heyecan vericiydi?

Misafir banyosunda duş aldıktan ve eşofman altı ile tişört giydikten sonra, kanepeye oturup okunmamış e-postalarımı gözden geçiriyorum. İşime odaklanmaya çalışıyorum, ama bakışlarım sürekli kilitli banyo kapısına kayıyor, özellikle de Daisy'nin aralıklı olarak kendi kendine konuştuğu boğuk sesi duyulduğunda... *Tesadüfen* kapının yanında dururken birkaç kez adını söylediğini duyduğumda bunu doğruladım.

Otuz dakika sonra, banyo kapısı açılır ve kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlar. Renkli kelebek desenli ipek beyaz pijama takımı giymiş Daisy, gelinliğini asılı bir askıyla elinde, içeriye yavaşça girer. Yüzündeki makyaj silinmiş, saçları dağınık bir topuz şeklinde toplanmıştır.

Hiç çaba sarf etmeden bu kadar güzel görünmesini izlerken, göğsümdeki çarpıntı daha da şiddetlendi.

"Charles!" Daisy ellerini önümde sallıyor ve ben tamamen dalmış olduğumu fark ediyorum.

"Ne?" Düşmek üzere olan dizüstü bilgisayarımı düzeltirim ve aynı zamanda onun bana verdiği tepkiyi gizlemek için.

"Ne ses çıkardığını sordum?"

Kahretsin, ne dedim ben?

"Ses çıkarmadım. Ve sakıncası yoksa, işlerimi yetiştirmeye çalışıyorum."

Bir an daha şaşkın bir ifadeyle bana bakar, sonra omuzlarını silker. "Sen öyle diyorsan."

Sadece o yatakta yatarken, üzerine battaniyeyi çekip örtünce rahat nefes alabiliyorum. Daisy ışıkları kapatıp fısıldıyor: "İyi geceler, Charles. Sessizliği ne kadar sevdiğini biliyorum. Hızlı ve sessizce uykuya dalmaya çalışacağım."

"Merak etme, Daisy. Bu günlerde senin gevezeliklerini sessizliğime beyaz gürültü olarak kabul ediyorum."

Onun burnunu çekişini duyuyorum ve esprili bir yorum bekliyorum, ama gelen yorum beni gülmekten kendimi alıkoymak için dudaklarımı ısırmaya zorluyor, yoksa uyuyan ve *horlayan* karımı uyandırabilirim.

Bayan Hawthorne çok horluyor.

İYİ BİR EŞ OL

DAISY

GÖZLERİM açılıyor ve her şeyin geri gelmesi için bir süreye ihtiyacım var, birinci sınıf bir otel odasından daha lüks görünen bir odada neden uzanmış olduğumun nedeni de dahil.

Bu yatakta Charles'ın hangi tarafta yattığını tahmin etmek zor değil. Komodinin üzerinde iki adet liderlik kitabı düzgünce dizilmiş, yanında Hawthorne arması oyulmuş not defteri ve ona uygun bir tükenmez kalem var.

Ve tabii ki bu, dün gece benim iddia ettiğim yatak.

Bunu kasten mi yaptım? Tabii ki hayır. Dün çok gergindim, tüm bu gözlemleri yapamadım.

Dün gece, birçok yönden bir keşifler armağanıydı. Son dört yıldır, patronumun pahalı, özel dikim üç parçalı takım elbiseleriyle uyuduğunu merak ediyordum, ama tanrım, o takım elbiseler, Charles'ın siyah eşofman altı ve ona uyan tişörtle görünüşünün yanında sönük kalıyor. Boynundaki kaslı kasları, omuz kemikleri ve gizli kalan geniş göğsü, sadece benim gözlerim için oradaydı. Eğer sonuç buysa, spor salonunda geçirdiği zaman kesinlikle buna değer ve bir değişiklik olarak, Charles'ın tüm bu erkekliğini takım elbiselerinin arkasına saklamasından memnunum.

Genelde mükemmel olan saçları biraz dağınıktı, e-postalarını okurken koyu sarı bir bukle alnına düşmüştü ve bu sırada alnı kırıkmıştı.

Biri bana sorsaydı adımla bile yazamazdım, bu yüzden yatağın hangi tarafını kullandığımı fark etmek kesinlikle odak noktam değildi.

Ama o beni düzeltmedi.

O, özel alanını Louvre Müzesi'nin güvenliğınden daha sıkı koruyan adamla aynı kişi mi?

Yavaşça kalkıyorum, ağırlığıımı arkamdaki dirseklerime dayayarak kanepeye bakıyorum.

Ama kanepe boştur, dün gece Charles'ın ayaklarının yanında duran yastık veya siyah yorganın izi bile yoktur.

Saate bakıyorum, bu odanın ortasında bana öpücük veren, benim "pislik" lakabını taktığım adamdan bu yana sekiz saat geçmiş. Parmaklarım istem dışı dudaklarıma kayıyor, ama dün gece Charles'ın dokunduğı tek yer dudaklarım değildi. Omuzlarımı ve belimi kavradı, parmaklarını saçlarıma geçirdi ve beni hayata döndürecek kadar çekip durdu.

Ve sonra, karnıma sürtünen onun belirgin ereksiyonu vardı. Gelinliğimin kat kat kumaşlarının arasından bile, Charles beni hafifçe sallarken, sertleşmiş penisıyla beni okşarken bunu hissedebiliyordum. Ben bakire değilim, ama Charles'ın dokunuşu, daha önce hiç dokunulmadığım kadar güçlüydü.

"Ne oluyor?" Charles'ın duvar saatinden gelen gong sesine eşlik eden guguk kuşu sesini duyunca neredeyse sendeledim.

Uyluklarım seğırdi ve hiç olmadığım kadar ıslandım, bu da bana yeni bir bilgiyi fark ettirdi: kocamı öpmenin hatırası benim için kişisel ve en güçlü ön sevişme yöntemiydi.

Yataktan kalkıp, son günlerde rüyalarımın ve düşüncelerimin başrol oyuncusu olan adamı aramaya çıkıyorum. Charles'ı bulmak çok da zor olmuyor; önündeki siyah kahvesiyle, kusursuz bir siyah takım elbise giymiş. Elindeki tabletten gözlerini kaldırıyor; sabah iş haberlerini okumakla meşgul.

Bunu nereden mi biliyorum?

Çünkü tüm bu yıllık aboneliklerin ödemelerini onaylayan benim, ayrıca patronumun programını ezbere biliyorum.

Yine de, onun hakkında pek bir şey bilmiyordunuz — örneğin, dudaklarının dokunuşuyla sizi tereyağı gibi eritebileceğini.

"Günaydın." Charles bir anlığına bana bakarken, ben hafifçe el sallıyorum. Bu kadar geç kalktığım ve hala pijamalarımı giydiğim için bir şey söylemesini bekliyorum

ve hala pijamalarımı giymiş olduğum konusunda bir yorum yapmasını bekledim, ama hiçbir Şey söylemedi.

Bunun yerine, Charles tableti masaya geri koyar ve sandalyesinden kalkar. Bana doğru yürüdüğünde olduğum yerde donakalırım.

"Kesinlikle güzel bir sabah. Sonunda benim oldun, Bayan Hawthorne." Genelde düz duran dudakları bir tarafa kıvrılır ve sonra yüzümü tutar.

O eğilmeden önce başparmağıyla yanağımı okşadığında nefesim kesilir ve beynim kısa devre yapar. D n mihrapta olduğu gibi bir öpücük beklerken gözlerim kapanır, çünkü elbette Charles'ın dün gece yatak odasında kontrolünü kaybetmesinin on yılda bir kez olabilecek bir Şey olduğunu biliyorum. Ama dudakları benimkilere değdiğinde, kafamda havai fişekler patlar. Ağzı, tüm bu süre boyunca kapalı olmasına rağmen, sihir gibi etki eder.

Charles sonunda geri çekildiğinde, ellerim onun mükemmel ütülenmiŐ takım elbisesinin ceketini sıkıca tutuyor ve üzerinde kırışıklıklar bırakıyor. Bir eli hala yüzümde, diğer i se belimi sararak beni yerinde tutuyor.

"Kesinlikle güzel bir sabah." G z kırıyor ve ben ona ne olup bittiğini soramadan, Charles *dışında* herkesin Bayan K olarak adlandırdığı hizmetçisi boğazını temizliyor.

Seyircilerin önünde  p Őmemek neymiş! İkiyüzlü.

"Günaydın, Bayan Hawthorne. Kahvenizi nasıl istersiniz?" Patronunun bu yönüne Şaşırmış gibi, gözleri eğlenerek kırıŐtı.

İkimiz de  yle.

"İki Şeker ve yarım bardak süt lütfen." Charles, beni yanındaki sandalyeye götürürken ona bakma zahmetine bile girmed i, bu da beni daha da Şaşırttı.

"Kahvemi nasıl içtiğimi nereden biliyorsun?" diye fısıldarken, o sırtarak cevap verdi.

İki saniyeden az bir süre bile sürekli somurtkanlığını gizleyemeyen biri için, bu sabah kesinlikle mutluluk perisiyle karŐılaŐmıŐ ve mutluluk tozu serpilmiŐ olmalı.

"Sevgili karım hakkında bunu bilmesem ne tür bir koca olurdum?"

O üç kelimeyi her söylediğinde, *sevgili karım*, omurgamdan küçük bir titreme geçiyor.

"Kahvaltıya gelmeni bekliyordum," diye ekliyor Charles. "Bu sabah aç değilim," diye dalgın dalgın mırıldanıyorum. Charles'ın bu yeni hali

Charles versiyonu, en azından geçici olarak, açlığını ve susuzluğunu çalmış gibi görünüyor.

"Oh." Gülümsemesi kaybolur ama çabucak toparlanır. "O zaman sakıncası yoksa ben ofise gideceğim. İstersen bugün izin alabilirsin. Ne de olsa yeni evlisin."

Bir gün izin al.

Sürpriz bombardımanına acımasızca devam ediyor.

Oyunculuk mu istiyorsun? Al sana, Hawthorne.

Ellerim kravatını bulur ve onu kendime doğru çekerim. Gözleri bir anlığına yabancı bir ifadeyle parlar, o kadar kısa sürer ki, belki de sadece hayal etmiştir, ta ki gülümser ve daha da yaklaşıp, beni yutkunmaya zorlayana kadar. Ama Charles yanımda olduğunda her seferinde uçmaya başlayan kelebekleri uzaklaştırırım.

"Evde kalırsam seni çok özlerim, kocacığım. Bir saat içinde masamda olacağım," diyorum bal gibi tatlı bir sesle.

"Saniyeleri sayacağım, Bayan Hawthorne." Gülümsemesi o kadar geniş ki, neredeyse öleceğim.

Burnumun ucunu öptü ve ben bu tatlılık karşısında bir çocuk gibi ağlamak istedim.

Nasıl bu kadar iyi davranabilir?

Charles çantasını alır ve tam zamanında açılan ana kapıya doğru yavaşça yürür. Dave'in eli kapı tokmağında kalır ve kulaklığına konuşarak Steve'e Charles'ın hareketini bildirir.

Ama ağır kapıdan çıkmadan hemen önce Charles omzunun üzerinden geriye bakınca, arka plandaki her şey sessizliğe bürünür. Gözleri benimkilerle buluşur ve ben nefesimi tutarım.

"Kelebekler size çok yakışmış, Bayan Hawthorne." Dudakları bir tarafa doğru kıvrılır ve sonra ortadan kaybolur.

Ne oluyor?

Bakışlarım kapıdan, renkli kelebekler desenli pijamalarım kayıyor, sonra gözlerimi kapatıp, hızla çarpan kalbimin sakinleşmesini umuyorum.

Bu gerçekleşmeden önce, arkamda Bayan Kowalski'nin sesini duyarım. "Size bir şey getireyim mi, Bayan Hawthorne? Yumurta ya da krep ister misiniz?"

"Lütfen eskisi gibi bana Daisy deyin Bayan K. Her şeyin değişmesini istemiyorum." zellikle de patronum o departmandaki tüm kotayı doldururken.

Yine yemeği reddetmek üzereyken midem gürültüyle guruldadı. Dn çok gergindim, neredeyse hiçbir şey yemedim ve kahvenin kokusu ve krep teklifi kaybolan iştahımı geri getirmek için yeterli gibi görünüyor.

"Midem krep teklifini beğendi." Utangaç bir şekilde gülümsüyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim. Bana birkaç dakika verin, kahvaltınızı hazırlayayım."

O ayrıldığında Kai'ye bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Merhaba. Babam nasıl? Dn çok mu yoruldu?

Kai: Hiç de değil.

Bana iPad'ine yoğun bir şekilde odaklanmış babamın bir fotoğrafını gönderir.

Kai: Yaşlı erkekler için son moda kıyafetleri araştırıyor. Sosyal medyadaki imajını en baştan düzeltmek için.

Gülmekten kendimi alamıyorum.

Ben: Babamın yeni bağımlılığı konusunda mutlu mu yoksa rahatsız mı olmam gerektiğini bilmiyorum.

Kai: Merak etme. Her şey kontrolüm altında.

Ben: Çok teşekkür ederim. Sen bir meleksin.

"Kahvaltımı yatak odasına götürebilir miyim?" diye soruyorum Bayan Kowalski'ye, o da nazıkçe bir tabak krep ile kahve fincanımı yanıma koyuyor.

"Burası senin evin, Daisy. Burada kimsenin iznine ihtiyacın yok. Kesinlikle benim iznime de." Bana yine o sıcak gülümsemesini gösterir.

"Charles hiç odasında yemek yer mi?"

"Bay Hawthorne'u herkesten daha iyi tanıdığını düşünüyorum." Bu sefer ben de onun gülümsemesine karşılık veriyorum.

"Yani cevap büyük bir hayır. O zaman odasını biraz değiştirmek istiyorum."

Artık yatak odan kahvaltı yeri olarak bakir değil, sevgili kocam.

Bayan Kowalski, tabakımı, kahve fincanımı, çatal bıçak takımını ve peçeteyi tahta bir tepsiye yerleştirir.

"Bu evde çalıştığım onca yıl boyunca, Bay Hawthorne bugün ilk kez rutininden saptı. Hayatında tam da senin gibi birine ihtiyacı vardı. Seni burada gördüğüme çok sevindim, Daisy."

İçimde bir suçluluk duygusu belirir, ama gülümsememi korurum. "Teşekkür ederim."

Odama döndüğümde cep telefonumu kontrol ediyorum ve Charles'tan cevapsız bir arama var. Derin bir nefes alıp ekrandaki yeşil arama tuşuna basıyorum.

"Karım." Sesi esinti gibi serin ve tüylerim diken diken oluyor.

"Eğer limuzindeysen ve gizlilik perdesi açıksa, numara yapmana gerek yok, Charles."

O gülümser ve nedense bu ses hoşuma gider.

"Her saniye, bu evlilikle ilgili kararımın kesinlikle mükemmel olduğunu kanıtlamaya devam ediyorsun."

"Egon bir gün seni öldürecek." Gülümsememi saklamak için alt dudağımı ısırıyorum.

"Sevgili karım düşünümüzün ertesi günü ölümümü mü istiyor? Ben gerçekten çok zalim bir koca olmalıyım."

Tanrım! Bu adam da kim?

Bu halindeki Charles'a karşı kazanmak için ekstra hazırlık yapmam gerekiyor.

"Ne istiyorsun patron?"

"Vincent'ın projesinde her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmeni istiyorum. İnşaat malzemeleriyle ilgili sorunlar hakkında bir e-posta var. Orada neler olup bittiğine bak. Vincent en büyük müşterilerimizden biri. Onun projesi her şeyden öncelikli."

"Tamam." Telefonu hoparlöre alıp e-posta uygulamasını açtım. "Ayrıca, öğleden sonra geç saatlerde bir yönetim kurulu toplantısı var."

"Ama programda yoktu." Bir an durup takvim uygulamasına girdim, Charles da onaylayarak mırıldandı.

"Görünüşe göre dün bizi gördükten sonra kimsenin şüphesi kalmamış. Her şey için bir kez daha sana teşekkür etmeliyim, sevgili karım."

"Maaş zammı tercih ederim."

"Bunu sonra konuşalım."

Charles'ın kulağımda çınlayan kahkahası bana çok yabancı geliyor. Bu anda, onun geçmişte beni nadiren aradığını, her zaman aramak yerine mesaj atmayı tercih ettiğini de fark ediyorum.

"Beni neden aradın, Charles?" diye dikkatlice soruyorum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, o ihtiyatlı ses tonuyla, "Eve geç geleceğim," dedi.

"Bana mesaj atabilirdin." Yine uzun bir sessizlik oldu, ama bekledim, çünkü onun ağzından laf almak dış çekmek kadar zor olduğunu çok iyi biliyordum.

"Akşam yemeğinde eve gelmeyeceğim. Beni bekleme."

Onun sözlerini anlamam biraz zaman aldı, ama sonunda kafamda bir şeyler yerine oturdu.

Önümdeki sıcak kahvaltıya bakıyorum.

"Charles, sen..."

"Kapatmam lazım, Daisy. Ama bugün Vincent'ın şantiyesine inşaat ekibini göndermek istiyorum."

Görüşme biter ama telefon kulağımda kalır. Dokunulmamış kahvaltı tepsisini alıp mutfağa geri dönerim.

Bayan Kowalski karanfilleri ve makası vazoun yanına bırakıp, ben masaya yiyecekleri koyarken yanıma yaklaşır. "Bir sorun mu var canım?"

"Hayır. Charles bu sabah kahvaltı yaptı mı, Bayan K?"

Başını sallar ve ardından dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirir. "Sanırım seni bekliyordu."

Aman Tanrım!

"Bilmiyordum! En azından bana söyleyebilirdi."

"İkimiz de Bay Hawthorne'un duygularını sıkı bir şekilde sakladığını biliyoruz. Ama merak etme, muhtemelen ofiste bir şeyler yer."

Ya da yemeyecektir, çünkü sahte kocam ailemin hikayesini ciddiye almış görünüyor.

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum, ama bunu benim için buzdolabında saklayabilir misin? Akşam yemeğinde yiyeceğim. Charles geç kalacak ve dışarıda yemek yiyecek."

"Merak etme, Daisy. Bu tabağı Steve'e göndereceğim. O adam şeker ve şurup içeren her şeyi yer. Akşam yemeğinde ne yemek istediğini bana söyle, sana taze bir şeyler hazırlayayım."

"Çok teşekkür ederim. Sen en iyisisin."

Rutininden vazgeçmektense kolunu kesmeyi tercih edecek olan Charles Hawthorne'un benim yüzümden kahvaltıyı atladığını ^{hala} kabullenemiyorum.

Ofise vardığımda, beynim çelişkili duyguların fırtınasına kapılmış durumda. Charles'a karşı hissettiğim bu duyguya, çekicilik ve kızgınlığın eşit oranlarda karışımı olan bir isim vermek istiyorum: *kızgın çekicilik*.

Masamda bir hediye kutusu gördüğümde adımlarım durdu. Titrek bacaklarla ona yaklaştım ve Hawthorne armasıyla süslenmiş fildişi kağıdı okuduğumda kalbimdeki fırtına yeniden başladı.

Sevgili karım,

Bu senin düğün hediyen. Listende yoktu ama beğeneceğini düşünüyorum.

Kocanız, Charles A. Hawthorne.

PARMAKLARIM harflerin üzerinde geziyor, siyah mürekkebi takip ediyor.

Kim bilebilirdi ki senin bu kadar harika bir koca olabileceğini, Charles?

Ambalaj kağıdını yırttığımda, gülmekten kendimi alamıyorum. O kadar çok gülüyorum ki karnım ağrıyor.

Kelebek desenli, kanatlarında "*En İyi Eş*" yazan tüylü terlikler.

Klişe, banal ve kocamın olmadığı her şey. Ya da dün kadar tanıdığım adamın olmadığı her şey.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp terlikleri giydim. Ayaklarım yumuşak kürkle temas ettiğinde içimden bir inilti kaçtı. Mor boyalı tırnaklarımın açıkça görüldüğünden emin olarak bir fotoğraf çektim.

Ben: Sana koca olarak 10 üzerinden 10 veriyorum. Hatta, bu yeni takı ile pislik, otoriter tavırlarını bu yeni çekiciliğinle telafi ettiğini düşünüyorum.

Patron, namı diğer Charles Asshole Hawthorne: Merak etme, o pislik patron çok uzaklarda değil.

Metninin altında üç nokta dans ederken, hâlâ bir şeyler yazdığını gösterirken, ben de rehberimdeki adını değiştiriyorum.

Kocam, namı diğer Charles Sevimli Hawthorne: Bu hediye aynı zamanda size kim olduğunuzu hatırlatmak için, Bayan Hawthorne. Şimdi iyi bir eş olun ve işinize bakın.

Bu sefer, Charles'ın aynı sözleri tekrarladığını hayal ederken midemdeki kelebeklerin uçuşmasını engellemeye bile çalışmıyorum, ama burada çok farklı bir tür işten bahsediyoruz.

Yüzümü serinletmek için elimi sallıyorum ve telefonumu masanın üzerine bırakıyorum.

Cehenneme gideceksin, Daisy.

İşe koyulmak, işe koyulmak demektir, Charles'ın saat beşteki gölgesiyle süslenmiş güzel yüzünü,

beni kıskandırıp aynı zamanda tahrik eden yumuşak ve dolgun dudaklarını ya da herhangi bir kızı hayatının en güzel yolculuğuna çıkarabilecek gibi görünen ereksiyonunu düşünmemek demek.

Dikkatimi tekrar işime vermem yarım saat daha sürüyor.

Gelen kutumu gözden geçirip, bir sürü tebrik e-postasını ayrı bir klasöre taşıyorum, böylece daha sonra kişisel bir teşekkür notu ile cevap vermeyi unutmam. Sonunda, Vincent'ın sitesiyle ilgili e-postaya ulaşıyorum ve inşaat sendikası temsilcisinin zayıf altyapı ve güvenli olmayan çalışma koşullarından şikayet ettiğini görünce şok oluyorum.

Raporları inceledikten sonra inşaat şirketinin müdürünü arıyorum.

"Günaydın, Bay Buffay. Ben Hawthorne Holdings'ten Daisy. Yeni inşaat sahasında neler oluyor? Her şey yolunda gidiyor sanıyordum."

"Merhaba, Daisy. Yani... Bayan Hawthorne."

İkimiz de bir süre durakladık, sonra ben boğazımı temizleyip gülümsedim, yaşlı adam bunu göremese de. "Lütfen bana Daisy deyin. Bunca yıldır böyle oldu."

"Kulağa hoş geliyor. Öncelikle, düğününüz için tebrikler. Bu kadar çabuk işe döneceğinizi beklemiyordum."

"Charles için düğün günü bir gün izin yeterince uzun bir tatildi ve kocamın ikinci karısını, yani işini çok fazla özlemesini istemedim."

Adam gülümser. "Her zamanki gibi esprili. İnşaatla ilgili olarak" — sesi ciddileşir — "Son kırk sekiz saatte ne değişti, hiç bilmiyorum. İki gün öncesine kadar her şey planlandığı gibi gidiyordu."

"Şantiyede buluşup neler olduğunu anlayabilir miyiz?"

"Tabii. İstersen seni ofisinden alabilirim."

"Oh, bu iyi olur. O zaman Hawthorne Tower'a yaklaştığında beni ara." İş için iş ortaklarımızdan biriyle ilk kez yolculuk yapmayacağım.

"Anlaştık."

BİR SAAT SONRA, Bay Buffay ve ben binanın dışında duruyoruz, tabii şiddetli rüzgârla sallanan dört duvar için bu terimi kullanabilirsek.

Soğuktan titrememi durdurmak için paltomun yakasını çekiyorum. Bay Buffay'e dönerken dişlerim takırdıyor. "İçeri girelim, sonra işçilerle ve amirle konuşabiliriz."

Ama içeri girdiğimizde, kapıya doğru aceleyle yürüyen bir işçi dışında içerisi bomboştu.

"Merhaba efendim. Herkes nerede?"

"Herkes gitti." İşçi omzunun üzerinden bakıyor. "Burası güvenli değil."

"Bekleyin lütfen." Onun peşinden koşuyorum, ki bu her an yıkılmak üzere olan bir yerde topuklu ayakkabılarla yapmak tehlikeli bir şey. "Amiriniz nerede?"

"İnşaat malzemesinin çok ucuz olduğunu öğrendiğimizde ilk ayrılan oydu. Burası güvenli değil ve tehlikeli. Her an yıkılabilir. Kanıt arıyorsanız, süpervizörün ofisine bakabilirsiniz. Orada bazı dosyalar ve raporlar var." Bu sözlerle, mavi tulumlu işçi daha fazla soru sormamı beklemeden ayrılır.

"Bu imkansız," diye mırıldanır Bay Buffay, alnındaki ter damlalarını silerek.

Gergin olması haklı.

İşçinin söylediği doğruysa, Charles bunu kabul etmeyecektir. Hawthorne Holdings'in en büyük ve riskli projelerinden biri için Buffay Construction'ı seçtiği için Buffay'ın ve belki de benim kafamı isteyecektir.

"Depoya gidip sorumlu kişiyle konuşmalıyım." Buffay telefonundaki birkaç tuşa basarak, muhtemelen çalışanlarını mesajla azarlıyor. "Önce seni bırakacağım, sonra..."

"Hayır, sen git. Steve'i arayacağım, ama önce yönetici ofisinden tüm evrakları toplamak istiyorum. Orada burada olanları açıklayabilecek bir şey varsa, onu bulacağım."

"Emin misin? Seni burada bırakmak istemiyorum Daisy. Burası güvenli değil." Etrafına bakarak yüzünü buruşturur.

"Merak etme. Burası iki gün ayakta kaldıysa, on dakika daha ayakta kalacağından eminim. Hemen Steve'e mesaj atacağım."

Ben: Bu adrese gelip beni alabilir misin lütfen?

Metni Bay Buffay'a gösteriyorum.

"Bugün bitmeden burada ne olduğunu anlamamız gerekiyor. İnan bana, Charles bunu duymaktan hiç hoşlanmayacak, bu yüzden en azından işleri yoluna koymak için bir plan yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

Yaşlı adam çekinir. "Tamamen anlıyorum. Şimdi gidiyorum, ama ofisine vardığında beni ara, böylece güvende olduğunu bilirim."

"Ararım."

O gittikten sonra, tuğla duvarların önünden geçip sonunda küçük bir geçici ofis buldum.

Bu odanın duvarları sıvalı ve tavandan küçük bir ampul sarkıyor. Yakın zamanda teslim edilmiş gibi görünen, yırtılmamış plastiği hala sağlam olan bir sandalye var. Sandalyede çöküyorum ve masanın üzerindeki manila klasörü alıyorum.

Her şey, Bay Buffay tarafından görevlendirilen kişinin işini yapmadığını, tabii patronundan para sızdırmak için değilse, açıkça gösteriyor.

Gözüm saatime takılıyor ve kırk dakika geçtiğini fark ediyorum.

Steve nerede?

Çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve iki şey fark ediyorum: Mesajı göndermedim ve telefonumun şarjı bitmek üzere. Tabii ki, dün gece olan onca şeyden sonra, telefonumu şarja takmak aklımın ucundan bile geçmemişti.

Gönder tuşuna bastığım anda telefonum kapandı. Kahretsin.

Çantamdan şarj cihazını çıkarıp bir elektrik prizi buluyorum. Işık düğmesini açtığım anda, ampulden bir kıvılcım çıkıyor ve ampul

yere düşüyor. Kapının yanındaki duvar çöktüğünde dudaklarımdan bir çığlık çıkıyor ve kendimi hala ayakta duran tek iki duvara yaslanmış buluyorum.

BONER - KEMİK Mİ, DOKU MU?

CHARLES

Saat akşam beşi, yönetim kurulu üyeleri ve Irene büyükannemin beni beklediği toplantı odasına giriyorum. Oturmak üzereyken cebimdeki telefon titriyor. Bilinmeyen bir numaraya bakıp telefonu cebime geri koyuyorum.

"Irene, Charles, bu kadar kısa sürede zaman ayırdığınız için teşekkürler. Ama hepimiz bir şeyi düzeltmek istiyoruz," diyor Tim Baldwin. O, yönetim kurulunun en yaşlı üyelerinden biri ve aynı zamanda dedemin en yakın arkadaşlarından biri.

"Ama bunu yapmadan önce, size bir şeyimiz var." Kağıt kelebeklerle süslenmiş kocaman bir mor karanfil buketi çıkarır. Aklım hemen Daisy'nin tüylü terlikleri giyen ayaklarının resmine gider.

Chloe, düğün tarihimiz kesinleştiği günden beri yeni gelinim için bir şey alman için beni sıkıştırıyordu. Kabul etmek istemem ama kız kardeşime asla hayır diyemem.

İnternette pahalı mücevherler ararken, alışılmadık hediyeler için bir reklam buldum ve terlikleri gördüm. Gerisi kolaydı.

Onun bu terlikleri giydiğini ve ayak tırnaklarının ucunu gördüğümde, bunun zihnimi ve bedenimi bu şekilde etkileyeceğini bilmiyordum. Ama bu sadece resimden ibaret değil.

O.

Dün akşam eve döndüğümüzden beri onunla ilgili her şey farklı.

Benden öpücük isteme şekli.

Kollarımda hissettiğim his.

Arı sokmuş gibi, kalp şeklinde dudakları, tadı çok lezzetli.

Elimi asla çekmek istememe neden olan yumuşak teni.

Parfümünün kokusu.

Yumruğum uyluğuma sıkıca bastırıyor.

Şu anda azgın olmanın sırası değil, Charles.

Ayağa kalkıp çiçekleri kabul etmeden önce takım elbisemi düzeltiyorum. Oturduğum anda toplantı odasının kapısı açılıyor. Dave'in gözleri benimkilere takıldığında ve içeri girdiğinde göğsümde keskin bir acı hissediyorum.

Onun araya girmesi için acil bir durum olmalı. "Ne oldu?"

diye soruyorum, o bana yaklaşır yaklaşmaz.

"Bayan Hawthorne, efendim," diye sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı. "Annem mi?" diye sordum, kalbim deli gibi çarpıyordu.

Dave başını sallar. "Daisy."

Korku göğsüme pençelerini geçirir ve her geçen saniye nefes almamın giderek zorlaştığını hissedirim.

"İş ortağıyla yeni inşaat alanına gitti ve iş ortağı az önce geri dönüp dönmediğini kontrol etmek için aradı. Steve yolda, ama biz inşaat alanına çok daha yakınız. Seni bırakmak istemiyorum, ama

— "Gidelim." Büyükanнем adımı çağırdığında ben çoktan kapıya doğru yürümeye başlamıştım.

"Charles? Nereye gidiyorsun?"

"Gitmem gerek. Acil bir durum."

Hiç düşünmeden odadan çıkıyorum. Asansöre biniyoruz ve Dave boğazını temizliyor.

"Bu toplantının sizin için ne anlama geldiğini biliyorum, Bay Hawthorne. Bayan Hawthorne'u kontrol edebilirim..."

"İnsanların bana soru sormasından hoşlanmıyorum Dave, özellikle de benim yanımda olmasını beklediğim insanların. Ve bugün ne olduğunu ve Steve'in neden Daisy'nin yanında olmadığını bilmek istiyorum."

Adam başını sallar ve başka bir şey söylemez. Bir süre sonra ona bağırdığım için kendimi kötü hissedeceğim. Şu anda, karımı güvenli olduğunu bildiğim evimize götürmek istiyorum.

Gözümün önündeki manzara karşısında kalbim ağzıma geliyor. Bina kısmen yıkılmış ve Daisy içerideyse, hala ayakta duran tek kulede güvende olmasını tüm kalbimle diliyorum.

İçeri girmek üzereyim ki Steve, McLaren'ımı limuzinin yanına aceleyle park ediyor.

"Bay Hawthorne, çok üzgünüm efendim." Yüzü olması gerektiği gibi solgun. "Dave ve ben Bayan Hawthorne'u güvenli bir şekilde çıkaracağız.

Lütfen burada bekleyin efendim." "Bundan sonra gerçekten kimseye güveneceğimi mi sanıyorsun?

Daisy'nin yanında olmadığın için çok iyi bir nedenin olsa iyi olur, Steve."

Onun özrünü beklemeden binaya giriyorum, korumalarım da hemen arkamdan geliyor. İçeriye doğru ilerledikçe, korku kemerim göğsümü daha da sıkıyor.

"Daisy." Panik içinde ona sesleniyorum ama cevap alamıyorum.

Burada tek başına ne yapıyorsun, Daisy?

Farklı yönlerle ayrılıyor. İkinci sola dönüyorum ve onun adını bağırmaya devam ediyorum, ta ki onun yumuşak, titrek sesinden zayıf bir "Evet" duyana kadar.

Tanrıya şükür.

"Charles."

Ayaklarımın altında çıtırdayan enkazları düşünmemeye çalışarak, olabildiğince hızlı bir şekilde ona doğru koşuyorum.

Sonunda bir ofis olabilecek bir yere ulaşıyorum. Kapı, birbirinin üzerine düşen ve tüm alanı kapatan komşu duvarlarla birlikte çökmüş.

"Daisy, buradayım."

Onun düşük sesli hıçkırıkları beni derinden etkiliyor. Korkuyu görmezden gelmeye çalışıyorum ve onun dışarı çıkmasına odaklanıyorum.

Neyse ki Steve ve Dave de bana katılır. Kapıyı açtığımız anda kalbim ağzıma gelir. Daisy köşede çömelmiş, başının üzerinde her an düşecek gibi duran kalın bir kiriş vardır. Elleri başının üzerinde, kendini korumaya çalışmaktadır.

"Charles," diye fısıldadı, sanki burada olduğuma inanamıyormuş gibi.

"Güvendesin." Parmaklarım yumruk haline gelirken fısıldarım, oysa tek istediğim, karımı bu duruma sokan kişiye bağırmaktır.

Gözlerini kapatır ama hareket etmeye çalışmaz, yanaklarından taze gözyaşları akar.

"Bu gece öleceğimi sandım." Daisy hıçkırıyor. "Babamı bir daha göremeyeceğimi, seni bir daha göremeyeceğimi sandım." Elleri hala başının üstünde ve sonunda onlara bakıyor. "Kiriş düşerse diye bir saattir böyle oturuyorum, ama düşerse onu durduramayacağımı biliyorum. Muhtemelen kafatasımı parçalar. Çok korktum Charles."

"Biliyorum, Daisy." *Kim benden daha iyi korkuyu bilir ki?* "Ama dışarı çıkmalısın ki seni güvenli olan evine götürebileyim."

Gözlerinden yaşlar akmaya devam ederken, şiddetle başını salladı. "Ben... hareket edemem galiba."

Kahretsin. Kalbim göğüs kafesimdeki yerinden çıkacak gibi atıyor.

Odaklan, Charles.

Güçlü ol. O burada. Onu buradan çıkarmalı, eve götürmeli ve sonra onu buraya bırakan her kimse onu yok etmelisin.

"Bize bir dakika verin," diyorum Steve ve Dave'e, gözlerimi karımdan ayırmadan.

Onlar duyamayacakları bir mesafeye geldiklerinde, dizlerimin üzerine çöküyorum. Ama ben bir şey söylemeden önce, o çenesini kaldırıyor.

"Ya hareket ettiğim anda her şey yıkılırsa, Charles?"

"Steve ve Dave alanı inceledi, Daisy. Dışarı çıkmak güvenli. Söz veriyorum. Ben buradayım ve sensiz gitmeyeceğim."

Kafasını sallar ve yavaşça dört ayak üstüne çöker, sonra bana doğru emeklemeye başlar. Avuç içleri kırık cam ampulün üzerine düştüğünde dişlerimi sıkarım. Acı içinde bağırır ama ilerlemeye devam eder, hıçkırıkları odada yankılanır. Dizlerinin kırık camın üzerine düştüğü an sonsuza kadar hafızama kazınır.

Bunu yapan kişi, bugün yere düşen her bir gözyaşı için bedelini ödemek zorunda kalacak.

Sonunda bana ulaştığında, Daisy kendini kollarıma atar ve ben onu yakalarım. O şu anda benim oksijenim gibi ve onsuz ben

Nefes alamıyorum. Limuzine ulaşana kadar durmuyorum. Bu akşam, sayısız geceler boyunca kabuslarımın en önemli kısmı olacak.

Daisy'yi arabanın arka koltuğuna oturduğum anda tüm kendimi kontrol etme gücüm kaybolur ve o koltuğa yığılır, gözleri yavaşça kapanır.

"Doktoru çağırın, sonra da tam olarak ne olduğunu öğrenmek istiyorum!"

Gizlilik perdesini kapatıp arka koltuğa yaslanmasına yardım ediyorum. Ama Daisy üzerime düşüyor. Sıyrılmış elleri gri ceketimin yakasını kavıyor ve pahalı kumaşta kırmızı izler bırakıyor.

Tepsi masasından iki kağıt peçete alıp suyla ıslattıktan sonra, onları nazikçe onun parçalanmış avuç içlerine sürtüyorum. Baş göğsüme yaslanıyor ve ben onun parfümünün ve şampuanının çiçek kokusunu içime çekiyorum.

Neyse ki, derisinden dışarı çıkan parçalar yok. Islanmış kağıdı çöp kutusuna atıp mendilimi ikiye yırtıyorum ve parçaları ellerine bandaj olarak kullanıyorum.

Aynı işlemi tekrarlayarak dizlerini temizledim. Daisy acı içinde inledi, ama bu ses içimi sarsmıştı. Eteği yukarı kalkınca, boş olan elimle çıplak uyluğunu sımsıkı tuttum. Kendimi en büyük pislik gibi hissederek, eteğini aşağı indirdim.

Eve vardığımızda, Bayan Kowalski doktorla birlikte oturma odasında bizi bekliyordu. Daisy'yi kanepeye yatırdığımda yavaşça kendine geldi. Doktor onu muayene ederken odada gergin bir sessizlik hakimdi. Tüm kaslarım gerildi ve içimde bir kasırga yükseliyor, dışarı çıkmak için çabalıyor gibi hissettim. Böyle bir durumda ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Charles?" Daisy'nin alçak sesi beni rahatsız ediyor. "Buradayım, kelebek."

Bu takma ad, düşünmeden dudaklarımdan dökülür. Ama onu geri almaya niyetim yok, özellikle de eve geldiğinden beri ilk kez solgun yüzünde bir renk belirtisi gördükten sonra. Önündeki meşe ağacından yapılmış sehpa hafifçe oturur ve doktoruna dönerim.

"Neden bayıldı?"

"Stres yüzünden olduğunu düşünüyorum, Bay Hawthorne. Ama yine de her şeyin yolunda olduğundan ve herhangi bir eksiklik veya hamilelik gibi sürprizler olmadığından emin olmak için kan tahlili yapmak istiyorum.

eksiklikler veya hamilelik gibi sürprizler olmadığından emin olmak için. Umarım sizin için de sorun yoktur?"

Doktor bir cevap bekliyor, ama beynim p harfinin ötesinde hiçbir şeyi işleyemiyor.

O lanet olası hamile mi?

"Bay Hawthorne?" diye soruyor, ama gözlerimi Daisy'den ayıramıyorum.

Yanaklarındaki pembe renk yerini kıpkırmızıya bırakıyor ve bunun nedeni kesinlikle benim gibi öfkeden yanıyor olması değil.

O pislik porno yıldızı Jax'ın çocuğunu taşımayı mı seviyor acaba?

"Evet, bizim için sorun yok," diye cevaplıyor Daisy sonunda.

Doktor odadan çıkar, ama ben olduğum yerde donakalırım, çünkü hayatımda korktuğum her şey, kükreyen bir şiddetle kapımı çalıyor. Oturma odasında sessizlik hakimdir, ama göğsümde patlamaya hazır, şiddetli bir fırtına kopmaktadır.

"Charles." Daisy'nin dudaklarından çıkan adım yumuşak bir fısıltıdır ve beyaz gazlı bezle kaplı elini sol dizimin üzerine nazikçe koyduğunda, kendimi kontrol edemem.

Ayağa kalkarım ve bir saniye sonra Steve'i duvara sıkıştırırım. "O cehennem çukurunda bugün nasıl tek başına kaldı?"

Boyutu ve ölümcül bakışlarıyla herkesi korkutan eski Navy SEAL, yutkunur.

"Charles!" Daisy tiz bir çığlık atarken, Bayan Kowalski nefesini tutar.

Ama Daisy bize doğru topallayarak yaklaşana kadar, ön kolum Steve'in göğsüne gömüldüğünde her şey beyaz gürültüye dönüşür.

"Steve'i bırak." Beni itmeye çalışırken acı içinde tısladığında, korumamı bırakıp bir anda arkamı döndüm.

"Kanepeye geri dönecek misin?"

"Hayır!" Daisy'nin gözleri parlıyor, onu bulduğum halinden tamamen farklı. "Beni dinlemelisin."

"Hiçbir şey yapmam gerekmiyor."

Özellikle de o pisliğin çocuğuna hamile olma ihtimali yüzde bir bile olsa.

"Charles, bu Steve'in suçu değil." Her zamanki gibi, asistanım beni dinlemiyor. "Bay Buffay'e şantiyede katılmaya karar verdim."

"Neden bir yabancıyla gitmek yerine kendi arabanla gitmedin?"
Dişlerimi gıcırdattım.

"Ne?"

Daisy bana sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi bakıyor, ama ekleyecek başka bir şeyim yok. Sorum gayet açıktı.

"İş için bir partnerle birlikte seyahat ettiğim ilk sefer değil bu.
Ne değişti?"

"Bu her şeyi değiştirdi." Bandajına dikkat ederek elini tutuyorum, nişan yüzüğü ve alyansı avizenin parlak ışığı altında parlıyor.
"Unuttuysan hatırlatayım, sen Bayan Charles Hawthorne'sun."

Bana sert bir bakış attı, ama bu sadece içimdeki ateşi daha da alevlendirdi.

"Ve görünüşe göre yakında üç kişi olabileceğiz."

Onu kendime doğru çekerim ve o göğsüme düşer. Elim karnına dayanır ve göğsümde belirgin bir gök gürültüsü çalar.

Daisy kaskatı kesilir ve bir anlık donuk bir duraklamadan sonra parmaklarımızı birbirine dolayarak, titreyen bandajlı elleriyle benim soğuk ellerimi tutar. Parmağımdaki babasının altın yüzüğü onun yüzükleriyle birbirine çarpar.

"Bize bir dakika izin verir misiniz?" diye mırıldanır ve beni yatak odasına doğru çeker.

Ben de isteyerek giderim. Onunla seyirci ve sahte davranışlar olmadan konuşmak isterim.

Kapı gürültülü bir sesle kapanır kapanmaz, Daisy parmağını göğsüme batırır. "Bay Buffay'e neden eşlik ettiğimi bilmek ister misin? Çünkü sen istedin."

Bu saçma yalanı yüzüne vurmadan önce, elini kaldırır. "Bugün olmaz. İlk kez bir müşteri toplantısına katıldığımıda... site, şoförünüzün beni bırakıp bırakamayacağını sordum, çünkü zaten o tarafa gidiyordu. Ama siz reddettiniz. Şöyle dediniz, aynen aktarıyorum" — aptalca alaycı bir şekilde parmaklarını havada hareket ettirerek — "'Bayan Price, son baktığımıda Steve ve Dave'in maaşlarını siz ödemiyordunuz. Herkes gibi siz de idare etmelisiniz.'"

Nefes almak için bir an durdu. "Şirket politikası, ya şirket arabasını alıp benzin parasını ödemem ya da taksiye binmem. Çoğu gün şehirde birçok toplantım oluyor ve para tasarrufu için, ancak tanıdığım kişilerle araba paylaşımı ya da otostop yapmaya başladım."

"Bu, senin araba kullanamadığını öğrenmeden önceydi, lanet olsun." Bugün bunu yüzüme mi vuruyor?

Daisy'nin araba kullanamadığını öğrendiğimden beri —ki bu da başlı başına başka bir aptallık— nadiren de olsa geç kalmam pahasına bile olsa, her zaman birinin onu götürmesini sağladım.

"İçgüdülerim beni yanıltıyor ve bu evlilik konusunda senin gibi hemen ikna olamıyorum, üzgünüm. Doğru oyunculuk becerilerini öğrenemediğim için üzgünüm. Hamilelik testine evet demem gerektiğini düşündüğüm için üzgünüm, aksi takdirde bunun sahte olduğuna dair yeni bir dizi söylenti çıkabilirdi. Ama endişelenmene gerek yok çünkü hamile değilim. Pislik eski sevgilimin diğer kadınlara sakso çektirirken benimle yatmaya zahmet etmesinin üzerinden bir yıl geçti. Yani hayır, Bay Hawthorne, mükemmel planınızı mahvedecek bir piç kuruşu yok."

Parmağı göğsüme defalarca o kadar kuvvetli vuruyor ki, elindeki bandaj gevşiyor. Bandajı yerine takmaya çalışıyor ama başaramıyor ve daha da sinirleniyor.

Onu kendime doğru çekerim, ama o benim tutuşumdan kurtulur. "Senin yardımına ihtiyacım yok."

Ama başarısız olmaya devam edince, bileğini çekiştiriyorum. "Ya ben yapacağım ya da doktoru geri çağıracağım." Gözlerini kaçırmadan önce, bakışlarımla onu sabitliyorum. "Ciddiyim, Daisy."

Sonunda kıvranmayı bırakır ve bandajı bağlarım. Hızlı nefes alışı durur ve onun güvende olduğunu ve sürpriz bir şey olmayacağını bilince, benim kalp atışlarım da normale döner.

"Bundan sonra, ya Steve ya da Dave ile araba kullanacaksın. Ayrıca, yıkık binaların içine koşmanı da istemiyorum, karıcığım."

Ona *karım* dediğimde, nabızı benim dokunuşumla hızlanıyor. Bağlanmaktan nefret eden biri için, Daisy'yi kızdırmaktan keyif alıyorum.

Çünkü bunun geçici olduğunu biliyorsun.

"Bunu alışkanlık haline getirmemeye çalışacağım, kocam." Gözleri parlıyor, öfkeyle ışıltıyor, ama sonunda dudaklarına yavaşça bir gülümseme konuyor.

Bakışlarım yüzünden ellerine ve sıyrılmış dizlerine doğru kayıyor, sonra çıplak ayaklarına yerleşiyor. Mor tırnaklarından biri kırılmış.

"Ayaklarını da incitmişsin."

Fısıldadığım sözlerim onu titretir. Daisy'nin yüzü yine solgunlaşır, onu duvarın altında sıkışmış halde bulduğum anı hatırlatır bana.

"Ben... korkmuştum," diye fısıldıyor, gözleri kapanıyor ve küçük bir gözyaşı akıyor.

"Ben de." Yüzüne dokunduğumda, başparmağımla gözyaşını silerek onu okşadım.

Gözleri açılır, dudakları titrer ve bugün neler olabileceğinin farkına varırsam, bu duygu beni bir kez daha sarar.

Herkesi uzak tutmamın bir nedeni var. "Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim."

Cevap verip ona teşekkür etmesine gerek olmadığını söylemeden önce, yatak odasının kapısı hafifçe çalınır.

Kapıyı açtığımda, Bayan Kowalski sabırla çay tepsiyle bekliyordu.

"İkinize erken akşam yemeği getireyim mi, efendim? Bayan Hawthorne dün gecedен beri hiçbir şey yemedi."

Bir saniye sonra Daisy yanımda belirir. Düşünmeden, destek almak için kollarımı beline dolarım.

"Kahvaltı yapmadın mı?" Sesimde tekrar sinirlilik hissediyorum.

"Sen de yemedin," diye aynı şiddetle cevap veriyor.

İnsanların her adımıda benimle çatışmasına alışkın değilim, ama karımdan başka bir şey beklemiyordum. Kendi aptallığıma gülmeden duramıyorum.

"İnsanlar bana rekabetçi derler Bayan Hawthorne, ama sizi görselerdi, tahtımdan kolayca indirilirdim."

Bana memnuniyetle sırtarak bakan Daisy, Bayan Kowalski'ye döner. "Çok aç değilim. Ama ilaçlarımı almam gerektiği için, bir bardak süt alabilir miyim lütfen?"

"Daisy..."

"Hayır, bu gece yeterince konuştun Charles. Unuttuysan hatırlatayım, sen benim efendim değilsin."

Bayan Kowalski odadan çıktıktan sonra kapıyı kapatıp Daisy'yi dolaba doğru takip ediyorum. "Zorluk çıkarmak istemiyorum, ama güvenliğinin tehlikeye girdiğini gördüğümde sessiz kalamam. Bunun olmasına izin veremem."

Onu herhangi bir zarardan korumak için ruhumu satacağımı bilmiyor mu? Bunu bugün öncesinde biliyor muydun, Hawthorne?

Daisy'nin kızgın, kırılgan alnı gevşer. "Biliyorum, ve bu yüzden dinledim."

Bir bardak süt içip, toz ve kir kokmak istemediği için ısrarla hızlıca duş aldıktan sonra, Daisy battaniyenin altına girmeden önce sevimli pijamalarından birini giyiyor. Banyoya girdiğimde, havlu askısında benim siyah havlunun yanında onun mor havlusu duruyor. Siyah ambalajlı tuvalet malzemelerimin yanında, onun çiçek desenli ve renkli şişeleri göze çarpıyor ve hayatımın ne kadar değiştiğini fark etmemi sağlıyor.

Duşa girip suyu açıyorum ve nedense ilk damla, Daisy'yi gözyaşları yanaklarından süzülürken bir köşeye sıkışmış halde bulduğum anı hatırlamama yetiyor. Etrafım buharla kaplı olsa da ağzım kuruyor ve beynim tamamen donmadan önce, onun güvende ve neredeyse hiç zarar görmediğini kendime hatırlatıyorum. Gözlerimi yumruklarım ile kapatıyorum, kendimi sadece bu rahatlama duygusuyla kalmaya zorluyorum. Kalp atışlarım nihayet sakinleştiğinde, duştan çıkıp kendimi kuruluyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. Diş fırçamı onun fırçasının yanına tutucuya koyuyorum. Arkanı döndüğümde pembe ve gri kıllar birbirine değiyor.

Yatak odasına geri dönünce, bakışlarım yatakta uyuyan Daisy'nin küçük bedenine kayıyor.

Yavaşça kanepeye doğru yürüdüm ve gözlerimi kapattım. Enkaz altında sıkışmış halinin görüntüleri bir kez daha zihnimi doldurdu.

Kalktığımda ağzım kurumuş ve tişörtüm terden sırlıslık olmuştı.

Ne oluyor lan?

Bir saniye içinde, arkamı döndüğümde Daisy'nin güvenle yatağında uyuduğunu görüyorum. Ellerim titriyor, bir bardak su alıp başımı tekrar yastığa yaslıyorum.

Gözlerimi kapatıp, Daisy'nin tehlikede olmadığı başka bir şey düşünmeye çalışıyorum.

Düğün elbisesiyle dans pistinde babasıyla birlikte sallanan karım.

Jason'ın yüzündeki mutluluğu hatırladığımda, sanki o anda hayatındaki diğer tüm sorunlar önemsizmiş gibi, göğsümden bir heyecan geçiyor.

O duyguyu asla yaşayamayacaksın, Charles, diye fısıldıyor küçük bir ses, ama ben o sesin yayılma şansı bulamadan onu bastırıyorum.

Bunun yerine, Jason'ın Daisy'nin düğününün her anından keyif almış olabileceğini, ancak hiçbir şeyi hatırlamayacağını kendime hatırlatıyorum.

Bir sonraki uyanışım, rüyalarımın değil, Daisy'nin çığlıklarından kaynaklanıyor.

Gece lambasını açtığımda, onu yorganı yere atmış, çırpınırken buluyorum. Gözyaşları yanaklarından akmaya devam ederken, yastık kılıfını ve saçlarını ıslatırken, ona koşuyorum.

"Daisy?" Adını birkaç kez yumuşakça sesleniyorum, ama sanki sesim ona ulaşmıyor.

Acı içinde inlediğinde, omuzlarından tutup onu nazikçe sarsarım.

"Daisy!"

Bir çığlık atarak uyanır. "Hey, her şey yolunda.

Güvendesin."

"N-neredeyim?" Dişleri takırdıyor ve ben nazikçe yüzünü tutup donmuş olduğunu fark ettim.

"Evdesin, kelebek. Benimle güvendesin." Yanına gidip onu sıcak göğsüme çekiyorum ve üzerimize battaniyeyi örtüyorum.

"Lütfen ısıtıcıyı açar mısın, Charles?" Kekelemeye devam ediyor.

"En yüksek ayarda." Ellerini ellerimle ovuşturuyorum.

Buz gibi soğuk yanağı çıplak, sıcak göğsüme yaslanıyor. Nefesi hızlanıyor, tenimi okşuyor.

Daisy etrafımda olduğunda son zamanlarda ortaya çıkan kalp atışlarımın hızını yavaşlatmak için yumruklarımı sıkıyorum. Bana bu kadar yakışmasından ve vücudumu etkilemesinden dolayı kendimden nefret ediyorum.

Karım. Dışarıdan kırılgan, ama içten içe çelik gibi bir iradeye sahip. Her türlü tehditten korumam gereken benim.

"O zaman radyatör bozulmuş olmalı. Tamir ettiremezsen bu kadar paranın ne faydası var?" Eskiden onun gevezelikleri bana saçma gelirdi, ama şimdi doyamıyorum.

"Güzel karımı soğuk bir odada uyutacağımı mı sanıyorsun?" kulağına fısıldıyorum.

Bu sefer titrediğinde, bunun soğuktan değil, benden kaynaklandığını biliyorum.

Daisy'nin Bambi kahverengi gözleri şaşkınlıkla açılır ve yavaşça bana doğru döner.

bana doğru

çevirir. "Cazibeni seyirci varken sakla, kocacığım." "Merak etme, daha çok var." Gülümsememi saklarım.

saçlarında gülümseme, şampuanının kokusunu içine çekerek.

"Senin bu kadar şefkatli bir insan olduğunu kim bilebilirdi?"

Sesi artık eskisi gibi titriyor değildi, ama dokunuşumla kolları tüyler ürperdi.

"Senin bilmediğin yeterince kemik var bende."

"Az önce müstehcen bir şaka mı yaptın, Charles A. Hawthorne?" Diye bağırarak, bir anda arkasını döndü.

Yataktan düşmemesi için onu kendime doğru çekerim ve karım böylece kucağıma oturur. Yüzü benimkinden bir santim uzaktadır. Ayakları kalçalarımın iki yanında, poposu ise onun varlığını giderek daha fazla hissetmeye başlayan penisimin üzerindedir.

"Gerçeği söyledim. Ayrıca, bahsettiğin kısım" - ki şimdi selam veriyormuş gibi boynunu sallıyor - "aslında kemik değil, doku."

"O zaman neden boner deniyor?" diye soruyor, organım tam sertleşirken. Bunu kaçırmaması imkansız.

"Bunu bana gerçekten soruyor musun?" Kaşımı kaldırıyorum ve Daisy, onu saran kabustan uyandığından beri ilk kez gülümsüyor.

Aynı düşünce aklından geçiyormuş gibi, gülümsemesi kaybolur. "Biraz daha burada kalabilir misin?"

Başımı sallıyorum. "Zaten hiçbir yere gidemem. Küçük karım beni esir aldı."

Gülümsemesi geniş, içimi ısıtıyor. Kollarını göğsünde kavuşturan Daisy eğiliyor. "Evet, biliyorum. Bu kadar uslu olabileceğini kim bilebilirdi!"

"Uslu mu? Neyim ben, köpek mi?" Ağzımdan kahkaha patlar.

"Hayır, sen benim büyük, kötü kocamsın." Ağzı açık kalır, çünkü aynı anda, içimdeki o *büyük* parça bir kez daha varlığını hissettirir. "Üzgünüm. Konuşmadan önce düşünmedim."

"Birkaç şeyi görmezden gelebilirsen sorun yok. Sanırım bunu kontrol edemem."

Ve bu doğru.

Hayatımın her yönünü kontrol etmeyi ne kadar sevsem de, şu anda bu kelime aklımın ucundan bile geçmiyor. Onunla ilgili her şey beni çıldırtıyor.

Yumuşak sesi.

Ellerimin altında hissettiğim kıvrımları.

Çiçek kokulu vücut şampuanının hafif kokusu, ki şimdi onun parlak kırmızı ambalajda olduğunu biliyorum.

"Yani bu dünyada Charles Hawthorne'un kontrolü dışında olan bir şey mi var?"

"Ben de aynı derecede şaşırdım." Daha çok, bunun karımın minik vücudunda saklı olması gerçeğinden dolayı.

Parmakları göğsümde dolaşüyor ve yanakları kızarıyor. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor. "Gömleğin nerede?"

Sözleri düşüncelerimi bölüyor.

"Geceleri çok terlerim," diye cevap veriyorum, çünkü bu doğru. Onunla tanışmadan önce, boxerimle uyumayı tercih ederdim.

"Uh-huh. Yani pantolon bile giymiyorsun demek?"

Yüzü ciddi, sanki hava durumundan bahsediyor gibi, benim çıplak olduğumu sorgulamıyor gibi. Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum, özellikle de kucağımı en sevdiği koltuk haline getirmişken.

Başımı sallıyorum. "Ama seni çok fazla şok etmek istemediğim için giymeye karar verdim."

"Görmezden gelmek çok zor olurdu," diyor yavaşça, bakışları göğsümden yüzüme doğru kayıyor. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum, neredeyse acı çekerek.

"Başka bir şey konuşmak ister misin?"

"Kesinlikle," diye tekrar ediyorum ve derin bir nefes veriyorum. "Bugün yönetim kurulu toplantısında ne oldu?"

Vücudumdaki tüm kanın güney yönüne doğru akışı durur.

İstediğim her şey o odadaydı, ama ben hiç düşünmeden deli gibi dışarı fırladım.

Pişman mıyım? Hayır, tabii ki değil. Neyin tehlikede olduğunu biliyordum.

Büyükanneme ve yönetim kuruluna çok fazla cevap vermem gerekecek mi? Maalesef, evet.

"Bilmiyorum. Başlamadan önce ayrıldım."

"Ne yaptın?"

GÜVENLİK MUMYA

DAISY

"NEDEN BÖYLE BİR ŞEY YAPARSIN?" Charles'a bakarak, sesimde dehşetle hayretle soruyorum. "Çünkü az önce senin hiçbir yerde bulunmadığını bulunmadığını ve Wonder Woman'ı oynamakla meşgul olduğun için güvende olup olmadığını bile bilemediğim için. Ve görünüşe göre, temkinli davranmakta haklıymışım."

Charles'ın bu alçak ve tehditkar ses tonuna oldukça aşınayım, ama bugüne kadar gözlerinin nasıl kısıldığını, dudaklarının nasıl büküldüğünü ve en önemlisi, kalbinin nasıl şiddetli bir fırtına gibi hızlanıp yavaşladığını, her atışının onun kargaşasını yansıttığını hiç fark etmemiştim. Yüzü benimkinden birkaç santim uzakta ve ellerim onun sıcak çıplak göğsünde dururken, öfkeli Charles Hawthorne'un tüm özelliklerini deneyimliyorum.

"Benim için mi ayrıldın?" diye soruyorum yavaşça, inanamadan.

Yönetim kurulunun onun lehine oy kullanacağını açıklamaya hazır olma ihtimali yüzde 99,9'du. CEO olmak en büyük hayaliyken, böyle bir şeyi nasıl bırakabilir?

Bunun için benimle evlendi ve şimdi her şeyi sanki hiçbir şey değilmiş gibi bıraktı.

"Sence ben ne kadar pisliğin tekiyim?" Dişlerini sıkıyor.

Ama şu anda pislik gibi görünmüyor. Karşımda otururken, sanki tüm hayallerimden çıkmış bir adam gibi görünüyor.

Şefkatli. Sevgi dolu. Koruyucu.

"Bunu düzeltmeliyiz, Charles." Dizlerimdeki sıyrıkları unutarak yataktan atlıyorum ve dudaklarımdan bir tıslama çıkıyor.

"Oturman gerek."

Beni geri çekip göğsüne yaslar. Dudaklarım boynunun yanına değiyor.

Kolonyasının hafif orman kokusu ve yumuşak dudaklarıma değen diken diken sakalları, karnımda bir sıcaklık hissi uyandırmaya yetiyor ve bu sıcaklık cildimde bir yangın gibi yayılıyor. Bu anla ilgili her şey, önümdeki adam da dahil, gerçek dışı geliyor.

Bana bakışı, benimle konuşması, kollarımı okşaması... Tanrım, bu Charles versiyonu neredeyse tanıdık bir yabancı gibi, güven verici ama kalbime ilk tanıştığımızdaki o heyecanı yaşıyor.

Ama içimi en çok kıvırtan şey, *benim için* önemli bir şey bıraktığını bilmem. Burada oturup Charles'ın yıllardır uğruna çalıştığı her şeyin boşa gitmesine izin veremem.

"Toplantıda ne olduğunu öğrenmeliyiz. Seni CEO yapmazlarsa kahrolayım. Hak ettiğin şeyi vermezlerse, her yönetim kurulu üyesini tehdit eder, yalvarır ya da öperim."

Yüzünde eğlenceli bir gülümseme belirir. Charles Hawthorne'un gülümsemek için yüz kasları olmadığını sanıyordum, ama şu anda, bunca yıldır bu kasların olmamasına minnettarım. Çünkü o dudaklar kıvrıldığında, Charles benim kişisel ıslak rüyam gibi oluyor.

"Önce sakın ol. Yarın sabah büyükannemi arayacağım. İkincisi, gerekirse tehdit etme yeteneğini hatırlayacağım. Onun dışında, sen benim karımsın. Kimseye yalvarıp öpüşmezsin."

"Kimseye mi?" Yutkunuyorum.

O öldürücü gülümsemeyi bir kez daha göstererek, elimi o kadar hafifçe tutuyor ki, neredeyse ölmek istiyorum. Gazlı bezi dikkate alarak, elmas alyansıma ve sevgili papatya nişan yüzüğüme doğru başını sallıyor.

"Bunlar bana yalvarmak ve öpmek gibi bazı şeyler yapma hakkı veriyor. Sence de öyle değil mi?"

Dudaklarıma kondurduğu hızlı öpücüğe hazırlıklı değildim ve nefesimi sakinleştirmek için birkaç saniye geçmesi gerekti.

"Umarım bu senin tarafındandır, çünkü ben sana yalvarmıyorum, Charles A. Hawthorne."

Yüzünü aydınlatan sırıtış, sanki Noel arifesinde ailemin evinde şöminenin yanında bir fincan sıcak kakao içiyormuşum gibi hissettiriyor. Bu kişisel bir his ve en büyük mutluluğun habercisi.

"Bu saçma düşünceleri kafandan silmek için sabırsızlanıyorum, sevgili karım."

Sanki kabarık pembe bir bulutun üzerinde süzülüyorum, muhtemelen cennet böyle bir şeydir.

"Evlilik fikrinden nefret eden biri için, bana böyle hitap etmeyi biraz fazla sevmiyor musun?"

"İnan bana, ben de aynı derecede şaşkınım."

Yatak odasındaki saat tam saat başı vurdu ve guguk kuşu çıktı. Dün gece, her guguk kuşu sesinde yataktan fırlayacak gibi oldum.

"Neden yatak odanda var? Sürekli ses çıkarması seni rahatsız etmiyor mu?"

Charles'ın yüzünde tanıdık bir sinirlilik ifadesi görüyorum, bu ifadeyi, biri onun özel hayatını gözetlemeye çalıştığında defalarca görmüştüm.

"Özür dilerim. Ben..."

Duruyorum. Ben ne?

Müdahale ettiğim için mi özür diliyorum?

Evet, onun yönetici asistanı olarak bu beni ilgilendirmez. Peki ya karısı? Birkaç dakika önce onun sertleşmiş penisinin üzerinde oturan karısı.

Şey, onun benim altımda nasıl hissettiğini anlatmak için "etkileyici" kelimesi yetersiz kalır.

Sanki aynı şeyi düşünüyormuş gibi, Charles elinin tersiyle nazikçe yanağımı okşadı. "Bu bana odamda, yatağımda olduğumu ve her şeyin yolunda olduğunu hatırlatıyor."

Sözleri basit olsa da, yüzünde korkuya benzeyen bir tür saf dürüstlük var.

Bu saçmalık.

Bu kasabanın en güçlü adamı olan Charles Hawthorne hiçbir şeyden korkmaz.

"Ama ben buradayım, artık yatağında değilsin, değil mi?" Parmaklarım onun pazılarına batıyor.

"O zaman bu, benim yatağımda güvende *olduğunu* söylüyor."

Etrafımızdaki havanın ne değiştiğini bilmiyorum. Eğlenceli, şehvetli sıcaklık yoğun bir şeye dönüşüyor.

Kalbim, Charles'ın çok önemli bir şey itiraf ettiğini söylüyor ve yarın, sözlerinin ardındaki gizli anlamı bulmak için sayısız dakikalarımı onun sözlerini inceleyerek geçireceğimi biliyorum.

"Ama bu gece kendimi güvende hissetmiyorum," diye fısıldıyorum. Onun daha önceki itirafı, korkularımı paylaşmamı sağlıyor.

"Ben buradayım. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum, kelebek." Charles'ın sesi hiç görmediğim kadar sakin ve rahat.

"Bir gün birine bu kadar klişe bir lakap takacağını hiç düşünmemiştim," diye fısıldıyorum yine.

"Ben de." Gülümsüyor. "Sanırım senin için bir istisna daha yaptım."

"İlk istisna neydi?"

"İlk mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Az önce benim için bir istisna daha yaptığını söyledin. İlk istisna neydi?"

"Sen seç. Benim dışımda yatağımda uyuyan ilk kişisin. Bugün, bir toplantı başlamadan önce ilk kez ayrıldım. Ayrıca, işini yapamayan birini ilk kez kovmadım."

"Benden mi bahsediyorsun?" diye soruyorum, olumsuz cevap vereceğini bilmeme rağmen.

Charles yavaşça başını sallar.

"Steve'in görevi seni korumaktı ama başarısız oldu."

"Steve'i seviyorum." Yüzümü tutan ellerini tutarım.

"Bu, dudaklarından '*seviyorum*' kelimesini ve başka bir erkeğin adını duymak istediğim son sefer. Artık sen benim karımsın."

Sahiplenme duygusu ondan erimiş lav gibi akıyor. Bir yandan, feminizimim onu bir mülk gibi sahiplenmesine uygun bir cevap vermek için patlamak üzere, ama bir yandan da onun bu kıskanç yönünün her parçasını seven bir yanım var.

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Önemli değil, kelebek." Yumuşak sözlerinin üzerimde yarattığı etkiyi çok iyi biliyor gibi sırtıyor. "Şimdi uyu."

Beni tekrar yatağa yatırıyor. Kafam yastığa değdiği anda, enkaz altında sıkışıp kalma düşünceleri tsunami gibi üzerime çöküyor. O bir adım daha atamadan, elini tutuyorum.

Omzunun üzerinden bana bakar. Bu geceden önce, patronumdan daha sabırsız bir adamla hiç tanışmadığımı söyleyebilirdim, ama şu anda sabrı huysuz bir çocuğun annesinin sabrına rakip.

"Güvendesin, Daisy. Söz veriyorum."

"Bebek gibi davrandığım için özür dilerim. Ama... lütfen burada uyur musun? Yatakta?"

Yüzündeki gülümseme kaybolur ve Charles'ın reddedebileceğini anlarım.

"Lütfen. Söz veriyorum, uslu duracağım. Seni kullanmayacağım, Charles." Şaka yapmaya çalışıyorum, ama ikimiz de gülümsemiyoruz.

Birbirimizi teselli ediyoruz. Aynı yatakta uyuyoruz.

Bunlar evlilik sözleşmemizin şartları değildi. Ama yine de göğsümdeki korkuyu görmezden gelemiyorum.

"Yemin ederim, kendi tarafımda uyuyacağım." O orada durup hiçbir şey söylemeyince, sesim çatlar. "Gerçekten bana yalvartacak mısın?"

"Siktir," diye inleyerek yorganı çekip yatağın diğer tarafına geçiyor. "Bitti mi, yoksa bu gece beni biraz daha işkence etmeye mi niyetlisin?"

Dudaklarım seğirdi. "Duruma bağlı. Konuşmamı işkence olarak mı görüyorsun?"

"Ne fark eder ki? Zaten ne istersen onu söyleyeceksin."

"Beni çok iyi tanıyorsun." Battaniyeyi boynuma kadar çekiyorum, Charles'ın çıplak göğsünü ön sıradan izleyebildiğim için minnettarım.

"Neden gülümsüyorsunuz Bayan Hawthorne?"

"Bunca yıldır o dar takım elbiselerin altında sakladığın şeyi nihayet görebildiğim için."

O gülüyor!

Charles Hawthorne, patronum ve kocam, o kadar nadir gülümser ki, bir yıldız kaymasını görmek daha olasıdır, kahkahayı tutamıyor.

"Bu gece hiç çekinmiyorsun. Öyle mi, kelebek?" Kalbim o kadar dolu ki, patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Benim altımda nasıl hissettiğine bakılırsa, benim gibi minik birini kaldırabilirsin bence."

"Sahip olduğun gücü bilmiyorsun."

Bana karşı.

Bu iki kelimeyi gerçekten söyledi mi, yoksa hayal mi kurdum, bilmiyorum.

"Şimdi uyu. Yarın ikimizin de işi var. Ve sözünü unutma, benden yararlanmayacaksın."

"Küçük parmak sözü." Küçük parmağımı onun parmağıyla birbirine doluyorum, bu sözü tutmayacağımı, hatta ellerimle, bacaklarımla, yüzümle ve vücudumla parçalayacağımı hiç umursamadan.

"Daha ne kadar uyuyormuş gibi davranacaksın?" Charles'ın sesi daha çok inilti gibidir.

Sözlerini sadece duymakla kalmıyorum, ağzımın bastırdığı boğazında hareket ettiklerini de hissediyorum. Ama sadece ağzım değil, her santimim ona bastırılmış durumda.

Bir kolu yastık görevi görüyor, başımın ağırlığını taşıyor, diğer kolu ise belimi sarıyor. Ayaklarım bacaklarının arasında sıkışmış durumda ve uyluklarım, canlanan ereksiyonunun üzerinde.

"Ne zamandır uyanıksın?" diye soruyorum, uzaklaşmaya çalışmıyorum.

"Sen nefes nefese kalıp üzerimde küçük daireler çizmeye başladığından beri."

Elim, sertleşen meme ucunda duruyor. "Üzgünüm."

Charles geri çekiliyor ve tek parmağını çenemin altına koyarak yüzümü kendine doğru çekiyor. "Bu bir şikayet değildi, kelebek. Ama bazen azizler bile kendilerini dizginleyemezler."

"Charles Hawthorne! Seni aziz olmakla suçlayan kim varsa, lütfen onu bana getir. Onun yanlış inancını düzelteceğim."

Göğsünde duran ellerim şimdi yanaklarına konuyor. Bunun Charles Hawthorne olduğunun zayıf bir farkındalığı var içimde.

Patronum, benim ona taktığım lakapla "pislik".

Ama şu anda, sabah ışınları uzun pencerelerden süzülüp yüzüne vururken, onu *beni* kurtarmak için tüm önemli işlerini geride bırakan kocamdan başka biri olarak görmek çok zor.

"Ne düşünüyorsun?" Yanağımı okşuyor. Dün gecedен beri, sanki bana dokunmaktan kendini alamıyormuş gibi, bu hareketi defalarca tekrarlıyor. "Yüzün çok kızarmış." Sesi kısılıyor.

Charles eğildiğinde gözlerim kapanıyor. Öpücüğünü bekliyorum, ama onun yerine burnu boynumun koltuğuna sürtünüyor. Yavaşça nefes aldığımda dünyam altüst oluyor, sıcak nefesi tenimi okşuyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Dudakları çıplak tenime dokunduğunda, sadece hafifçe, tüm vücudum alev alıyor, ama inlememi durduramıyorum.

Şimdiye kadar Charles ve ben sadece öpüştük ve bu, dudaklarının yüzümün altına ilk kez dokunduğu andı. Boynumun bu kadar erojen bir bölge olduğunu hiç bilmiyordum.

"Ne yapıyorsun?"

"Kokunu seviyorum."

Başım geriye doğru eğilir ve sırtım, sanki onun almak istediği her şeyi daha fazla sunmak istercesine kavislenir. Ama Charles geri çekilir. Gözlerimi açtığımda, onun göğsüme baktığını görürüm. Onun bakışını takip ederim ve göğüslerimden biri neredeyse kaşkorse bluzumdan düşmek üzeredir. Önceki gece sütyenimi çıkardığımda, Charles'ın yanında uyanacağımı beklemiyordum.

Eli hafifçe göğüs kafesime dokunuyor, dokunuşunun ısısı ipek kumaşın içinden cildimi yakıyor.

Gözleri benimkilerle buluştu ve başparmağı yukarı doğru yolculuğuna başladığında nefesim neredeyse boğazımda kalmıştı.

Parmağı meme ucuma dokunana kadar nefes aldığımı bile sanmıyorum, bir kısmı dışarı çıkmış, bir kısmı hala bluzumun yakasının fırırının altında gizli. Bu benim sonum. Utanmadan inliyorum.

"Siktir." Charles'ın küfürü odada yankılanır.

Başka birinin bu kadar aceleci davranmadığı bir şekilde dokunulduğumu hatırlamıyorum. Jax'ın ön sevişme tanımı, beni iki saniye öpmekti ve sonraki altmış saniye içinde her şey bitmişti. Ama bu sihir gibi.

Charles sonunda başparmağını çektiğinde meme uçlarım o kadar sertleşmişti ki, elmas kesmek için kullanılabilirdi.

"Şu anda ne kadar güzel görüldüğünü biliyor musun?"

"Charles," diye fısıldıyorum, kaslı bacakları arasında hapsolmuş ayaklarımdan kurtulmaya çalışarak.

Hareket etmem lazım. Sürtünmeye ihtiyacım var.

Ama o kıpırdamıyor. Hatta, beni daha da sıkı tutuyor. "Ben... ihtiyacım var... lütfen bırak beni."

"Asla." O sırtıyor ve başparmağı tekrar geri dönüyor.

Bu basit dokunuş beni nasıl bu kadar tahrik ediyor?

Charles güldüğünde, bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettim.

"İlk kez, konuşmadan önce düşünmediğin için minnettarım."

Gözlerim gözlerim açılır, ve hattadahaben hala bir ateşli karışıklık hormonların serbest bırakılmasına ihtiyaç duyuyorum, gülümsememe engel olamıyorum.

"Bir gün bunun faydasını göreceksin demiştim."

"Şimdi kesinlikle öyle." O da gülümsedi, sonra beni bırakıp battaniyenin içine burrito gibi sardı.

"Neden mumya gibi görünüyorum?"

"Çünkü sen önümde yatarken, bu kadar güzel, bu kadar benim ve bu kadar tahrik edici görünürken, ben düzgün düşünemiyorum."

"Ve bir sonraki adımı atmak için beynine mi ihtiyacın var?"

O sırtıyor. "Bayan Hawthorne, bir gün benim sonum olacaksın."

Yeni isminin onun dudaklarından bu kadar kolay çıkmasını seviyorum.

"Beynime ihtiyacım var, senin de öyle, çünkü bir şey yapmadan önce düşünmeni istiyorum." Elini aramıza koydu. "Sözleşmede anlaştığımız şey bu değildi."

Sözleşmeden bahsedilince göğsümdeki ışık biraz söner.

Ama neden şaşıyorum ki?

Bu adam her adımını dikkatlice düşünür ve bizim birlikte yatmamız onun planının bir parçası değildi.

Senin de, Daisy.

"Ve bununla" — onun hareketini taklit ederek, aramızdaki yorganın altında sıkışmış elimi hareket ettirmeye *çalışıyorum* — "seksi kastediyorsun. Değil mi?"

"Evet, kelebek." O eğilip dudaklarımı öper. O kadar hafif ki ağlamak istiyorum. "Seks demek istedim. Sen ve ben bu yatakta, sen benim adımı haykırarak ağlayana kadar durmadan," diye ekler, geri çekilip tek bir hareketle yataktan kalkar.

Başımı kaldırıyorum. "Nereye gidiyorsun?" "Uzun bir duş almam lazım."

Bakışlarım yüzünden geçip, perdelerden süzülen sıcak sabah ışığında parıldayan lekesiz cildine doğru kayıyor. Kaslı göğsünde tek bir kıl bile yok. Daha aşağıya, dalgalı karın kaslarına, göbeğine, onun altında ise benim için giydiği eşofman pantolonunun bel kısmına doğru bakışlarımı gezdiriyorum.

Ama şimdi bu pantolon daha çok rahatsızlık veriyor ve Charles Hawthorne'u tam olarak göremesem de, gururla dışarı çıkıntı yapan ereksiyonunu görünce kalbim hızla atıyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, hem gergin hem de büyülenmiş bir şekilde.

"Sen benim ölümüm olacaksın, sevgili karım." Charles gülüyor ve bu sefer arkasını döndüğünde, banyo kapısı arkasında yüksek bir sesle kapanana kadar durmuyor.

Ben de onu takip etmek ya da elimi şortumun altına sokmak için can atıyorum. Ne kadar ıslak olduğum ve Charles'ın mastürbasyon yaptığını *bildiğim* duşun hafif sesi sayesinde, hayatımın en büyük orgazmını yaşamam bir saniyeden az sürer.

Ama birdenbire ertelenmiş tatmin arzusuna kapılıyorum, özellikle de ödül Charles ise.

Sahiplenmek mi, sahiplenmemek mi?

CHARLES

"Hala evde kalman için seni ikna edemiyor muyum?" Daisy kahvaltıya katıldığında soruyorum.

Gök mavisi bir etek ve üzerine pembe şakayık desenleri işlenmiş beyaz bir bluz giyiyor. Kıyafetlerinde profesyonelliğe aykırı hiçbir şey yok ve onu bu kıyafetlerle sayısız kez gördüm, ama vücudum onun varlığını hiç bu kadar fark etmemişti. Sikim... Bu günlerde onun etrafında kendi kafasına göre hareket eden o pislikten bahsetmeyelim. Ama o benim hakkımda fiziksel olarak ne hissettiğini saklamaya çalışmıyorken, nasıl onun suçlu olduğunu söyleyebilirim ki?

Ama ondan başka bir şey mi bekliyordun?

Ben duygularımı sayısız kilitli sıkı bir kasada saklarken, o her duygusunu yüzünde gururla sergiliyor.

Bu sabah duştan çıktığımda, kapının yanında bekliyordu. Neredeyse çıplak olan vücudumu açıkça inceledi, özellikle belime sardığım havluya odaklandı, ki havlu ereksiyonumu gizlemekte pek başarılı değildi.

Onun yanından geçerken, inledi. "Biri beni izlemekten hoşlanıyor."

"Hiç de değil." Daisy'nin sözleri beni geri gerçekliğe döndürdü.

"Vincent'ın sitesindeki güncellemeler hakkında

Bay Buffay ile Vincent'ın sitesindeki güncellemeler hakkında konuşmam gerekiyor ve sen, sevgili patronum, yönetim kurulu toplantısından kaçmanın bedelinin ne olduğunu öğrenmelisin."

"Kaçmadım. Sana koştum, sevgili karım."

"Sevimli, ama senin için fazla klişe. Bayan K bile öyle düşünüyor. Öyle değil mi?" Daisy, hizmetçim masaya iki fincan kahve koyarken kaşlarını kaldırdı.

Bayan Kowalski'nin yüzü soluyor, her zamanki küçük gülümsemesi aynı anda kayboluyor. "Ben... ben... ben..."

"Endişelenmeyin Bayan Kowalski. Daisy'nin herkesi şaşırtma konusundaki doğal yeteneğine alışacaksınız."

"Şikâyet etme, kocacığım. Birinin seni kontrol altında tutması lazım."

"Ve bu iş için senden daha uygun kim olabilir ki?"

Bayan Kowalski iki tabak kahvaltı bırakıp ortadan kaybolur. Yalnız kaldığımız anda, hava kalın ve ağır bir hale dönüşür. Kahve fincanımı alırım, Daisy kruvasanından bir ısırık alır, ama benim aklım bir saat öncesini hatırlamakla meşguldür. Hâlâ parfümünün meyveli kokusunu alabiliyorum.

Her şeyi iyice düşündün mü?

Bu sözler dilimin ucunda, çünkü bir dahaki sefere o benim kollarımda gözleriyle yalvarırken, durup uzaklaşacak iradeye sahip olacağımı sanmıyorum.

Dudakları, sanki sessiz soruma cevap vermek üzereymiş gibi titriyor, tam o sırada telefonum çalıyor.

Daisy koltuğunda sıçrarken, ben de elimde sıcak kahveyi döküyorum.

"Siktir." Kağıt havluyla elimi silip ona dönüyorum. "İyi misin?"

Sadece başını salladığında masadan telefonumu alıyorum.

Ashcroft Miller — büyükbabam, Kristy'nin babası ve tanıdığım en güçlü kişi olduğu için benim ikinci ismime yeni bir anlam kazandıran adam.

"Günaydın, Opa." "Evlilik hayatın nasıl, Charlie?"

"Sürprizlerle dolu," diye cevap veriyorum, yeni karıma bakarak.

"Umarım mutlular." Telefonun diğer ucunda gülümsediğini hissedebiliyorum. "Şu ana kadar, evet."

"Bu iyi, evlat. O kadar çabuk evlendin ki Daisy ile doğru düzgün tanışamadık. Büyükannen bu akşam herkesi akşam yemeğine davet ediyor. Senin müsait olup olmadığını öğrenmek istedi, ama değilsen de takvimini boşalt. Bir iş adamı ne kadar meşgul olursa olsun, aile her zaman önce gelir."

"Orada olacağız." Onun davetini reddetmeyi asla hayal edemezdin. Telefonu kapatıp Daisy'ye döndüm.

"Büyükbabamdı. Annemin, yani Kristy'nin babası. Bizi St. Peppers'ta akşam yemeğine davet ettiler. Zamanında orada olmak için öğleden sonra erken çıkmamız gerekecek."

Bu da, dünün karışıklığını düzeltmek için yarı yarıya daha az zamanım olduğu anlamına geliyor. Normalde, Daisy'ye mesaj atıp programımı yeniden düzenlemesini istemekten çekinmezdim. Ama bugün, dizleri ve avuç içleri bandajlarla kaplı halde önümde oturuyor ve muhtemelen babasını kontrol etmek için telefonunda hızla bir şeyler yazıyor.

Hala onu göz ucuyla izliyorum ki, telefonum elimde titremeye başlıyor. Aşağıya bakıyorum ve saat 10'daki toplantımın yarına ertelendiğini görüyorum. Takvimim tamamen yeniden düzenlenene kadar bildirimler gelmeye devam ediyor.

"Akşamını ve sabahın bir kısmını boşalttım, böylece büyükannenle ve diğer yönetim kurulu üyeleriyle konuşup neden aceleyle ayrıldığını açıklayabilirsin."

Cevap vermediğimde, bana bakıp sırtıyor. Ama bu, onu cebime koyup bir daha asla bırakmak istememe neden olan gülümsemelerden biri değil — bu sabah bana gösterdiği, tüm yüzünün ışıldadığı gülümseme gibi. Hayır, bu onun profesyonel gülümsemesi.

"Sözleşmeyi imzaladığımızda bana söylediklerini unutmadım patron. Karını berbat bir asistanla takas etmediğini biliyorum."

Sözleşmeden bahsetmesi ağzımda kötü bir tat bırakıyor. Ama neden? Bu sözleşme bizim yararımıza, hem onun hem de benim yararına.

Birlikte yatsak bile, sözleşmenin şartları anlaşmamızın geleceğini koruyacaktır. Sürpriz yok. Temiz bir ayrılık. Birkaç hafta önce içimi rahatlatan bu fikir, şimdi midemi bulandırıyor.

Bayan Kowalski bugün kahvaltıya ne koydu?

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm, ama birini öldürmek isteyen bir ifade takındın." Daisy kıvrımlı saçını kulağının arkasına itti ve ben ona somurtarak baktığımı fark ettim.

"Öyle değil." Boğazımı temizleyip mantıklı bir cevap bulmaya çalışıyorum. "Bandajları sevmedim."

"

Yüzünde şaşkınlık belirir. "Yemin ederim iyiyim, Charles. Bu sabah bandajı değiştirmeden önce doktora mesaj attım. İşe gitmemin bir sakıncası olmadığını söyledi."

"Peki ya kan tahlili?" diye dikkatlice soruyorum. Hamile olmasından endişe duyduğumdan değil, *onun* için endişeleniyorum. "Vitamin eksikliğinden dolayı bir gün sokakta bayılma ihtimalin var mı? Her şey yolunda mı?"

"Olağan dışı bir şey yok." Gözlerini yere indirir.

"Peki benim karım için normal olan nedir? Göster bana." Elimi, kan tahlili sonuçlarının dijital kopyasını aldığına emin olduğum telefonuna doğru uzattım.

"Charles, bu kişisel bir şey! Sağlık raporumu seninle paylaşmayacağım."

"Bu sabah gördüklerimden sonra, raporlarının bende güvende olduğunu düşünüyorum."

Daisy bu hatırlatma üzerine kızardı. "Sana söyleyeceğim, tamam mı? Vitamin D eksikliğim var, ama herkesin vardır. Bazı takviyeler alacağım. Memnun musun?"

Hiç de değil.

"Şimdilik."

"Zorluk çıkarmayı bitirdiysen, işteki her şeyi halletmek için yarım günümüz olduğunu hatırlatmak isterim." Daisy saçlarını omzunun üzerinden atıp ayağa kalktı.

On dakika sonra, daha önce defalarca yaptığımız gibi limuzine oturduk. O tabletiyle telefon arasında gidip gelirken, ben de dizüstü bilgisayarında bir raporu incelerken, hiç konuşmadık. Araba Hawthorne Tower'daki özel asansörümün önünde durduğunda nihayet durakladık.

Steve benim tarafımdaki kapıyı açıyor, ama bekleyen asansöre doğru ilerlemeden önce Daisy duruyor.

"Steve, dün için özür dilerim. Seni beni götürmeni istemek yerine Bay Buffay'a eşlik etmemeliydim."

"Lütfen böyle demeyin Bayan Hawthorne." Adam, Daisy'nin ellerindeki bandajlara bakarak başını sallar. "İyi olduğunuz ve ciddi bir şey olmadığı için minnettarım."

Daisy bir adım öne çıkarak ona yaklaşır ve benden uzaklaşır, bu da kalbimin hızla atmasına neden olur.

"Ben hala benim, Steve. Bu Bayan Hawthorne saçmalığını kabul etmeyeceğim. Bana her zamanki gibi Daisy diye sesleneceksin. Sen de, Dave." Diğer adama bakar. "Başka türlü kişisel konuşmalarımızı nasıl sürdüreceğiz?"

Kişisel sohbetler mi? Onlarla ne hakkında konuşuyor ki?

Koruma görevlilerimin gergin görünmesi haklı bir durum, ancak eşim aynı bilgiyi almamış.

"Bana Bayan Hawthorne dersiniz, Charles hakkındaki tüm kötü ama *gerçek* şeyleri sizinle paylaşamam, değil mi?"

Dave ve Steve'e, maaşlarını kimin ödediğini unuttukları gibi bir soru sormak üzereyken, Daisy ceketimin kolunu çekiştiriyor.

"Steve'e bir şey söylemeyecek misin?"

Benden özür dilememi istediğini biliyorum ve bana emir verebileceğini düşünmesi çok *sevimli*.

"Kesinlikle söyleyeceğim." Korumalarım dönuyorum. "Dünün tekrarını istemiyorum."

İkisi de başlarını sallar ve ben daha fazla beklemeden asansöre doğru yürürüm. Daisy homurdanarak arkamdan gelir.

"Benim demek istediğim o değildi, biliyorsun."

"Daisy, Steve bir hata yaptı ve ben ona bunu hatırlatmaktan çekinmeyeceğim."

Ciddi ve espriden yoksun ses tonumdan dolayı olmalı, çünkü sözümü kesmiyor ve şakacı bir yorumda bulunmuyor.

Dışarı çıkıyoruz ve o başka bir şey söylemeden telefonum çalıyor.

Arayanın adını gördüğümde, bu aramayı burada cevaplamamanın güvenli olmadığını anlıyorum. Daisy'nin bu sabah hissedeceği ilk duygunun suçluluk olmasını istemem. Bu yüzden onu masasında bırakıp ofisime giriyorum.

"Günaydın, büyükanne."

"Charles, dün ne oldu? Toplantıyı tek kelime etmeden terk ettin, sonra da telefonuna cevap vermedin. Daisy ile aranızda bir sorun mu var?"

"Evet. Artık iyi." Ofisimdeki aynalı duvarın önünde duruyorum. Özel cam, Daisy'nin masasını mükemmel bir şekilde görmemi sağlarken, o benim ona bakışlarımı fark edemiyor.

"Bunu duyduğuma sevindim. Ama sen orada olmadığın için yönetim kurulu toplantıyı tatil sezonundan sonraya erteledi. Asistanım Daisy'ye bir e-posta gönderecek ve umarım bu sefer CEO pozisyonunla ilgili anlaşmadan daha acil bir durum çıkmaz."

Sesindeki onaylamama tonunu kaçırmadım, ama pişman değilim.

"Eminim bu tek seferlik bir şeydi, büyükanne," diye cevap veriyorum, Daisy'nin masasındaki bitkilere su verirken yavaşça onlarla konuşmasını izliyorum. O, bir çalıdan diğerine atlayarak kraliçe gibi krallığına bakarken dudaklarım seğiriyor.

Sonunda fil şeklindeki sulama kabını masasının altındaki yere koyar ve pembe Post-it'leri alır.

Aceleyle duvardan uzaklaşıyorum ve o kapıyı çaldığında masama yaslanıyorum.

Telefon görüşmem biter bitmez ona içeri gelmesi için el sallıyorum. Masamın arkasındaki cam duvara doğru yürür ve dünkü post-it'leri çıkarır. Her gün olduğu gibi, onları boş kağıt çöp kutusuna atarken gözlerim onun hareketlerini takip ediyor.

"Peki, seni yönetim kurulu toplantısından çıkardığım için hangi organımı bağışlamam gerekiyor?" diye soruyor, arkasını dönmeden, yeni görev notlarını duvara yapııştırıyor.

"Şimdilik tüm organların güvende, ama Şubat'ın ilk haftasında kaçırılmayı planlıyorsan, bunu bir sonraki aya ertelemeni öneririm."

"Yirmi dört saatte iki şaka. Cehennemde bu kadar buzun kırılması için uzun bir yaz olmalı." Daisy omzunun üzerinden bakıp sırtıttı.

"Buna alışma. Neyse, Vincent'ın sitesiyle ilgili bir haber var mı?"

Daisy ciddi bir ifadeyle başını sallar.

"Bay Buffay, işçilerin gözlemlerini doğrulayan yeni bir değerlendirme raporu gönderdi. görünüşe göre Buffay"

İnşaat şirketi, standartların altında malzemeler teslim ederek şirketi sömürüyor."

Dünü bir kez daha hayal ederken kaslarım geriliyor. "Lütfen, onlarla olan tüm gelecekteki sözleşmelerimizi iptal ettiğimizi söyle."

Daisy sessiz kalır, gergin bir şekilde dudaklarını ısırır. Bu tanıdık ifadeyi tanıyorum — işi yapmadığını itiraf etmenin en iyi yolunu arıyor ve muhtemelen duygusal bir gerekçe bulmaya çalışıyor.

Ama bu sefer, sabırsızlanmıyorum ya da patlamak üzere değilim. Aslında, kendimi garip bir şekilde memnun hissediyorum, kaşlarını çatmış hali, dişlerinin dudaklarında bıraktığı izler ve hatta geride bıraktığı pembe rujunun soluk lekesi bile hoşuma gidiyor.

O düşüncelerini sıralamakla meşgulken, benim yatağımda olduğu anılar zihnime akıyor. Ona *bu konuyu* düşündüğünü sorma isteği duyuyorum neredeyse. Daha sonra pişmanlık duymamızı istemedim, ama onu o yatakta bırakmak şüphesiz yaptığım en zor şeylerden biriydi.

Hiçbir şey ve hiç kimse bu kadar çekici görünmemiştii. Bu sabah Daisy en büyük cazibe kaynağıydı ve oradan uzaklaştığım için büyük bir ödül almam gerekirdi. Ama şimdi onun kararını duymak için sabırsızlanıyorum, çünkü gerçekte onu istiyorum — karımı.

"Charles!" Havaalanı görevlisi gibi trafiği yönlendirir gibi elini önümde sallıyor. "Az önce söylediklerimi duydun mu?"

Siktir! "Tabii ki duydum," diye yalan söylüyorum. "Buffay'e bir şans daha vermek istiyorsun."

"Yani kabul ediyorsun?"

"Hiç de değil. Sana karım olmanın gerçek anlamını göstermeden dul kalmak için seninle evlenmedim."

Daisy nefesini tutar ve yanaklarında beliren pembe kızarıklığı görünce, benim gibi bu sabah olanları düşündüğünden emin olurum. Masaya yaslandığım yerden uzaklaşıp ona yaklaşıyorum. Aniden, aramızdaki birkaç adımlık mesafe çok fazla gelir.

"Bay Buffay iyi bir adam, Charles."

"Senin benim karım olduğunu hatırlatmam mı gerekiyor?" Onun tam önüne gelene kadar devam ediyorum. Ayakkabımın uçları onun topuklarının ucuyla aynı hizada ve buna rağmen boyu benim göğsüme bile yetişmiyor.

"Ciddiyim." Sesi titriyor.

"Sen ciddi değil miyim sanıyorsun? Ben sahip olduklarımı çok ciddiye alırım ve sen, sevgili karım, paha biçilemezsin."

"Ben senin malın değilim." Beni çıldırtan o sevimli şekilde burnunu kırıştırır. "Ayrıca kıskançlık sana yakışmıyor, sevgili kocam."

Bana her böyle seslendiğinde, Daisy minik elleriyle göğsümdeki buzu kazıyıp içimde biraz sıcaklık bırakıyor.

"O kelimenin anlamını bilmiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun." Her zamanki gibi, saçmalıklarımı yüzüme vuruyor. "Ama Buffay iyi bir insan, Hawthorne Holdings'in sadık bir iş ortağı ve karısı ve çocukları için iyi bir aile babası. Ona bir şans daha ver. Lütfen, Charles."

"İş hayatında ikinci şans yoktur." Hayatım boyunca bu kuralı izledim ve bana çok yararı oldu. Ayrıca Buffay sadece işimde kayba neden olmakla kalmadı, aynı zamanda karımın güvenliğini de tehlikeye attı.

"Bu sabah benim için istisna yaptığını söylemiştin," diye fısıldadı Daisy, beni riskli düşüncelerden uzaklaştırarak. "Bir tane daha yapamaz mıyım?"

Buna nasıl hayır denebilir ki?

Ellerimi birleştirip yüzüme yaklaşıtıyorum, işaret parmaklarım alt dudağımın üzerinde duruyor. "Sadece bu sabah konuştuklarımızı düşüneneğine söz verirsen."

Gözleri kapanır. "İnan bana, bir dakika bile düşünmeyi bırakmadım."

BU BÜYÜLEYİCİ

DAISY

"BAŞKA KİMLER OLACAK?" Steve, St. Peppers'daki güzel bir evin önüne park ederken Charles'a soruyorum.

"Her zamanki grup. Annem, babam ve Chloe. Kuzenlerim ve onların aileleri, ve tabii ki ev sahiplerimiz, dedem ve ninem."

"Sık sık bir araya gelir misiniz?" Charles beni verandaya giden taşlı yürüyüş yoluna çıkarırken, sorularımı durduramıyorum, gerginliğim beni ele geçiriyor.

"Dürüst olmak gerekirse, gerekenden fazla."

Ayaklarım duruyor. "Ve herkes geliyor mu?"

O, kaşlarını kaldırarak eğlenceli bir gülümsemeyle başını sallar, muhtemelen herkesin aile yemeğine katılması gibi sıradan bir şeye neden bu kadar ilgi duyduğumu merak ediyordur.

Ama hala bunu unutamıyorum ve ona bakıyorum. Charles sonunda benim bir baş sallamadan fazlasını beklediğimi anlıyor.

"Büyükannem ve büyükbabam, yanlış anlaşılmalarda yüzünden hayatta çok şey kaçırdılar ve şimdi aile sevgisinin her anını yaşamak istiyorlar. Şehirde oldukları ve dünyayı dolaşmadıkları zamanlarda haftalık akşam yemekleri düzenliyorlar."

"Vay canına! Bu... çok büyülü."

Kaşlarını daha da kaldırıyor ve benim pahasına gülümsemesi derinleşiyor.

"Tamam, belki *sihirli* sayılmaz. Ama ailem, Mel teyzem ve kocası dışında pek ailesi olmayan biri için bu normal bir şey değil." Göğsümde bir düğüm oluşur.

Böylesine büyük bir ailenin sevgisiyle çevrili olmak nasıldı?

"Peki ya kuzenler?" Charles, kapının yanında dururken, içeri girmek için acele etmeden yumuşak bir sesle sorar.

Omuz silkiyorum. "Hiç kuzenim yok."

"Onların yüzüne karşı asla itiraf etmem, ama kuzenlerim olmadan yaşamayı hayal edemiyorum. Onlar benim en iyi arkadaşlarım, en büyük sırdaşlarım ve her konuda onlara güvenebileceğimi biliyorum."

"Tamamen anlıyorum. Sanırım arkadaşlık konusunda tüm şansımı kullandım. Willow, Elodie ve Violet ile kan bağı olmasa da, onlar benim için kardeşlerimden farksızlar."

Ana kapı hafifçe açıldığında sözüm kesildi.

"Birinin geldiğini duydum galiba. Hoş geldiniz, ikiniz de." Parlak beyaz saçlı, gözlerinin çevresinde kırışıklıkları olan bir kadın dışarı çıkar ve alnıma bir öpücük kondurur.

Yüzünde o kadar çok sevgi var ki, annemin anıları birdenbire aklıma gelince göz kapaklarımın arkasında bir sızı hissediyorum.

"Ben Sophia, Charlie'nin büyükannesi. Ailedeki diğer çocuklar gibi bana Oma diyebilirsin. Düğün töreninde kısaca tanışmıştık, ama o akşamki tüm yüzleri hatırlamanın zor olduğunu biliyorum." Gülümsemesi o kadar tatlı ve nazik ki, ona anında aşık oluyorum.

Charles'ı kucaklayıp alnına öpücük kondurduktan sonra elimi tutarak bizi evin içine götürdü. Koridorda gülümseyen yüzlerin ve aile yemeklerinin fotoğrafları asılıydı. Eminim ki bir süre sonra burada durup bu fotoğraflarda genç Charles'ı arayacağım.

Oturma odasından geçip cam kapıdan arka bahçeye çıkıyoruz. Karşımdaki manzara karşısında neredeyse nefesim kesiliyor. Oturma alanının ortasında kocaman bir ateş çukuru var, üzerinde ağaçlardan sarkan güneş lambaları sıcak bir ışık yayıyor. Köşede ahşap bir bar var ve üç parçalı takım elbise giymiş iri yarı bir adam barın başında duruyor. Aslında, tüm erkekler aynı şekilde giyinmiş, bu da hepsinin işten geldiğini kanıtlıyor.

"Çocukları zaten tanıyorsun." Sophia, bar taburelerinde oturmuş gülüşen Ray, Rowan, Archer ve Alex'e doğru başını salladı. Hemen yanlarında, biraz daha yaşlı ama aynı derecede yakışıklı bir grup beyefendi daha vardı. Charles'ın babası Oscar'ı ve onun arkadaşları, ünlü Teager'ları hemen tanıdım. Cherrywood'daki herkes Elixir'in tarihini bilir. İlaç şirketi olarak başlayan bu şirket, şimdi kendi iş imparatorluğunu kurmuştur.

"Hadi gel. Seni diğerlerine tanıştırayım." Sophia beni dairesel oturma alanına götürür.

"Sonunda ikiniz de geldiniz. Neden bu kadar geciktiniz?"

"Chloe, yeni evliler olarak geç kalmaya hakları var. Aile yemeklerine erken gelirlerse endişelenirim." Sophia sırtıyor ve tüm bayanlar kıkırdarken yanaklarını kızarıyor.

"Vay canına, Charlie!" Chloe çığlık atarak herkesin dikkatini kocama çeker. "Gülümsemeyi bilmediğin için olmadığını biliyordum. Sadece bunu ortaya çıkaracak doğru kişiye ihtiyacın vardı."

"On üç yaşından beri arkadaşlarıyla düzenlediğin güzellik yarışmalarının jürisi olarak Charlie'yi neden seçtiğini hepimiz biliyoruz, Chloe," Archer kokteyl tepsisiyle gelerek esprili bir şekilde söyler.

"Ama o benim arkadaşlarımdan hiçbirine ilgi göstermedi, Daisy." Her zamanki gibi Chloe, kardeşini savunmak için hiç vakit kaybetmez. "Uzun zamandır onun diğer takımında oynadığını sanıyordum."

Ben de öyle yapmadım mı? Kıkırdamamı zorlukla bastırıyorum.

"Sınıf arkadaşın Jacob'ı film gecesi için davet edip bizi rahatça yalnız bıraktığın zamanı unuttuğumu bir an bile düşünme, kardeşim. O dayanılmaz iki buçuk saat için hâlâ acımasızca alay ediliyorum."

Charles, Ray ve Rowan'ın Archer'ın iki yanında oturduğu kanepeye doğru işaret eder, ardından masaya tortilla ve guacamole kaselerini koyar. Bu kadar kurnaz iş adamları olarak tanınan bu adamları böylesine samimi bir ortamda görmek neredeyse gerçeküstü bir manzara.

"Tamam, çocuklar, kavganızı bitirdiyseniz, Daisy'yi kız arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum." Kristy, yanında oturan kadınları işaret eder. "Bu benim kardeşim Rose. İkimiz de Elixir'de birlikte çalışmaya başladık."

"Ve hayal edebiliyor musun, Zander'ın bizim inek Rose'a aşık olması üç yıl sürdü," diyor yüzü tanıdık gelen, ama adını bir türlü hatırlayamadığım kadın.

"Hope teyze de belirttiği gibi, Zander amca ve Rose teyze de sizin gibi iş yerinde bir aşk yaşadı," diyor Chloe esprili bir şekilde.

Nefesim kesildi. "Sen Hope Teager'sın! Ofisimizdeki ve ülkenin her köşesindeki kahve zincirinin sahibi!"

"Ortak sahibiyiz canım. Vi ve ben bu işi ortak yürütüyoruz." Hope, uzun saçlı diğer kadına, Vienna Teager'a başını sallayarak selam veriyor.

bileklerinin iç kısmında dört pençe izinin renkli dövmeleeri.

"Evet, farkındayım. Arkadaşlarım ve ben YouTube videolarınızı takip ediyorduk ve sizin yemek sanatınızı taklit etmek için birkaç başarısız deneme yaptık."

Viyana gülümser. "Hepiniz mutfağıma her zaman davetlisiniz."

"Hiç bu kadar büyük bir aile yemeğine katılmamıştım," diye beklenmedik bir şekilde patladım, sinirlerim ve heyecanım bir kez daha beni ele geçirdi.

"O zaman umarım seni korkutmayız Daisy, çünkü bu grup aile yemekleri konusunda rekorlar kırabilir." Ray gülümser, herkesin homurdanmasına ve Archer'ın sırtına vurmasına neden olur.

"Oma'nın en sevdiği kurabiyeleri kimin pişirdiğini bilmediğimizi sanma, Ray."

Chloe'nin sözlerini duyunca ağzım açık kalır. Sözde emlak köpekbalığı Raymond'un kurabiye yapmak için vakti mi vardı?

"Onları benim en sevdiğim için pişirdiğini sanmıyorum, tatlım." Sophia, Ray ve Chloe'ye bakarak gülümser.

"Benim için mi yaptın?" Chloe nefesini tutarak koltuğundan kalkar ve Ray'in yanına oturur.

"Tabii ki yaptım. Sonunda seni geri kazandık ve eğer pişirdiklerim senin kalmanı sağlayacaksa, her gün mutfakta vakit geçireceğim."

Rowan öne eğilip Chloe'nin saçlarını karıştırdıktan sonra bir şey imzaladı.

"Şimdi tek ihtiyacımız olan Rory'nin geri dönmesi, o zaman tüm ekip tamamlanmış olacak," diye fısıldayarak Rowan'ın sözlerini benim için tercüme eder Charles. "Rory, Alex'in kız kardeşi, bu evin çocuğu," diye ekler.

Aniden duygularım kabardı. Buradaki herkes işaret dilini çok iyi biliyor, ama mesele sadece bu değil. Nadiren "*düşünceli*" sıfatını kullanabileceğiniz Charles, beni de sohbete dahil etmek için yeterince düşünceli davranıyor.

Akşam rüya gibi geçiyor. Ateşin başında içkilerimizi içtikten sonra, hepimiz herkesi alabilecek kadar büyük olan yemek salonuna geri dönüyoruz.

"Siz çocuklar Charles ve Daisy'den ders almalısınız. Birlikte ne kadar mutlu olduklarına bakın." Sophia çatalını Charles'ın

kuzenlerini işaret ediyor. "Hepinizin iş hayatında bir adım geri atıp, bu ikisi gibi kendinize bir ruh eşi bulmak için çok çalışmanızı istiyorum."

Ruh ikizi mi?

Nefesim kesiliyor. Sadece bu harika insanları kandırdığım için değil, aynı zamanda Charles'ın kuzenlerinin bu ilişkinin gerçekliğini bildiklerini bildiğim için de. Dürüst olmak gerekirse, bu gerçeklik yavaş yavaş zihnimden siliniyor.

Biz ruh ikizi değiliz. Biz, bizi önemseyen samimi insanların duygularını hiçe sayarak karşılıklı olarak ortaklıktan faydalanan iki iş ortağıyız.

Charles, masanın altında kucağımda birleştirilmiş, soğuk ve titreyen ellerimi tutunca, dönen düşüncelerim duruyor. Ona bakıyorum ve göğsümde başka bir fırtına kopmak üzere olduğunu hissediyorum.

"Birkaç yıl içinde, bu masada tüm gelinlerin ve torunlarımın oturabileceği kadar yer olmasını istiyorum." gelinler ve torunlarım için yer olmasını istiyorum."

Bu sefer yanımda sertleşen Charles'tır. Bunun, benimle sevimli ama somurtkan bebekler yapmak için sabırsızlanmasından değil, bu fikri tiksindiğinden olduğunu biliyorum. Çenesi, doktorun hamilelik testi önerdiği gece olduğu gibi titriyor.

"Cherrywood halkı, Hawthorne'ların bir sonraki varisini görmek için sabırsızlanıyordur," dedi Raymond, koltuğuna yaslanarak içkisini yudumlarken.

Her zamanki gibi, tam isabetli bir yorumda bulunuyor. Bu, toplantılarda takdir ettiğim bir beceri, ancak aile toplantılarında pek hoşuma gitmiyor, özellikle de Charles dişlerini o kadar sıkıyor ki, birkaç dişini kaybedecekmiş gibi görünüyor.

"Bu saçmalık. Siz çocuklar, birisi sizden bir şey beklediği için hiçbir şey yapmamalısınız. Kendi hikayenizi sevgi, sabır ve nezaketle yazın." Sophia'nın sözleri küçük bir rahatlama gibi.

"Nasıl bu kadar çabuk fikrini değiştirdin, Oma? Bir saniye önce onlara evlenmeleri için vaaz veriyordun, bir saniye sonra Daisy ve Charles'a kimseyi dinlememelerini ve kendi kalplerini takip etmelerini söylüyorsun. Bu en üst düzeyde ikiyüzlülük." Chloe burnunu çekiştirir, ama Sophia'nın gözleri sanki bu cevaba hazırlıklıymış gibi parlar.

"Seni özlemediğimi sanma, tatlım. Charles evlendiğine göre, eminim medya şimdiden aşk hayatında

"

"Merak etme, Oma." Chloe, masaya bez peçetesini koyarken kazançlı bir gülümsemeyle, "Medya ne planlamış olursa olsun, ben hazırım. Aslında, çok yakında size özel birini tanıtabilirim."

Masanın diğer tarafında cam kırılma sesi duyulur, ardından Alex'in dudaklarından hafif bir küfür çıkar. Ev personelinden biri hemen ortaya çıkar ve kırılan şampanya kadehinin parçaları bir saniye sonra kaldırılır.

"Ateşle oynama tatlım," diye fısıldar Sophia Chloe'ye. "Kendini yakabilirsin."

Tam önümde oturdukları için, aralarında geçen anlaşmayı kaçırmam.

Akşam yemeğinin geri kalanı daha hafif bir sohbetle devam eder, ama benim aklım tek bir anıda takılı kalır: Charles'ın bebekten bahsedildiğinde yüzündeki ifade.

Bu kavram, evlilik gibi ona yabancı olduğu için mi, yavaş yavaş alışması mı gerekiyor? Yoksa sadece baba olma fikrinden nefret mi ediyor?

"Sana evi gezdireyim, Daisy." Sophia beni, herkesin akşam yemeği sonrası bir içki içmek için oturduğu oturma odasından dışarı çıkarır.

Koridordan birkaç adım ilerledikten sonra, koyu gri duvarları süper kahraman posterleriyle süslenmiş devasa bir misafir odasına giriyoruz. Bir köşede korsan çadırı ve hemen yanında çizgi romanların bulunduğu küçük bir kütüphane var. Tüm alan, bir ranza ile tamamlanıyor.

"Burası eskiden çocuklar pijama partisi için geldiklerinde kullandıkları odaydı."

Çocukların yatak odasının yanında, bol miktarda kanepeler ve battaniyelerle süslenmiş rahat koltukların bulunduğu bir medya odası var. Ayrıca bir şömine, küçük bir patlamış mısır makinesi ve bir bar da var. Bu sıcak ortamda herkesin keyifle vakit geçirdiğini hayal etmek hiç zor değil.

"Ashcroft ünlü film gecelerini burada düzenliyor."

"Çok kışkandım," diye fısıldıyorum ve hemen ekliyorum, "Yani odayı ve olanakları değil, bu kadar çok sevgiyle çevrili olmayı ve bunun sağlayabileceği güvenliği kışkandım."

Küçük konuşmamı bitirip başımı kaldırdığımda Sophia'nın bana gülümsediğini görüyorum.

"Ne demek istediğini anlıyorum, tatlım. Ben de büyük bir aileden gelmiyorum." Yumuşak elleriyle ellerimi tutuyor. "Ama artık bu *senin* ailen. Tüm çocuklarım ve torunlarım gibi, burası da senin evin ve ne zaman ihtiyacın olursa ben buradayım."

Onun tatlı sözleri gözyaşlarımı tutmamı zorlaştırıyor ve suçluluk duygusu da çok uzak değil. Beni hayatlarına ve kalplerine kabul eden bu insanları kandırıyorum.

"Özür dilerim," diye patladım, her zamanki gibi duygularımı kontrol edemedim. "Ah, tatlım. Neden özür diliyorsun?"

"Ben... Ben mütevazı bir aileden geliyorum ve Charles ise Cherrywood'un prensi gibi. Bazen herkesin benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyorum." Biraz da gerçeklik payı olan bir bahane uyduruyorum.

"Ben de zengin bir aileden gelmiyorum, Daisy. Aslında, zenginleri tamamen snob oldukları için nefret ederdim." Sophia gülümser, parmakları saçlarımı nazikçe okşar. "Dürüst olmak gerekirse, hala birçok zengin insanın tam bir pislik olduğunu düşünüyorum. Ama aşkta para hiçbir şey ifade etmez. Daha önemli olan, birlikteyken birbirinize nasıl hissettirdiğinizdir. Charles'ın senin yanında ne kadar mutlu olduğunu görmemek için kör olmak gerekir. Doğduğundan beri, herkes o çocuğun her hareketini izliyordu. İnsanlar onun ya bir iş dehası ya da bir başarısızlık olmasını bekliyorlardı. Küçük oğlum hiç kendisi için yaşama şansı bulamadı. Duygularını ve hislerini saklaması için eğitildi, ama bu gece ilk kez eğitimi onu yüzüstü bıraktı. Gözleri senden ayrılmıyordu ve sen ona gülümsediğinde gözleri parlıyordu. Küçük Charlie'nin duygularını, onu Charles Hawthorne olarak yetiştirirken öldürdüğümüzü sanıyordum, ama seninle birlikteyken o da diğer aşık erkekler gibi."

Kalbim, midemde binlerce kelebek uçarken sarsılıyor. "Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum," diye fısıldıyorum. Nedense, onun sözleriyle göğsümdeki sıkışma hafifledi.

"Biliyorum," diyor gülümseyerek. "Sadece şunu unutma, erkekler genelde duygularını gösterme konusunda biraz kalın kafalı olabilirler, bu yüzden bu ilişkide kontrolü elinde tutman gerekecek."

YALVARMAYA HAZIR MISIN?

DAISY

"Ailem seni çok mu korkuttu?" diye sorar Charles, ikimiz de limuzinin arka koltuğuna yerleşirken.

"Ben kolayca korkacak biri değilim, Bay Hawthorne." Ona gülümseyerek başımı çeviriyorum.

Gerçek mi? Korkmamış olabilirim, ama bu akşam arabadan indiğimizde çok gergindim. Ancak Charles'ın dedesinin evine adımımı attığım anda, eski dostları ziyaret ediyormuşum gibi hissettim.

"Evet, kesinlikle değilsin." Bir an durakladıktan sonra sorar, "Peki, bu akşam ilginç bulduğun herhangi bir şey veya herhangi biri hakkında soracağın bir şey var mı?"

"Charles Hawthorne! Sen gizli bir dedikodu uzmanı mısın?"

"Hey, ismimdeki A'yı atladın."

"Artık öyle davranmıyorsun." Gülümsüyorum. "Ama sorularım var. Dürüst olmak gerekirse, birkaç tane."

Alex ve Chloe'nin durumu ne?

Küçük kasaba dedikoducusu içgüdülerimi bastırmaya çalışsam da, aralarındaki gerginliği fark etmemek imkansızdı.

Neden herkes Rory'yi bu kadar koruyordu? Rory'nin, Zander ve Rose'un kızı olan gizemli Aurora Teager olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Haberlerde onun resmi hiç yayınlanmamıştı, sadece adı geçiyordu.

Ama tüm bu meraklara rağmen, beni deli eden tek bir soru seçtim. "Kızmayacağına söz ver."

"Söyle hadi, karıcığım."

"Senden sonra Hawthorne işini kim devralacak?" diye dikkatlice soruyorum ve Charles'ın dudaklarındaki gülümseme, bir

Beklediğim gibi balon patladı.

"Zaten ölümümü ipe çekiyorsun." Sözleri hafif olsa da, sesinde hiç mizah yoktu.

"Dün gece doktorun önünde patladığın ve bugün büyükannen çocuklardan bahsettiğinde sergilediğin davranışlarından, baba olmaya pek hevesli olmadığını açıkça görebiliyorum." Dudaklarımda o gülümsemeyi tutmak için tüm gücümü kullanıyorum.

"Hayır, şükürler olsun ki değilim."

Kalbim gölün içine atılmış bir çakıl taşı gibi batıyor.

Kes şunu, Daisy. Bu onunla ilgili, senin duygularının zamanı değil.

"Hawthorne ismine bu kadar bağlı olduğuna göre, eminim gelecek için bir planın vardır."

Charles'ın dudakları kıvrılır, benim bu ani sorgulama seansından hoşlanmadığı açıktır.

"Planlayacak bir şey yok. Chloe ve gelecekteki çocukları, aile mülkümüz ve işimiz üzerinde benimle aynı haklara sahipler."

Bu geleneksel kasabada işlerin asla bu kadar basit olmayacağını ona söylememe gerek yok.

"Peki ya Chloe de çocuk istemiyorsa?"

Bu sefer Charles'ın dudaklarındaki gülümseme samimi. "Chloe çocukları sever. Evlendikten sonraki ilk yıl içinde ağlayan, tekmeleyen bir bebek sahibi olmazsa çok şaşıırım. Acı, kusmuk ve kaka olmasına rağmen o küçük şeytani sevecektir."

"En sevilen amca ödülü için kesinlikle rekabet edemezsin." Sinir bozucu bir gerginlik midemde bir düğüm oluşturuyor ve rahatsız edici bir şekilde kıvrılıyor.

"Onlara sevgi verecek yeterince insan var. Benim iyi olduğum şeyleri yapsam daha iyi, sevgi kesinlikle benim güçlü olduğum bir alan değil."

"Öyle mi?" Dişlerimle yanağımın içini ısıırıyorum.

Charles'ın her sözüyle neden bu kadar heyecanlanıyorum? O sadece dürüst davranıyor.

"Daisy..." Charles'ın söylemek üzere olduğu şey, telefonunun çalmasıyla kesilir. Çağrıya cevap vermeden önce bir saniye daha bana bakar.

Başımı pencereye çevirip, hareketli trafiği ve sokak lambalarını izliyorum. Chloe'yi çocuklarıyla hayal ederken göğsümde yükselen kıskançlık duygusundan nefret ediyorum. Sophia ve Ashcroft'un evinde pijama partileri ve film geceleri yapıyorlar. Herkes onları seviyor ve Charles'ın kız kardeşinin ailesini ve hayallerini kendi kalp atışlarından daha şiddetle koruyacağından hiç şüphem yok.

Bu şans değilse, ne şanstır?

Düşüncelerime dalmışken, gökyüzünde bir ışık çizgisi görürüm ve göz kapaklarım kapanır, kalbimde bir dilek şekillenir.

Bu hayatta olmazsa, lütfen, Doğa Ana, bir sonraki hayatımda her türlü aşkı yaşamak istiyorum.

Ama ilişkilerde bu kadar şanssız olduğum için, bunun bir yıldız kayması değil de, dağların rüzgarlı yollarında bir aracın farlarının parlaması olma ihtimali çok yüksek.

Gözlerimi açtığımda, Charles'ın yansımasının aynada bana baktığını gördüm, telefonu hala kulağına dayalıydı.

Aynanın önünde durup gece kremimi sürüyorum ve yansımama bakıyorum.

Bu aptalca ve delilik sınırında, Daisy.

Charles'ın çocuk ya da aile istememesine neden bu kadar kıızıyorsun?

O senin gerçek kocan değil ki. Bu, bitiş tarihi olan bir sözleşmeli evlilik.

Ayrıca, henüz seks bile yapmadık. Onun aletini gerçekte görmedim bile. Belki de onu bebek yapmak için nasıl kullanacağını bilmiyordur.

Evet, bu tamamen başka bir saçmalık.

Eğer isteseydi, Charles Hawthorne sadece somurtkan bakışlarıyla bir kadını hamile bırakabilirdi.

Önceki geceler gibi, sütyen giymiyorum ve kocamı düşündüğümde meme uçlarım panda tişörtümün ince pamuğundan belirginleşiyor.

Beynim bu adamla ilgili olarak bir saniye öfkeli ve üzgün, bir saniye sonra ise bana karşı nasıl davranmaya başladığını hatırlayarak, sürekli bir iniş çıkış yaşıyor.

Hâlâ aynaya bakarken kapı kolu dönüyor ve Charles, düşük bel eşofman altı giymiş, göğsü tüm ihtişamıyla çıplak bir şekilde içeri giriyor.

"Hey, böyle içeri giremezsin." Onun sinsî gülümsemesi, karnımdaki tüm kelekleri çılgına çeviriyor.

"O zaman kapıyı kilitlemeliydin." Haklısın.

Ama dairemde tek başına yaşamaya alışkın biri olarak, hala bir ev arkadaşı fikrine alışmaya çalışıyorum.

"Ya giyinik olmasaydım ya da duşta olsaydım?"

"O zaman çok farklı bir konuşma yapıyor olurduk," diyor Charles yavaşça.

Bu adamın büyüüne kapılmak çok kolay, çünkü yatak odasının dört duvarının dışında tamamen farklı bir insan. Bu halindeki Charles gülümsüyor ve aptalca şakalar yapıyor olsa da, yine de benden çok uzak.

Farklı ihtiyaçlar. Farklı hayaller.

"Ne istiyorsun, Charles?" diye soruyorum.

"Ateşkes karşılığında bir şey teklif etmek istedim," diyor sabırla.

"Savaşta olduğumuzu bilmiyordum." Kapıya doğru bir adım atıyorum, ama Charles banyodan çıkmamı engelliyor.

"Tamam, Daisy, o zaman bu sabahki durumumuzun devam etmesini istiyorum. Sen benim merhametime mahkum, ben ise istediğim her şeyi yapabilecek özgürlükte."

"Ne istersen mi?" Kaşlarım yükselir, yanaklarım kızarır.

Muhtemelen istediği her şeyi yapabilirdi ve ben *muhtemelen* şikayet etmezdim.

Muhtemelen falan yok. *Kesinlikle* var.

"Seni neşelendirecek bir şeyim var. Ama gözlerini kapatman gerekiyor."

"Beni kullanacak mısın?"

Umurumda mı olur? Pek değil.

Aniden üzerime çöken bu depresif ruh halinden kurtulmak isterim.

"Sana söyledim, seks yaptığımızda bana yalvaracaksın, sevgili karım." Charles sırtıyor.

Ne zaman, değil, eğer. Aman Tanrım!

"Uh-huh. Aşırı özgüvenin her zaman korkutucu olmuştur, patron."

"Zorluk çıkarmayı bitirdin mi, yoksa sadece gözlerini kapatacak mısın?"

Kafasını sallar.

Charles'ın ateşkes tanımının ne olduğunu merak ediyor muyum? Elbette, evet.

Onun emriyle gözlerimi kapatacak mıyım?

Maalesef, evet.

Ama in sonraki bir saniye Charles at bir
beni omzuna omzuna

"Charles! Beni indir."

"Şşş, unutma, gözlerini kapat."

"Susmayacağım."

Nedense, onun şaşkınlığını en üst düzeyde yaşamak istiyorum, bu yüzden gözlerimi kapalı tutuyorum, ama bu onun poposuna şaplak atmamı engellemiyor.

Tanrım, bu adamın kıcı çok sıkı. Captain America'yı bile utandırabilir.

"Lütfen düşündüğün her şeyi paylaşmasan olur mu?" Charles gülerek beni yatak odasındaki uzun pencerelerin yanına indiriyor.

"Kıcını beğendiğim için özür dilemeyeceğim. Mutlu olmalısın."

"Benim bir dakika bile düşünmediğim vücudumun bir parçasını nesneleştirdiğin için çok teşekkür ederim."

"Merak etme, bu konuda sağlıksız bir şekilde çok fazla zaman harcayan birçok kız var, yani bu konu ihmal edilmiyor."

"Bu, en sevdiğim kızın da bunu düşündüğü anlamına mı geliyor?" O sırttı.

En sevdiği kız.

Aman Tanrım.

Bütün bu bayılmalardan öleceğim.

Cep telefonu çalıyor, ama Charles ona uzanmak yerine pencere mandalını açıyor ve biz verandaya ıkıyoruz.

"Hazır mısın?" diye sorar, Noel sabahındaki bir ocuk gibi sırtarak. "Neye hazır?" Kendi gülümsememi tutamıyorum.

Parmağını gökyüzüne doğru uzatır, orada arka arkaya patlayan havai fişekler, kayan yıldızlara benziyor.

Kalbim o kadar hızlı ve yüksek atıyor ki, kalp krizinden öleceğimi düşünüyorum.

"abuk bir dilek tut, karıcığım."

Keşke yanımda duran bu boşucu adam da benimle aynı şeyleri isteseydi ve benim dileklerim ve hayallerim, ne kadar saçma olursa olsun, onun için de benim için olduğu kadar önemli olsaydı.

Son havai fişek patladığında, arkamı dönüp Charles'ın kollarına atıyorum.

O da beni hemen yakalar.

"Bunu nasıl başardın? Bütün akşam boyunca somurtkan, huysuz bir adamdın, sonra birdenbire... benim için yıldız kayması gibi havai fişekler ayarladın. Çoklu kişilik bozukluğu mu var sende?"

"Karımı gülümsetmek için parlak bir fikri olan basit bir adam olamaz mıyım?" Gözlerime bakarak sırtıyor.

"Sen basit olmaktan çok uzaksın, Charles Hawthorne." Ellerim saçlarına uzanır.

Charles'ın öldürücü gülümsemesini sadece bir saniye daha görebiliyorum, sonra dudakları benim dudaklarıma çarpıyor. Dudaklarımdan yayılan ve tüm vücuduma yayılan, tüylerimi diken diken eden bir elektrik akımı hissediyorum. Beni hala kollarında tutan Charles, birkaç adım ileri giderek sırtımı duvara dayıyor.

Göğsü benim göğsüme bastırıyor. Sertleşmiş penisi kıyafetlerimizin üzerinden benim merkezime dokunuyor ve yavaşça eli belimden enseme kayıyor. Nasıl yaptığını bilmiyorum ama Charles'ın dokunuşu hem sahiplenici hem de şefkatli.

Kollarım bir can simidi gibi boynuna dolanır. Kendimi tamamen ona kaptırırım, hislerim onun büyüünde boğulur.

Charles'ın dudakları tekrar bana değmeden önce, sadece bir saniye oksijen almak için ayrılıyor. Bu sefer alını benim alnıma değiyor ve kalbim göğsümden fırlıyor.

"Yalvarmaya hazır mısın, sevgili karım?" Sesi kısık, daha önce hiç duymadığım bir tonda.

Bir parçam evet diye bağırarak üzere, ama neyse ki hala çalışan bazı hücreleri olan beynim farklı bir şey söylüyor.

Vücudum Charles'ın yanında kabul edilemez bir şekilde tepki vermeye başladı. Kalbimi bu adamdan korumak için bir şansım olsun istiyorsam, bu evliliğin gerçekliğini unutmamalıyım.

Yavaşça başımı sallıyorum.

Charles hayal kırıklığına uğramak yerine, yüzünde sinsi bir gülümseme belirir. "O zaman senin hazır olduğun anı bekleyeceğim."

Charles'ın beni havai fişeklerle şaşırttığından bu yana birkaç gün geçti. Bu süre zarfında, tutku ateşine dokunduk, ama her seferinde "Yalvarmaya hazır mısın, sevgili karım?" diye sorduğunda başımı sallıyorum.

Vücudum bana dizlerimin üzerine çöküp onun önünde dua etmem için çılgın atsa da, bunun şimdiye kadar yaptığım en çılgın şey olacağını biliyorum.

Son otuz dakikadır, sanki sorularımın cevapları bilgisayar ekranında yazıyormuş gibi, ekranı izlemekten başka bir şey yapmadım.

Charles beni bu şekilde baştan çıkarmaya devam ederse, daha ne kadar direnebileceğim?

Gelen bir mesajın sesiyle koltuğumda irkiliyorum.

Charles mı?

Umut dolu heyecan ellerimi titretir, ama mesaj ondan gelmez.

Willow: Öğle yemeği ve son dakika tatil alışverişi için biraz izin alabilir misin? Üçümüz alışveriş merkezine gidiyoruz.

Ben: Evet.

Belki de ihtiyacım olan budur. Kız arkadaş terapisi seansı.
Şu anda şehrin diğer tarafında bir toplantıda olan Charles'a bir mesaj atıyorum.

Ben: Arkadaşlarımla öğle yemeğine çıkacağım.

Çantamı alıp, tüylü terliklerimi topuklu ayakkabılarla değiştirip
asansöre doğru yürüyorum.

Beklemediğim şey, onun bana cevap mesajı atmasıydı.

Kocam, namı diğer Charles Adorable Hawthorne: Dave seni bekliyor.

Ben: Toplantının ortasında bana nasıl mesaj atıyorsun?

Kocam, namı diğer Charles Adorable Hawthorne: Ellerimle. :)

Bana bir emoji gönderdi!

Asansör geldi ve kapılar açıldı, ama ayaklarım yerden kalkmıyor.

Ben: Emojilerin çocukça olduğunu söylememiş miydin?

Kocam, namı diğer Charles Adorable Hawthorne: Anlık delilik iddiasında bulunuyorum,
sevgili karım. Şimdi, kocanın dürüstçe işini yapmasına izin ver.

Yalan söylemeye bile
çalışmayacağım. Mesajındaki her
şeyi seviyorum.

Kocam, namı diğer Charles Adorable Hawthorne: Ve Daisy, kendine dikkat et.

ELODIE, hepimiz yemek alanındaki köşe masasına otururken inliyor. "Tanrım,
sanki yüzyıllardır buraya gelmemişiz gibi geliyor."

Parmağımdaki yüzükleri ve beni tanıyan alışverişçilerin meraklı bakışlarını görmezden gelebilirsek, her şey Daisy Price olduğum ve Charles benim pislik patronum olduğu zamanlarla aynı hissettiriyor.

Bu hissi biraz daha uzun süre yaşayabilmek için, Violet tabağımdan peynirli patates kızartması alıyor. "Gazeteci arkadaşlarımdan biri, herkesin yılbaşı için prova olduğunu sandığı havai fişek gösterisinin aslında zengin bir adamın kız arkadaşına sürpriz olduğunu söyledi."

"Gerçekten mi!" Willow çığlık atarken, lezzetli hamburger ağzımda yutulması zor hale geliyor. "Kimdi o?"

"Bilmiyorum." Violet'in alaycı bakışları bana sabitlenir. "Ama biri *zengin* dediğinde, aklına kim geliyor?"

"Vay canına! Charles mıydı yani?" Willow koltuğunda bana döner.

"Bilmiyorum. Charles ise, Daze için çok mutlu olurum, ama başka biri ise, Cherrywood'un yeni zengin Romeo'sunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Violet kollarını göğsünde kavuşturur, gülümsemesi bozulmaz ve bakışları benden hiç ayrılmaz. "Peki Charles mıydı?"

Yüzümü ciddi tutuyorum.

Onlara söylemeli miyim? Bu konuda kesinlikle gizlilik anlaşması yok. Ayrıca, Violet'in dedikodu yapma eğilimi varken, bu sır ne kadar gizli kalabilir ki?

"Öyleydi. Ama önemli bir şey değil."

"Uh-huh." Arkadaşlarım hep birlikte ses çıkararak, bunu hiç de inanmadıklarını açıkça belli ederler.

"Bir şey yüzünden üzgündüm ve o beni neşelendirmek istedi."

"Ve tüm çiçekçiler ve çikolata dükkanları kapalı mıydı?" Violet kaşlarını kaldırır.

"Bu konuda Vi'ye katılıyorum. Havai fişekler biraz..." Willow sözünü bitirmeden, Violet onun yerine tamamladı.

"Aşırı mı? Tabii karşılığında oral seks ya da başka bir sapkın şey istemediğine göre."

"Delirdin mi, Vi? Hayır!" *O sadece benim yalvarmamı bekliyordu.*

"Havai fişeklerden sonra ne oldu?" diye inledim. "Sen de mi, Elodie?"

"Şok olduğum için beni suçluyor musun? Charles, yani senin deyiminle, eylemleri gerilim filmlerinden daha korkunç olan pislik patron, birdenbire aşk acısı çeken Romeo gibi davranmaya başladı."

"Kimse bir şey gibi davranmıyor." Karnımdaki kelebeklerin tekrar uçmaya başladığını hissediyorum.

"Yorumlamayı bize bırakmaya ne dersin? Sadece havai fişeklerden sonra ne olduğunu anlat."

Violet'in bitmek bilmeyen gazetecilik sorgulamasına boyun eğmeden önce, telefonum masada titremeye başlar.

Dave: Her şey yolunda mı, Daisy? Bilgin olsun, ben hala zemin katındayım ve mağazadaki beyefendi bana varlığından bile haberdar olmadığı şeyler gösterdi. Hepsi bana aynı görünen farklı tonlardaki mavi kravatlara daha ne kadar bakabilirim?

Dudaklarım gülümsemeye kıvrıldı. Charles, Dave'i kişisel korumam olarak atayacağını açıkça belirttikten sonra, tek bir şartla kabul ettim: Dave beni takip edebilir, ama bunu açıkça yapamaz.

"Merhaba."

Arkama birinin geldiğini hissettiğimde telefon elimden kayıyor.

"Oh, özür dilerim. Sizi korkutmak istemedim, Bayan Hawthorne," diyor benim yaşlarımda görünen kadın. "O adam" — omzunun üzerinden arkasına bakıyor, ama kimse yok — "buradaydı. Ama boş verin, bana bunu verdi. Bu sizin için." Masaya bir zarf bırakıyor ve yüzünde bir gülümseme belirirken, Charles'ın akıcı el yazısıyla yazılmış ismimi görünce kalbim küt küt atıyor.

Daisy Hawthorne.

"Teşekkür ederim," diye kekeliyorum, onun çoktan gittiğini fark etmeden. Zarfı açıp kartı çıkarırken ellerim ve kalbim titriyor.

Sevgili karım,
Sana bir sürprizim var. Madison Blue, 215
numaralı odada buluşalım.
Kocan.

"Vay canına! Sizler benim pislik erkek arkadaşımı kovma ritüelime güvenmediniz!" Violet sırtıarak dedi. "Yüce Tanrıça'dan sana bir prens göndermesini istedik ve şimdi Charles Hawthorne gün ortasında alışveriş merkezlerini geziyor. Ona eskiden *işkolik supremo* derdin, değil mi? Ama artık ona Daisy-aholic diyebiliriz sanırım."

"Ben..."

"Bir şey söylemene gerek yok. Hadi gidelim." Willow ayağa kalkar, Violet ve Elodie de onu takip ederken ben hala sandalyemde sıkışıp kalırım.

"Bekleyin! Ben... yemeğimi bitirmedim."

Ayrıca, Charles'ın bu halini kafamda tam olarak oturtamadım. Emoji mesajları ve şimdi de bu mu?

"Daze, hangisi daha önemli?" Willow öne eğilir ve bana bakmamı sağlar. "Gününün işini bırakıp romantik bir şeyler planlamış olan kocan mı..."

"Ve tonlarca seksle dolu," diye ekler Violet, kalbimin atışını biraz daha hızlandırarak.

Charles sonunda sabrını mı kaybetti? Sen kaybetmedin mi?

"Teşekkürler, Vi." Willow çılgın arkadaşımıza gülümser ve sonra bana döner. "Ve tonlarca seksle dolu. Yoksa bu sıradan hamburger mi?"

"Hey! Ben buradaki hamburgerleri seviyorum," diyorum.

"Daisy!" Willow omzumu tutar. "Neden hala konuşuyorsun da otele koşmuyorsun?"

"Çünkü gerginim," diye fısıldıyorum ve onlar sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi bana bakıyorlar. "Charles daha önce hiç böyle bir şey yapmadı," diye ekliyorum.

"Gergin olmak yerine mutlu olman gerekmez mi?" diye sorar Willow yavaşça.

Kalbim boğazıma kadar çıkıyor ve her şeyin yerine oturmasını bekliyorum. "Ne olacak, Daze? Kalacak mısın, gidecek misin?"

Notu takip edersen, bu kesinlikle korkutucu ama aynı zamanda heyecan verici, Daisy. Kalmayı seçersen, pişmanlık duyarsın. Charles'ın bu yönünü asla göremezsin.

"Gidiyorum." Sandalyemden kalkıyorum.

Birkaç dakika sonra, alışveriş merkezinin doğu tarafında bulunan Madison Blue'nun ikinci katındaki asansörden çıkıyorum.

Midem düğüm düğüm, beni neyin beklediğini görmek için hem gergin hem de heyecanlıyım.

Sağ tarafa dönüp 215 numaralı odanın yönünü takip ediyorum ve lobide birini arıyormuş gibi ileri geri yürüyen bir adamla karşı karşıya geliyorum.

Gözlerinde tanıma ışığı parlar ve şaşkın bir duraklamadan sonra, ona nazik bir gülümseme atarım. İnsanların beni Charles'ın karısı olarak tanımasına hala alışmaya çalışıyorum. Ama adam da gülümseyerek cevap verdiğinde, onu bir yerden tanıdığımı hissediyorum.

Mazeret uydurmayı bırak, Daisy.

İçimdeki ses beni azarlıyor ve bunun yerine Charles'ın dünkü sözlerini hatırlatıyor.

"Karım yalvarmaya hazır mı?"

Eğer her gün bunu sormaya devam ederse, çok geçmeden "Evet, efendim. Bu kız diz çökmeye hazır" diyeceğim.

Hala deli gibi sırtarak odanın kapısını çalıyorum. Birkaç saniye cevap gelmeyince, eski moda altın kapı kolunu çeviriyorum ve kapı açılıyor. Ama içeri girdiğim anda, karşımdaki adamı görünce tüm neşem bir anda uçup gidiyor.

"Jax!" Kapı arkamdan kapanırken ilerlemek yerine geri çekiliyorum. "Burada ne işin var?"

"Merhaba Daisy," eski sevgilim sahte bir heyecanla seslendi. "Yoksa Bayan Hawthorne mı demeliyim?" Yüzünde sinir bozucu bir gülümseme belirdi ve midem refleks olarak düğümlendi. "Charles Hawthorne bu kasabayı bu kadar kolay kandırabileceğini mi sanıyor? İlk bulduğu kadınla evlendi."

Jax bir adım yaklaşır ve şaşkınlığım sonunda bozulur.

"O notu sen gönderdin!" diye haykırıyorum. "Nasıl?"

"Charles Hawthorne'un kişisel mektup kağıdının sahte bir versiyonunu hazırlamak ne kadar zor olabilir ki?" Jax tsk tsk diye ses çıkararak, geçmişte beni eleştirirken ne kadar sık bu sinir bozucu sesi çıkardığını hatırlatıyor.

"Sen her zaman çok dikkatsizdin, Daisy. Patronunun notları *sürekli* dairede ortalıkta duruyor. Charles ise, o aptal hakkında nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Mahremiyetine bu kadar takıntılı biri olmasına rağmen, asistanına her zaman el yazısı notlar ve talimatlar bırakırdı. E-posta diye bir şey duymamış mı?"

"Buna düşünceli olmak denir. Kağıt üzerinde okumayı daha kolay bulduğumu biliyor. Beş yıllık ilişkimizde beni tanımak için samimi bir çaba göstermiş olsaydın, sen de bunun farkında olurdun."

Küçük yaşta okuma güçlüğü teşhisi konduktan sonra, ailem ve bazı harika terapistler benimle çok çalıştı, o kadar ki günlük hayatımda bunun etkisini neredeyse hiç hissetmiyorum. Ama ekranda uzun notlar okumak ve yazmak hala zaman alıyor ve bunu fazla mesai yaparak telafi ediyorum. Charles benim sorunlarım yüzünden bir kez bile geç kalmadı, hatta zamanla benim kağıda olan sevgimi benimsedi.

Ancak Jax tarafından eleştirildikten sonra, sanki biri yıllarca süren çabalarımı boşa çıkarmış gibi hissediyorum.

Gözlerimi bu adamdan ayıramıyorum.

Gerçekten zamanımı ve gözyaşlarımı boşa harcadığım kişi o mu?

"Bu yüzden mi onun sahte karısı olmayı kabul ettin? Aptal olmasına rağmen işini kaybetmene izin verdiği için mi?"

"Ben aptal değilim, pislik. Okumakta zorluk çekiyordum. Seninle çıktığıma şaşıyorum!"

"Ben de seninle evlendiği ve o röportaj yüzünden kariyerimi mahvettiği için şok oldum." Jax'ın öfkeyle dolu kan çanağı gözleri beni bir adım daha geri çekilmeye zorluyor.

"Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum, Jax. Ama bu odada bir saniye daha kalmak istemiyorum." Ayrılmak için dönerim, ama Jax kolumu çeker ve beni duvara sıkıştırır.

"Oh, hayır. Bu kadar çabuk gidemezsin, Daisy. Ve gerçekten bilmiyorsan, sana öğretmeme izin ver. Kocan benim

halka arzımı mahvetti. Bir gecede tüm yatırımcılarım çekildi. Yıllardır uğruna çalıştığım her şey elimden alındı."

Aman Tanrım!

Jax için üzülüyorum. Bana yaptığı ucuz numaraya rağmen, gerçekten üzülüyorum. Bu dünyada gerçekten değer verdiği bir şey varsa, o da halka arz.

Ama bu duygu, saatine baktığı anda bir saniyeden fazla sürmüyor.

"On beş dakika sonra, bu odanın dışındaki lobi basın ve medya ile dolacak. Seni ve beni bir otel odasından birlikte çıkarken gördüklerinde neye inanacaklarını düşünüyorsun?"

O anda anlıyorum.

"Dışarıdaki adam... seninle röportajı yapan kişi mi?"

"Evet, o yaptı. Charles Hawthorne'un bu şehirde tanrı olmadığını öğrenmesinin zamanı geldi."

GERÇEK CHARLES HAWTHORNE

CHARLES

Telefonum çaldığında arabamın arka koltuğuna kayıyorum. Ekranda Dave'in adını görünce midemde bir titreme hissediyorum. Beni aramaması gerekirdi, tabii...

"Daisy iyi mi?"

"Bayan Hawthorne arkadaşlarıyla yemek alanında, ben bir kat aşağıdayım. Bana çok yaklaşmamamı söyledi, efendim."

"Bir sorun mu var?"

"İş gününün ortasında alışveriş merkezinde alışılmadık sayıda gazeteci var. Tesadüf olabilir, ama bir terslik var gibi görünüyor, efendim."

Ağzım kurudu, kelimeler boğazımda takıldı.

"Sezgilerine güveniyorum Dave. Daisy'yi bul. Steve ve ben yoldayız."

Telefonu kapatmıştım ki ekranımda bir mesaj bildirimi belirdi.

■

Ray: Cherrywood belediye başkanıyla toplantıdayım ve az önce biri ona televizyonu açmasını söyledi. Yerel haberlerde alışveriş merkezi gösteriliyor, ama ekranda Daisy'nin arkadaşlarını gördüm

. Her şey kontrol altında mı?

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi. Yüzümdeki tüm kan çekiliyor ve tanıdık bir korku beni bir anlığına sararken, Kings Security'nin başkanı Carter King'e bir mesaj atıyorum.

■

Ben: Cherrywood alışveriş merkezine en iyi adamlarından oluşan küçük bir grup göndermen gerekiyor.

Ne kadar sürede ayarlayabilirsin?

Cevabını birkaç saniyeden fazla beklemem gerekmedi.

Carter: On dakika içinde alışveriş merkezinin yer altı otoparkında en iyi beş adamımla buluşabilirsiniz. Daha fazla güç istiyorsanız, biraz zaman alabilir.

Ben: Beş kişi yeterli. Teşekkürler.

"Carter King ek güvenlik gönderdi." Arka aynadan Steve'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Önce onları bulalım."

Koruma görevlim küfredip tekrar sokağa bakıyor. Bunca yıldır, hiç destek güvenlik çağırmam gereken bir olay olmadı. Dave ve Steve her zaman yeterli oldu. Ama bu farklı. Bu Daisy.

Alışveriş merkezine vardığımızda boğazım kurumuş, Dave girişte bekliyor.

"Lütfen Daisy'yi bulduğunu söyle." Yumruklarım sıkışır.

"Maalesef bulamadım Bay Hawthorne, ama arkadaşları Madison Blue'ya davet ettiğinizi söylediler."

"Hayatta davet etmedim!"

"Biliyorum efendim. Arkadaşları bana oda numarasını verdiler."

"O zaman kim akılını kaçırmış da karıma dokunup hala huzur içinde yaşayabileceğini sanıyor, onu bulalım."

Asansörden çıkıp otelin ikinci katına girdiğimizde tüm kaslarım gerildi. Lobide yirmiden fazla gazeteci vardı. Ben güvenlik ekibimle birlikte içeri doğru ilerlerken, onların fısıltıları aniden kesildi ve birkaç kamera flaşı patladı. Dar alanda takım elbiselerin çıkardığı hışırtı sesi sadece beyaz gürültüydü, ama kulaklarımı sağır eden, hızla çarpan kalbimin vızıltısıydı.

Geleneksel bir kapı kolu olan bir kapının önünde duruyoruz. Güvenlik görevlisine başımı sallıyorum, o da hemen benimle medya arasında bir barikat oluşturuyor ve kimsenin odayı görmemesini sağlıyor. Kapı kolu hemen dönüyor ve kapı nihayet açıldığında kalbim güm güm atıyor.

Daisy, kapının yanındaki duvara eski sevgilisi tarafından sıkıştırılmış durumda. Öfke tüm vücudumu sarar, ama ifademi değiştirmeden

dikkatlice içeri giriyorum. Steve ve Dave beni takip ediyor ve sonunda kapı kapanıyor.

Daisy rahatlamış bir şekilde gözlerini kapatır ve yanağından tek bir gözyaşı damlasının aktığını görünce yumruğumu sıkarım. Ondan gözlerimi ayırıp pislik eski sevgilisine bakarım.

"Bay Mendes, sonunda tanıştık." Yavaş, ölçülü adımlarla odaya giriyorum. Sesim içimdeki gerginliği ele veriyor. "Ama konuşmadan önce, neden karımdan bir adım uzaklaşmıyorsun? Bu senin kendi güvenliğin için, çünkü şu anda beynim birine fiziksel olarak zarar verebileceğim ve bunu kaza gibi gösterebileceğim yollar düşünmekle meşgul."

"Burada ne işin var?" Jax yutkunur. Daisy'yi tutuşu gevşer, ama hala ona çok yakın durmaktadır.

Onu incitmeyi düşündüğüm konusunda yalan söylemedim ve onun gözümün önünden kaybolduğunda ancak o zaman rahat nefes alabileceğimi biliyorum. Sonsuza kadar.

O, yine sinir bozucu bir şekilde homurdanarak, benim gelmeyi beklemediğini belli etti. Bakışları benimle korumalarım arasında gidip geldi, sonunda Daisy'nin kolunu bıraktı.

Kocamın yüzünde utanç beliriyor ve Dave'in uzattığı eli tutuyor. Ona bunların hiçbirinin onun suçu olmadığını ve her şeyin sahte olduğunu söylemek istiyorum. Ama her şeyden önce, eski kocasına Charles Hawthorne'la uğraşmanın ne demek olduğunu göstermek istiyorum.

"Peki, planınız neydi, Bay Mendes? Karımı odanıza davet edip medya için bir gösteri mi düzenleyecektiniz? Hmm, ama girişimciler böyle davranmaz, değil mi?" Kanepeye uzanıyorum. "Oh, pardon, benim hatam. Unutmuş olmalıyım, siz artık girişimci değilsiniz. Bu arada, işsiz hayat nasıl gidiyor?"

"Seni pislik..." Jax bana bir adım yaklaşır, ama Steve onun önüne geçer, bana yaklaşmasını engeller ve hatta onu bir adım geri iter.

"Bir sonraki adımlarınızı çok dikkatli atmanızı öneririm, Bay Mendes." Ayağa kalkıp takım elbisenin kollarını düzelttikten sonra ona doğru yürüdüm. "O benim kız arkadaşımken ona sadakatsiz dediğin için kariyerini mahvettim. Karımın onurunu tehlikeye attığında ne yapacağımı sanıyorsun? Sadece kariyerini mahvetmekle kalmamalıydım. Bu şehri sonsuza kadar terk etmek için on iki saatin var, yoksa seni iftira, hakaret ve karalama suçlarından dava edeceğim."

Yüzü bembeyaz oldu. "Bunu yapamazsınız..."

"Gerçekten senin gibi pisliklerle hiç karşılaşmadığımı mı sanıyorsun? İnan bana, sen sandığından daha yaygın bir türsün." Bir adım daha atarak yüzüne ulaştım. "Ve Bay Mendes, bir dahaki sefere karıma dokunduğunda ya da onunla aynı havayı soluduğunda bunu hatırla."

Yumruğum çenesine isabet etti. Cildinde evlilik yüzüğümün izini görmek bana büyük bir tatmin verdi.

"Onu dışarı çıkarmadan önce temizleyin." Dave ve Steve'in isteğini onaylamasını beklemeden, doğrudan Daisy'nin yanına gittim.

Ağzı açık, dudakları sessiz bir çığlık atmış gibi aralık ve bu odaya girdiğimden beri yapmak istediğim şeyi, elini tuttuğumda, cildi buz gibi soğuk. "Gidelim, kelebek."

"Charles." Şoku sonunda geçiyor gibi görünüyor ve o alçak, titrek ses vücudumda bir siniri tetikliyor. Omuzlarının düşmesini izlemek fiziksel olarak acı verici.

"Sorun yok. Evde konuşuruz. Dışarıda basın var. Önce onlarla ilgilenip buradan gidelim."

Daisy'yi yanıma sıkıca sarıp, Kings Security'nin korumalarından birinin tuttuğu asansöre doğru büyük adımlarla ilerledim. Kapılar kapanmadan hemen önce, ayağımla kapıyı sıkıştırdım.

Bu yerde bir dakika daha kalmaktan nefret ediyorum, ama içten içe kaçmanın doğru çözüm olmadığını biliyorum. Şimdi bununla yüzleşmezsem, yakında hayatımın dengesini bozup Daisy'yi tehlikeye atacak başka bir Jax Mendes daha çıkacaktır. Gazetecilerin bakışlarına karşılık vermek için dönüyorum.

"Gerçek haber peşindeyseniz, lobide bize katılın."

Asansör kapıları kapanırken, herkesin merdivenlere doğru ilerlediğini görüyorum.

"Üzgünüm, Charles. Jax..." Daisy'nin sesi kısık.

"Şşş." Parmağımı dudaklarına bastırıp, başımı tavandaki kameraya doğru hafifçe eğiyorum. "Birlikte olduğumuz sürece, hiçbir şey ters gidemez." Başparmağımla yanağını okşarken, yüzünü ellerimle tutuyorum.

Ama ona yaklaşıp dudaklarımı dudaklarına değdirdiğimde, aklımda başka hiçbir şey kalmaz. Tek düşündüğüm karım ve onu güvende tutmaktır.

Kapı açıldığında parlak kamera flaşları patlar ve ben Daisy'den uzaklaşıp elini tutarak gazetecilerin önüne geçerim.

"Size dedikodu vaat edildiğini varsayıyorum. Kariyerinize ivme kazandıracak ve gazetelerinize veya TV kanallarınıza büyük bir destek sağlayacak ilginç haberler. Ama size bir şey söyleyeyim: Ben sirk maymunu değilim, karım da öyle. Eğer biri onu veya ailemden başka birini tehlikeye atmaya çalışırsa, her şeyi yakıp kül ederim. Haber istediniz. Gerçek Charles Hawthorne'u istediniz. İşte size gerçek ben."

Daisy'yi kendime doğru çekerim.

"Bu *Bayan Charles Hawthorne*. Karım, aşkım ve hayatımdaki en önemli kadın. Ona bir şey olursa, buna neden olan herkesi yok ederim. Bu kasabada tek bir medya kuruluşu veya gazete kalmayıncaya kadar bunu yapmaya devam ederim. Ve bu lanet bir sözdür."

KORKUNÇ SÜPER KAHRAMAN

DAISY

"BU BAYAN CHARLES HAWTHORNE. *Karım, aşkım ve hayatımdaki en önemli kadın.*"

Charles'ın sözleri, onun yatağının ortasına uzanmışken kafamda yankılanmaya devam ediyor. Beni alışveriş merkezinden eve bıraktığından bu yana saatler geçti, ama hala bugünün gerçek olduğunu ve bir rüya olmadığını kabul etmekte zorlanıyorum.

Charles gerçekten ortaya çıktı mı, yine gün ortasında işini bırakıp?
Kapının çalınması beni ürküttü ve neredeyse yataktan fırlayacaktım.
O mu?

Ancak kapı yavaşça açılır ve Bayan K başını içeri sokar. "Sana bir şeyler hazırlayayım mı, Daisy?"

"Teşekkürler, ama gerçekten aç değilim. Charles'tan haber var mı?" diye soruyorum.

"Steve'den az önce bir mesaj aldım, y o l d alar. Bay Hawthorne yakında evde olmalı."

O gittikten sonra yataktan kalkarım. Telefonum Willow, Elodie ve Violet'ten gelen mesajlarla doludur, hepsi benim cevabımı beklemektedir, ama ben cevap vermek için çok endişeliyim.

Bunun yerine televizyonu açmaya karar veriyorum. Oteldeki Charles ile ilgili haberler hâlâ yayınlanıyor.

Ekranda, onun yanında duran, elini sıkıca tutan kendimi görüyorum. Hala onun dokunuşunu hissedebiliyorum, sadece avucumda değil, tüm vücudumda dolaşan elektrik akımını da. Ekranda Charles boğazını temizliyor.

"Ona bir şey olursa, bu davayı destekleyen herkesi yok ederim. Bu kasabada tek bir medya kuruluşu veya

gazete kalmayana kadar bunu yapmaya devam edeceğim. Bu lanet olası bir söz." Onun sözleri karnımda kelebekler uçuruyor. Bu *Charles Hawthorne tam olarak kim?*

"Bayan Kowalski a  olmadığını söyledi, ama ben senin süper kahramanını tekrar oynadıktan sonra açlıktan  l yorum."

"Charles!" Bir anda arkamı döndüm, kalbim bir an durdu, sonra onu görünce deli gibi çarpmaya ba ladı. "Ne zaman geldin?"

"Sen televizyonda beni hayranlıkla izlerken." Gülümsemesi, sanki hiçbir şey olmamış gibi, bütün hafta boyunca bana gösterdiği gülümsemenin aynısıydı, ama ben tam tersini hissediyordum.

Nasıl olur da  z lmez ya da sinirlenmez?

Bütün  z r dileme konuşmasını ezberlemi tim, ama şimdi... buna gerek yok galiba.

"Seni hayranlıkla izlemiyordum. Ayrıca, pelerin sana hiç yakı maz." Mırıldandığım sözler, onun sırtışını daha da artırıyor gibi görünüyor.

"Umurumda değil. Sevgili karım söz konusu olduğunda, berbat görünmek olan bir süper kahramanı seve seve oynarım."

Kafamda alarm zilleri  almaya ba ladı. Neden onun varlığı, bütün gün beni sıkıca saran endişeyi yatı tırıyor?

Sakin ol, Daisy. Hemen sonuca varmayın.

Charles'ın varlığı değil, sadece sinirlenmemesi.

O eğildiğinde, bu cümleyi kafamda bir kez daha tekrarlamak üzereydim.  p c ğ n  bekledim. Ama  a ırtıcı bir şekilde, öpücük gelmedi. Bunun yerine, dudaklarımda yumuşak bir kağıt hissettim ve gözlerim açıldı.

"Bu ne?"

"Gelecekte kimse bizden yararlanmasın diye bir  nlem. Karımın kırtasiye hayranı olduğu herkesçe bilindiği için, bu özel olarak barkodlu olarak üretildi." Dudaklarımdan kağıdı kaldırdı ve telefonunun kamerasını açtı. Bir saniye sonra, ekranda yeşil bir onay işareti belirdi. "Bunu gördüğünde, mesajın benden geldiğinden emin olabilirsiniz. Aksi takdirde, benim için koşarak gelmene gerek yok."

"Ko madım." İtirazım o kadar zayıf ki, onunla aynı fikirde olabilirdim. Birkaç saniye sessizlikten sonra, sonunda soruyorum: "El yazısı mesajları kullanmayı bırakıp, bunun yerine resmi bir e-posta göndermek daha kolay olmaz mı?"

Charles'ın ofisinde dizüstü bilgisayarımı oturmuş, toplantı notlarını dikte ederken onun sözlerini takip etmeye çalışırken kendimi hayal edince avuçlarım terlemeye başlıyor. Ama panik motorum tam gaz çalışmaya başlamadan önce, Charles parmağını çenemin altına koyarak yüzümü kaldırıyor.

"Senin ya da ailemin diğer üyelerinin, sırf bir pislik herif bunu mahvetmeye çalışıyor diye sevdikleri şeyi yapmayı bırakmalarını istemiyorum."

Gözlerimiz birbirine kenetlenir ve ensemin arkasındaki tüm sinir uçları karıncalanır. Kocam, patronum, eskiden *pislik* dediğim kişi beni koruyor ve rahatım için endişeleniyor.

"Jax için çok üzgünüm, Charles," diye fısıldıyorum.

"O pisliğin adını bir daha söylemeni istemiyorum. Jax artık hayatımızda bir sorun olmayacak." Charles bir tutam saçımı kulağımın arkasına koydu, ama ben onun sözlerine çok kapılmıştım.

Hayatımız dedi.

"Gerçekten onun halka arzını mahvettin mi?" Ona bakarken kalbim göğsümde çarpıyor.

"Eğer öyleyse kızar mısın?" Charles, duygularını hiç belli etmeden soruyor.

"Bugün yaptıklarından sonra kesinlikle hayır."

"Onun lanet halka arzını mahvettim." Sonunda dudaklarında intikamcı bir gülümseme belirir. "Ve seni tehlikeye attığı için onu mahvedeceğim."

Sesi sahiplenici tonuyla midemde bir sıcaklık hissettim, bu sıcaklık cildimde bir yangın gibi yayıldı.

"Senin aracılığınla bana ulaşabileceğini sandı. Seni fiziksel olarak incitmek istememiş olsa bile, seni duygusal bir çileye soktu. Bunun bedelini ödemek zorunda."

"Çünkü artık bir Hawthorne olduğum için mi?" Charles'ın gözleri söylenmemiş duygularla parıldarken, ben minicik sesimle lise öğrencisi gibi konuşuyorum.

"Evet, ama aynı zamanda sen benim karımsın ve benim için çok değerli birisin..."

"Ne zamandan beri?" Sesim alçak ve samimi, hatta belki de... *umutlu*.

"Kim bilir?" Sözleri havada asılı kalıyor ve karnımdaki kelebekler çılgına dönüyor.

Ben bir şey söylemeden, kapı çalınır ve bu dikkat dağınıklığını memnuniyetle karşılarım.

"Bay Hawthorne, akşam yemeği masasını hazırlayayım mı? Eminim siz ve Bayan Hawthorne acıkmışsınızdır." Bayan K gülümser ve aniden, Charles'ın evinde onun şefkatli varlığını takdir ederim.

"Doğru tahmin ettin. Açlıktan ölüyorum. Sen aç mısın, sevgili karım?"

Ben başımı sallıyorum ve birkaç dakika sonra yemek masasına oturuyoruz. Gergin bir elektrik var, ama Charles'a baktığımda, bunun sadece benim hissettiğim hissettiğim. Çünkü kocam kocam kendini kendini günün süper kahramanı ilan eden ve birkaç hafta öncesine kadar dünya açlığını durdurmak için gülümsemeyen adam, dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle oturuyor.

Çoğunlukla sessizce yemek yiyoruz, ancak bakışlarımız kesiştiğinde, o anlarda ilk olarak ben bakışlarımızı kaçırıyorum ve bu garip hissi sona erdiriyorum, bu da bana bu günün henüz bitmediğini söylüyor.

"Tatlı ister misiniz?" diye soruyor Bayan K, tabaklarımızı alırken.

"Bugün kesinlikle tatlı bir şey yiyebilirim," diye cevaplıyor Charles, ama bakıcısıyla konuşmuyor.

Hayır, bakışları bana sabitlenmiş, o kadar derin bir sıcaklık hissediyorum ki kemiklerimde bile hissediyorum. Gülümsememin gücünü artırıyorum, bütün hafta boyunca bana o yakıcı bakışları attığında denediğim bir şey.

Ama bu gece, işe yaramıyor gibi görünüyor.

Sanki çok uzun süre ateşle oynamışız ve artık cehennemden kaçış yokmuş gibi.

"Elmalı turta ve dondurma hemen geliyor." Odadaki gerginliğin farkında olmayan Bayan K, tatlıları hazırlamakla meşgul, ki bu bizim aklımızdaki son şey.

"Bir daha düşündüm de, tatlıyı sonra yeriz. Şu anda Daisy ile acil bir konu konuşmam gerekiyor."

Tabii acil, karını delirtmenin yeni kelimesi değilse.

O sandalyesinden kalkıp bana elini uzattığında, bu küçük hareket hayatımın en önemli anı gibi geldi, evlilik sözleşmesini imzaladığımdan ya da Charles'ın beni ilk kez öptüğünden bile daha önemli.

Elini benimkinden farklı olarak sıcak hissediyorum ve Charles, ben ayağa kalkarken parmaklarımızı birbirine doluyor. Hiç acele etmeden, katlanmış ellerimizi ağzına götürüyor ve benim elimin arkasını öpüyor.

Sadece küçük bir dokunuş ama kalbim kulaklarımda çarpıyor. O beni aynı rahat adımlarla yatak odasına götürürken, ben adaşımın adını taşıyan bir şaşkınlık içindeyim. Ama kapı kapandığı anda, sanki bir anahtar çevrilmiş gibi.

Charles, ben uzaklaşmadan beni ahşap kapıya sıkıştırınca çığlık atıyorum.

"Karım bu gece yalvarmaya hazır mı?"

Başlangıçta bu soruya cevabımın başımı sallamak olacağını düşünmüştüm, ama şu anda, onun sırtışını izlerken, sanki yılların alışkanlığı gibi, dilimi tutamıyorum.

"Üzgünüm, ama kocam çok zengin, ona yalvarmam için."

Charles'ın gözleri büyüdü, sonra kahkahayı patlattı. Öne eğildi, çenesini başımın üzerine koydu ve beni kendine çekti.

"Lanet olsun sana, kelebek." Sırtı hala son kahkahaların etkisiyle titriyor. "Benden daha inatçı birini bulacağımı hiç düşünmemiştim, ama tanrım, sen inanılmazsın."

Ve o benim küstah cevabımı seviyor. Yüzünden okunuyor.

Sadece kendin olarak erkeğini suskun ve transa geçirdiğini bilmek büyülü bir duygu. Başka biri olmak için çaba sarf etmen ya da yarışmana gerek yok.

O sadece sıradan, aptal halinize bayılıyor.

Charles geri çekilir ve inleyerek başparmağıyla alt dudağımı aşağı doğru çeker. "Artık daha fazla dayanamayacağım, bir geceliğine, *sadece bir geceliğine*, yalvarmaya hazırım."

Vay canına! Charles Hawthorne bunu söylemekle kalmaz, dizlerinin üzerine çöker. Uzun boylu vücudu, özellikle benimkine kıyasla, gözlerini göğüslerimle aynı hizaya getirir.

"Ee, sevgili karım, ne olacak?" diye soruyor, ama elleri çoktan bacaklarımdan yukarı doğru kayıyor.

Bunun, son dört yıldır neredeyse her anını birlikte geçirdiğim aynı adam olduğuna inanmakta zorlanıyorum, ama o hiç cinsel olarak nitelendirilebilecek bir yorumda bulunmamıştı.

"Madem bu kadar kibarca sordun." Sesim titriyor, çünkü parmakları eteğimin kenarından kayarak uyluklarımın arkasını okşuyor.

"Cidden o cümleyi '*tabii* ki evet' diye bitirmeni istiyorum, Daisy."

Boynumun dibinde bir ürperti başlıyor, omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor ve tüm vücudum titriyor.

Dişlerimi, az önce onun dokunuşunu hissettiğim alt dudağıma geçiriyorum ve sonunda başımı sallıyorum.

"Tanrıya şükür." Charles beni kendine doğru çeker ve yüzünü boynuma dayar, sıcak nefesini tenimde hissederim. "Bu günlerin ne kadar işkence dolu olduğunu biliyor musun?"

"Mutsuz olan tek kişi ben olmadığım için mutluyum."

Charles gülerek geriye yaslanır ve topuklarının üzerine oturur.

"Bunu o kadar çok hayal ettim ki, şimdi nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Beni hayal etmiş!

Sadece beni değil, bizi böyle hayal etmiş.

Bu aşırı dozda mutlu sürprizden öleceğimden korkuyorum ve Tanrım, bu çok yazık olur.

"Daha az konuşup, *diğer şeyleri* daha çok *yaparsak*, her şeyden mutlu olurum."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz Charles'ın gezgin parmakları iç çamaşırımın içine daldı ve ben irkildim, bu da onun gülümsemesini daha da genişletti.

"Seni orgazma ulaştırırken bu sözleri kontrol edebilecek misin, yoksa ağzını meşgul etmem mi gerekiyor?"

Aklımda, ağzımın Charles'ın penisiyle meşgul olduğu ve bakışlarımın onun kucağına düştüğü görüntüler canlanıyor.

O bir kez daha kıkırdıyor. "Karım tatmak için sabırsızlanıyor mu?"

Charles'ın müstehcen konuşacağını hiç hayal etmemiştim, ama tanrım, bu adam bunun için ödül kazanabilir, özellikle de o gülümsemeyle mükemmel bir zamanlamayla yaptığında.

Gözlerim onun gözleriyle buluşuyor ve yalan söyleyip başımı sallamak üzereyim ki, o benim eteğimin fermuarını açıyor ve eteği ayaklarımın üzerine yere düşüyor.

Nefesim kesildi ve daha fazla tepki veremeden, Charles külotumun köşesini kenara çekip, ağzını sıcaklığıyla cinsel organımın üzerine koydu.

Beynim, öne eğilip onun desteğini almalı mıyım, bu da onun sıcak dudaklarından uzaklaşmak anlamına gelir, yoksa kapıya yaslanıp kendimi ona daha fazla itmeli miyim diye karar vermekte zorlanıyor.

İkisi arasında bir şey yapmaya karar verdim. Sırtım kavislenirken, ellerimle onun kısa saçlarını destek olarak kavradım.

Charles'ın dili cinsel organımın içine girerken başım kapının sert ahşabına düşer. Elleri kıcımda, kalçalarımı sıkıyor ve inlemem, söyleyebileceğim herhangi bir mantıklı kelimeyi bastırıyor.

Charles'ın dişleri klitorisimi okşadığında, kapalı göz kapaklarımın arkasında kıvılcımlar çakıyor.

Hiç bu şekilde dokunulmamıştım. Hiç bu şekilde sevilmemiştim. Ve biliyorum ki o daha yeni başlıyor.

Her zamanki gibi, söylemediğim sözleri duyuyor ve bunu kanıtlamak istercesine, Charles sadece ipek külotumu yırtmak için geri çekiliyor ve külotum eteğimin üzerine, ayaklarımın dibine düşüyor.

Ağzı klitorisimi acımasızca emiyor ve elleri kalçalarımın yukarı doğru geziniyor, ipek bluzumun altına giriyor ve sonunda aynı renkteki ipek sütyenimle kaplı göğüslerime ulaşıyor.

Yavaşça başlıyor, kumaşın üzerinden göğüslerimi yoğuruyor ve sonra sütyenimi aşağı itiyor. Bu sadece göğüslerimin dışarı çıkmasına neden oluyor ve Charles meme uçlarımı çimdikliyor.

Beynimin bir kısmı, onun her hareketini tekrarlamak ve hatırlamak istiyor çünkü *karşımdaki* adam *Charles* Hawthorne. Birkaç ay öncesine kadar, onunla seks yapmayı hayal bile edemezdik. Ama şimdi burada, beni yatak odasının kapısına dayamış, sanki şimdiye kadar tattığı en lezzetli tatlıymışım gibi beni yiyor.

Charles Hawthorne kontrolünü kaybetmeye alışkın değil ve ben bu gece bana verdiği her şeyi kucak açarak kabul edeceğim.

Gözlerimi kapatıyorum. Ona ve dokunuşlarına odaklanıyorum, ta ki baskı kontrol edilemez hale gelene ve ben milyarlarca parçaya ayrılana kadar.

"Charles." Dudaklarımdan çıkan adı bir dua gibi.

"Seni yakaladım, kelebek. Tadı çok güzel." Charles sadece bir saniye için benden uzaklaşıyor, sonra geri dönüp her damlayı emiyor.

Fiziksel ve duygusal olarak bitkin bir halde, destek almak için öne eğiliyorum, ama o beni kendine doğru çekiyor. Onun yerden kalktığını hissediyorum ve ben ne olduğunu anlayamadan, beni yatağa yatırıyor, sırtım başlığa yaslanıyor.

"Bu..." diye başlıyorum, bu mükemmel ana uygun kelimeyi bulamadan.

"Bu sadece başlangıç, sevgili karım."

Gözlerimi açıp dudaklarımı onun yanağına nazikçe öpüyorum. "Sabırsızlanıyorum."

Bu, onun ihtiyaç duyduğu tek yeşil ışık ve Charles'ın elleri işe koyulur. Bluzu başımdan çeker ve onun yapabileceğini asla hayal edemeyeceğim ustaca bir hareketle sütyenimi çıkarır.

"Çok hızlıydın. Ne kadar pratik yaptın?"

O sırtıyor. "Bazen mesele pratik değil, motivasyondur.

Ve şu anda, seni becermek için motivasyonum tavan yapmış durumda."

Charles'ın yatağında çıplak otururken, kendimi bilinçli davranmamaya çalışırken, o arkasına yaslanıyor. Ve ona geri gelmesi için bağırmadan önce, ayakkabılarını çıkarıyor.

Düzen takıntılı kocam ve patronum, çoraplarını çıkarmadan önce ayakkabılarını farklı yönlerle tekmeliyor. O, gömleğinin düğmelerini açıp çıkarmadan önce manşetlerini açıp manşet düğmelerini pantolonunun cebine koyarken, ben hala şaşkınım. Her şeyi içime çekiyorum — sporla ilgilendiğini kanıtlayacak kadar geniş ama spor salonunda acımasız saatler geçiriyormuş gibi geniş olmayan göğsünü.

Bakışlarım daha aşağıya, incelen beline ve göbek deliğinin üstünden başlayıp pantolonunun içinde kaybolan mutlu izine kayıyor. Ama çok uzun sürmüyor, çünkü Charles kemerini çıkarıyor ve sonra pantolonunu çıkarıyor. Şimdiye kadar sadece ambalajında gördüğüm o gri boxer şort, bana doğru yavaşça yürürken muhteşem görünüyor.

Dizi yatağın kenarına dayanıyor ve ağırlığıyla yatağın kenarı çöküyor.

"Ne kadar seksi görüldüğünün farkında bile değilsin,

Daisy." "Sen de öyle."

Charles gülerek boxerını aşağı indirir ve ben bu manzarayı tadını çıkarmak için bir an beklerim.

"Ailenin mücevherlerini miras almışsın."

"Senin gevezelik etmeni ne kadar takdir ettiğimi söylemiş miydin?" O prezervatif takarken ben onu izlerken, o kaşlarını kaldırır.

Gülerek başımı sallarım, ama Charles ayaklarımdan çekince gülüşüm kesilir ve yatağa yıldız balığı gibi uzanırım.

Gözleri, cinsel organıma bakarken parlıyor.

"Islak ve parlak, sevgili karım. Hepsi benim için mi?"

"Bu sorunun cevabını gerçekten bilmek istiyor musun?" İçim titrerken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet, özellikle de nefes nefese, şehvetli bir evet olacağını bildiğim için." Charles'ın sırtışı tam zamanında gelir, çünkü penisini benim açıklığıma dayayıp ıslak dudaklarımın üzerinde gezdirdiği anda, iniltiyi bastıramam — nefes nefese, şehvetli bir inilti, tam da onun beklediği gibi.

"Sen bir hayalsin, Daisy. Hayallerimden daha iyisin."

Charles'ın konuşmaya devam edip benimle hayal ettiklerini ayrıntılı olarak anlatmasını mı, yoksa benim hayal ettiğim gibi beni sikmesini mi istediğimi bilmiyorum.

Ve Tanrıya şükür ki benden herhangi bir tepki beklemiyor, çünkü bir saniye sonra, santim santim içime giriyor.

Aylardır hiçbir şey görmemiş olan cinsel organım, onun için tamamen hazır. Ama o tamamen içeri girdiğinde, içimdeki her şeyin alışması için birkaç saniye gerekiyor.

"Acıyorsa söyle," Charles üstümde dişlerini sıkarak söylüyor.

"Sadece durursan acır," diye karşılık veriyorum.

Biraz acıtıyor, ama aynı zamanda iyi hissettiriyor, gerçekten iyi. "Siktir, çok büyüksün," diye inliyorum.

Yoksa bu bir inilti mi?

"Umarım bu bir şikayet değildir."

"Tabii ki hayır. Ama şimdi hareket edebilir misin, Charles?"

Charles bunu yapmadan önce, onun ön kolunu tutan sol elimi tutup kalbinin üzerine koyar. Alyansım ve papatya yüzüğüm, tenlerimizin kontrastıyla gururla duruyor.

Kalbim, bu çılgınlığın ortasında bu basit hareketle durur. Sanki bu, yaptığımız şeyin sadece seksten daha fazlası olduğunu söyleme şekli gibi geliyor bana ve Charles içimde derinlere gömüldüğünde bu anlamı bulmak için hem heyecanlı hem de gerginim.

Yüzü ciddi, sanki aynı duygu onu da sarmış gibi bana bakmaya devam ediyor ve dudakları bir tarafta kıvrılıyor.

Sonra Charles uzun, ölçülü darbelerle beni sikiyor. Her itişin bir amacı var gibi görünüyor ve eğer bu, adımı unutturmaksa, çok iyi iş çıkarıyor.

Elim göğsünü tırmalıyor ve tırnaklarımın kusursuz cildinde izler bıraktığını biliyorum. Ama özür dileyemeden ya da özür gibi gelebilecek bir cümle kurmadan önce, Charles'ın itişleri hızlanıyor ve her şeyi unutmamı sağlıyor.

Başparmağı klitorisimle oynamaya başlar ve bir saniye sonra kendimi tamamen kaybederim.

Son bir itişle parçalanmadan önce yüzünü boynuma gömüyor.

Hiç incelik göstermeden yanıma düşerken, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz.

Gözlerim kapalı, ama Charles'ın hareket ettiğini duyuyorum, muhtemelen prezervatifi hallediyor.

"Bunlar olağanüstü hareketlerdi," diye patladım, o beni göğsüne doğru çektiğinde.

"Çok teşekkür ederim. Beğendiğine sevindim." Sesi nefes nefeseydi ve sesinin ardındaki gülümsemeyi kaçırmadım. "Şimdi uyu ve hareketlerim hala zihninde tazeyken rüyanda gör."

"İstediğin kadar şaka yapabilirsin. Ama inan bana, bu geceyle ilgili hiçbir şeyi unutmayacağım, muhtemelen hiç."

ÖZEL BİR TATİL

CHARLES

"GÜNAYDIN," Daisy uykulu sesiyle boğuk bir sesle diyor. "Kesinlikle güzel bir sabah."

Gözleri yüzümden arkamdaki duvardaki saate kayıyor ve neredeyse yataktan fırlayacak gibi oluyor. Ama ben onu belinden kollarımla tutuyorum.

"Charles! Neden ofisinde değilsin? Saat dokuz buçuk oldu bile."

"Merak etme. Hawthorne Holdings'de Noel için üç günlük tatil var."

"Tekrar eder misin? Çünkü *tatil* dediğini duydum." "Aynen öyle dedim, sevgili karım." Her zamanki gibi, ona karım dediğimde, derin bir nefes alır.

"Ama özel tatil falan yok. Aslında, çalışma koşullarının insanlık dışı olması nedeniyle çalışma bakanlığı kapını çalmadığına şaşırıyorum."

"İnsanlık dışı çalışma koşulları mı?" Başımı geriye atıp gülmeye başladım. "Ulusal tatillerde çalışan her çalışan, hak ettiklerinden daha fazla maaş alıyor. Bu bir tercih. Kimseyi zorlamıyoruz."

"Hiç seçim şansım olmadı." Gözleriyle beni sabitler.

"Çünkü sen özelsin." Öne eğilip bir tutam saçını kulağının arkasına koyuyorum. "Bu yatakta bu kadar güzel kokan başka biri var mı?"

Nefesini tuttu ve gözlerinin büyümesi hoşuma gitti. Yüzü bir tuval gibiydi, duyguları anlamayan benim gibi aptal bir herif için bile okunması çok kolaydı.

"Peki tatil ne için? Çarşamba gününü Pazar yerine tatil günü ilan mı ettin?"

Kimse beni onun kadar güldürmez. Artık ona gülüşlerimi ve sırtışıları saklamama gerek kalmadığı için, içimde her kabardığında dopamin patlamasını kucaklıyorum.

"Beni bu kadar takdir etmen beni onurlandırır da, ne yazık ki benim öyle bir gücüm yok. Bu tatil, karımın Hawthorne olarak geçireceği ilk Noel olduğu için. E-postanı kontrol etmedin mi?"

Bir saniye bana baktıktan sonra arkasını dönüp komodinden telefonunu aldı. Boynuna sıkıca sarılmış battaniye düştü ve ince sırtını net bir şekilde görebildim.

Sevgili herkes,

Bu, karımın Hawthorne ailesinin bir üyesi olarak geçireceği ilk Noel ve bu yıldan itibaren, önümüzdeki üç günü zorunlu ücretli tatil ilan ediyorum.

Siz ve sevdiklerinize mutlu bayramlar dilerim.

- Charles A. Hawthorne

Hawthorne Holdings CEO'su

ve Elixir Inc. Yönetim Kurulu

Üyesi

Daisy e-postayı yüksek sesle okur.

"Gerçekten üç günlük şirket tatili ilan ettin mi?" Bana yıldızlı, ceylan gözlü bir ifadeyle bakar. "Sen kimsin ve patronum nerede?"

Eğer bana böyle bakmaya devam ederse, o pisliğin asla ortaya çıkmayabileceğini ona söylemeyeceğim.

"İnsanlar tatilde ne yapar biliyor musun?" Daisy, şokun etkisinden hala kurtulamamış bir şekilde yavaşça sorar.

"Bunu dert etme. İkimiz için de dolu dolu bir gün planladım."

"Harika planını dinlemek için sabırsızlanıyorum." Sonunda her zamanki haline dönmüş gibi görünüyor ve gözlerini deviriyor. "Eminim müzelere, galerilere ve çok şık restoranlara gitmeyi içeriyor."

"Denemeden nefret etme, sevgili karım." Gülümsüyorum. "Bilgin olsun, ilk durağımız babanın evi."

Yataktan kalkıyorum ve o bana bakmaya devam edince kalbim memnuniyetle doluyor. Üzerimde sadece gece geç saatlerde giydiğim eşofman altı var. Bunu fırsat bilip komodinin yanına gidip Bayan Kowalski'ye mesaj atarak iki fincan kahve istiyorum.

"Gerçekten babamın evine mi gidiyoruz?"

Başımı sallıyorum. "Onunla kahvaltı yapacağız. Dünkü haberlerden sonra, senin iyi olduğunu şahsen görmek istiyor."

"Bunları nereden biliyorsun?" "Çünkü baban söyledi."

"Yani, milyarlarca dolar söz konusu olsa bile insanlarla konuşmaktan kaçınan Charles Hawthorne, babamla boş boş konuşmuş mu diyorsun?" Kaşları havaya kalkar, neredeyse saç çizgisine kadar yükselir.

"Ne diyebilirim ki? O, toplantı odalarındaki çoğu insandan daha ilginç ve eğlenceli biri."

Bu sözler ağızından çıkar çıkmaz kapı çalındı. Daisy çarşafı boynuna kadar çekti, ama ben gözlerimi ondan ayıramadım. Yatağımın ortasında, bembeyaz çarşafıma sarılmış, muhteşem görünüyordu. Saçları uykudan dağınıktı. Yüzünde, son günlerde sık sık gördüğüm pembe allık dışında hiçbir makyaj yoktu. Onu bu şekilde tüm gün, hayatımın her günü izleyebilirim ve asla sıkılmam.

Tamamen mahvolmuş, tamamen sevilmiş ve tamamen benim gibi görünüyor.

Kapı ikinci kez çalınır ve Daisy irkilir. Rahatlarım. Bu günlerde çevresine odaklanamayan sadece ben değilim.

Kapıyı açmak üzereyim ki o çılgılık atıyor. "Dur!"

Omzumun üzerinden bakıp kaşımı kaldırıyorum.

"Kapıda Bayan K mı var?"

Yavaşça başımı salladım ve Daisy de karşılık olarak ellerini havaya kaldırdı. "Gömleğin nerede, Hawthorne?"

Yüzümdeki sürekli gülümseme tam bir kahkahaya dönüşür, ama yine de gömleğimi giyerim.

Eşim beni tamamen kendine isterse, şikayet etmeyeceğim.

Asla.

Kapıyı açtığımda, Bayan Kowalski sabırla bekliyor, elimde daha önce evimde hiç görmediğim iki kahve fincanı olan tahta bir tepsi tutuyor.

Birinin üzerinde "Bay" yazıyor ve iki harfin altında akıcı bir yazı ile siyah bıyık ve sakal çizilmiş. İkincisinde ise "Bayan" yazıyor ve yanında pembe bir saç tokası var.

Çok kitsch ve sevimliydim.

Beni fincanlara bakarken gören hizmetçim, "Bay Raymond Teager'ın şoförü bu sabah getirdi. Kuzeninizden bir hediye olduğunu söyledi" diye açıklıyor.

"Tabii ki öyledir." diye gülüyorum.

Dünkü haberlerden sonra kuzenlerim beni kızdırmak için can atıyor olmalı ve bu kahve fincanı hediyelerinin arkasında sadece Ray değil, dördü de olsa şaşırmam.

Ama şaka onların aleyhine. Bu fincanları sevmeyeceğimi düşünmüş olabilirler, ama ben onları çok sevdim.

Tepsiyi yatağın üzerine koyuyorum ve Daisy dik oturuyor. "Dün gece hakkında," diye başlıyor. "Yani, seks yaptık..."

"Tanrıya şükür, çünkü hepsi benim hayalim olsaydı nefret ederdim."

Ağzı açık kalır, mükemmel bir *O şekli* oluşturur, sonra gözlerini kaçıır ve sinirli bir ses çıkarır.

"Neden bu konuşmayı seninle daha kolay yapabileceğimi düşündüm ki?" diye mırıldanır.

Yıllar boyunca onun sinirlenmesinden keyif alsam da, gülümsemesini çok daha fazla seviyorum.

"Tartışacak ne var ki?"

"Bu." Ellerini aramızda hareket ettirip havaya kaldırır. "Bu planın bir parçası değildi, Charles. Değil mi?"

Bugün uyandığımdan beri ilk kez, içimi boş bir his kaplar. *Plan* kelimesi, her zaman beni saran ama o hayatıma girdiğinden beri yoğunluğu azalmış olan aynı hissi uyandırır.

"Sen benim karımsın, değil mi?"

O büyük, şefkatli kahverengi gözlerini bana çevirip yavaşça başını salladı. "Evet, ama..."

"Ama yok. Son baktığımda, karınla yatmanın suç olduğunu söyleyen bir kural yoktu."

"Bizim için durum farklı, bunu sen de biliyorsun Charles." Sesi alçaktı. "Sözleşme..."

Bu kelimeden resmen nefret etmeye başladım.

"Sözleşmede birlikte yatmamızla ilgili bir şey yok, değil mi? Birimiz bu ilişkiyi bitirmek istemedikçe, biz diğer evli çiftler gibiyiz. Bugün bitirmek istiyor musun?"

Bu sözleri söylerken bile rahatsızlık duyuyorum, ama neyse ki Daisy kalbimi daha fazla acı çekmeye devam ettirmiyor ve hemen başını sallıyor.

"Hayır. Ama geçen hafta olanlardan sonra, biraz daha düşünmek istemez misin..."

"Bir saniye bile istemiyorum. İstediğim şey, dün yaptığımızı tekrarlamak. Aslında istediğim şey, sonunda karımı yalvartmak. Bu sefer, muhtemelen dizlerinin üzerine çökerek."

Hızlıca gözlerini kırptırıyor, bakışları bana, yüzüme, dudaklarıma sabitlenmiş durumda ve ben bunu çok seviyorum.

Onun da bana benim ona duyduğum kadar ilgi duyması hoşuma gidiyor.

"Yani bu tek seferlik bir şey değildi?" diye dikkatlice soruyor, dudağını ısırarak beni çıldırtıyor.

"Tek seferlik bir şey olmasını mı istiyorsun, Daisy?" Bu soru karşısında kalbim güm güm atıyor.

Lütfen, kelebek, evet deme.

O bir kez daha başını salladığında dualarım kabul oldu.

Onu suskun bırakıp, bir kez olsun dengesini bozabilmeyi seviyorum.

"Sen de benim düşüncelerimi söylüyorsun. Peki, yalvarmaya hazır mısın?"

"Dün gece çok iyi yaptığın için neden sen yapmıyorsun? Ben beklerim." Sonunda bana yıllardır benim uğurum olarak gördüğüm o gülümsemeyi gösterdi.

"Yalvarmayacağım için, bu hayatının en uzun bekleyişi olacak, kelebek."

"Gerçekten mi? D n geceyi hatırlatayım mı?" diye alaycı bir şekilde omuzlarını dikleştirerek sorar.

"Sana bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemiştim." Ona doğru yaklaşıyorum. Onun benim zayıf anımı gündeme getirmeyeceğini ummak benim aptallığımdı.

"Ama dizlerinin üzerinde çok yakışıklıydın, sevgili kocam." Bu unvan dudaklarından alaycı bir şekilde d k l yor ve sanki ağzı benim aletimle doğrudan bağlantılıymış gibi hissediyorum.

Kahve tepsisini yere koyarım ve bir saniye sonra üzerine atlarım. Deli gibi çığlık atar ama ben onu bırakmam.

Dudaklarını, yanaklarını, boynunu öpüyorum. O çırpınıp gülerek direnirken,  pebileceğim her yerini öpüyorum.

Sonunda onu benden saklayan örtüyü çekip alıyorum.

"Beni ne kadar zamandır deli ettiğinin farkında bile değilsin," diye fısıldıyorum, boynunun yumuşak derisini öperken.

 ığlıkları kesilir ve bana alışılmadık bir duygu ile bakar. Ama ağzımdan yanlışlıkla çıkan sözleri daha fazla düşünmeden, dudaklarını dudaklarımla yakalarım.

Hayatım onun dokunuşuna bağlıymış gibi onu öperim ve gerçekten de öyle hissetmeye başlarım.

"Dizlerimin  zerine   kmemi mi istiyorsun, Daisy? Dizlerimin  zerine   keceğim." Ayaklarımı yere indirip, dizlerim yere değmeden önce onun ayaklarını da benimle birlikte s r klerim. "Ama sana söz veriyorum, bugün yalvaran ben olmayacağım."

Bacakları yatağın kenarından sarkıyor ve ben  ne eğilip başımı göğsüne doğru eğdiğimde nefesini tutuyor. Göğüs ucunu ağzıma aldığımda boğazımdan bir inilti çıkıyor. O iniliyor ve  arşaflarda kıvrandığını hissettiğim anda duruyorum.

"Hazır olduğunda 'Lütfen beni sik, kocam' demekten çekinme."

şaşkın bakışları benimkilerle buluşur ve bir saniye sonra benim oyunumu anlar.

Evet, onu çılgınlığın eşiğine getireceğim. Hayır, o bana yalvarana kadar devam etmeyeceğim.

Ben kindar mıyım? Belki  yleyim.

Ama aynı zamanda korumam gereken bir itibarım var.

Sonuçta lakabım "*pislik*". Bunun için iyi bir nedeni olmalı.

Daisy uzaklaşmadan önce, dudaklarımı vücudunda gezdiriyorum. Bir göğüsten diğerine geçerek, o kiraz gibi meme uçlarını yalıyor, *kızlarının* arasındaki vadiyi emiyorum, o takma adın hatırası kafamda çok net. Her şeyi tetikleyen bir gün.

Daha aşağı iniyorum, dişlerimi karnında gezdiriyorum, dilimi göbeğinde döndürüyorum. Nefesini içeri çekiyor ve vücudu bir anda titriyor, sallanıyor ve titriyor.

"Yalvarmaya hazır mısın, karıcığım?"

Dişlerini sıkarken, havayı çığlıkları doldurur. "Siktir git, Hawthorne."

Kıkırdayarak belinin etrafındaki eti ısıriyorum.

Onun kıvrımlarını seviyorum. Onun güzelliğini vurguluyorlar.

Ben bir tekrar yine, dinlenerek vücudumu ağırlığımı üzerine topuklarım topuklarımın üzerine ağırlığımı vererek, yumuşak, ipeksi uyluklarını elimle okşayarak manzarayı hayranlıkla seyrediyorum.

Daisy dirseklerinin üzerine kalkıyor ve ben onun güzel çıplak vücuduna bakarken beni izliyor. Yıllardır düşünmediğim bir vücut.

Ama şimdi, sadece düşünmekle kalmıyorum. Onun bana dokunmam, öpmem ve sikmem için yalvarmasını sağlamalıyım.

Değişimden bahsetmişken.

Evet, birdenbire o c-kelimesinin, diğerlerinin yanı sıra, büyük bir hayranı oldum.

Başparmağımı onun cinsel organının üzerinde gezdirerek nemi topladıktan sonra, tüm bu nemi klitorisine sürttüm. Bir başka favori c-kelimesi.

Keskin bir nefes alır, ama gözleri yüzümde kalır ve ben sırtırım. "Ben

bilinçli bilmek biliyorum ben seni seni çok

lanet ıslak Bayan

Hawthorne."

Başımı eğip o ıslaklığı tattığımda, bir nefes daha alır.

Dilim yavaşça başlar, gerçekten işe koyulmadan önce bir süre sadece incelerim. O yüzüme karşı sallanmaya başlar ve geri çekilmem, onu yalvartmam gerektiğini bilirim, ama bu çok zordur.

Geri çekilmek yerine, bacaklarını ayırıp hırlayarak daha derine dalıyorum.

"Siktir, Charles. Beni öldüreceksin."

Bir titreme görüyorum ve refleks olarak geri çekiliyorum.

Daisy'nin dudaklarından bir ılık kaçar ve bu benim sonum olur. Onu hiçbir şeyden mahrum bırakmayacağım, orgazmdan da kesinlikle.

Bu sefer onun cinsel organını yalamaya bağladığımda, parmakları saçlarımı tarıyor, sıkıca çekiyor, belki beni bırakmamak için, belki de destek almak için. Ama neye ihtiyacı varsa, ona vereceğim.

Onu yalvartmak anlamsız çünkü onun bir şey için beklemesine dayanamıyorum, özellikle de sadece benden almasını istediğim bir şey için.

Eğofman altımı çıkarıp, dğünümden önceki gün dizüstü bilgisayar antamda bulduğum notla birlikte bulduğum prezervatif paketini alıyorum.

Hayat sürprizlerle dolu olabilir ve hazırlıklı olmakta fayda var. Pantolonun ağağıdayken korunma konusunda endiğelenmeni istemem, Charlie. :)

Ağırı hazırlıklı kardeğin, Ray.

O pislik.

"Charles, lütfen. Sen kazandın. Ben... ben hazırım..."

Elimi Daisy'nin ağzına kapatarak sözlerini kesiyorum. ağkın bakışları benimkilerle buluşuyor, ama yaptığım şey için bir açıklamam olmadığı için hiçbir şey söylemiyorum ve bunun yerine penisimin başını onun kıvrımlarının arasında gezdiriyorum.

"Görünüşe göre seni yalvartmaktan hoşlanmıyorum." Yavaşça içeri giriyorum. Dişlerimi sıkarken, onun benim boyutumaya alışmasına izin veriyorum. "Benimle doluyken ne kadar güzel göründüğünü bilmiyorsun."

Gözleri bir anda açılır ve kaslarım gerilir. O kahverengi gözler beni etkiler, çok şey anlatır.

Gözleri yüzümden, en temel şekilde birleştiğimiz yere kayıyor.

Yüzünde o kadar yumuşak ve esnek bir duygu belirir ki, sadece bakarak onu mahvedeceğimi hissederim. Bana hiç böyle bakmamıştı.

Ve o anda göğsüme şarapnel gibi çarptı.

Bugünden itibaren, seks benim için Daisy ve şu anda onun görünüşü anlamına geliyor. Başka bir şey yok. Daha fazlası yok.

Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum, belki de şaşkınlığımı, ama gözleri kapanıyor.

"Sapıkça konuşma becerini geliştirmelisin Charles. Bu benim için işe yaramıyor."

Yüksek sesle gülüyorum ve gözlerini açtığı anda aptal gibi sırtıyor.

"Şu anda beni kandıramazsın, Daisy." Çekip çıkıyorum ve daha fazla güçle içine giriyorum, ondan bir inilti koparıyorum. "Sen." Bir başka derin giriş. "Islanıyorsun." Bir tane daha. "Damlıyorsun." Bu seferki onun yüksek iniltiyle birlikte geliyor. "Her tarafıma."

"Ch-Charles."

"Biliyorum, kelebek. Seni yalvartamazsam, zevkten ağlatacağım, bu lanet bir söz." Çekip onu ters çeviriyorum, sözlerimi kanıtlamaya hazırım.

Kıçını tutup kaldırdım ve sonra sikimi onun içine kaydurdum.

"Siktir, bu şekilde bu kadar derine gireceğini bilmiyordum." O inliyor ve bu söz üzerine göğsüm çatlıyor.

Onun ilk erkeği olmadığını biliyorum, bu gerçeği sevmiyorum ama değiştiremem, bu yüzden üzerinde durmuyorum. Ama ona ilk deneyimini yaşattığımı bildiğim için gülümsemeden duramıyorum.

"Biliyorum, kelebek, kocanın penisi içinde girip çıkarken çok güzel görünüyorsun." Sözlerimi hareketlerimle eşzamanlı olarak söylüyorum.

Elleri bir an için çarşafın üzerinde gevşiyor ve omzunun üzerinden bakmak için dönüyor.

Yüzünde şok, şaşkınlık ve zevk karışımı bir ifade var. Bunu biliyorum çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum.

Daisy ile seksin harika olacağını biliyordum, ama bu gerçekten bu dünyanın dışında bir şey.

Orada, beni tüketmeye hazır bir şekilde boşalmamı hissediyorum, ama bu anın bitmesini istemiyorum.

Parmak uçları onun kıçına gömülüyor ve vuruşlarım cezalandırıcı hale geliyor. Onun içinde hareketlerimde nazik olan hiçbir şey yok, ama Daisy sadece daha yüksek sesle inlemekle kalmıyor, aynı zamanda cesaret vermek için geri itiyor.

Derinin arpma sesi odamda yankılanıyor, bu duvarlar için yabancı bir zevk, ve sonunda Daisy bana istediğimi veriyor.

Adımı defalarca haykırıyor ve bu, benim kendimi bırakıp onun içinde patlamam için yeterli.

Dengemi kaybettim ama dirseklerimle ağırlığımı tutuyorum. Ona omzuna bir öpücük kondururken, düzensiz nefeslerimiz odayı dolduruyor.

"Bunu yapabileceğini bilmediğim için minnettarım, Charles. Yoksa çoktan sana yalvarırmıştım."

Gülmemi tutamıyorum ve yanına düşüyorum. Kollarımı gözlerimin üzerine indirip, kendimi bırakarak gülmeye devam ediyorum. Sadece onunla bu kadar yoğun bir deneyimin ardından bu kadar kaygısız olabilirdim.

Gözümün ucuyla ona bakıyorum ve onun yüzünde bir gülümsemeyle beni izlediğini görüyorum.

"Bu ikolataları özellikle babam için mi sipariş ettin?" Daisy, limuzine benden sonra girerken elimdeki kutuya bakarak sorar.

"Evet. Bunlar ünlü bir İsviçreli ikolatacıdan. Ailesi bizim için ve dünyanın çeşitli yerlerindeki birkaç kraliyet ailesi için çikolata yapıyor. Benim isteğim üzerine, Jason için düşük şekerli, düşük kalorili bademli ikolatalar hazırladı."

Daisy'nin bakışları benden kutuya kayıyor. Ağzını komik bir şekilde açıp kapatıyor ve sonra soruyor: "Badem ikolatalarının babamın en sevdiği çikolata olduğunu nereden biliyorsun?"

"ünkü bana söyledi." "Ne zaman?"

"Mesajlaşmalarımızdan birinde."

Daisy zorlukla yutkundu. "Gerçekten babamla konuşuyor musun?"

"Neden şaşırdın? Yeni kocanı daha iyi tanımak istemeyeceğini mi sandın?"

Hâlâ tereddütlü ama sonra yavaşça başını sallar. "Sanırım isterdi."

Yüzünü avuçlarım. Artık onun ne hissettiğini ve dokunuşuma nasıl tepki verdiğini bildiğim için, ona dokunmaktan kendimi alamıyorum. Beklendiği gibi, gözleri büyür ve dudakları titrer.

"Babanı önemsemem neden bu kadar şaşırtıcı? Ben de şefkatli bir insan olabilirim." Başparmağım onun yumuşak yanağına dokunur. Gözlerinde beni her zaman büyüleyen bir ışık parlar.

"Ağlayan resepsiyoniste iki dakika içinde kendini toparlayıp işe dönmesini, yoksa yeni bir iş bulmasını söyleyen sen değil miydin?" Parmaklarını şıklatarak, geçmişte yaptığım hareketi taklit ediyor.

Gülmekten kendimi tutamayıp koltuğuma yaslanıyorum. "Bunun aynı şey olmadığını biliyorsun. En sevdiği kafe bir kilometre bile uzaklaşmadan taşındığı için ağlıyordu."

Omuzlarını silkiyor, gözleri hala yüzüme odaklanmış durumda. "Böyle daha sık gülmemen çok yazık. Çok güzel bir şey."

"Belki bundan sonra gülerim, artık sen yirmi dört saat yanımda olduğun için." *Ve ayrıca benim gülüşlerimi fark edecek kadar beni önemsendiğin için.*

"Ben senin bakıcın ya da kişisel komedyenin değilim." Daisy kollarını göğsünde kavuşturur, benden başka yere bakar. Ama renkli camların ardında, bakışlarımız buluşur ve gülümseyen tek kişi ben değilim.

Steve kayınpederimin evinin önüne park eder. Daisy bugün rahat giyinmiştir. Mavi kot pantolon. Siyah kazak. Kanvas ayakkabılar. Saçında inci ve yapay elmaslı bir toka vardır ve yüzünde çok az makyaj vardır. Hiç çaba sarf etmeden, hayatımda gördüğüm en güzel kızdır.

Elimi öne doğru uzatıyorum ve nişan yüzüğünün elması avucuma batıyor.

Bu hissi seviyorum. Anlamını seviyorum. O benim.

Küçük demir kapıdan geçip verandaya ulaşıyoruz. Daisy'nin babası kanatlı koltukta oturmuş, kafasını telefonuna gömmüş, başını kaldırıyor.

"Doodles? Charles? Ne sürpriz!"

Onu en son evinde, çok sayıda gazetecinin izlediği bir ortamda gördüğümünden beri çok daha mutlu ve sağlıklı görünüyor.

"Baba, neden bu kadar şık giyinmişsin?" Daisy tereddütle soruyor. "Dışarı mı çıktın?"

"Hayır, hayır. Kai sosyal medya için birkaç fotoğraf çekti," diye cevaplar Jason ve bizi içeriye davet eder. "Artık sosyal medya influencer'ıyım, Doodles. Birkaç gün içinde üç yüz arkadaş edindiğimi biliyor muydun?"

"Peki bu yeni arkadaşlarınla ne hakkında konuşuyorsun?"

"Yemek pişirme. Yaşam tarzı. Alzheimer. Çevrimiçi arkadaşlarımdan çoğu benim gibi hastalığın erken aşamasında olan hastalar. Her şeyi unutmak ve günde birkaç kez dişlerimizi fırçalamak gibi aptalca şeyler yapmakla ilgili şakalar yapıyoruz, ama aynı zamanda eski patronlarımızı unutmak gibi iyi şeyler de var." Jason sırtıyor.

Sosyal kelimesinin geçtiği her şeyi ne kadar sevmesem de, Daisy'nin babasının moralini yüksek tutmasına yardımcı olacak bir şey bulmasına sevindim.

"Vay canına!" Daisy ona, sonra da bana şaşkınlık ve şok karışımı bir ifadeyle bakar.

"Annen her karanlık bulutun bir gümüş astarı olduğunu söylerdi, sadece onu bulmamız gerektiğini. Sanırım sonunda benimkini buldum." Sevgiyle onun yanağını okşadı.

Tabii ki hayatında bolca sevgi ve şefkatle büyüdü. Bu yüzden aşk için evlenmek ve muhtemelen çocuk sahibi olmak istiyor.

Ruh halim karanlık bir sokağa sapmadan önce, Jason sırtıma bir şaplak atar. "Benden bu kadar. İş dünyası nasıl gidiyor?"

Daisy nefesini tutar ve ben ona bakmak için dönerken babası sorar: "Bir şey mi var, Doodles?"

LANET OLSUN. LANET OLSUN. LANET OLSUN.

DAISY

"O CHARLES HAWTHORNE, BABAI!" Charles'ın yarasa gibi işitme duyusunun sözlerimi duymasını engelleyecekmiş gibi, fısıldayarak söylüyorum. "Onun sırtına vurmamalısın. Daha az bir şey için insanların hayatlarını mahvettiğini gördüm, mesela birisi onun görünmez kişisel alanına girmiş gibi."

"Bu evde o senin kocan ve benim damadım. Değil mi, Charlie?"

Charlie! Charles'ın ailesi dışında kimseye böyle seslendiğini duymadım.

Sevimli ama aptal babamı korumak için babamla Charles'ın arasına girmek üzereyim ki, Charles *bana kaşlarını çattı*.

"Kesinlikle! Kızın beni bir tür kötü kral olarak hayal etmekten zevk alıyor."

"Gördün mü? Kötü olsa bile, kral olmak zorunda. Neden kötü bir asker olamıyorsun?"

"İkiniz de çok tatlısınız. Kedi köpek gibi kavga ediyorsunuz ama bir dakikadan fazla ayrı kalamıyorsunuz. Daisy'nin annesi ve ben de aynen böyleydi, ta ki bu kız hayatımıza girene kadar." Gözleri, ben bu eve ilk girdiğimde olduğu gibi parlıyor.

Sonra Charles'a döndü.

"Fıstık ezmeli krepler için her şey hazır, Charles. Dün Doodles'ımı koruduğun için, unutmadan önce tüm özel aile sırlarımızı sana aktarmak istiyorum." Göz kırpar.

Muhtemelen teşhisinden bu yana ilk kez, babam bu kadar geniş gülümsüyor ve sağlığıyla ilgili şaka yapıyor.

"Tüm sırları öğrenmeye hazırım." Charles ceketini çıkarır ve kollarını sıvar, bu hareketim yumurtalıklarımı tutuşturur.

Tanrım, bu adamı gömleksiz görmüştüm, ama pahalı bir kravat takmış, üzerine dikilmiş beyaz bir gömlek giydiğinde, ön kollarındaki damarlar belirginleşip benim derinlerde saklı fantezilerimi canlandırdığında, onda seksi ve yasak bir şeyler var.

"İlk ders." Babam patronum olan kocamı mutfağa götürür. "Bu krepleri her gün ona yapamazsın, yoksa etkisini yitirirler. Sadece üzgün ya da çok kızgın olduğunda, seni dinlemeyecek kadar kızgın olduğunda yap."

"Baba!" diye bağıyorum. "Sen benim babamsın. Ona bunu söylemek yerine, beni üzecek hiçbir şey yapmamasını tavsiye etmelisin."

"O bir erkek, Doodles, Tanrı değil." Babam gülüyor. "Erkekler aptal olmak için yaratılmışlardır. Başarılı bir evliliğin sırrı, erkeğin aptallığını kontrol altında tutması ve kadının bazen bunu görmezden gelecek kadar sabırlı olmasıdır."

Feminist beynim, babama kadınların da aptal olma hakkı olduğunu ve sabırlı olmanın sadece onların görevi olmadığını hatırlatmam için bana bağıyor. Ama bu mükemmel, rüya gibi sabahı mahvetmek istemiyorum.

Yemek pişirme süresince Charles, toplantı odasında olduğu gibi aynı dikkatle babamın her sözünü ve talimatını dinler. Babam sosyal medya için ikisinin selfiesini çekerken, Charles kameraya gülümser bile. Ama Charles krepini tabağa kaydırduğunda, hayal kırıklığıyla dişlerini sıkar. Nedenini görünce gülmek elde değil: mükemmel bir daire yerine, yumuşak bir üçgen haline gelmiştir.

"Her zaman kalp şekli yapmaya çalıştığını söyleyebilirsin."

Somurtkanlığı bir anda kaybolur ve yerine bir gülümseme yerleşir.

Anlamaya başladığım bir gülümseme.

Ayak parmaklarımı kıvırtan ve kalbimi hızla attıran bir gülümseme.

Çatalına bir dilim alıp üzerine biraz şurup döktü. Gözleri yaramazca parıldarken, "Ağzını aç" dedi.

İki basit, platonik kelime, ama içimi ısıtan bir heyecan yaratıyor.

Bakışlarım, bize sırtını dönmüş, telefonuna tamamen dalmış olan babama kayar. Öne eğilip çatalı ağzıma götürürüm, gözlerimi Charles'tan hiç ayırmadan. Dudaklarım soğuk çeliği kapattığı anda, burun delikleri genişler.

"O kadar tatlı ki, muhtemelen adını tekrar değiştirmem gerekecek. Charles Sweet Hawthorne," diye fısıldarım.

"Orta ismime olan takıntını nasıl durdurabilirim, Daisy Hazy Hawthorne?"

Bacaklarım titrer. "Nasıl..."

Resmi ikinci adımı bilen tek bir kişi var, çünkü onu belgeye yazan oydu.

"Baba! Charles'a benim ikinci ismimi söyledin! Yıllar önce bana asla söylemeyeceğine söz vermemiş miydin?"

"O senin kocan, Doodles. Birbirinizden sır saklamamanız gerekir." Omuz silkiyor ve telefonunda yaptığı şeye geri dönüyor.

"Bana bir daha öyle seslenemezsin." Charles'ın önünde en katı halimi takınmaya çalışarak parmağımı havaya kaldırdım, ama o sadece sırtışını daha da genişletti.

"Yapamam mı?" Kaşlarından biri seksi bir şekilde yukarı kalkar. "Yıllar boyunca bana yaşattığın tüm o acılardan sonra, seni biraz kızdırmamın adil olduğunu düşünüyorum."

"Hayır, lütfen. O ismi sevmiyorum." Çocukluk travmamın tüm anıları geri geliyor, orta adım okulda zorbalığa uğramamın bir nedeni daha olmuştu. Babam birkaç yıl önce bu odada önerdiğinde zararsız görünen bir şey, büyüdükçe hayatımın laneti haline geldi. Boğazımın sıkışması ve gözlerimin dolması hoşuma gitmiyor.

"Hey," diyor Charles, başparmağıyla yanağımı okşayarak. "Daisy, bu sadece bir isim."

"Bu, büyükannemin ikinci adıydı." Boğazım düğümleniyor. "Arkadaşlarıyla bu isimle çok eğlenirdi. Ailem de benim için aynısını istedi, ama okulda bu isim bir kabusla dönüştü. Aileme her şeyi anlatmadım, ama bu isimle çağrıldığımda titriyorum. Biliyorum, bu aptalca ve saçma, ama..."

"Sana söz veriyorum, sana asla öyle seslenmeyeceğim." Charles öne eğilip alnıma bir öpücük kondurur.

Babam bize katılırken ben başımı sallarım. "Charles, birkaç fotoğrafımızı internete koyabilir miyim?"

"Tabii." Kocam gülümser.

Bu gerçekten şirket ağında sosyal medya sitelerine girilmesini yasaklayan adam mı?

"Özel fotoğraflarının internette yayınlanmasından emin misin?" Babam duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında Charles'ın kolunu çekiştiriyorum.

"Onlar özel değil. Ama yatak odasında yaptıklarımızla ilgili bir şey paylaşmaya karar verirsen, o zaman durum farklı olur." Seksi ve rahat gülümsemesi karnımdaki kelekleri çılgına çeviriyor.

"Huysuz ruh halini hafifletmek için seks gerektiğini bilseydim, ben..."

"Ne yapardın, Daisy?" diye sorar, alçak ve boğuk bir sesle.

İnanamıyorum. Birini mutlu etmeyi öğrenmektense bebek yunusları öldürmeyi tercih edecek olan pislik patronum, birkaç saat içinde düşük ses tonunun kalbimi nasıl hızlandırdığını anlamış.

Ama onun altında yıllarca boşuna çalışmadım. Sakinleştirici bir nefes alıp dudaklarımı büzüyorum.

Bakışları gözlerimden dudaklarıma kayıyor ve burun delikleri genişliyor.

Kendi ilacını tat, Hawthorne.

"Sana özel bir masaj aleti hediye ederdim." Kaşlarımı oynatıp, kemerinin biraz aşağısındaki vücut kısmını işaret ettim.

Ama Charles başını geriye atıp güldüğünde, sadece bir tartışmayı kazanmış değil, her şeyi kazanmış gibi hissediyorum. Onun boynunu izleyerek, kıvrılmış dudaklarına ve sonra da gülme çizgileriyle kırılgan gözlerine doğru ilerlerken, Cupid'in oku gibi bir şey göğsüme saplanıyor.

İçimde bir sahiplenme duygusu yanıyor ve onun mutluluğunu korumakla bir şekilde sorumlu olduğumu fısıldıyor.

Daha önce, asistanı olarak, onun daha az somurtmasını istiyorsam, şimdi daha çok gülmesini istiyorum.

Daha önce toplantıya çıktığında onun alaycı yorumlarını özlüyordum, şimdi ise sadece onu özlüyorum.

Eskiden bana baskı yaparken ondan nefret ediyordum, ama şimdi onun yanımda olmasını seviyorum.

Sadece seviyorum...

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

STEVE PARKS Hawthorne malikanesinin önünde, arabadan inmeden önce Chloe verandaya koşar.

Onun kırmızı pantolon ve beyaz bluzdan oluşan rahat kıyafetini görünce, kendi kıyafetlerim hakkında kendimi daha az utangaç hissediyorum. Babamın evinden doğrudan Hawthorne malikanesine geleceğimizi bilseydim, daha resmi bir şey giyerdim.

"Merhaba Charlie. Bu tatil sezonunda seni göremeyeceğiz sanmıştım."

"Neden öyle düşündün?" Kardeşi, benim seksi bulmaya başladığım bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Ah, boş ver gitsin. Bu günlerde Charles'ta seksi bulmadığım hiçbir şey yok.

"Belki de yeni karına ekstra güçlü bir yapıştırıcı gibi yapışıp, onun koruması rolünü oynadığın içindir." Ona sarılmadan önce sırtarak gülümsedi.

Onların ilişkisi benim için her zaman bir sürpriz olmuştur. Herhangi bir sevgi gösterisini sanki bulaşıcı bir hastalık gibi kaçınan biri için, Charles kız kardeşi etrafında tamamen farklıdır. Sanki kız kardeşi, kardeşinin ruh halini cenazeye katılan birinden Taylor Swift konserindeki bir hayrana çevirebilecek gizli bir düğmeyi biliyor gibidir.

"Ama görünüşe göre gazetecileri tehdit etme görevinden kendinizi koparabilmişsiniz, doğrudan Daisy'nin babasının mutfağına gidip krep çevirirken çok sevimli görünüyorsunuz." Chloe bana göz kırparak beni sıkıca kucaklar.

"Krep olayını nereden biliyorsun?" diye soruyorum, o beni sıkıca kucaklarken.

"Charlie sosyal medyada her yerde." Gülümser. "Bu sabaha kadar kardeşimin yemek yapmaktan nefret ettiğini biliyor muydun?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye cevaplar Charles, takım elbisesinin kolundaki görünmez bir tüyü alırken.

"Öyle mi? O zaman, ben kermes için kurabiye pişirdiğimde, herkes yardım ederken sen saklanan, uzun zamandır kayıp ikiz kardeşin olmalı." Dilini çıkarır.

"O zamanlar altı yaşında falan değil miydin? Beynin bir yumurtadan büyük değildi, tabii ki anıların karışık olacak."

"Lütfen onu çocuklarınızın yanına yaklaştırmayın." Chloe alaycı bir şekilde inler. Kardeşinin sözlerine tepki olarak çenesini sıktığından tamamen habersiz, ellerimizi tutup bizi içeriye götürür. "Hadi gelin. Büyükanнем herkes gelene kadar hediyeleri açmama izin vermez."

Oturma odasına adımımı attığımda, köşede duran, dalları neredeyse tavana değecek kadar uzun bir Noel ağacı görünce ayaklarım durur. Her köşede kırmızı, altın ve beyaz süsler asılıdır, o kadar güzeldirler ki, dokunursam mahvederim diye korkarım. Charles'ın ailesi, büyükannesi ve büyük büyükannesi, odaya sıcak turuncu bir ışık saçan büyük bir şöminenin etrafında toplanmışlardır. Işık, odanın ortasında asılı olan avizeden yansarak ortama renk katıyordu.

"İşte geldiniz, canlarım." GG'nin yüzü ışıltı ışıltı parlıyor. Üzerinde dalgalı kırmızı bir elbise, saçında ona uyan ipek bir fular ve takımı tamamlayan sallantılı küpeler var. Onu her gördüğümde, kendine güvenine ve hayata olan tutkusuna imrenmeden edemiyorum.

Bir insan nasıl *her şeye* bu kadar aşık olabilir?

Belki de cevap, bir film setinden çıkmış gibi görünen bu odada yatıyor. Burası güvenli, sıcak ve mutlu hissettiriyor.

"Gelin buraya, aşk kuşları. Sizi görmeyeli çok uzun zaman oldu." GG gülümser, yüzlerimizi tutar ve alınlarımızdan öper.

"Bizi birkaç gün önce gördün GG," diye cevaplar Charles, Chloe'nin yanındaki kanepeye otururken, personel hemen bize eggnog içecekleri getirir.

"Benim yaşıma geldiğinizde, *birkaç gün* sonsuzluk gibi gelir."

"Sonunda hediye zamanı mı geldi?" Chloe koltuğundan fırlayarak beni de irkiltti. Charles, içkimi dengelerken beni tutmak için elini belime doladı.

Nasıl oluyor da sadece birkaç hafta içinde birbirimize dokunmak o kadar doğal hale geldi ki, artık bunu düşünmüyoruz bile?

"Hâlâ çocuk gibi davranıyorsun, Chloe." Irene Hawthorne hafifçe başını sallayarak onaylamadığını gösterir, ama bu Chloe'nin gülümsemesini etkilemez ve sonunda hediyelere doğru işaret eder. "Hadi, hediyelerinizi alın."

Chloe ok gibi hareket ederek, her birimize beyaz bir not kartına isimlerimizin yazıldığı, güzelce paketlenmiş bir hediye kutusu uzattı.

Kahretsin!

"Hediye alışverişi olacağını neden söylemedin?" Charles'ın ceketini çekiştiriyorum. "Kimseye bir şey getirmedi!"

Yeni ailenin senden nefret etmesini sağlamak için iyi bir yol, Daisy.

"Biz herkes herkese bir şeyler aldık. Sen yakında bunu O gülümserken benim kalbim deli gibi atıyor.

Az önce "biz" mi dedi?

"Elinizdeki hediyeler büyükannenizden, yani hepiniz tahmin edebilirsiniz ki, tıpkı onun gibi şık ve zarif olacaklar. Üç deyince hep birlikte açacağız." Chloe, parmaklarını havada sallayarak saymayı abartılı bir şekilde gösteriyor.

Titrek ellerim soğur, gümüş renkli hediye kağıdını çıkarırım ve güzel bir inci kolyeye bakarım.

"Bu annemindi."

Charles'ın büyükannesinin sesiyle başımı kaldırıyorum.

"Artık bir Hawthorne olduğun için, Daisy, yirmi dört saat boyunca gözlem altında olacaksın. Her adımın izlenecek ve her sözün yargılanacak. Ama tüm bunların arasında, bu kasaba ve halkı için harika şeyler yapma şansın da olacak. Bu, çok az kişiye nasip olan bir fırsat. Umarım bu şansını akıllıca kullanırsın. Bunu benim kutsamam ve en iyi dileklerim olarak kabul et."

Şaşırdım çünkü Irene Hawthorne, kimsenin yufka yürekli diyebileceği biri değil. Acımasızlığı ve lafını esirgememesiyle ünlü. Ve kısa süre sonra onun hakkında yanılmadığımı kanıtlıyor.

“Elbette, sen torunumun gelini olarak hayal ettiğim kız değildin.”

Yanımda duran Charles gerginleşir, ama ben alınmam. Nasıl alınabilirim ki, az önce söylediği her şey tamamen doğruysa?

Sonuçta ben Charles'ın kusurlu eşiydim.

"Ama Charles bu aile ve Hawthorne adı için o kadar çok şeyden vazgeçti ki, bu süreçte kendi mutluluğunu bulabildiği için mutluyum." O koltuğuna yaslanırken, içimde suçluluk duygusu belirir.

Ona teşekkür edip kolyeye son bir kez baktıktan sonra kutuyu kapatıyorum, onu asla takmayacağımı bilerek. Herkesi aldatmak bir şey, ama bana ait olmayan bu kadar değerli bir şeyi almak düpedüz hırsızlıktır.

Herkes hediyelerini açtıktan sonra, Chloe ağacın yanına gider ve yeni bir dizi hediyeyle geri döner.

"Bunlar Cherrywood'un en sevilen, en popüler çiftinden. İkinizin bize ne aldığını görmek için sabırsızlanıyoruz." Chloe birkaç zarfı havada sallayarak çocuk gibi sırtıyor, ben ise midemde eggnog asit gibi yanarken, yemek borumdan yukarı çıkmaya hazır.

Sanki bu rahat koltukta değil de bir laboratuvarın deney koltuğunda oturuyormuşum gibi hissediyorum, burada arka arkaya sert duygularla bombardımana tutuluyorum.

Zarflar ve Charles'ın hediye kartlarına olan sevgisi göz önüne alındığında, ailesi için ne satın aldığından hiç şüphem yok, ancak boşuna da olsa küçük bir dua etmekten kendimi alamıyorum.

Tanrım, lütfen, lütfen hediye kartları dışında bir şey olsun.

Hawthorne'ların, tembel kıcımlı mağazaya götürüp herkese güzel bir hediye alamadığımı düşünmelerini gerçekten istemiyorum.

"Bu da ne böyle?" Chloe, ellerini beline koyarak kardeşine gözlerini kısarak bakıyor.

Ve aniden tam tersini diliyorum: elindeki renkli kağıdın, öfkesini kabartan şey yerine bir hediye kartı olmasını diliyorum.

"Bu bir Noel hediyesi," diye Charles sakın bir şekilde cevaplar.

"Bu bir şaka mı? Yüksekten korktuğumu biliyorsun. Asla paraşütle atlamayacağım."

"Hayatta bir şey istiyorsan korkularını yenmelisin, kardeşim."

"Hiçbir şey istemiyorum, özellikle de bir uçaktan atlamak gibi bir şeyse." Chloe kağıdı zarfın içine özenle geri koyar ve bir daha asla dokunmak istemiyormuş gibi masanın üzerine bırakır.

"Senin için mükemmel bir antrenör buldum. Sana güvenli olmayan bir şey yapmanı ister miyim sanıyorsun?"

"Unut gitsin, Charlie! Yapmayacağım." Chloe kardeşine öfke dolu bakışlar atar.

Onun sevgili kardeşine kızgın ya da öfkeli olduğunu ilk kez görüyorum ve bunun herkesin keyfini kaçıracağından endişeleniyorum. Chloe'ye ona daha uygun bir şey bulmaktan memnuniyet duyacağımı söylemek için öne eğilirken, Charles elini uyluğuma koyar.

Ona bakıyorum ve hala gülümseyerek başını sallıyor, sonra tekrar Chloe'ye dönüyor, Chloe ise bizi dikkatle izliyor.

"Oh, inan bana, göreceksin, özellikle de orada başka kimlerin antrenman yaptığını gördüğünde."

İkisi arasında, sanki sadece onların bildiği bir sır gibi, söylenmemiş bir şey geçer, ta ki Chloe'nin bakışları benim kucağıma kayana kadar.

"Peki ya Daisy'nin hediyesi? Yoksa beni öldürmeyi planlamakla o kadar meşguldün ki yeni karını unuttun mu?"

Öyle mi yaptı?

Arkamı döndüğümde gözlerim onun gözlerine takıldı. Charles öne eğilirken dudakları kıvrıldı.

Ne yapmaya çalışıyor bu adam?

Yanağıma yumuşak bir öpücük kondurduğunda vücudum donar. "Seni asla unutamam. Hediye evde seni bekliyor."

Odadaki sessizliği, çıtır çıtır yanan ateşin sesi bozar. Charles'ın babası Oscar, yüksek bir alkış ve kahkaha ile sessizliği ilk bozan kişi olur.

"Hiç bu kadar mutlu bir sürpriz yaşamamıştım. Aferin, Ace. Sonunda, sadece zekamı değil, cazibemi de miras aldığını gösterdin."

"Oh, Oscar. Oğlumuz senden çok daha çekici." Kristy öne eğilir ve elini kocasının elinin üzerine koyar. "Sen daha çok gizli aşkların kralısın, ama Charles gerçekten de kamuoyunda sahiplenici davranışların prensi. Dün haberlerde onu görmedin mi? Sen asla böyle bir şey yapmazdın."

"Hediye kirli olduğu için mi Daisy'ye bizim önümüzde veremedin?" Chloe'nin gözleri yaramazlıkla parıldıyor.

"Bu seni ilgilendirmez, kardeşim." Charles gülümserken, ben yanmakta olan yanaklarımın üzerine ellerimi koyuyorum. Şu anda herhalde pembe ve kırmızı tonlarında olmalılar.

Bu konuşmayı onun ailesinin önünde yaptığımıza inanamıyorum. Ama neyse ki, akşam yemeği yakında hazır olduğu duyurulur ve hepimiz yemek odasına götürülürüz. Örnek bir Fransız tatlısı olan mille-feuille de dahil olmak üzere dört çeşit yemek için "lezzetli" kelimesi yetersiz kalır.

Tuvaletten çıkmış, hızlıca rujumu tazeledikten sonra çantama geri koyuyordum ki, Charles'ın karşı duvara yaslanmış olduğunu gördüm.

İçeri girmek istediğini düşünerek kenara çekilmeye çalışıyorum, ama o bunun yerine bana yaklaşarak beni kendisiyle kapı arasında sıkıştırıyor.

"Ne oldu?" Sesim istemeden titriyor.

Artık onu her gördüğümde kalbim birazcık hopluyor. Doktora gidip ciddi bir kalp hastalığım olduğunu doğrulatmak istesem de, durumun öyle olmadığını biliyorum. Bunun yerine, sahte kocam bana tüm bu aptalca, çılgın duyguları yaşıyor.

"Ne istiyorsun, Charles?" diye tekrar soruyorum ve o başını tavana ve üzerimizde asılı duran masum görünümlü ökse otuna doğru kaldırıyor.

Hay sıçayım!

"Lütfen bana ciddi olarak düşündüğüm şeyi önermediğini söyle. Kaç yaşındasın, yirmi mi?"

Armani giyen o pislik bana gülümsemeye devam ediyor. Her adımda o yakıcı gülümsemesiyle beni şaşırtmasından nefret etsem de, onun yeni bulduğu mutluluğun benimle bir ilgisi olduğunu düşünmek içimi ısıtıyor.

"Sen ciddi misin?" diye fısıldıyorum.

"Hiç ciddi olmadığımı gördün mü?"

Bu doğru olabilir. Ama bu Charles A. Hawthorne, benim çalıştığım adamdan çok farklı.

O eğildiğinde hâlâ tereddüt ediyorum.

Dudakları dudaklarıma değiyor ve o his göğsüme geri dönüyor. Bu sefer aceleci değil. Hayır, bu gece dili ağzımın içinde yavaşça hareket ediyor, sanki beni tadını çıkarıyormuş gibi.

Eli yüzümden enseme kayıyor ve saçımı çekerek başımı yukarı kaldırıyor, bu da Charles'ın ağzıma daha iyi erişmesini sağlıyor.

Ellerim ceketini tutuyor, bu, o beni öptüğünde istemeden yapmaya başladığım bir şey ve Charles'ın inlemesi boğazımda kalıyor.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, sonunda adımı çağıran bir ses duyuyorum. Charles'tan uzaklaştıkça ses yavaş yavaş güçleniyor. Bu, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biri olabilir, özellikle de Charles onaylamayan bir inilti çıkardığında.

"Chloe," diye fısıldıyorum, dudaklarımı yalarken onun ateşli bakışları dilimin izini takip ediyor.

Chloe'nin şarkı söyler gibi sesi bir kez daha adımı çağırıyor, biz de benim anılarımda kalıcı bir yer edinen o tesadüfi banyo kapısından uzaklaşıyoruz.

Ama herkesin bizi beklediği oturma odasına girmeden önce, Charles kolumu çeker. Beni bir anda döndürür, dudaklarıma masum bir öpücük kondurur, sonra sırtarak başını başka bir ökse otuna doğru kaldırır.

Oraya kaç tane asmışlar acaba?

"Bu geceki dekorasyonlardan sen mi sorumlusun, öpücük ustası?"

Evin her yerinde kırmızı kurdelelerden sarkan bu yeşil şeylerden dolayı kararsızım — çok sevimliler, ama aynı zamanda kalp krizi geçirtebilirler. Beynimin bir kısmı Charles'la birlikte onların altında durup onun sihrini yapmasına izin vermek istiyor, ama beynimin mantıklı kısmı tık tık atıyor ve kaçıp beni gelecekteki kalp kırıklığından kurtarmak istiyor. Bu anlar gerçek seksten daha riskli geliyor.

"Sonunda sizi buldum." Chloe derin bir nefes alır. "Babam seni ofisinde bekliyor, Charlie." Elimi tutar ve beni oturma odasına geri götürür. "Annem de seninle konuşmak istiyor."

Charles'ın bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissediyorum, ta ki annesinin yanındaki kanepeye oturana kadar. O zaman onun koyu renkli takım elbisesinin sırtını koridorda kaybolurken görüyorum.

"Nasılsın tatlım?" Kristy, yanına oturduğumda soruyor. GG ve Irene anneanne odalarına çekildikleri ve Chloe telefonla meşgul olduğu için, sadece ikimiz varız.

"İyiyim, teşekkürler."

"Kendi düğünümün ardından geçen günleri hatırlıyorum. Hawthorne gelini olmak, çok fazla uyum gerektiriyor. Charlie ve senin gibi, Oscar'ın da evlenmeden önce benim patronum olduğunu biliyor muydun?" Gülümsemesi eğlenceli ve onun yanında kendimi tanıdık bir rahatlık hissediyorum, sanki arkadaşlarımla yanındaymışım gibi.

"Bilmiyordum." Şaşkınlığım gerçek.

"Evet, sizin gibi biz de ilişkimizi herkesten, kız kardeşim dahil, saklamak zorunda kaldık," diyor gizli bir sesle. "Bunun birkaç nedeni vardı, ama en önemlisi Oscar, Charlie'nin birine bağlanıp daha sonra ilişkinin yürümediğini fark etmesini istemiyordu."

Charles'ın babasına karşı yeni bir takdir duygusu hissediyorum. Her çocuğun, kendi mutluluğunu çocukları için feda etmeye hazır ebeveynlere ihtiyacı vardır. Benimkini bulduğumda ne kadar şanslı olduğumu anlamıştım.

"Ama bu sadece Oscar ile ilgili değil. Charlie'nin çocukluğu boyunca, çevresindeki herkes onu çok korudu ve bence bu güvenlik ağı, onun kimliğinin çok önemli bir parçası haline geldi, ta ki bu güvenlik ağı altından çekilene kadar. O gün, küçük Charlie'miz Charles Hawthorne oldu. Demek istediğim, onunla birlikteyken, uzun zamandır kaybolmuş olan kaygısız tarafını geri gördüğüm için çok mutluyum. Onun bu geceki gibi gülümsediğini görmeyeli yıllar oldu."

"Anlamıyorum. O gün derken ne demek istiyorsun?" Ağzımı kapatmadan soruyorum.

Bunu bilmem mi gerekiyordu?

"Sana söylemedi mi?" Kristy kaşlarını çatıyor, bu da beni rahatsız ediyor.

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Charlie'ye suikast girişiminde bulunulduğunda on üç yaşındaydı."

Ağzım açık kalır, ama hiçbir kelime çıkmaz.

"Sonunda, bunun Hawthorne Security'nin başkanı olduğunu öğrendik. Bu yüzden Charles güvenlik ekibi konusunda bu kadar paranoyak. Steve ve Dave gibi yüksek eğitilmiş ve Charles'ın tam güvenini kazanmış kişiler bile düzenli fiziksel ve psikolojik muayenelerden geçmek zorundalar."

Charles'ın güvenliği konusunda nevroitik olduğunu biliyordum ve bu konuda kaç kez şaka yaptığımı sayamadım.

Ama bunun için gerçekten çok önemli bir nedeni var.

"Yaralandı mı?" diye soruyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Fiziksel olarak değil," diye cevaplar Kristy. "Ama ailemize yakın biri öyle oldu. Ve o aylar onu sonsuza dek değiştirdi. Sevgili oğlum sonunda Hawthorne olmak ne demek olduğunu anladı. O zamana kadar sadece avantajlarını ve faydalarını görmüştü, ama o gün ünlü olmanın karanlık yüzünü öğrendi. O günden beri kalabalıklardan, halka açık etkinliklerden kaçınıyor ve kendini dış dünyadan kapatıyor. Bir daha kimseye kalbini açmayacağından sürekli endişeleniyordum. Ama şimdi onu seninle gördüğümde çok rahatlıyorum."

Kristy memnun bir gülümsemeyle ellerimi kendi ellerinin arasına aldı, ama benim zihnim dakikada bir kilometre hızla çalışıyordu.

Bunu nasıl bilemedim?

Onun için çalıştığım ilk aylarda, Charles hakkında kapsamlı araştırmalar yaptım, interneti didik didik aradım, mükemmel bir asistan olmama yardımcı olacak onunla ilgili her şeyi araştırdım.

"Bu haberlerde yer almadı mı?" diye soruyorum ve Kristy başını sallıyor.

"Olay Londra'da olduğu için gizli tutabildik. Bu konuyu konuşmuyoruz, ama Charles'ın o anı asla unutamayacağını biliyorum. Bu yüzden sevdiği insanların güvenliği konusunda bu kadar paranoyak."

Aklım, Charles'ın beni Vincent'in şantiyesinde bulunduğu güne geri dönüyor. Sabırlı sesi, şefkatli sözleri ve

endişeli yüzü.

O gün, ben tehlikede olduğum için en önemli toplantılardan birini hiç düşünmeden terk etti.

Ama Kristy, *sevdiği* insanların güvenliği konusunda paranoyak olduğunu söyledi.

Bu, onun...

Hayır, Daisy. Sakın o konuyu açma.

"Bu gece her şey yolunda mıydı?" Charles, arabadan inip evine giden taş kaldırıma adım attığımızda sordu. "Hala büyükannenin söylediklerine kızgınsan, ben..."

"Charles, hayır! Ailen harika. Ve ben hiçbir şeyden üzülüyorum."

"O zaman neden bu kadar sessizsin?"

"Sadece yorgunum." Ve kafam karışık. Ve geçmişte senin güvenliğine ilgili yaptığım her şaka için suçluluk duyuyorum.

Asansöre binerken, kapılar kapanmadan önce devasa yüzme havuzunda parıldayan ışıkları görebiliyorum. Bu gece, Charles'ın malikanesini farklı bir açıdan hayranlıkla izliyorum. Kendi sığınağından asla ayrılmak zorunda kalmamak için her şeyi buraya getirmiş. Devasa havuz, büyüklüğüyle bir göle rakip. Birinci katta, sınıfının en iyisi spor salonu var. İkinci kattaki yaşam alanına ek olarak, üst katta devasa bir kütüphanesi var. Ve malikanenin arazisindeki helikopter pisti de unutmayalım.

Anahtar kartını elektronik kilide sokuyorum, ama içeri adım atamadan Charles kolumu çekiyor.

Bakışlarım onun yüzünden kapı çerçevesine kayıyor. "Burada ökse otu görmüyorum."

Yüzünde tembel bir gülümseme yayılır ve alnındaki kırışıklıkları silip süpürür. "Beni öpmeyi bu kadar sevdiğini bilseydim, Bayan Kowalski'den evin her köşesine bir tane yerleştirmesini isterdim."

Ah, keşke bilseydin, sevgili kocam.

"Çok komik." İçeri girmek için dönerim, ama o beni bir kez daha geri çeker.

"Sana bir şeyim var. Bir sürpriz." Sözleri ve sesindeki tereddüt birdenbire tüm dikkatimi çeker.

"İyi bir sürpriz mi?"

"Bunu sen karar vereceksin." Ceketinden gümüş rengi ipek bir kravat çıkarır ve gözlerim fal taşı gibi açılır.

Nefesim kesilir. "Beni bağlayacak mısın, Charles?"

Başını geriye atar ve güler.

"Beyninin çalışma şeklini seviyorum, kelebek. Bunu gelecekte hatırlayacağım. Ama bugün, sadece gözlerini bağlamak istiyorum."

Bana ne zaman *kelebek*, ne zaman *sevgili eşim* diye sesleneceğine nasıl karar verdiğini bilmiyorum, ama bu sürpriz her seferinde beni etkiliyor.

"Yapayım mı?" Charles kravatı öne getiriyor ve ben başımı sallıyorum. Bir saniye sonra, yumuşak ipek kumaş gözlerimi kaplıyor.

"Rahat mısın?" diye soruyor.

"Görüşüm olduğu kadar rahat değil, ama bir süre idare ederim herhalde."

Sıcaklığı hemen arkamda, ağır bir koza gibi beni sarıyor. Charles beni nazıkçe ileri iterek daha içeriye doğru yönlendiriyor. Elleri omuzlarımda, kendimi incitmemem için beni koruyor.

"Dikkatli ol," diyor ve ben duruyorum. Beni sağa yönlendiriyor ve oturma odasına girdiğimizi anlıyorum.

"Şömineyi yaktın mı?" Ateşin çıtırtılarını duyabiliyorum. Buraya taşınana kadar şömineleri bu kadar sevdiğimi bilmiyordum.

"Bayan Kowalski yaktı."

"Artık gözlerimdeki bağı çıkarabilir miyim?" Dudaklarımı yalıyorum, birdenbire hem meraklı hem de gergin hissediyorum. Gözlerimin bağlı olmasıyla ilgili bir şey var, özellikle de seksi kocam tüm yeteneklerini tam olarak kontrol edebiliyorken.

"Sabırlı ol, sevgili karım." Beni yönlendirirken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Otur." Kanepenin yumuşak derisi bacaklarımda, ateşin sıcaklığı ise önümde.

Oturuyorum ve bir saniye sonra, yumuşak enstrümantal müziğin düşük notaları odayı dolduruyor.

"Charles, lütfen şimdi gözlerimdeki bağı çıkar." Kuru dudaklarımı bir kez daha ıslatıyorum.

"Neden? Korkuyor musun?" Sesi o kadar alçak ki, tüylerim diken diken oluyor.

"Hayır, korkmuyorum." Dişlerimi sıkıyorum.

Ne oluyor sana Daisy? Bu sadece basit bir göz bağı ve Charles'a güvenmediğimden değil.

"O zaman biraz daha saklayalım." Sıcak nefesi cildimde kayıyor ve bir saniye sonra dudaklarımda soğuk bir şey hissediyorum. "İç," diye fısıldıyor ve titrek dudaklarıma bardağı bastırıyor.

"Beni zehirlemeye mi çalışıyorsun?"

Yine kıkırdar ve gözlerim kapalı olsa bile, yakışıklı yüzünü, kıvrılan dudaklarını ve kısılan gözlerini hayal edebiliyorum.

"Seninle yapmak istediğim çok şey var, ama öldürmek kesinlikle onlardan biri değil."

Tamam, öyleyse.

Bir yudum alıyorum ve viski boğazımı yakıyor. Isı ağzımdan boğazıma doğru yayılıyor ve bunu içimde hissediyorum.

Bardağı elinden alıp beni havaya kaldırıyor, sonra oturduğum yere yerleşip beni kucağına oturtuyor.

"Bu odada oturma yeri eksikliği olduğunu sanmıyorum."

"Öyle, ama burası en sevdiğim yer."

Tamam. Buna ne diyebilirim ki? Çünkü doğrusu, burası benim de en sevdiğim yer. Kucağında.

"Artık göz bağıyı çıkarabilir miyim?" Bu soruyu kaç kez tekrarladığımı sayamadım.

Ama o tsk sesiyle cevap veriyor. "Henüz değil. Seni böyle sevmeyi seviyorum. Benim merhametime kalmış."

"Hiç kimse sana, kendi iyiliğin için fazla kibirli olduğunu söyledi mi?"

"Asistanım eminim yapmıştır. Hem de birçok kez." Sol kulağımın hemen arkasında duyduğum sıcak kahkahası, omurgamdan aşağı bir titreme geçiriyor.

"O ses bana harika harika, akıllı bir Sen sana katlandığı için ona zam vermeyi düşünmelisin."

"Zam konusunu düşüneneğim, ama şimdilik bir hediye yeterli olur mu?" Sesi daha samimi bir tona büründü.

"Onu görebilecek miyim, yoksa sadece senden mi duyacağım?"

O yumuşak bir şekilde gülüyor. Onun gülüşünü ne kadar sevdiğim kadar, gülümsemesini de görmek için sabırsızlanıyorum. Neyse ki Charles düğümü çözüyor ve göz bağımlı düşüyor. Işıklarla ve güzel Noel ağacıyla süslenmiş odayı inceleyebilecek zamanım pek yok ki, o bana küçük bir hediye kutusu uzatıyor.

"Al."

Gözlerim gümüş ambalaj kağıdının üzerindeki mavi fiyongdan önümdeki adama kayıyor. Birkaç ay önce, patronuma asla dokunmayacağımı söyleyen biri olsaydı, deli gibi gülerdim. Ama şimdi buradayım ve başka hiçbir yerde olmak istemiyorum.

"Biri sana bana Noel hediyesi alman için zorladı mı?" diye dikkatlice soruyorum.

"Kimse beni hiçbir şeye zorlamaz. Bunu sen herkesten daha iyi bilirsin." Gözlerime bakar, ifadesi ciddidir.

Ama benimle evlenmeye zorlanmadı mı? Bu sözler dilimin ucunda dolanıyor.

Kapa çenenizi, Daisy. Tartışmayı kazanmanın sırası değil.

"Nedir bu?" Kutuyu içinde bomba varmış gibi dikkatle incelerken, kocamın gülümsemesi daha da genişliyor.

"Kesinlikle çok seveceğiniz bir şey," diye cevaplar, o aşırı kendine güvenen ve kibirli Charles Hawthorne tarzıyla, ve artık kendimi durduramam.

"Yani pislik patronları kontrol altında tutmak için bir tehdit aracı mı?"

"Ağzın bir gün başına büyük bela açacak, sevgili karım."

Gülümseyen yüzünden gözlerimi ayırıp, dikkatlice ambalaj kağıdını açmaya başlıyorum.

Charles'tan aldığım ilk gerçek Noel hediyesi olduğu için saklıyorum, özellikle de her yıl yakın çalışanlarına gönderdiği hediye kartlarını saymazsak.

Ama mücevher kutusu görünce kocaman gülümsemem kayboldu. Tabii ki bana mücevher aldı.

Düğün hediyesi olarak kürk terliklerden sonra, benzer bir şey umuyordum. Ama bu Charles Hawthorne. Onun dünyasında Noel hediyeleri muhtemelen pahalı ve şık şeyler anlamına geliyor.

Eskisi gibi heyecanlanarak, küçük altın mandalı açtım ve kalbim durdu.

Aman Tanrım!

Bu *sadece* bir mücevher değil.

Yapay elmas papatyalarla süslenmiş bir saç tokası.

Evet, pahalı ve şık, ama çok daha fazlası. Sanki biri sadece benim için yapmış gibi.

Gözyaşlarımı durduramayacağımı biliyorum, bu yüzden yanaklarımdan akarken durdurmaya bile çalışmıyorum.

"Hey, beğenmedin mi?" Charles'ın panik ses tonu durumumu daha da kötüleştiriyor.

"Çok beğendim Charles. Mükemmel. Ben... Bana bu kadar özel bir şey aldığınıza inanamıyorum." Elim kutuyu sıkıca kavrar.

"Bu bizim ilk tatilimiz. Özel olmasını istiyorum." Omuzlarını silkiyor ve ben bekliyorum, çünkü son haftalarda öğrendiğim bir şey varsa, o da Charles'ın her zaman daha fazlasını istediğidir. Ve bir saniye sonra haklı olduğumu kanıtlıyor.

"Babanın annene bu yapay elmas saç tokaları aldığını anlatmıştın." Parmakları bu gece saçımdaki inci saç tokasını okşuyor. "Bu geleneği sevmiştim ve sen de bunları takmayı kesinlikle seviyorsun, o yüzden..." Yine omuz silkiyor ve tereddütte bana bakıyor. "Neden aynı geleneği sürdüremeyelim ki?"

Sözsüz kaldım. Gözyaşlarıma gerçekten şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve ben ona sarıldım.

"Aman Tanrım. Bu kadar düşünceli olabileceğini kim bilebilirdi?" Hıçkırıklar arasında söylüyorum ve göğsünün bastırılmış kahkahalarla titrediğini hissediyorum.

Bir süre sonra beni geri çeker ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı siler. Ben öne eğilip burnunun ucuna küçük bir öpücük kondururken mavi gözleri mutlulukla parlar. Şu anda kalbim çok dolu ve duygusal.

"Şu anda, mükemmel koca yarışması olsaydı, sen adil ve dürüst bir şekilde kazanırdın, Charles."

"Peki, mükemmel, olağanüstü kocana Noel hediyesi nerede?"

Onun gülümsemesi daha geniş olamazken, ben panikle meşgul olduğum için tüm mutluluk hormonlarımı kaybetmişim. Bakışlarım ondan, gösterişli sarı ambalajla kaplı, aptal bir kahve fincanının durduğu yan dolaba kayıyor.

Ona hiçbir şey almamış olsaydın daha iyi olurdu.

Ama Charles'ın bu yıl bizim sözsüz Noel hediyesi geleneğimizi bozacağını nereden bilebilirdim ki?

Bana her zaman saçma sapan miktarda hediye kartı vermiştir — ilk çalıştığım yıl bunu pazarlık etmiş olmamın bir önemi var mı? — ve ben de ona her zaman komik, alaycı bir kahve fincanı almışımdır.

Benim banka hesabımdaki paraya karşılık, onun yüzünde bir gülümseme. Bu, son dakika tatil alışverişinin pahalı fiyatlarını karşılayabilmemin tek yoluydu, çünkü o zamana kadar hiç izin alamamıştım.

Bana sorarsanız, herkes için kazan-kazan durumu.

Ama şu anda, bu saç tokası yanında o aptal kupa için yer yok. Karşımda oturan bu adam benim pislik patronum değil, her kızın hayalinden çıkmış biri.

Beyaz atı unutun. Beyaz Porsche'sinde oturan Charles Hawthorne tüm masalları yeniden yazıyor.

Ama ona "Sen bir pisliksin, sevgili patronum prens" yazan bir kupa versem, ben nasıl bir Sindirella olurum?

Tüm cesaretimi toplayarak Charles'a bakıyorum. "Gözlerini kapatma sırası sende."

"Neden?" Kaşlarını kaldırdı.

"Sen benim gözlerimi bağladığında ben de bu kadar çok soru sormuş muydum?" Ceketinin ön cebinden kravatı alıp sıkıca bağladım.

ÇERNOBİL'DEN DAHA ZEHİRLİ

CHARLES

DAISY, elini tuttuğumda kucağımdan kalkmaya çalışır.

"Nereye gidiyorsun?"

"Uzak değil," diye fısıldıyor. Sesindeki hafif titreme, seksi bir şey başlatacağının açık bir işaretidir ve karımın bu anda ne planladığını görmek için sabırsızlanıyorum. Onun düşündüğünün aksine, dolapta sarı kağıda sarılmış kutuyu biliyorum.

Ama heyecanım, soğuk ellerini dizlerimde hissedip pantolonumun yumuşak kumaşını kavradığında bir anda durur.

"Daisy? Ne yapıyorsun?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemiyorum.

"Şimdi anlaşıldı mı?" Elleri yavaşça yukarı doğru kayarak, zonklayan penisimden bir santim uzakta, uyluklarımın üzerine kondu.

Ellerim yüzümdeki göz bağını yırtıp atmak için kaşınıyor. Yüzü, boynu ve göğüs dekoltesi kıpkırmızı olmuş, çok utanmış olmalı. Ama yüzünü göremediğim için, genellikle onu ele veren hareketlerini tahmin etmek garip bir heyecan veriyor.

Daisy'nin elleri kemer tokama doğru ilerliyor ve kalp atışlarım en yüksek seviyeye çıkıyor. Penisim tam anlamıyla dikleşmiş durumda, hayatının en güzel gecelerinden birini yaşayacağını biliyor.

"Bu ne tür bir kemer? Çentikler nerede?"

Daisy kemer tokama çok sertçe çekince, vahşi düşüncelerim arasında bir anlık duraklama oluyor ve içimden bir inilti çıkıyor.

"Bu sıradan bir toka değil." Ona göstermek için ellerimi onun ellerinin üzerine koyduğumda, o ellerini çekiyor.

"Neden her şey seninle bu kadar karmaşık olmak zorunda?"

Kemerimi ışık hızıyla çözdüm. Eğer bu, karımı sinirlendiriyorsa, özellikle de bu kadar önemli bir şeyin ortasında, pahalı kemer koleksiyonumu yakıp

pahalı kemer koleksiyonumu yakıp kemer takmayı tamamen bırakırım.

"İşte." Karanlıkta onu arıyorum ve parmaklarım onun yumuşak saç telleriyle buluşur. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Sadece gerginim." Elleri tekrar uyluklarımın üzerinde, bir kez daha beni zirveye çıkarmaya hazır.

"Ben de," diye cevap veriyorum içtenlikle, parmaklarımla yanağını okşayarak. "Bunu söylediğin için teşekkürler. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Başparmağım ağzına doğru kayıyor ve dişlerinin dolgun alt dudağına batmış izlerini hissediyorum.

Tanrım, onu hemen öpmek istiyorum, ama aynı zamanda bana göstermeye hazır olduğu şeyi de deneyimlemek istiyorum.

Bu, sevmeye başlayabileceğim türden bir kararsızlık. "Hizmet etmekten mutluluk duyarım, kelebek."

"Bana öyle demene bayılıyorum." Sesini fısıldayarak, benim zaten bildiğim bir şeyi itiraf ediyor.

"Sana öyle seslenmeyi seviyorum."

Dudaklarından kaçan küçük bir kıkırdama, elleri pantolonumun içinde asker gibi dik duran penisime uzanırken boğuluyor.

"Biri heyecanlanmış mı?"

"O biri, sen dizlerinin üzerine çöktüğünden beri heyecanlı. Siktir!" Daisy pantolonumun fermuarını açıp boxerımın üzerinden beni okşamaya başladığında, sözlerim birbirine karışıyor.

Hissettiklerim dayanılmaz hale gelir ve ellerimi onun ellerinin üzerine koyarım.

"Doğru yapamıyor muyum?" diye sorar kibarca, fazla kibarca, sikim seğirir.

Bu alaycı.

Keşke benim sikimin daha az sorun olduğunu bilseydi. O kadar yüksek sesle çarpan kalbim var ki, o yumuşak, bal gibi sesiyle konuştuğunda bayılacağımdan korkuyorum.

"Hiç de değil. Ama bana merhamet et ve yavaş ol."

Eli sonunda bir an durur ve sorar, "Bu, seni yine yalvarttığım anlamına mı geliyor?"

Bir kadın varken, hayır, sıradan bir kadın değil, Daisy varken,

dizlerinin üzerinde, elleri pantolonumun içindeyken bu kadar güleceğimi hiç hayal etmemiştim.

"Evet, rekabetçi karım, beni yine yalvarttın. Şimdi, bu gecelik yeterince konuştuğumuza göre, ağzının beni kışkırtmaktan başka bir şeyle meşgul olmasını istiyorum."

"Yenilgini kabul ettiğin için teşekkür ederim. Madem bu kadar nazikçe sordun, bu gece aklını başından alacağım."

Ve Tanrı şahidimdir ki, sözünü tutuyor.

Havada biraz yükselerek, pantolonumu ve boxerımı dizlerimin altına indirmesine yardım ediyorum ve penisim serbest kaldığı anda, inliyor.

"Vay canına. Yakından bakınca çok büyük." Daisy'nin hayranlık ve şaşkınlıkla dolu sesi, dudaklarımı ısırmamı sağladı.

"Şirinlik yapmanın sırası değil..." Sözlerim dilimde kalır, çünkü o benim aletimi kökünden ucuna kadar yalar. "Siktir, kelebek."

Bu, benim sikimi dondurma gibi emmeden önce ihtiyacı olan tek teşvik.

Bu kadar yeter. Bu siktiğimin manzarasını kaçıramam!

"Göz bağına çıkıyorum." Ellerimle gözlerimdeki bağı koparmadan önce verdiğim tek uyarı budur.

Daisy'nin ağzı hala benim uzunluğumun etrafında ve başını kaldırıp beni daha da içine aldığı anda, gözlerim geriye kayıyor.

"Lanet olsun, Daisy. Seni çıplak görmek istiyorum. Hemen şimdi." Penisim dudaklarından kayarken inliyorum.

Acil bir durumda, kıyafetlerimizi çıkarırız ve ben tekrar ağzına girerim, boğazının arkasına çarparım.

Bu sefer beni emdiğinde her şeyi izliyorum: yanaklarının çöküşünü, boğazının hareketini ve güzel göğüslerinin sallanışını.

Kalçalarımı yukarı doğru itiyorum ve başının arkasını okşuyorum.

Bu en güzel manzaralardan biri ve daha mükemmel olamaz diye düşündüğüm anda Daisy benim adımı inliyor. Ağzını benim sikimde yukarı aşağı hareket ettirirken neredeyse duyulmayacak şekilde benim adımı inliyor.

Bu benim sonum. Sadece benim değil, onun da bundan zevk aldığını bilerek, saçlarını tekrar tutuyorum, saç tokası avucuma batıyor

ve her şeyi çok gerçekçi hale getiriyor. Sonra kafasını istediğim hızda hareket ettiriyorum.

Daisy hiç aksatmıyor. Her zamanki gibi, her şeyde benimle birlikte, beni asla yalnız bırakmıyor.

O benim testislerimi avuçlayarak, ben orgazmımı tutarken tıslama sesi çıkarır. Tam boğazına boşalmak üzereyken, Daisy benden ayrılır ve penisimin başının altını hafifçe vurur.

"Daisy, beni sikişmek için kızdırma." Kalçalarım kanepeden sıçradı.

"Ben ben seni , Charles. seni seni seni bu bu bu anı asla unutmayacağın kadar unutulmaz kılmak istiyorum." O kadar tatlı bir şekilde gülümsüyor ki, sonra da benim penisin uzunluğunu öylesine saygıyla öpüyor ki, neredeyse ölecek gibi oluyorum. Bunun benim kendimi tutmamdan mı, yoksa onun tatlılığı—muhtemelen ikisi de.

"Dizlerinin üstüne çökmüş, oturma odamızda çıplak ve Noel ışıklarıyla çevrili halin, hayatımın en önemli anı, Daisy."

Yaramaz gülümsemesi geri döner ve başını eğmeden önce eliyle beni okşamaya başlar ve Daisy, testislerimin hassas derisini yalamaya başlar.

Beni ağzına aldığı anda artık kaçışım kalmaz.

"Siktir, ben..." Cümlemi bitiremeden şişmiş sikim onun elinde titrer. O beni okşamaya devam ederken beyaz sıvı ellerini, uyluklarımı ve deri koltuğu kaplar.

Görüşüm kararır, nefes almam zorlaşır ve başım yastıklı koltuk başlığına düşer. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

Daisy, hiçbir şeyi temizlemeyi umursamadan yukarı tırmanırken, ben hala nefes nefeseyim. Gözlerimi açtığımda, elini yaladığını görüyorum ve Tanrım, bu çok erotik bir manzara.

"Bunu hep yapmak istemişimdir," diyor nefes nefese. "Hangi kısmını?"

"Şöminenin yanında yapmak. Sanki bir fantezi gerçek oldu." "O zaman fantezinin bir parçası olduğum için mutluyum."

Gülümserim, ellerimi

ellerimi başımın arkasına koyup nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

"Ne sıklıkla spor yapıyorsun, Charles?" Daisy'nin bakışları yüzümden pazu kaslarıma kayıyor ve alt dudağını ıslatıyor.

"Senin kaslarımı izlerken ne kadar ıslandığını öğrendiğim için artık çalışma saatlerimi kesinlikle artıracam." Pazılarımı esnetiyorum ve o kıkırdamaya başlıyor.

"Kocamın sıkı çalışmasını takdir ettiğim için özür dilemeyeceğim."

"Hayran olmaya devam et. Bu sadece senin için, sevgili karım." Otururken onu da yanıma alıyorum ve yarı sertleşmiş penisim onun altında bir kez daha sertleşince gözleri parlıyor. Ama sözleriyle ya da sadece varlığıyla dikkatimi dağıtmadan önce soruyorum: "Şikayet ettiğimden değil, çünkü bu hayatımın en güzel hediyesi olabilir, ama bana gerçekten ne aldın, Daisy?"

"Ne demek istiyorsun?" Sesindeki tüm mizah kaybolur, yüzündeki renk de öyle.

Onu kanepeye yatırıp üzerine bir battaniye örterim, sonra pantolonumu giyerim. Yaklaşan konuşma kesinlikle tüm dikkatimi gerektiriyor ve ikimiz de çıplakken bunu yapamam.

Bu sabah tesadüfen bulduğum, dolaba gizlice sakladığı hediye kutusunu alıyorum.

"Charles A. Hawthorne'a. Noel'i kutlamadığını bilsem de, mutlu Noeller." Beyaz notu yüksek sesle okuduktan sonra, ona götürdüm. O, benim beyaz gömleğimi giymiş, her zamankinden daha güzel görünüyordu.

Şu ana kadar, gardırobumu kimseyle paylaşacağım bir gün olacağını hiç düşünmemiştim, ama şimdi, gelecekteki tüm Noel'lerde onun bu şöminenin yanında, sadece benim gömleğimi giymiş olarak durduğunu hayal ediyorum.

"Charles, lütfen açma." Daisy elini benimkinin üzerine koydu ve endişeli bakışları benimle kutu arasında gidip geldi. "Senin bana hediye kartı verme geleneğini bozacağını bilmeden önce aldım bunu."

"Bunun pek bir gelenek olduğunu sanmıyorum." Onun aksine, gülümsememi durduramıyorum. "Her halükarda, bu gece senin ağzını benim hediyem olarak görüyorum. Bu bizim gizli hatıramız olabilir."

Hediyeyi açıyorum ve takım elbiseli, somurtkan bir adamın resminin bulunduğu beyaz fincanın üzerinde akan siyah harfleri okurken dudaklarım seğiriyor.

"Bu ben miyim?" Kelimeleri okumadan önce kaşlarımı kaldırdım.
"*Çernobil patronumdan daha az zehirli.*"

Kupayı elimden alır ve arkasına saklar. "Bu bir şaka. Her zaman bir şaka olmuştur. Bunu biliyorsun, değil mi?" Daisy başını sallar ve mırıldanır, "Önceki kupaların üzerine yazılan tüm çılgın şeyleri muhtemelen hatırlamıyorsundur bile."

Keşke bilseydin, kelebek.

AŞIRI PDA

CHARLES

Arabamın arka koltuğunda, yeni halimi ne kadar sevdiğini durmadan anlatan Jimmy'nin yanında oturuyorum. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Başımı çevirip ona her baktığımda, içimden küfrediyorum. Neden cam bölme arkasından karımı izleyebileceğim ofiste değilim ki?

Tamamen dalıp gidiyorum ve onun şu anda ne yaptığını merak ediyorum. Muhtemelen o renkli not defterlerine bir şeyler karalıyor, yapılacaklar ve görevler listesi hazırlıyor.

"Dinliyor musun sen?" Jimmy beni sarsıyor.

"Ne?" Kafamı ona çeviriyorum. "Ne dedin?" "Telefonun çalışıyor dostum. Neredesin sen?"

Yeniden heyecanlanarak, onun olduğunu umarak telefonumu kontrol ediyorum, ama bu umut çabucak söner.

"Merhaba, büyükanne. Her şey yolunda mı?"

"Merhaba, Charles. Evet, her şey yolunda," diye her zamanki sakın ses tonuyla cevaplar. "Sana iyi haberlerim var. Az önce Tim Baldwin'den bir telefon aldım, görünüşe göre gayri resmi bir oylama yapmışlar ve sen oybirliğiyle Hawthorne ailesinin şirketinin yeni CEO'su seçilmişsin. Resmi toplantı gelecek hafta yapılacak. Seninle gurur duyuyorum, Charles." Sesinde nadir görülen bir sevgi var ve göğsümde sıcak bir his uyandırıyor.

"Haftaya mı? Ama Şubat ayında yapılacağı söylenmemiş miydi?"

"Öyleydi. Sanırım bu konuyu daha fazla uzatmanın bir anlamı olmadığını düşünüyorlar." Büyükannem bir ara verir ve sesinde merak gibi bir şey hissedilir. "Haberlerde gazetecileri tehdit ettiğin ve sosyal medyada Daisy'nin babasıyla krep yaptığın

pankek yapman, davanı güçlendirdi. Jimmy mi seni buna teşvik etti?"

"Senin için sahte bir olay mıydı?" Elim cep telefonumu sıkıca kavrar. "Karım tehlikedeydi. Aileyi ve itibarını her şeyin üstünde tutmayı bana öğreten sen değil miydin?"

Ama büyükannem, daha fazla açıklama bekliyormuş gibi sessiz kalır.

"Jason Price, ölümcül bir hastalığı olan iyi bir insan," diye devam ettim. "Onunla birkaç saat geçirmek onu mutlu edecekse, benim için sorun yok, özellikle de bir süre sonra yüzümü hatırlamayabileceğini düşünürsek." Bu sözleri söylemek beni sakinleştirdi ve hayal kırıklığıyla midem düğümlendi.

"Öyleyse senin adına sevindim. Daisy ile CEO olmak için evlendiğini sanmıştım. O kesinlikle sana son derece sadık ve işkolik tavırlarına katlanacak kadar seni önemsiyor."

Telefon birden elimde çok ağır gelmeye başladı.

"İş hayatında adil hileler yapmaya karşı değilim, özellikle de karşı taraf mantıksız taleplerde bulunduğu. Ama ilişkileri ve işi karıştırmak asla iyi bir fikir değildir. Hayatta işin yeri olmayan bazı alanlar vardır ve evlilik hayatı da bunlardan biridir."

Görüşme bittikten sonra bile göğsümde mide ekşimesi gibi garip bir his yoğunlaşıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Jimmy.

"Büyükannemdi. Yönetim kurulu, Hawthorne şirketinin bir sonraki CEO'su olarak beni gayri resmi olarak seçti." Vücudum ve zihnim arasında bir kopukluk var, bu sözleri yüksek sesle söylerken her şey yavaş çekimde ilerliyor.

Bu kadar mı?

Hala kendi düşüncelerimle boğuşurken, PR müdürüm bana atlayıp, en sevdiği oyuncağına sarılan bir çocuk gibi bana sarıldı. Bu temastan dolayı kaskatı kesildim, ama o bunu fark etmedi ya da umursamadı.

"Neden çatıdan bağırıyorsun? Bugün, yıllardır uğruna çalıştığımız gün. Kutlamalıyız. Daisy'yi arayıp büyük bir kutlama planlayacağım."

"Onun bir şey yapmasına gerek yok. O benim karım, senin asistanın değil." Çenemi o kadar sıkıyorum ki, ağzım ağrıyor. Telefonu elinden alıyorum.

Heyecanı kaybolur, yerine utangaç bir gülümseme gelir. "Üzgünüm. Bazen onun artık şirketinde iki rolü olduğunu hatırlamak zor oluyor."

"Onun tek bir rolü var, o da benim karım olmak."

Ama umduğum gibi kapının yanında korkarak durmak yerine, Jimmy kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Daisy şirketten ayrılıyor mu? Hamile mi?"

"Ne diyorsun sen? Neden böyle bir şey söylüyorsun?" "Başka neden senin için çalışmayı bıraksın ki?"

"İstifa etmiyor, lanet olsun. Demek istediğim, herkes işlerini ona yüklemeyi bırakmalı." Ona sert bir bakış attım. "Yetenekli bir etkinlik yönetimi ekibimiz var. Parti düzenlemek istiyorsan, onlara git. Daisy'nin zaten yeterince işi var." Bölme düğmesine basarken sözlerim havada asılı kaldı.

Koyu renkli cam aşağı kayar ve yolcu koltuğunda oturan Dave omzunun üzerinden bakarak sorar.

"İşe gidiyoruz," diyorum. "Ama önce Bay'i bırakalım." Garcia ofisinde.

"Beni ortada bırakmadığın için teşekkürler. Geçmişte bunu yapmadığın da yoktu."

"Kaldırım şu anda oldukça çekici görünüyor."

Jimmy sessizleşir, ama alaycı gülümsemesi devam eder. Onu görmezden gelerek, Daisy'ye mesaj yazmaya başlarım.

Ben: Ofise dönüyorum. Bugünkü tüm toplantılarımı iptal et.
Sana önemli bir şey söylemem gerek.

Koltuğuma yaslanırken kalbim hızla atmaya başlar.

Yıllardır uğruna çalıştığım her şey sonunda gerçekleşiyor ve şu anda bunu kutlamak istediğim tek kişi o.

Bana yardım etmek için her şeyden vazgeçti, aşk evliliği hayallerinden bile. Göğsüme bir rahatsızlık hissi çöktü, ama sonra bu sabah birlikte duşa girdiğimizde

mutlu, pembe yanaklarını hatırladım.

Hayır, o mutlu. Hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Yol boyunca bu sözleri kafamda tekrarlıyorum.

Steve arabayı otoparka park ettiğinde, neredeyse arabadan atlayarak indim, Daisy'nin bu habere vereceği tepkiyi düşünerek parmaklarım karıncalanıyordu. Asansörün daha hızlı çıkmasını umarak ayaklarım zıplıyordu. Ama ofis katına ulaşım özel ofisime girdiğimde, Daisy'nin koltuğu boştu.

Ne oluyor lan? Nerede bu kız?

Çılgınca etrafta etrafıma ben kontrol kahveyi köşesini ve ve konferans odasını kontrol ettim, ama onu hiçbir yerde bulamadım.

Son son iki son son bulamadım bulamadım onu o içeride içinde bir binanın içinde ya da eski sevgilisi tarafından rehin alınmıştı.

Düşüncelerim alaycı bir hal almadan önce, ona bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Neredesin?

Daisy: Kafede latte içiyorum. Tüm toplantıları iptal ettiğine göre, büyük bir kriz var diye düşündüm. Sana en iyi şekilde yardımcı olabilmek için kafeinle enerji topluyorum, patron.

Tanrıya şükür güvendeymiş. Ama onun küstahlığını ne kadar sevsem de, mesajında hoşuma gitmeyen birkaç şey var. Her şeyden önce, hala kahve almak için o aşırı kalabalık zemin kattaki kafeye gittiğini bilmiyordum. O artık benim karım, Tanrı aşkına.

Sonra bana "patron" diye hitap etti. Onun şehvetli sesinden "koca" kelimesini duyduktan sonra, bana başka bir şekilde hitap etmesini istemiyorum.

Bir saniye, sonra bir saniye daha bekledikten sonra asansöre geri dönmeden önce parmaklarım elimdeki telefona gömüldü.

Zemin kattaki lobide dışarı çıktım ve bir an için hiçbir şey değişmedi, ta ki çalışanlarım benim olduğumu fark edene kadar.

"İyi günler, Bay Hawthorne."

Toplu selamlamalar olur ve gündelik sohbetlerin sesi kesilir. Başımı sallayarak cevap veririm ve bakışlarımı sabit tutarak

ilerlerken, bakışlarımı ileriye doğru sabit tutuyorum.

İnsanlar hala bana doğru dönüp bakıyor ve çoğu zaman şaşkınlık dolu bir nefes alıyor. Tabii ki şaşkınlık. Açılış günü hariç, bu mekana daha önce geldiğimi hatırlamıyorum. O gün bile, kurdeleyi kesip ilk kahveyi almak için sadece kısa bir süre kaldım.

Gözlerim etrafı tarıyor ve işte orada. Bana sırtı dönük olan Daisy, biriyle konuşmakla meşgul. Bugün kelebek şeklindeki dikkat çekici saç tokası taktığı için onu her yerde tanırım.

Kuyrukta beklediği yere yaklaşmak için bir adım atıyorum. Yaklaştıkça, insanlar bana yer açmak için kuyruk kısaltmaya başlıyor ve Daisy etrafındaki gürültünün azaldığını fark etmesi sadece birkaç saniye sürüyor. Sonunda omzunun üzerinden bakıyor ve ben tam arkasında duruyorum.

"Charles? *Burada* ne yapıyorsun?" Sesinde şaşkınlık ve biraz da onaylamama var, sanki çalışanlarıma iş için maaş aldıklarını ve zamanlarını boşa harcamamaları gerektiğini hatırlatarak büyük bir hata yapmışım gibi.

Kaşlarımı kaldırıyorum, çünkü kendi işlerine bakmakta pek başarılı olmayan, pek de sağduyulu olmayan bazı seyircilerimizin olduğunu fark ediyorum. Bir kez olsun, bundan nefret etmiyorum. Belki de Hawthorne Tower'da olduğum içindir

—benim bölgemde olduğum için ya da belki de kalbim onun burada olduğunu bildiği içindir.

Daisy'nin gözleri, saçını kulağının arkasına koyduğumda büyüdü. Heykel gibi hareketsiz duruyor, sanki yanağına doğru uzanan elim her an patlayacak bir bomba gibi. Neredeyse gülmek istiyorum.

"Sana bir şey söylemeliyim. Gidelim."

Sözlerim onun sersemliğini bozmuş gibi görünüyor ve omuzlarını geriye doğru çekiyor.

"Ama henüz siparişimi vermedim. Sen önce git, ben de birazdan gelirim." Gözlerini kısıyor.

Neden onun işleri kolaylaştıracağını düşündüm ki?

"Bayan Hawthorne. Şimdi benimle birlikte gidiyorsunuz. Ofisinize varmadan önce en sevdiğiniz latte'nin masanızda sizi bekliyor olmasını sağlayacağım."

"Charles, yapamazsın..."

Yüzünü tutup onu öptüğümde, itirazı boğazında kalır ve onu sustururum.

Dudaklarım ona değdiği anda, o kaskatı kesildi, ama ben durmadım. O benim kollarımda eriyene ve yumuşak elleri takım elbise ceketimi kavrayana kadar onu öptüm.

O anda, etrafım insanlarla dolu bir odada olduğum umurumda değil. Tüm çalışanlarımın önünde asistanım ve karım olan kadını öptüğüm umurumda değil.

Geri çekildiğimde, o da tam isabetli bir mermi gibi doğrudan sikime giden bir inilti sesi çıkarır.

"Zorluk çıkarmayı bitirdin mi?" diye fısıldıyorum.

"Sen beni öptün. Herkesin önünde beni öptün." Sesi benimkine benziyor.

Yakında kendine gelip, onu götürmemi bir kez daha zorlaştıracığını bildiğimden, elini tutup onu asansörlere doğru çekiyorum. Ateşli gözleri aynalı duvarlarda benimkilerle buluşuyor.

"Bunu yapmak için gerçekten iyi bir nedenin olsa iyi olur, yoksa seni öldürürüm."

Öfkesi bende ters etki yaratır ve sırtıtırım. "Benden nasıl korkmuyorsun, sevgili karım?"

Ama o benim sözlerimi umursamıyor. Daisy ellerini beline koyuyor. "Söylesene, kahvemi içene kadar bekleyemeyecek kadar acil olan ne?"

"Acil olduğunu hiç söylemedim. Önemli olduğunu söyledim. İkisi arasında fark var."

Asansör durur ve göğsümde bir tedirginlik hissederim.

Bu haberi Daisy ile paylaşmak benim için neden bu kadar önemli?

Sonuçta o geçici bir çalışan ve son birkaç gün bana bir şey öğrettiyse, o da onun hayatta benim asla sağlayamayacağım şeyleri istediğidir: sevgi, şefkat, aile.

"Hey, nereye gidiyorsun?" diyor, adımları benimkine yetişmek için hızlanıyor, çünkü onun masasında durmayıp ofisime giriyorum. "Peki, bu acil olmayan ama önemli haber nedir?"

"Yönetim kurulu oybirliğiyle beni CEO olarak atamaya karar verdi." Birkaç dakika önce damarlarımda dolaşan heyecan yok olmuştu.

ve nedenini hiç bilmiyorum.

Daisy'nin alnındaki sinirli kırılganlıklar yumuşar. Sanki bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi ağzını açıp kapatır, ama hiçbir kelime çıkmaz. Sonra o kadar hızlı bir şekilde kollarıma atılır ki, dengemi sağlamak için iki adım geri atmak zorunda kalırım.

Sonunda nefes nefese sorar. "Bu gerçekten doğru mu?"

Onun mutluluğu karşısında önceki tüm endişelerim bir anda yok oldu. Başımı salladım ve elleri boynuma dolandı, poposu ön kollarımın üzerine yaslanarak dev bir gülümsemeyle bana koala ayısı gibi yapıştı.

"Başardın Charles. Sonunda o aptal yaşlı adamlara, ailenin işini yönetmeye senden daha layık kimse olmadığını gösterdin."

Bu sözleri defalarca duydum, ama onun ağzından çıktığında, bunların sadece sözler olmadığını biliyorum. Bunlar gerçek.

"Ben değil, biz. Bunu birlikte başardık. Sen olmasaydın bunların hiçbirini başaramazdım, ve sadece şu anı kastetmiyorum." Aramızdaki küçük mesafeyi işaret ediyorum. "Geçtiğimiz yıllarda yaptığın tüm çalışmaları kastediyorum."

Pembe dudakları kıvrıldığında, sanki biri kalbime bir gong vurmuş gibi hissediyorum.

Benim için ne kadar değerli olduğunu hiç bilmiyor.

Sonra yüzüne alaycı, bilmiş bir gülümseme geri döner. "İçinde bu kadar yumuşak bir kalp olduğunu kim bilebilirdi."

"Unuttuysan, seni bir kez daha en sert tarafıma alıştırırım."

Ve şaka yapmıyorum. Hiç bu kadar sert olmamıştım.

İstediğim her şey tam önümde ve kollarımdaki kadın hepsinden daha önemli.

Daisy'nin yüzüne, ona her zaman olduğu gibi müstehcen bir şey söylediğimde kızarıklık yayılıyor. Pembe renk yanaklarından başlayıp çenesine ve boynuna doğru yayılıyor. Onun telaşlı halinin sebebinin ben olduğumu bilmek hoşuma gidiyor.

Benim kucağımdan kurtulmaya çalışıyor ama ben ona izin vermiyorum.

.

"Charles!" Ben ofisime doğru ilerlerken o ılık atıyor. "Beni indir."

"Hayır. Kendi isteğinle kollarıma atlamış olabilirsin, ama ne zaman gideceğine karar veren benim, Bayan Hawthorne."

"Ne demek istiyorsun?" Onu masamın arkasındaki sandalyeye oturtup öne doğru eğildiğimde bir kez daha ılık attı.

"Sana teşekkür etmek istiyorum." Saçını kulağının arkasına itiyorum ve ellerim saç tokasına kayıyor.

"Charles, başka pahalı hediye kabul edemem."

"İyi. Çünkü sana bir şey vermeyi düşünmüyorum. Bugün sadece sözlerim var."

Sinirli kaşları gevşer ve dudakları bir gülümsemeye dönüşür. "Bu bir değişiklik olacak. Charles A. Hawthorne'un söyleyecek sözleri var."

"Merak etme, bu sadece karım için." Nedense, dilimin ucuna gelen sözler ağızımdan çıkmıyor ve Daisy yüzümü ellerinin arasına alırken ben saçma sapan bir şey söylemek üzereyim.

"Charles, bir şey paylaşmak istediğın birine ihtiyacın olursa, ben her zaman buradayım."

Ellerim onun ellerinin üzerinde duruyor. Onun koşulsuz desteği için ona gerçekten çok borçluyum, bu destek bazen aşırı çılgınlık içerse bile. "Genelde bu tür konuşmaları kuzenlerimle yaparım. Ama bugün konu sadece ben değilim. Sen olmasaydın bunu başaramazdım. Hiç yanımdan ayrılmadığın ve bana destek olduğın için teşekkür ederim."

O çok yumuşak, çok samimi bir gülümsemeye gülümsüyor. "Böyle düşündüğüne sevindim. Ama sen tüm hayatını bunun için çalıştın. Benim için aynı şeyi söyleyemem. Eminim senin telefonlarını cevaplamak ve toplantılarına hazırlanmaktan daha büyük işler yapan birçok insan vardır."

"Sen bundan çok daha fazlasını yapıyorsun. İkimiz de bunu biliyoruz." Onu bakışlarımla sabitliyorum. "Ama bugün kutlamak istiyorum." Takım elbise ceketimi çıkarıp kasıtlı olarak masanın üzerine koyuyorum, sonra kol düğmelerimi açıyorum.

Daisy'nin ön kollarımla tuhaf bir ilgisi var. İlk yıllarda, geçmişteki asistanlarım gibi benden korktuğunu ve doğrudan göz teması kurmaktan kaçındığını düşünüyordum. Ama şimdi onun ne kadar tahrik olduğunu biliyorum.

Dudaklarını ısıyor, göğsü zorlu nefeslerle inip kalkıyor. "Kutlamak mı? Şarapla mı?" Bakışları benden bar dolabına kayıyor.

"Oh, aklımda daha güçlü bir şey var." Gülümserim ve onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Nefesini tutuyor. "Charles, ne yapıyorsun?"

"Bekle. Her şey kelimelerle anlatılmak zorunda değil."

"Delirdin mi? Kapı kilitli değil. Herkes girebilir!"

Herhangi birinin benim özel katıma çıkması o kadar kolay olmasa da, masamın altındaki düğmeye basarak ofis kapısını kilitliyorum.

"Mutlu musun? Artık kimse bizi rahatsız edemez."

"A-ama burası senin ofisin." Ellerim bacaklarını okşarken, yavaşça yukarı doğru kayarken, dizlerinin arkasındaki tüyleri izlerken, sonra uyluklarına ve eteğinin altına doğru sürünürken, sözleri titriyor.

"Ve sen benim karımsın. İstedğim her şeyi yapma hakkım var. Değil mi?" Yüzüğümün sıkıca oturduğu yerden, ipek külotunun üzerine parmağımı hafifçe vuruyorum.

"Vay canına! Bu bir rüya değil." Daisy'nin çenesi, eteğinin yan fermuarını aşağı doğru çekerken açılır.

"Ofisimde sikilmeyi sık sık hayal ediyor musun, kelebek?" Gülümserim ve eteği ayaklarının ve o yüksek topuklu ayakkabılarının üzerine düşecek kadar kalkmasına yardım ederim.

Benim gördüğümü biliyorum.

"Sık sık diyemem." Onu öne doğru çekip külotunu yana çekip dudaklarımı onun cinsel organının üzerine koyduğumda, sözleri iniltiye dönüşür.

Siktir, tadı çok güzel.

"Peki, seni o kadar sert boşaltmamın, gündüzleri yıldızlar görmene neden olmasının bir sakıncası var mı, sevgili karım?"

Bir saniye sessiz kalır ve sonra yavaşça başını sallar.

"İyi cevap." İpek bluzla kaplı karnına doğru öpücüklerimi sürdürürüm. Tek amacım, ağzımla vücudunun her santimini haritalandırmaktır. Dilim, giysinin altındaki, sivri uçlu meme ucunu

diğerini ise başparmağım ve işaret parmağımla sıkıştırıyorum.

O yüksek sesle inler ve göğsümde bir inilti yankılanır.

Boynunu öpüyorum, sonra sonunda dudaklarına ulaşıyorum. Ağzılarımız çarpışıyor. Kolları boynuma dolanıyor ve şu anda ondan başka hiçbir şey görmüyorum.

Arzu ve başka hiçbir şey beni yönlendirmiyor, tek bir hedefim var: onun zevki.

Dilim kapalı dudaklarına dokunur, giriş talep eder ve her zamanki gibi o da teslim olur.

Öpücüğü derinleştirmek için başının arkasını avuçlarım ve o da saçımı çeker.

Sanki boğuluyormuşum ve o da limanmış gibi onu öpüyorum. O da sanki çöldeymiş ve ben yeşil ağaçların gölgesiyle çevrili bir gölmüşüm gibi beni öpüyor.

Çaresiziz. Vahşiyiz.

Şu anda, biz *birbirimize mükemmel* uyuyoruz. Ama Daisy ile hiçbir şey yeterli gelmiyor. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Onunla her şeye ihtiyacım var.

Ondan uzaklaştığımda, protesto etmek için adımı inleyerek söylüyor. "Charles."

"Devam et, kelebek. Aşağıdaki kafede duyulacak kadar yüksek sesle adımı haykırana kadar durmayacağım."

"Siktir, Charles. Pis konuşma oyununu gerçekten geliştirdin."

Bu kız beni en beklenmedik anlarda gülümsetiyor. Onun cinsel organıyla göz hizasına geri dönüyorum ve başını koltuğun başlığına yaslamış olduğunu görüyorum.

"Zorundaydım, çünkü bu seni çok ıslatıyor, sevgili karım." Külotunu aşağı çekmeden önce onu külotunun üzerinden emiyorum ve bir kez daha, ıslak ve benim için hazır olan çıplak cinsel organını görmek, ihtiyacım olan adrenalin gibi geliyor.

Bacaklarını daha da ayırırken saçımı sıkıca kavrar, dizleri iki kol dayanağına değişiyor.

"Vay canına." Gözleri kapalı, ben içine girerken inliyor.

Odak noktam, Daisy koltuğumda kıvranıp zıplarken yalayıp emdiğim şişmiş klitorisi. Ofisimde.

ama bu en unutulmaz olanı... O benim adımları haykırıyor, durmamam için yalvarıyor.

Durmaktansa ölmeyi tercih edeceğimi bilmiyor mu?

Dilimi onun içine gömüyorum, geniş omuzlarımı bacaklarını açık tutuyor ve o yüksek bir çığlık atarak boşalmadan önce sırtı kavisleniyor.

Ama ben hala tatmin olmadım.

Onunla ilgili olarak hiç tatmin olabilecek miyim?

Dilim bir kez daha klitorisine dokunur ve Daisy saçımı bırakır. saçımı bırakır.

"Hayır, Charles. Hayır... Artık yapamıyorum." Elleri, gelmek üzere benimle onun cinsel organı arasında, parmağımı içine soktuğumda duruyorum. Ağzım tekrar klitorisine dönüyor, geri çekilip tekrar içeri giriyorum.

İçeri ve dışarı, onun elleri tekrar saçlarıma dolanana ve dudaklarından tekrar inleyen ses tonuyla adım çıkıncaya kadar.

Islaklığı ellerimi ve çenemi kaplıyor, çığlıkları ofisimin duvarları arasındaki boşluğu dolduruyor. Kalkarken, fermuarımın arkasında penisim acı verici bir şekilde zonkluyor.

Daisy, sanki bir uzvunu bile kaldıramayacak kadar güçsüzmüş gibi, hiçbir hareket yapmıyor. Yanakları pembe-kırmızı renkte kızarmış, bana bakıyor. Alnında hafif bir ter parlaklığı var, bu da saçlarının bir kısmının cildine yapışmasına neden oluyor.

Genel olarak, nefes kesici görünüyor.

"Bu en güzel kutlamaydı," diye fısıldıyor nefes nefese.

Kemerimi çözerken dudaklarım kıvrılıyor. "Neden bittiğini düşündün, kelebek?"

Kollarında sallanmak

CHARLES

Büyükannemden telefon aldığımdan bu yana bir hafta geçti. Bu süre zarfında, neredeyse tüm yönetim kurulu üyelerinden bana ve liderliğime olan güvenlerini ifade eden e-postalar aldım, bir ay sonra yapılacak nihai oylama yapılmadan önce bile beni tebrik ettiler.

Buna rağmen, birkaç ay önce ulaşılamaz gibi görünen her şeyin şimdi tam önümde olduğuna inanmakta bazen zorlanıyorum.

Mutfağa adımımı attığımda düşüncelerim kesintiye uğrar ve Daisy'yi tezgahın arkasında, cam bir kaptaki krep hamuru gibi görünen bir şeyi çırparak bulurum. Boynunun bir tarafına asılı olan eski üniversite tişörtümden birini giymiş, saçlarını dağınık bir topuz yapmıştır ve en son çıkan indie soft pop şarkısının ritmine göre sallanmaktadır.

Noel süsleri hala evde duruyor, çünkü Daisy, Bayan Kowalski'ye her şeyin bahara kadar olduğu gibi kalacağını açıkça söylemiş. Ve bu onu mutlu ediyorsa, neden bir şeyleri değiştireyim ki?

Tavaya büyük bir parça tereyağı atıyor ve tereyağı cızırdamaya başlıyor.

"Günaydın." Yaklaşıp, açıkta kalan boynuna bir öpücük konduruyorum. "Neden mutfakta siz varsınız da Bayan Kowalski yok?"

"Çünkü Bayan K de, özellikle hafta sonları, dinlenmeyi hak ediyor. Bazen yetkililerin, çalışanlarınızı sömürdüğünüz için kapınızı çalmadıklarına inanamıyorum."

"Ben sömürüyorum. Ben ödeme yapıyorum..."

"Bayan K hafta sonları ekstra para için çalışmıyor, Charles. Senin paranoyaklığından endişe duyduğu için çalışıyor. Senin evine başka kimsenin girmesine izin vermeyeceğini biliyor ve eminim ki senin iki gün üst üste dışarıda yemek yemeni istemiyordur."

Bana yalan söylemesen iyi olur, Hawthorne bakışıyla bana bakmaya devam ediyor.

"Bütün hafta sonu mu?" Kaygımı bastıramıyorum. Hizmetçim, Hawthorne malikanesinden taşındığımdan beri benimle birlikte.

Benden farklı olarak, Daisy gülmeye başlıyor ve sonra göğsümü okşuyor. Nişan yüzüğü ve alyansı siyah tişörtümün üzerinde parlıyor. "Merak etme, hayatta kalmanı sağlayacağım, sevgili kocam."

Nefes nefese, şakacı sözleri, göğsümü sıkan rahatsız edici hissi yavaşça gidermeye yardımcı oluyor.

"Bu, bütün evin bize ait olduğu anlamına mı geliyor?" Kaşlarımı kaldırdım ve o gülümsedi, sonra başını salladı.

"Evet. Ne yapacaksın peki?"

"Oh, aklıma birçok olasılık geliyor." Onu öpmek için eğildim, ama o hızla arkasını döndü.

"Burada olmaz, bayım. Seks ve yemek pişirme bir araya geldiğinde tek bir şeye yol açar: kazalar." Tavayı ocaktan alır ve ustaca bir hareketle krepleri tabağa kaydırır, üzerine taze şurup gezdirir ve iki çilek koyar.

Şimdi onunla kazasız bir baş başa vakit geçirmeyi dört gözle beklerken, tezgahın etrafından dolaşıp bar taburesine çöküyorum.

"Yardım ister misin?"

Kafasını sallıyor. "Hayır. Sen otur ve ye." Daisy önüme bir fincan kahve koyuyor ve ilk lokmamı aldıktan sonra iPad'ini önüme kaydırıyor. "Jimmy'den bir e-posta var."

Lezzetli kahvaltı aniden ağızımda tadını yitirir.

Jimmy'nin adının ardından iyi bir şey gelmez.

"Yeni Yıl yardım etkinliğine katılmamızı istiyor." Daisy e-postayı açar.

"Ben..."

"Sadece beni dinle, Charles. Bu tür etkinlikleri sevmediğini biliyorum ve artık CEO olarak atanmak üzere olduğun için, Jimmy'nin eskisi gibi seni rahatsız etmeyeceğinden eminim. Ama" — eğilerek, samimi ve ciddi bir ifadeyle — "yine de en azından bir yıllık etkinliğe katılman gerektiğini düşünüyorum. Kasaba halkına, onlar için burada olduğunu ve sıkıcı partileri sevmene rağmen, onlar için çaba gösterdiğini göster."

Bunu hayal etmek bile tanıdık bir endişe hissini göğsüme çökertiyor.

"Önceden hazırlanabilirsin, güvenlik ekibinle çalış. Bunun için" — ekrana dokunur—"organizatörlerle konuştum bile. Karşılığında senin katılımını elde edecekler ise, taleplerimizi memnuniyetle kabul edecekler."

"Bu senin için önemli."

Gözlerinde şaşkınlık parıldıyor. Tabii ki şaşırmış!

Bir davet birisi için önemli olduğu için ilk kez öfke nöbeti geçirmiyorum. Daisy benimle granit tezgahın arasına girer.

"Mesele ben değilim, Charles. Mesele sen ve bu kasaba. Yaptığın tüm harika işlere rağmen, hala herkese kendini kanıtlamak zorunda olmanı sevmiyorum. Ama mesele şu ki, bu kasabanın insanları senin günlük mücadeleni ve zorluklarını göremiyorlar. Neden onlara Charles Hawthorne'u yakından göstermiyorsun? Medyanın bahsettiği Charles'ı değil, gerçek seni."

Parmağı kalbimin üzerinde duruyor ve korku hissetmek yerine, dokunuşu, sözleri, ilgisi, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi güvenlik gibi işliyor. Hatta içimdeki şeytanları bile tehdit ediyorlar.

"Yılda sadece bir etkinlik yapıp sonra inziva kuleğine geri dönebilirsin."

"Keşiş kulesi mi?" Kaşlarımı kaldırdım ve o gülümsedi. Diğer zamanlardan farklı olarak, birisi sosyal etkinliklere katılmadığımı söylediğinde odadan fırlayıp çıkma isteği duymadım.

Ve bunların hepsi onun sayesinde.

"Tamam, Hawthorne Kulesi'nin en üst katı diyelim. Daha mı iyi?"

"Çok daha iyi." Elini tutup bir kez daha göğsüme bastırıyorum. "Gideceğim, ama sadece sen de benimle gelersen."

"Tabii ki gelirim. Patronumu partide yalnız bırakacağımı mı sanıyorsun? Bir gecede kaç tane cinayet ihbarı yapılacağını hayal bile edemiyorum."

"Çok komik. Neyse, asistanımı değil, karımı götürmeyi planlıyorum."

"O zaman sadık bir eş gibi koluna asılacağım." Kirpiklerini kırpıştırdı ve yüzünü aydınlatan gülümseme kalbimi delip geçti.

"Görevine sadık mı? Bu kelimenin anlamını biliyor musun, sevgili karım?" Parmaklarım kızarmış yanaklarını okşuyor. Bunca yıl onsuz nasıl hayatta kaldım? "Ama her halükarda, senin *sallandığın* askı olmak için sabırsızlanıyorum."

Bu sefer kahkahası kontrol edilemez hale gelir. Başını geriye atar ve bu ses, yüzündeki gülme çizgileri ve bana hissettirdikleri... Zaten hepsinin tekrarlanmasını istiyorum.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyorum, sonunda kıkırdamaktan kurtulduğunda.

Bu anın her şeyi o kadar sıradan ve evcil ki, ama hiç bu kadar sakin olmamıştım.

"Arkadaşlarımla spa gününe gidiyorum. Şarap içip, çok fazla şekerli şeyler yiyip, erkekler hakkında konuşacağız."

"Endişelenmeli miyim?" Yaklaşıp, burnumla boynunun ve omuzlarının yumuşak tenini okşayarak, vücut şampuanının çiçeksi kokusunu içime çekiyorum.

"Bu günlerde aklımdaki tek erkek sensin."

Her zaman aklımdaki tek erkek olmak için çok çalışmam gerekecek.

"Peki ya sen? Bugünkü planın ne?"

"Elixir'e gideceğim. Pazar günü olsa bile, hepsi olmasa da en azından Alex'in çalıştığını göreğimden eminim."

Alex'in ofis kapısını hafifçe tıklıyorum. Bilgisayarından başını kaldırdığında alnındaki derin kırışıklıklar hala duruyor.

"Hafta sonuna zor bir başlangıç mı yaptın?" Karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

"Bu günlerde herkes Sunshine Street'te yaşamıyor." "Sıcak karşılanan için teşekkürler kardeşim."

"Üzgünüm." Diye iç çeker. "Biraz gerginim."

"Ne oldu? Pazar günleri yaptığın paraşütle atlama seanslarının meditatif ve huzurlu olması gerektiğini sanıyordum," diyorum dikkatlice, durumu yoklayarak.

Ama çenesi gerginleşir ve şüphelerini doğrular. Dudaklarım seğirmeye çalışır ama onları sabit tutarım. Kız kardeşim sahaya çıkmış olmalı.

"Her şey yolunda. Endişelenmene gerek yok."

Alex'in boş cevabını daha derinlemesine sorgulamaya fırsat bulamadan, kapı açılır ve Ray ile Archer içeri girer.

"Neden başka bir arazi bulamıyoruz?" Archer'ın sesi, sanki Ray ile bu konuyu bir süredir konuşuyormuş gibi, hayal kırıklığıyla gergin.

"Çünkü şu anda sahip olduğumuz arazi mükemmel," diye yanıtlıyor Ray rahat ve sakin bir ses tonuyla.

"Hiçbir şeyimiz yok. Sana satmayacaklarını söyledim. Şimdi ne yapacaksın? Onları öldürecek misin?" Archer'ın sesi keskin.

"Kimseyi öldürmeme gerek yok. Ben bir iş adamıyım. Müzakere ederim."

"Neler oluyor?" diye soruyorum, Ray ve Archer köşe kanepesine yerleşip, nihayet hızlı konuşmalarının arasında bir boşluk bulduklarında.

"Bir sonraki Elixir oteli için seçtiğim araziye hatırlıyor musun?" diye sorar Ray, ben de başımı sallarım. "Şey, sahibi ailesinden biri son anda vazgeçti."

"Neden? Beklentilerini karşılayamıyor muyuz?"

Ray soruma başını sallar. "Aynı arazi üzerinde aile otellerini genişletmeyi tercih ediyorlar."

"Otel Elixir için rakip mi?" Öne eğilip kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayır.

Biz sevimli ve rahat bir otel işletmiyoruz. Ama kesinlikle planlarımıza çomak sokuyorlar. Ben..."

"Başka bir seçenek aramalısın," Archer, Ray'in sözlerini keser. "Cherrywood'da ticari arazi sıkıntısı yok ki."

"Sakin ol, Archie. Onlara şantaj yapmayacağım. Herkesin bir bedeli vardır. Sadece burada ne kadar ödemem gerektiğini bulmam gerekiyor. Bunda ne var ki?"

"Kapitalist konuştu." Archer'ın yüzünde onaylamama ifadesi belirir.

"Son dakika haberi, dostum, hepimiz kapitalistiz. İş dünyasına adım attığımız anda iş dünyasına adım attığımız anda ruhumuzun bir parçasını satıyoruz ve senin aksine ben bunu sahtecilik yapmıyorum."

"Ben numara yapmıyorum," Archer Ray'e doğru tıslar. "Sadece biraz daha insan olmanı söylüyorum." Ray omuz silkerek yanıt verince, Archer başını sallar. "Umarım bir gün hayatına biri girer ve bu işi biraz şefkatle de aynı derecede iyi yapabileceğini gösterir."

"Charlie gibi mi demek istiyorsun?" Ray'in kahkahası daha sahte olamazdı. "Keşke Donna genç olsaydı. Ne yazık ki, o zaten evli ve kocasıyla mutlu."

Asistanı hakkındaki komik sözleri bana hiç hoş gelmiyor. Göğsümden soğuk bir his yayılıyor, damarlarımı donduruyor.

"Bence bugün yeterince pislik oldun, Ray." Daisy'yi aptalca tartışmalarına dahil etmesinden hoşlanmadığım için dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Bu evlilik maskaralığını daha ne kadar sürdüreceksin?" Ray kaşlarını kaldırdı. "Bu evlilikten istediğini almadın mı?"

Beni kızdırmaya ve Archer'ın dikkatini kendinden uzaklaştırmaya çalıştığını biliyorum. Kabul etmek istemiyorum ama bu konuda çok başarılı.

Derin bir nefes alıyorum. "Resmi karar henüz açıklanmadı."

"Mm-hmm, yani ikinizin yollarınızın ayrılmasına hala birkaç hafta var mı demek istiyorsun?" Ray kollarını kavuşturur.

"Muhtemelen daha uzun sürecek. Kimsenin, sadece CEO olmak için evlendiğimi düşünmesini istemiyorum." Bu cümle ve düşünce ağzımda güçlü bir tatsızlık bırakıyor. Ne kadar unutmaya çalışsam da, bu sözler kafamda dönüp duruyor ve tüm günümü mahvediyor.

TAMAMEN, DELİ GİBİ, GERİ DÖNÜŞÜ OLMAYACAK ŞEKİLDE DAYANILMAZ

CHARLES

"FERMUARIMI ÇEKER MİSİN?" Daisy, şampanya rengi ipek bir kokteyl elbisesi giymiş, önümde duruyor. Saçları, Noel'de ona hediye ettiğim yapay elmas papatya toka ile sabitlenmiş, zarif bir topuz halinde toplanmış.

Onu gördüğümde içim ısınıyor. Kuyumcunun web sitesinde gördüğüm anda o klibe aşık oldum.

"Nasıl görünüyor?" Omzunun üzerinden gülümseyerek bana baktı.

"Sen her şeyi güzel gösterirsin." Bu sözler içimden geldiği gibi ağızımdan dökülüyor ve gülümsemesi sönüyor.

Arkasını döner, elini göğsüne koyar ve fermuarı açık elbisesini yerinde tutar. "Bazen ne kadar tatlı olduğunu biliyor musun?"

"Bu, planımın işe yaradığı anlamına mı geliyor?" Onu kendime çekiyorum, ellerim belinde yerini buluyor.

"Peki o plan neymiş?"

"Kendimi sana karşı dayanılmaz kılmak," derim ve o gülümser.

"Kesinlikle. Sen benim için tamamen, delicesine, geri dönülmez bir şekilde karşı konulmazsın, sevgili kocam."

"Görev tamamlandı." Ona doğru eğildim, ama istediğim gibi dudaklarını öpmeden önce, elini ağzımın üzerine koydu.

Kaşlarımı kaldırdığımda, bana havadan bir öpücük gönderip gülümser. "Üzgünüm, ama bu gece makyajıma çok zaman harcadım ve senin onu mahvetmene izin vermeyeceğim."

Elini nazikçe ağızımdan çekip, gevşek bir bukleyi kulağının arkasına koyuyorum. "Çok güzelsin ve şu anda makyajına dokunmamaya

ama eve döndüğümüzde, seni yatakta bulamazsam, makyajın, elbisen, her şey mahvolacak."

Her zamanki gibi, ona müstehcen sözler söylediğimde kızardı. Son zamanlarda, yanaklarında o sevimli rengi görmek için bunu alışkanlık haline getirdim.

Kalçalarına dayadığım ellerim, sırtının alt kısmına doğru kayıyor. Göz teması kurmadan, elbisesinin fermuarını yavaşça çekiyorum ve yarıda duruyorum.

"Cidden sütyensiz bir halka açık etkinliğe mi gidiyorsun?" Bakışlarım yüzünden göğüslerine kayıyor, sonra tekrar gözlerine dönüyor ve dudaklarının gülümsemeye kıvrıldığını izliyorum.

"Aslında, evet. Elbisenin içinde sütyen var."

"Çok beğendim." Elimi ipeksi kumaşın üzerinde gezdiriyorum. "Bu, çıkarmam gereken bir şeyin azaldığı anlamına geliyor."

"Bu kadar tekdüze düşünebileceğini kim bilebilirdi, sevgili kocam. Ama balo salonunda seni bekleyen yüzlerce insan var, bu yüzden centilmen ol." Gülümser, cebimdeki mendili düzeltir ve kollarımdan ayrılır.

Daisy'nin omuzlarına şalını örtmesine yardım ettim. "Bu arada, bu hayır işi ne için?"

"Ebeveynlerini kaybetmiş çocuklar için."

MEKANA VARDIKTAN SONRA, dışarıdaki basın mensuplarını ve kameralarını geçitlerden geçen her arabaya doğrultmuş hallerini görünce bir endişe dalgası hissediyorum. Hâlâ nefes alıp verme rutinimin ortasında ki Daisy elini uyluğuma koyuyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor.

"Her şey yolunda gidecek." Gülümsemesini daha da parlaklaştırıyor, ama ben gerginliğimi iyi gizleyebiliyor muyum, emin değilim.

Bir kez daha beni hazırlıksız yakalayan Daisy, eğilip ağzımın köşesine bir öpücük kondurur. Başparmağıyla, dudaklarında kalmış olabilecek ruju siler. Onun elini daha sıkı tutarım.

"Makyajın bozulacak diye ne oldu?"

Bana küstahça bir bakış atıp göz kırptığında, kalan tüm endişem dağıldı. "Makyajın canı cehenneme. Çok çekicisin, sevgili kocam."

Steve kapımı açtığında hala gülümsüyorum ve bana doğrultulmuş çok sayıda kamera görünce dudaklarım düzleşmeden önce Daisy yanımda beliriyor. Kolunu koluma doluyor, sanki desteğe ihtiyacı varmış gibi bana sarılıyor, ama gerçekte durum tam tersi.

Göğsümdeki yanma hissi şiddetleniyor. Onun gibi birini bir daha asla bulamayacağımı biliyorum. Benim güvensizliklerimi bilen birini. Ve özel olarak benimle dalga geçmekten büyük zevk alsa da, toplum içinde benim en güçlü, en cesur ve en iyi kişi olarak görünmemi sağlamaya kararlıdır, nokta.

"İyi gitti. Ne dersin?" diye soruyor, binanın halı kaplı girişine doğru yürürken.

"Senin gibi bir cazibe bana yapışık olduğunda her şey yolunda gider."

Kapılar açılır ve bir personel koşarak gelir. "Bu taraftan, Bay ve Bayan Hawthorne."

Daisy ve ben, kapasitesinin sonuna kadar dolu olan ana resepsiyon salonuna adım attığımızda, tüm başlar bize doğru döner ve tanıdık endişem ortaya çıkmaya başlar.

O bir adım daha atmak üzereyken, onu hafifçe geri çekerim. "Sakin yanımdan ayrılma." Bu kelime boğazımda kalır.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor, sonra yavaşça başını sallayıp fısıldıyor, "Sana bir parazit gibi yapışacağım, kocacığım."

Dudaklarımın gülümsemeye dönüşmesini engelleyemiyorum. Bir sosyal etkinliğin ortasında çıkış kapısını öfkeyle aramak yerine gülümsediğim ilk kez oluyor bu.

Gece beklediğimden daha iyi geçiyor. Belki de bunun sebebi, bir saniye bile yanımdan ayrılmayan kadın.

İşimiz ve aşk hayatımızla ilgili ayrıntılı sorular sorulsa bile sürekli gülümsüyordu - bu benim sözlerim değil, adını unuttuğum bir kadının sözleri. Daisy, sabrımın tükenmeye başladığını görünce benim adıma bahaneler uyduruyordu, özellikle de birbiri ardına erkekler anlaşıma yapmaya çalışırken.

Ne bekliyorlardı ki? Beş saniye boyunca sunumlarını dinledikten sonra onlarla el sıkışıp "En iyi iş arkadaşları olalım" mı diyecektim?

Konferans salonları bunun için var, sıkıcı partiler için değil.

Ancak önümüzde duran bu yaşlı adam, Daisy'nin kibar imalarını anlamadığı için zorlu bir rakip olduğunu kanıtlıyor. Karıma bu kadar zorluk çıkardığı için onu boğazlamak üzereyim.

"Bay Hart, yakında sizden haber alacaksınız," diyor Daisy yine sabırlı ses tonuyla. "Kartvizitiniz bende. Aslında üç tane var." Mavi-beyaz kartları havada sallıyor. "Ama izin verirseniz, Charles'a bir şey göstermem gerekiyor."

Altmışlı yaşlarının sonlarında görünen adam, yarısı dolu şampanya kadehini yan masaya koyar. "Oh, belki ben de gelebilirim."

Hayır, gelemezsiniz.

Bir adım öne çıkıp ona yeterince beklediğimizi söylemek üzereyim ki, Daisy elimi tutar ve parmaklarımızı bir kez daha birbirine geçirir.

"Üzgünüm, ama hayır demek zorundayım. Aslında bu romantik bir şey ve bunu sadece Charles'a göstermek istiyorum." Daisy son cümleyi sanki ona bir sır veriyormuş gibi fısıldar.

Bay Hart'ın yüzünde şaşkınlık belirir ve ben kararlı bir şekilde hayır derim, çünkü bu adamın bize eşlik etmesi söz konusu olamaz. Karım romantik bir plan yapmış ve bunu benden başka kimse görmeyecek.

"Tabii ki. Siz aşk kuşları gidin." Bizi güvercinler gibi kovuyor, daha önce kimse bana bunu yapmaya cesaret edememişti.

Ama ben çok mutluyum, hiçbir şey umurumda değil. Daisy ve ben, gergin bir yaydan fırlayan oklar gibi odadan dışarı atlarız. Kim kimi önce dışarı çekti, bilmiyorum. Neyse ki boş olan lobide, Daisy beni her iki yanında birkaç oda bulunan sol koridora doğru yönlendirir.

"Burada mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. En üst terasta olacağını sanmıştım.

Parmağını dudaklarına koyup beni takip etmem için işaret etti. Sonunda son kapılardan birinde durduk ve çantasından bir anahtar kartı çıkardı.

Odaya girdiğimizde, bakışlarım zeytin yeşili ahşap panellerle kaplı duvarları tarar. Duvarlarda birkaç tablo asılıdır, ama bana "romantik" gelen hiçbir şey yoktur.

"Burada mı? Romantik şey?" Ellerimi pantolonumun ceplerine sokarak odayı bir kez daha gözden geçiriyorum.

"Üzgünüm, bir şey yok. Balo salonunda durum çok yoğunlaşırsa diye bu odayı senin için ayırttım. Ama sen çok iyi gidiyorsun." Daisy öne çıkıp kravatımı okşadı. Eli göğsümde bir süre kaldı. "Yine de sana bunu söylemek istedim. Acil bir telefon görüşmesi bahanesiyle istediğin zaman buraya gelebilirsin."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi. Her şeyi halletmiş.

Ama neden şaşıyorum ki? Böyle bir şey yapması ilk kez olmuyor. Daisy'nin şimdiye kadar sahip olduğum en iyi asistan olmasının bir nedeni var. Ben söylemeden ne istediğimi biliyor ve hiç gürültü patırtı yapmadan bunu sağlıyor.

Kalbim hızla atıyor, onun bir asistandan daha fazlası olduğunu fısıldıyor, ama yavaş yavaş sesini yükselten bu sesi görmezden geliyorum.

Bir adım öne çıkıyorum ve o da gözlerini kocaman açarak geri çekiliyor, ta ki onu duvara sıkıştırıncaya kadar.

"Bana öyle bakmaya cüret etme, Charles!" Uzaklaşmaya çalışır, ama ben kolumu beline dolayarak onu göğsüme doğru çekerim.

"Nasıl?"

"Tahrik olduğunda yaptığın gibi." Elleriyle göğsümü itmeye çalışır, ama başarısız olur.

"Ne diyebilirim ki? Senin bizim için ayarladığın bir odada baş başa kalmışız ve sen çok güzel görünüyorsun. Acaba bizi böyle hayal etmiş miydin?" Serbest elimle saçının bir buklesini kulağının arkasına koyuyorum. "Sen duvara yaslanmış, elbisen beline kadar sıyrılmış, ellerim fermuarını aşağı çekiyor."

"Ne? Hayır, hayal etmedim!" Sertçe yutkunuyor ve neredeyse gülmek istiyorum.

"Ama bu fikri hiç de sevmedin," diyorum, başparmağımla boynunun üzerinde daireler çizerek.

"Ben... ben..." diye kekeliyor, sonra gözlerini kapatıyor. Kahkahamı bastırarak, derin nefes alıp, duyulmaz bir şeyler mırıldandığını izliyorum, sonra gözlerini tekrar açıyor. "Charles, burada seks yapamayız!"

"Neden?"

"Çünkü elli metreden daha yakın bir mesafede bir parti var ve seninle seks yaptıktan sonra o odaya giremem. İnsanlar anlar!"

"Kimse bilmeyecek. Ben bunu sağlayacağım. Sen sadece çıgllıklarını kontrol altında tut." Başımı daha da eğiyorum. O öldürücü topuklu ayakkabılar giymiş olsa da, boyu sadece göğsüme kadar geliyor.

"Benim çıgllıklarım mı? Peki ya sen?" Boynunu öperken göğsü benimkiyle aynı ritimde inip kalkıyor.

Ama daha fazla bir şey yapamadan ya da söyleyemeden, kapının hemen dışından, sanki biri kokteyl bardaklarıyla dolu bir tepsiyi düşürmüş gibi yüksek bir ses gelir. Daisy göğsüme doğru iterek kollarımdan kurtulur.

"Beni büyülemeye kalkma, Hawthorne," der, saçını düzeltip kapıyı açar ve dışarı fırlar.

Yüzümde bir gülümsemeyle onu balo salonuna kadar takip ettim. Gece yeniden güzelleşmeye başlamıştı.

"Kalabalığın içinde somurtkan bir yüz arıyordum, ama sen buradasın, sanki burası en sevdiğin yermiş gibi sırtıyorsun." Ray sırtımı tokatlamadan önce sesini duydum.

"Seni burada aramam gerektiğini bilmiyordum. Gizlice bu tür etkinliklerin hayranı mı oldun, kardeşim?"

O sırtıyor. "Ben de senin kadar seviyorum. Tabii ki, senin aksine, ben karımı veya evliliğimi göstermek için değil, iş için buradayım."

Azı dişlerim birbirine çarpar ve tam o anda Daisy'nin tuvaletten döndüğünü görürüm. Bakışları hemen beni bulur ve bana yumuşak bir gülümseme atar.

"Onun yanında diline dikkat et, Ray." Düşük sesle konuşuyorum, bu da kuzenimin daha da sırtmasına neden oluyor.

"Merhaba, Raymond." Daisy yanıma kayar ve refleks olarak kolumu beline dolayarak onu kendime yaklaştırım.

Kuzenimin keskin bakışları hareketimi takip eder, ama neyse ki ağzını kapalı tutar.

"Seni koruyacak biri olduğuna göre, hemen dönerim." Ray ile aramızdaki sessiz gerginliğin farkında olmayan Daisy, gülümser ve uzaklaşmaya çalışır. Ama belini saran kollarım daha da sıkılaşır.

"Nereye gidiyorsun?" Sözler dudaklarımdan kolayca dökülür.

"Şey, organizatörlere yakında ayrılacağımızı haber vermek istiyorum." Gözleri Ray'e kayar, sonra tekrar bana döner. "Bir saniye içinde döneceğim, söz veriyorum."

"Merak etme, Daisy. Git hadi. Kocanı ben korurum." Ray karıma göz kırpar. Ona zarar vermek istemediğini biliyorum, ama içimde koruma duygusu yükselir.

Sonunda karım ayrıldığında, Ray öksürür, ama bana bir laf atmadan önce ona sert bir bakış atarım. "Sakın bir şey söyleme."

Ray alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim olduğunu gösterir ve sonra sırtarak, "Seni böyle görmek güzel, diyecektim," der.

"Peki, buraya beklenmedik gelişinin sebebi nedir?"

"Senin güzel akşamını mahvetmeye gelmediğimi söylesem inanır mısın, Charlie? Sadece belediye başkanıyla birkaç kelime konuşmaya geldim." Ray, odanın diğer ucunda, kişisel asistanlarından oluşan ordusuyla çevrili Cherrywood belediye başkanına başını eğdi. "Bu tür etkinliklerin hayranı olduğumu duyudum."

"Peki neden onu takip ediyorsun? Bilgin olsun, neredeyse yirmi yıldır iyi bir adamla evli."

"Çok komik." Yumuşak bir kahkaha attı. "Ama ben buraya otel için arazi hakkında konuşmaya geldim."

"Sahipleriyle pazarlık yapacağını sanıyordum."

"O konu hala görüşülüyor." Bu akşam ilk kez çenesinde bir tik belirir.

"Görünüşe göre birinin planları yolunda gitmiyor."

"Ama neden karın için endişelenmiyorsun? Onun bir saniyesi birkaç dakikaya uzamış gibi görünüyor."

O birkaç dakika uzamaya devam ediyor. Ray şimdiden belediye başkanı ile gülüyor ve çekici kadın ile ben korunmasız

korumasız, herkesin bana yaklaşmasına hazır. Ve yaklaşıyorlar. Bu adamları kelebekler gibi çekiyorum.

Bana yaklaşan ilk adamı eğlendirdim, ama neden bu tür etkinliklerden kaçındığım kısa sürede anlaşıldı. Sohbet etmeyi sevmiyorum.

Odanın dışına fırlamak üzereyken, onun yumuşak, şefkatli sesiyle adımları duyuyorum.

"Charles." Daisy kapının yanında duruyor ve elini kıvrırarak beni çağırıyor.

Gülümsemesi, dudaklarının bir tarafa doğru kıvrılması, hızla atan kalbimi normal ritmine döndürmeye yetiyor.

Düşünmeden, iki uzun adımla ona ulaşıyorum.

"Neredeydin? Ben bekliyordum..."

"Biliyorum. Özür dilerim. Ama biriyle tanıştım ve senin de onunla tanışmanı istiyorum." Gülümsemesi hiç bozulmadı. "Benimle gel." Beni bir kez daha koridora doğru çekiyor, ama bu sefer geçen seferki gibi aynı heyecanı hissetmiyorum.

"Kiminle tanıştın, Daisy?" Ayaklarım durdu, onun ayakları da benimle birlikte durdu.

Gözlerindeki parıltı kayboldu ama bana parazit gibi yapışıp kalacağına söz veren o değil miydi?

"Bu etkinliğin evsiz ve yetim çocuklar için olduğunu ve birkaçının davet edildiğini söylediğimi hatırlıyor musun?" Ellerimi kendi elleriyle tutar, gözleri heyecanla parlar. "Onlar çok tatlı çocuklar, Charles. Onlara bir prensle tanışacaklarına söz verdim, hazır mısın sevgili kocam?" Dudaklarını ısırır, heyecanını zar zor bastırır.

Ben yetişkin hayatımın en rahatsız edici anlarından birini yaşarken, aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi onu beklerken, o yeni arkadaşlar edinmekle mi meşgul?

Ama Daisy benim yanıtlımı ya da tepkimi beklemiyor. Hayır, her ne sebeple olursa olsun, çok heyecanlı. Birkaç dakika sonra, karım odaya girerken ben odanın dışında duruyorum. Karım, şöminenin etrafında oturan ve özenle paketlenmiş hediyeleri ellerinde tutan bir grup çocuğun yanına doğru yürüyor.

"Hey çocuklar, bu Charles. O Cherrywood'un prensi." kompo kurarcasına sırtıyor küçük insanlar,

rahatsız edici bir his göğsümü tırmalıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor.

Bu yerden hemen ayrılmamız gerektiğini ısrar etmek üzereyim ki, biri pantolonumun paçasını çekiştiriyor. Aşağıya bakıyorum ve dişleri görünen bir gülümsemeyle ve at kuyruğu saçlarıyla, dizlerime zar zor ulaşan küçük bir kız görüyorum. "Çay partimize katılmak ister misin?"

Çay partisi mi? Bu gece ne oluyor?

Ben Charles Hawthorne, son on yıldır süper modellerin karbonhidratlardan kaçındığı kadar yoğun bir şekilde her türlü sosyal etkileşimden kaçınan adam.

Ama işte buradayım.

Ona cevap vermiyorum, çünkü aklıma gelen tüm davet reddetme yolları kibar değil ya da genç bir kızın kulaklarına uygun değil.

Herkes, karım da dahil, bir cevap beklermişçesine bir süre bana bakmaya devam ediyor. Ama ben kollarımı göğsümde kavuşturmuş bir heykel gibi orada durmaya devam ediyorum. Daisy sonunda benim duygularımı anlamış olmalı ki, yavaşça benden uzaklaşarak çocuklara dönüyor.

Ama ben, gülümsemesinin parlaklığını kaybettiğini fark etmeden önce. Her zamanki gibi, yüzü her şeyi anlatıyor. Hayal kırıklığına uğramış, ama şu anda ben de öyle.

"Tamam çocuklar, benim gitme vaktim geldi, ama hepinize en iyisini diliyorum. Ve Max, bir dahaki sefere görüştüğümüzde bana satranç oynamayı öğretmeni umuyorum." Satranç takımını göğsüne sıkıca sarılmış küçük bir çocuğun saçlarını okşuyor.

Daisy beni beklemeden odadan çıkar. "Bu çocukları tanıyor musun?" diye sorarım, ona yetişerek.

"Onlara nazik davranmak için hepsini tanımam gerekmez." Dudakları ince bir çizgiye dönüşür.

"Kızgın mısın?"

"Ve sen çok zekisin," diye cevaplar düz bir sesle.

Küçük bir kızın üzgün yüzü gözümün önüne gelirken çenemi okşuyorum ve suçluluk duygusu kalbimi bir kement gibi sıkıştırıyor. "Genelde pisliğin teki değilim, Daisy. Ama buradan bıktım artık."

"Tabii ki bıktın. Kim ya da ne senden daha büyük olabilir ki?" Bunun doğru olmadığını söylemeden önce, Daisy durur.

tuvaletleri gösteren tabelayı. "Steve veya Dave'e gitmeye hazır olduğumuzu söyler misin, birkaç dakika sonra otoparkta buluşuruz."

Cevabımı beklemeden uzaklaşıyor. Onun gidişini izlerken bir an için ayaklarım yere yapışmış gibi kalıyorum, ama o gözden kaybolunca arkanı dönüyorum.

Nefesim kesilir, kendimi yine odanın aynı kapısında bulurum, çocuklar kendi dünyalarında kaybolmuş halde durmaktadırlar.

"Yardımcı olabilir miyim, Bay Hawthorne?" Orta yaşlı bir kadın arkamdan yaklaşıyor. "Adım Greta Day. Yerel yetimhanenin baş denetçisiyim."

Boğazımdaki düğümü yutmadan önce kelimeler ağızımdan dökülür. "Birkaç dakika önce bir çay partisine davet edildim."

Kadının kaşları yükselir.

"Davete uygun bir cevap veremedim. Maalesef katılamayacağım, ama yine de yarın uygun bir parti düzenleyebilir misiniz? Lütfen tüm faturaları ofisime gönderin."

Gözlerinin köşeleri kıvrılır, sevinç ve şaşkınlıkla parlar. "Bu... çok cömert bir davranış, Bay Hawthorne. Çocuklar buna bayılacak."

Suçluluk duygum biraz hafifliyor ve Dave'in beni beklediği otoparka doğru adımlarımı hızlandırıyorum. Dave, beklenmedik yağmura karşı şemsiye tutuyor. Daisy çoktan arabaya binmiş, ben de yanına oturuyorum. Aramızda tek kelime bile konuşmuyoruz.

Bu akşam nasıl böyle sonuçlandı? Sonrası için pek çok söz verilmişti, ama şimdi aramızda bir şey kırılmış gibi. Sonunda, onun sessizliği dayanılmaz hale geliyor.

"Neden hâlâ bu kadar üzgünsün?"

Cevap olarak, kollarını göğsünde kavuşturur ve beni duymuyormuş gibi pencereden dışarı bakar.

"Bir gecede bu hayır kurumuna on yılda toplayacaklarından daha fazla para bağışladım, bu yetmez mi?"

Ağızımdan çıkan her kelimedenden nefret ediyorum, ama sanki dilim ele geçirilmiş gibi.

Daisy arkasını döndüğünde, gözleri bastırılmış öfkeyle parlıyor. Onu birçok farklı ruh halinde gördüm, ama şu anda yüzündeki duygular

yüzündeki duygular yeni, ham ve kişisel, sanki sessizce bir sonraki sözlerimi dikkatli seçmem için beni uyarıyor gibi.

"Bu sorunu, o çocukları birkaç dakika eğlendirerek çözemezsin, Daisy." Sesimi alçaltıp, bu konuyu geride bırakmak umuduyla hafif tutmaya çalışıyorum.

"Onlar sorun değil. Onlar çocuk. Ve senin gelecekteki çocukların için gerçekten endişeleniyorum, Charles." Az önce yapıştırmaya çalıştığım bandajı yırtıp atıyor.

"Gerek yok. Sana zaten istemediğimi söyledim."

"*Onlardan* istemiyor musun?" Sanki bu, duyduğu en çılgın şey gibi sözlerimi tekrarlar. "Herkes senin gibi düşünseydi, sen, ben ve bu dünyadaki diğer tüm insanlar olmazdı, farkında mısın?"

Neden bu kadar şaşıyor? Çocuklar hakkında ne düşündüğümü zaten açıkça ifade ettiğimi sanıyordum.

"Çocuk sahibi olma fikrine genel olarak karşı değilim, ama bu benim için uygun değil. Ne kadar çaba harcadığının farkında bile olmayan biri için karar vermek istemiyorum. Karşılığını net olarak bildiğim bir şey yapmayı tercih ederim."

"Çocuk yatırım değildir!" Ellerini havaya kaldırıyor. "Çocuk bir duygudur, bir his."

"Bunu yaşamak isteyenler için iyi, ama ben öyle değilim."

Duyduklarına inanamıyormuş gibi bana geniş gözlerle bakar ve sonra acı bir kahkaha atar. "Neden şaşıyorum ki?"

Bunu söyleme şeklinden nefret ediyorum.

Sanki bu akşam, geçtiğimiz aylarda paylaştığımız her şey yok olmuş gibi hissediyorum. O yine sadece beni hem hayranlık hem de nefretle bakan asistanım.

Ama karşı çıktığı şey yanlış. Daisy'nin sevgi dolu bir çocukluk geçirmiş olmasına seviniyor olsam da, benim davranışlarıma karşı aşırı öfkesi haksız.

"Sadece onlarla konuşarak o çocukların hayatlarını değiştirebileceğini mi sanıyorsun? Onların şımartılmaya değil, kimsenin gelip onlara yardım etmeyeceğinin farkına varmaya ihtiyaçları var. Yaşlılarından daha çok çalışmak zorunda kalacaklar. O yüzden Max'ten

satranç çalışmasını istemek yerine, iş bulabilmesi için çok çalışmasını istemen gerekirdi. Sen..."

Ben hala monologumun ortasındayken, o düğmeye basar ve gizlilik perdesi iner.

"Dave, arabayı burada durdurabilir misin lütfen?"

şoförüm bana baktı, sonra pencereden dışarıdaki şiddetli yağmura doğru.

"Bir şey mi istiyorsun?" diye dikkatlice soruyorum, ama şüphelerim çoktan artmaya başlamış durumda.

"Evet, temiz hava istiyorum." enesini meydan okurcasına kaldırdı. "Bu arabadaki hava benim için çok boğucu hale geldi."

"Aptal olma Daisy. Dışarısı soğuk ve yağmur yağıyor. Hastalanırsın."

"şu anda seninle oturmaktansa hastalanmayı tercih ederim,

Charles." "Neden? Doğruyu söylediğim için mi?"

"nk pıslığın tekisin!"

Koruma grevlilerimin hafif öksürüğü, masum varlıklarını bize hatırlatıyor.

"şu lanet arabayı durdur."

Dave tekrar bana baktığında, tüm öfkesi şofrme yönelir.

"Ben Charles'ın malı değilim. Arabayı durdurmazsan, atlayacağım." Eli zaten kapıda ve yüzünden bunu yapacağı belli oluyor — benden uzaklaşmak için hızla giden arabadan atlayacak.

Bu sefer Dave benim başımı sallamamı beklemiyor ve araba gürültüyle duruyor. Daisy hiç vakit kaybetmiyor ve ben bir şey söyleyemeden arabadan atlıyor.

"Siktir!" Onu takip ederek caddede ilerliyorum. Hızla yağan yağmur damlaları neredeyse gözlerimi kr ediyor ve smokinim birkaç saniye içinde sırlıklam oluyor.

"Bugünlük bu kadar gösteri yeter." Dişlerimi sıkıyorum. "Arabaya geri dn, Daisy."

Beni dinlemiyor. Islak elbisesi vücuduna yapışmış, bir görevi olan bir kadın gibi uzaklaşıyor. Benim anlamadığım bir görev.

Bu zamansız yürüyüşe devam edersek, o lanet olasıca hasta olacak. Kolunu tutup geri çekiyorum. Daisy dengesini kaybediyor ama ben onu tutmak için buradayım.

Ellerim belinde kalır ve kalbimin hızlı atışını sakinleştirmek için bir dakika beklerim. "Neden bu kadar üzgünsün?"

Bana baktığında, gözlerinde ateş var.

"Daisy, burada neyi kaçırıyorum?" diye en yumuşak sesimle soruyorum. O sebepsiz yere sinirlenen biri değildir, o benim.

"Çünkü birkaç yıl önce ben de o çocuklardan biriydim." Ne?

Yağmurun ortasında ağzım kurur.

"Anlamıyorum."

"Babam ve annem beni evlat edindi, Charles. Ben onların biyolojik çocuğu değilim. Ben sadece böyle yağmurlu bir gecede onların evine gelen evsiz bir kızdım." Elleri ceketimin yakasını kavradı ve gözlerindeki ateş söndü.

"Siktir, kelebek. Ben... bilmiyordum."

"Hiç önemi yok." Soğuktan dişleri takırdayan Daisy, sözlerini kesik kesik söylüyor. "Bil ki, o çocuklar önlerindeki zorlu hayatı hatırlatacak birine ihtiyaç duysalar da, asıl istedikleri şey sevgi." Islak saçlarını yüzünden ve yavaş yavaş maviye dönen dudaklarından çekiyor.

"Daisy, ben..."

"Hayır. Sen bir şey söyleyemezsin Charles, çünkü bilmiyorsun, ama ben biliyorum. 'Otuz dakika boyunca gülümseyip onları eğlendirerek' hayatlarını değiştiremeyeceğimi biliyorum." Havada tırnak işareti yaparak sözlerimi tekrarlıyor ve beni daha da pişmanlık duyuyorum. "Ama şunu da biliyorum ki, bu otuz dakika içinde onlara, bu dünyada herkesin başarısız olmalarını beklemediğini hatırlattım. Dışarıda benim annem ve babam gibi iyi insanlar var. Onlara inanan insanlar. Bu çocukların diğer çocuklar kadar eğlenmeyi hak ettiklerini düşünen insanlar. Ve rastgele pislikler bu melekleri yıkmaya çalıştığında, bu otuz dakikaya geri bakabilirler ve belki bu onlara güç ve umut verir."

Onun ağzından çıkan her kelime, gözlerinden yağmurla karışan her gözyaşı, kalbimin tam ortasına saplanıyor.

"Olay çıkardığım için özür dilerim, ama senin sözlerin havada asılı kalmış ve hayatımda duyduğum tüm kötü yorumları hatırlatırken arabada oturamayacağımı söylediğimde, gerçekten oturamazdım."

Daisy benim cevabımı veya özrümü beklemeden arabaya geri dönüyor, ben ise olduğum yerde şaşkın bir şekilde kalıyorum.

Onun hakkında bunu nasıl bilemedim?

KALP Mİ, SALAK MI

DAISY

Anahtar kartımı okutup Charles'ın evine giriyorum, sol kanada ve misafir yatak odasına doğru ilerliyorum. Banyoya ulaşana kadar durmuyorum.

Islak elbiseyle boğuşurken, fermuar sonunda açılana kadar onunla mücadele ediyorum ve elbiseyi çıkarıyorum. Duşa girerken titriyorum ve dişlerim durmadan takırdıyor. Kabul etmek istemem ama Charles bu gece bir konuda haklıydı: Yarın hasta olma ihtimalim çok yüksek. Suyu biraz fazla sıcak olacak şekilde ayarlayıp, gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak suyun üzerime akmasına izin verdim.

Neden kalbim sanki biri bir parçasını koparmış gibi acıyor?

Evlendiğimizden beri, bebekler ve aile konusu her gündeme geldiğinde, Charles hem sözleriyle hem de davranışlarıyla bu konuda hiçbir şey istemediğini açıkça belli etti.

Öyleyse neden bu kadar acı veriyor?

Belki de son birkaç hafta içinde onun fikrini değiştirebileceğini aptalca umduğun içindir.

İçimdeki ses en kötü anda konuşmaya başlar. "Hayır, yapmadım."

Benim görevim Charles'ı değiştirmek değil, hak ettiği CEO pozisyonuna gelmesini sağlamaktır. Ve her zamanki gibi, görevimi yerine getirdim.

Ama o sana o yapay elmaslı papatya saç tokası veren adam değil mi? Ailenin arasındaki sevginin en büyük ifadesi olan o mücevher?

O hiç "aşk" kelimesini kullanmadı.

Şu anda kendimi üç başlı bir canavar gibi hissediyorum. İki iç sesim, her biri kendi argümanıya dikkat çekmek için bağılıyor, ta ki her şey çok fazla gelip yeni bir baş ağrısı baş gösterene kadar.

"Yeter."

Suyu kapatıp duştan çıktım, ancak banyo malzemelerimin hiçbirinin burada olmadığını fark ettim. Bu eve geldiğimden beri ilk kez Charles ile aynı alanı paylaşmıyorum.

Gözlerim kapanıyor ve birkaç saat öncesine ait anılar zihnimi dolduruyor. Etkinliğe hazırlanırken Charles ve ben mükemmel bir uyum içindeydik. Ben dişlerimi fırçalarken o lavaboda tıraş oluyordu. Ben makyajımı yaparken o arkamda durmuş, kravatını bağlayıp bana ateşli bakışlar atıyordu. Ben onun cep mendilini düzeltirken o benim elbisenin fermuarını çekiyordu. Her yönüyle mükemmel bir çift gibiydik, muhteşem bir akşam için hazırдық ve unutulmaz bir geceyi ipe çekiyorduk.

Ama bunların hepsi bir yanılsamaydı.

Evliliğimizin gerçekliğini unutmam benim hatam.

Burada iş için bulunuyorum ve misafir odasında saklanmak sadece çocukça değil, Charles ve benim için çalıştığımız her şeyi tehlikeye atıyor.

Bornozumu giyip banyodan çıkıyorum, ama bacaklarım beni kapıya götürmekte tereddüt ediyor. Bir adım ileri, iki adım geri dansı yapıyorum, ta ki sonunda yatağa çökene kadar.

Dünya ve Charles için yarın endişeleneceğim.

Bir taraftan diğer tarafa dönünce, bir şeyler ters geliyor. Mısır pamuğundan çarşaflar cildimi çiziyor, sanki bu şimdiye kadar uyuduğum en rahatsız yatakmış gibi.

Her şey bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar radikal bir şekilde değişti?

Evlenmeden önce, Charles'ı gereğinden fazla düşünmekten nefret ederdim, ama şimdi o yanımda olmadığına, sanki o görevde olan bir askermiş ve ben de aylarca kocasını görmemiş bir eşmişim gibi onu özlüyorum.

Sonunda uykuya daldığımda, denizati rüyaları görüyorum. Onların dünyasında, erkek denizati yumurtalar çatlayana kadar onları taşır. Bebeklerin çok fazla iş çıkardığından şikayet etme hakkı olan bir baba varsa, o da denizati babasıdır.

Yatağın yan tarafı çöküyor ve ben fısıldıyorum, "Babayı rahatsız etme." "Sessiz ol, uyumaya devam et," diyor fısıldayarak ve beni kollarına sarıyor.

Bunun bir rüya olmadığını fark edince kalbim çarpıyor. Tartışmanın ardından bana gelmiş. "Charles? Burada ne yapıyorsun?"

Bu basit harekette, onun sözlerinin beni neden bu kadar derinden yaraladığına dair cevap yatıyor.

Charles'ın sert, yenilmez iş adamı görünüşünün altında endişe, özen, korku ve sevgiyle dolu bir kalp atıyor - herkesin onun bir tür robot olduğuna inanmasını istese de, tüm bu duygular insan duyguları.

"Sen olmadan yatak çok büyük ve çok boş geliyor," diye saçlarıma fısıldıyor. "Seni incittiğim için özür dilerim, Daisy. Söylediğim her şey için özür dilerim. Lanet olsun, nasıl olur da aileden haberim olmaz?"

Ona doğru dönerek yüzümü boynunun kıvrımına sürtüyorum. Sanki tekrar kaçacağımdan korkar gibi beni sıkıca sarıyor.

Keşke bu birkaç saatin benim için ne kadar zor geçtiğini bilseydi.

"Bunu pek sık konuşmam," diye itiraf ediyorum, geçmişimin bir parçasını onunla paylaşmak istiyorum. "Ben Daisy Hazy Price'tım, Jason ve Penny Price'ın kızıydım. Daha sevgi dolu ebeveynler isteyemezdim. Onların evinde doğmamış olsam da, orası her zaman benim evimdi."

Charles saçlarımı okşadı ve ben onun yumuşak dokunuşuna yaslandım.

"Geldiğimden bir yıl sonra, annem ve babam etrafımdaki her şeyin benimmiş gibi hissettirilmesini sağladılar. Çizimlerim buzdolabına asıldı, çeşitli gezilerimizden getirdiğimiz mıknaatılarla tutturuldu. Sadece ikisinin olduğu tüm fotoğrafları, her köşede benim de olduğum fotoğraflarla değiştirdiler. Dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman anne babamla aynı genleri paylaşmadığımı unutuyorum. Ama sonra, benim gibi çocuklarla tanıştığımda, bilinçsizce unuttuğum hayatımın bir parçasını hatırlıyorum. Böyle anne babaya sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu anlıyorum." Boğazım düğümleniyor ve Charles başımın üstüne öpücük konduruyor.

"Çok özür dilerim. Bu gece söylediğim ve yaptığım tüm saçmalıklar için kelimeler asla yeterli olmayacağını biliyorum, ama lütfen özrümü kabul et."

Başım, her zaman biraz fazla hızlı atıyor gibi görünen kalbine yaslanıyor.

Sadece onun yanındayken mi böyle, yoksa her zaman mı böyle? "Çocuklardan nefret ediyorsun, değil mi?"

Charles yanımda kaskatı kesiliyor ve birkaç saniye sessizlik geçiyor. Tam cevap alamayacağımı düşünürken, "Çocuklardan nefret etmiyorum"

, Daisy. Baba olma fikrinden nefret ediyorum çünkü başarısız olacağımı biliyorum ve başarısız olmaktan nefret ediyorum."

Ne? Bu... hiç aklıma gelmemişti.

"Daha önce hiç deneyimlemediğin bir şey hakkında nasıl bu kadar kesin konuşabiliyorsun? Belki de harika bir baba olursun." Charles'ın kucağında bir bebeği salladığını hayal ederken içimde umut yeşerir.

"Lütfen." Yüzümü nazikçe ellerinin arasına aldı. "Artık bu konuyu konuşmak istemiyorum. Bunun benim için uygun olmadığını biliyorum." Yüzündeki ifade yumuşadı ve eklediğinde yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum: "Kötü ebeveynlik, istemeden bile olsa ne kadar zarar verebilir, biliyor musun? Birinin, hiç doğmamış olsaydı daha iyi olurdu diye düşünerek büyümesini istemiyorum."

"Charles!" Nefesim kesildi. "Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

"Ben sevginin ürünü değildim, Daisy." Elini neredeyse acı verecek kadar sıkılaştırdı, ama gözlerinde dönen duygusal yoğunluk beni susturdu. "Ben, öz annemin Hawthorne işini ele geçirme planının bir piyonuydum. Hayatımda babamın ve daha sonra Kristy'nin olması benim için büyük bir şans. Ama sevgisiz bir çocukluk izlerini bırakır. Kusurlu olduğumu biliyorum ve bu korkuları birine aktarmanın riskini asla göze alamam, çünkü bir ömür bile onları iyileştirmek için yeterli olmaz."

Bir acı dalgası içimi kaplar. Onun bu yönünü nasıl hiç görmedim?

Görmeliydim.

Kendi ebeveynleri tarafından istenmeyen hissini anlıyorum. Kendi ailemi kurma isteğimi besleyen aynı duygu, Charles üzerinde tam tersi bir etki yarattı.

Çocuklara, ikimizin de çektiği acıyı yaşatmak istemediği için çocuk sahibi olmak istemiyor. Bunu ona nasıl karşı kullanabilirim ki?

Onun böyle hissetmeye hakkı var.

Kuru dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Bana içini açtığın için teşekkür ederim ve çocukken tüm bu duyguları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Charles öpücüğümü alnıma bir öpücükle karşılıyor ve "Yani aramız iyi mi?" diye soruyor.

Bir an durakladıktan sonra başımı salladım.

Ama gerçekten iyi miyiz?

Evet, bu akşam olanları çözdük, ama bu akşam bir şeyi acı bir şekilde netleştirdi.

Charles ve ben nehrin iki köşesi gibiyiz. Aynı yönde akıyor ve aynı duygu dalgalarını yaşıyor olabiliriz, ama asla birleşemeyiz.

Ben büyük bir ailenin sıcaklığını özlerken, o bunun bir parçası olmak istemiyor.

İnkar edilemez bir şekilde, biz birbirimize uygun değiliz.

Uyandığımda sanki kafamın içinde bir davulcu çalıyor gibi hissediyorum. Yanıma dönüp inleyerek, boğazım sanki zımpara kağıdıyla ovulmuş gibi hissediyorum.

Tanrım! Ne kadar hastayım ben?

Avuç içimi alnıma koyuyorum, ama Charles'ın büyük, sıcak eli onun yerini alıyor.

"Hastalanacağını biliyordum."

"Yakında iyileşeceğim," diye mırıldanıyorum, sonra öksürük krizine kapılıyorum. "Evet, öyle görünüyor. Bayan Kowalski'den sana

Sıcak bir içecek hazırlamasını isteyeceğim."

Charles yataktan kalkarken gözlerimi kapatıyorum. Tanrım, bu şiddetli baş ağrısı için bir şeye ihtiyacım var.

Parmaklarım alnıma bastırılmışken boğazımdan bir çığlık kopar. Havaya kaldırıldığımda gözlerim birden açılır.

"Charles! Ne yapmaya çalışıyorsun, beni öldürmeye mi?"

"Bu kadar dramatik olma! Seni ait olduğun yere geri götürüyorum."

Birkaç dakika sonra, beni yumuşak ipek örtülerin altındaki yatağına yatırıyor. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta.

"Kavga ettikten sonra bu odadan asla çıkmayacağına söz ver. Bir şey canını sıkıyorsa, benimle konuş. Konuşarak sorunları çözemeyen bir çift olmak istemiyorum."

Ah, Charles!

"Kendini *konuşkan olmayan* biri olarak tanımlayan adamla aynı kişi misin?"

Dudakları seğırir ve mavi gözleri kırışır. "Sevgili karım söz konusu olduğunda değıl. Onun için geveze olabilirim."

"Bu kadar hasta olmasaydım, şu anda üzerine atlardım."

Nasıl bu kadar tatlı olabilir?

"Sakin ol, kaplan." Gülümser ve yaklaşarak alnıma nazikçe bir öpücük kondurur. "Bana atlamak için daha sonra bolca fırsatın olacak. şimdilik lütfen dinlen."

Bana iki beyaz hap ve bir bardak su uzattı, ben de sorgusuz sualsiz aldım.

Bir süre sonra, gözlerimi açtığımda, ilacın etkisi görölmeye başlamıştı. Baş ağrım biraz azalmıştı, ama ne yazık ki boğazım hala aynı şekilde ağrıyordu. Yastıkları düzelterek oturmaya çalışırken, kapı açıldı ve Charles, telefonu kulağına dayamış olarak içeri girdi.

"Kulağı hoş geliyor, Doktor." Yine kusursuz bir şekilde beyaz gömlek ve ipek kravat giymiş, ama bugün uyumlu bir cep mendili yok. Yanıma otururken alnında endişe çizgileri beliriyor. "şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi." Elimi yanağına koyuyorum, o eğilip mikropları umursamadan ateşli dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondururken kalbim çarpıyor.

Jimmy bir keresinde öksürük krizine girdiğinde, temizlik görevlilerine ofisinin tüm katını dezenfekte ettiren adam değıl miydi o?

"Doktor on beş dakika içinde burada olacak." Charles saatine bakıyor. "O gelene kadar bekleyeceğim."

Bileğini tutup saate bakıyorum. Kafam karışık olsa da, tecrübeli beynim onun programını ezbere biliyor.

"Charles, bir saat sonra Vincent Beaumont ile yüz yüze bir toplantın var. Doktorla kendim konuşabilirim."

Ayağı kalkmaya niyeti yok, ama nazik parmaklarıyla saçımın bir tutamını kulağımanın arkasına koyuyor.

Kırmızı burun, şişmiş gözler ve alnıma yapışmış terli saçlarla korkunç görünüyor olmalıyım, ama o bana sanki gördüğü en güzel kadınmışım gibi bakıyor.

"Bir kadını özel hissettirmeyi gerçekten iyi biliyorsun, sevgili kocam." Yeni kesilmiş çenesine dokunuyorum ve o da şakacı bir şekilde burnuma dokunarak cevap veriyor.

"Sen sıradan bir kız değilsin, sevgili karım." Sonunda dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Lütfen toplantıya git. Doktor çıkar çıkmaz sana mesaj atarım."

Aramızda sessizlik hakim ve o isteksizce başını sallamadan önce yüzünde çeşitli duyguların parıldadığını izliyorum. "Tamam. Ama bana mesaj atmayı unutursan..."

"Unutmam," diye hızlıca cevap veriyorum ve yorganı kenara itiyorum.

"Hey. Nereye gittiğini sanıyorsun?" Charles belimden tutup beni yerine oturtur. "Doktor tamamen iyileştiğini söyleyene kadar bu yatakta kalacaksın."

"Endişen için teşekkür ederim, ama eminim doktorla sadece bornozla görüşmemi istemezsin." Vücuduma doğru başımı salladım ve Charles'ın bakışları da oraya yöneldi.

Gözleri parlar ve hemen başını sallar.

"Kesinlikle!" Cevabı kesik kesik olurken, ben gülümsememi saklamak için dudagımı ısırıyorum. Charles yavaşça ayağa kalkar. "Ama burada kal." Bir saniye sonra, benim iç çamaşırlarım ve her tarafında cupcake desenleri olan bir pijama takımıyla geri döner. "Burada değişir."

"Senin önünde giyinmem, Charles. Şu anda hiç seksi görünmüyorum."

Omuzlarımı tutar ve gözlerime bakar.

"Sen zor, zor bir kızsın. Ben sapık değilim. Sana mahremiyetini sağlamak için odadan çıkacaktım, ama tuvalete gitmek zorunda olmadıkça yataktan kalkmıyorsun. Anladın mı?"

Birkaç kez başımı sallarım. "Kocamın emirlerine nasıl karşı gelebilirim ki?"

Gülümser ve alnımı tekrar öper. "Sen en itaatkar olmayan kişisin, Daisy. Şimdi giyin ve bugün dinlenmeyi unutma."

Charles gittikten sonra bile hala gülümsüyorum.

Son zamanlarda ruh halim bir sarkaç gibi bir uçtan diğer uca gidip geliyor. Şu anda mutluluktan uçuyorum.

Tam yirmi dakika sonra, Hawthorne ailesinin doktoru beni ziyarete geliyor. Kan örneği aldıktan sonra, antibiyotik reçete ediyor ve bir hafta boyunca dinlenmemi tavsiye ediyor.

Doktor ayrıldıktan sonra Charles'a bir mesaj atıyorum.

Ben: Doktorun talimatına uyarak, bu hafta izinliyim, Bay
Umarım bensiz idare edebilirsiniz. ~ Sadık asistanınız.

Cevabı hemen geliyor.

Kocam, namı diğer Charles Adorable Hawthorne: Yetkin asistanım olmadan çalışmak şüphesiz zor olacak, ama karımın dinlenip bir an önce iyileşmesini tercih ederim. O yüzden idare etmeye çalışacağım. ~ Sevgili kocan.

Ben: Awwww, kim bilebilirdi ki bu kadar sevimli olabileceğini, kocacığım. ☐

Kocam, namı diğer Charles Adorable Hawthorne: Yeni takma adını çok sevdim, ama ellerin ne yapıyor öyle? Beni mastürbasyon yapmak istediğinin bir işareti mi?

Kahkahaya boğuldum.

Ben: Sen ve tekdüze zihnin. Eller kalp işareti yapıyor. ♥♥

Sonra çok tatlı bir şey oldu. Emoji'leri sevmeyen kocam bana bir öpücükle cevap verdi.

Kocam, namı diğer Charles Adorable Hawthorne: ☐

Charles'ın bu tatlı ve sevimli yanını görmek için hasta olmak gerekiyorsa, her hafta yağmur yağması için dua edeceğim.

Kocam, namı diğer Charles Adorable Hawthorne: Şimdilik mesajlaşmayı bırak, sevgili karım. Başın tekrar ağrısın istemem.

Ben: Hiç eğlenceli değilsin.

Kocam, namı diğer Charles Adorable Hawthorne: Bu akşam yüz yüze eğlenceli olacağım.

Boş odaya bir göz attım, sonra telefonuma baktım ve Charles'a başka bir mesaj yazmadan önce tereddüt ettim.

Ben: Arkadaşlarımı davet etsem olur mu?

Dişlerimi alt dudağıma batırıyorum. Charles'ın insanların özel alanına girmesinden hoşlanmadığını biliyorum.

Kocam, namı diğer Charles Adorable Hawthorne: Orası senin de evin, Daisy. İstedğin kişiyi davet edebilirsin.

Onun cevabını okuyunca, o kadar yüksek bir çığlık attım ki, Bayan K mutfaktan koşarak gelip beni kontrol etti. Bana şaşkınlık ve endişe karışımı bir bakış attı.

"Üzgünüm, arkadaşım az önce bana sevimli bir kedi yavrusu fotoğrafı gönderdi."

O gülümser ve ayrılmadan önce bir dakika beklerim, sonra telefonumu alırım.

Ben: Sen çok tatlısın. Akşam seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Kocam, namı diğer Charles Adorable Hawthorne: İyi eğlenceler. Şimdi kocan biraz dürüstçe işini yapsın.

YAKLAŞIK BİR SAAT SONRA, arkadaşlarım Charles'ın mutfağında toplanırken, Bayan K ağız sulandıran pierogi'lerini hazırlıyor. Elodie ve Violet'in arasında bar taburesinde oturmuş, zencefil-portakal çayı içiyorum. Willow tezgahın arkasında, üçüncü sınıf öğrencisi gibi şefimize sorular yağıdırıyor.

"Neden hepiniz oturma odasına geçip, yemek hazır olur olmaz size getirmiyorum? Kendini fazla yoracağından endişeleniyorum, Daisy," diyor Bayan K nazikçe.

Ben cevap veremedim, Willow az önce otları doğradığı ellerini arkasına saklıyor. "Sorularıyla sizi çok mu rahatsız ediyorum?"

Bayan K gülümser. "Hiç de değil, canım. Mutfakta misafirim olmasa çok hoşuma gidiyor."

"Oh, çok şükür, çünkü çok eğleniyorum." Willow, Charles'ın hizmetçisine sarılır. Hizmetçi bir an şaşırır, sonra arkadaşımın sırtını sevgiyle okşar.

Gülümseyen bakışları benimkilerle buluşur. "Siz kızlar gidin. Eminim Bay Hawthorne, bütün günü benimle mutfakta geçirdiğini duyunca pek sevinmeyecektir, Daisy."

"Tamam," diyorum, daha çok baş ağrım yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladığı için.

Üçümüz kanepeye oturduğumuzda, Elodie beni şaşırttı. "Hasta olduğumu söylediğinde, gerçekten hamile olduğumu sandım."

"Ne? Neden öyle düşündün?" Masadaki çayı almak için uzattığım elim havada donar.

"Daze, çocukken bile en büyük hayalin kendi ailenin olmasıydı. Sevdiğin bir adamla evlendiğine göre, böyle düşünmem çok doğal."

"Ve sıradan bir adam değil, Charles Hawthorne," diye ekliyor Violet. "Sen de öyle mi düşündün?" diye soruyorum dikkatlice.

"Tabii ki. Son zamanlarda dedikodu köşelerini okumadın mı?" Violet başını sallar.

"Hayır, neden?"

"Neredeyse her hafta, senin ve Charles'ın hamile olduğun için mi evlendiğinizi, ya da daha da iyisi, bir sonraki Hawthorne'un ne zaman doğacağını speküle eden bir makale çıkıyor. İnan bana, senin küçüğünü görmek için bekleyen bir sürü insan var!" Violet sırtarak, göğsümü hem sıcaklık hem de umutsuzlukla doldurur. Bu, en büyük dileğinin gerçekleştiğini gördüğün bir rüyadan uyandığında hissettiğin duygudur.

Hayal gücünün ürünü olan bir şey hakkında tüylerin diken diken olan bir coşku hissedersin.

Yavaşça başımı sallayıp sıcak içeceğimi bir yudum alıyorum. "Kasabanın dedikodularını bana aktardığın için teşekkürler, ama benim hakkımda bu kadar yeter. Sizlerde ne var ne yok? Sizi çok uzun zamandır görmemişim gibi geliyor."

"Yerel haber kanalına en yeni muhabir olarak katıldığımı duyunca sevineceksin." Violet gülümser.

"Öyle mi? Aman Tanrım, bu harika bir haber, Vi!" Elodie ve ben Vi'nin üzerine atlıyoruz, gülerek yere yuvarlanıyoruz, ta ki aklım bana arkadaşlarıma bulaştırabileceğim olası mikropları hatırlatana kadar.

"Onayını iki gün önce aldım..."

"Ve hayallerinin gerçekleştiğini bize söylemek için iki gün bekledin mi? Bu çok harika, Vi!" Şakacı bir şekilde eline vurup kanepeye geri oturuyorum.

"Üzgünüm." Violet utanmış bir gülümsemeyle kulaklarını tuttu. "Ama benim hayalim bir gün *Elite Gazette'de* çalışmak, ama evet, bu iyi bir başlangıç." Ellerini çırparak yüzünde kaçırılmayacak bir sevinç vardı. "Şehrin tüm harika dedikodularını haber yapmak için sabırsızlanıyorum."

"Sadece dedikodu değil, gerçek haberleri yayınlaman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Tabii ki." Elini reddedercesine salladı. Elodie ve ben pek ikna olmuş görünmüyorduk, çünkü Violet dikleşti. "Bilmek istiyorsanız, gazetecilik konusunda çok etik davranırım."

Ona gazetecilik yemini olup olmadığını sormadan, Willow mutfak havlusuyla ellerini silerek odaya girer.

"Neden Minnie King'in kasabada konser vereceğini ve ön sıradan bilet aldığımızı öğrenmiş gibi çığlık attınız?"

Minnie King, namı diğer Dreamcatcher, en ünlü pop soul ve balad şarkıcılarından biridir ve dokuzdan doksan yaşına kadar her yaş grubundan hayranları vardır.

"Yeni işim hakkında." Violet omuz silkiyor, sonra bana ve Elodie'ye bakıyor. "Bu sabah ona söyledim."

"Bu arada, ne zamandan beri yemek pişirmeye ilgi duyuyorsun?" Elodie gözlerini Willow'a çevirdi.

"Ne, yemek yapmayı beceremediğim için kimsenin mutfağına giremez miyim?" Willow yere çöküp bağdaş kurarak oturur. Kazaklarının kollarını sıvadiğında, dövmelelerinin sarmaşık desenleri görünür. "Bu kadar ilgilendiğine göre, hanın yeni bir aşçısını işe almaya çalışıyorum."

"Bu harika, Willow. Bu, işlerin iyi gittiği anlamına mı geliyor?" Elodie sorar, ama Willow'un yüzü kararır.

"Ne oldu?" Başımı yana eğiyorum.

Yüzünde sinirli bir ifade belirir. "Büyükbabamın, anne babasından miras kalan arazisini hatırlıyor musun?"

"Senin miras alman gereken araziyi mi?"

Willow, sözlerimi duyunca ağzını ince bir çizgiye çevirdi. "Öyle olması gerekiyordu, ama şimdi başka biri mülkiyet hakkını iddia ediyor. O, uzak bir ikinci kuzenim ve arazinin birkaç yıl önce babasına hediye edildiğini iddia ediyor. İlk şokun ardından, belki de bu iyi bir şey olabilir diye düşündüm. Aile üyesi olan bir iş ortağına sahip olmaktan daha iyi ne olabilir ki?"

"Ama o senin planlarına katılmıyor mu?" Elodie öne doğru eğildi.

"Hayır, o burayı büyük bir otel zincirine satmak istiyor. ama onun derin cepleri ve büyük bağlantıları olduğunu biliyorum."

"Oh, Wills! Çok üzüldüm. Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı? Belki Charles ile konuşabilirim." Kasabada ondan daha zengin ve daha geniş bağlantıları olan kimse yok.

Willow sonunda gülümser ve başını sallar. "Çok teşekkür ederim, ama henüz değil. Bir planım var. Belki bunu kendi lehime çevirebilirim." Gözlerine yeniden ışık gelir. "Önemli bir otel işletmecisiyle randevum var. Arazimizle ilgili planlarımı sunacağım: otelimizi rustik, büyüleyici bir düğün mekanına dönüştürmeyi. Butterfly Inn dışında Cherrywood'da başka uygun bir düğün mekanı yok, ama her yıl çok sayıda düğüne ev sahipliği yapıyoruz."

"Çok doğru!" Elodie ve Vi ile birlikte başımı sallarken buluyorum kendimi. "Yani, hepiniz bunun ilginç olduğunu düşünüyorsunuz ve o da benim fikrimi destekleyerek yatırım yapmayı kabul edebilir

"

"Tabii ki!" Ona beşlik çıkıyorum. "Çok akıllıca

"Tabii ki!" Ona beşlik çıkıyorum. "Bu çok akıllıca, Wills." Ama tamamen şaşırmadım, Willow her zaman en iyi iş zekasına sahip olan kişi olmuştur.

"Teşekkürler, ama şimdi her şey gizemli adam, potansiyel yatırımcıma bağlı." Willow arkasına yaslanıyor. "Peki ya sen, Daze? Büyük aile planına ne zaman başlayacaksın?"

Ve bir kez olsun, cevap veremiyorum.

Tüm arkadaşlarım hayallerini gerçekleştirmek için çalışıyorlar. Bir planları var, ama ben burada, hayal bile edemeyeceğim kadar güzel bir şeyi ellerimde tutuyorum.

Şimdi ne yapmalıyım? Bu hayatı yaşamalı ve hayallerimi unutmam mı? Yoksa bunu bırakıp her zaman istediğim şeyi mi kovalamalıyım?

Çünkü ne kadar istesem de, bu iki şey asla aynı olmayacak.

Arkadaşlarım beni ziyaret edeli beş gün oldu. Şimdi çok daha iyi hissediyorum ve doğrusu, işe geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Ancak Charles, tüm hafta izin almam konusunda ısrarcı.

Güneş odasında bir fincan sıcak kakao ile oturuyorum. Dün geceki kar yağışından sonra Cherrywood güzel bir beyaz örtü ile kaplandı ve berrak camdan kasabanın pitoresk manzarasını görüyorum: donmuş göl, karla kaplı zirveler ve kasaba Sevgililer Günü'ne hazırlanırken etrafa serpiştirilmiş kırmızı ve pembe süslemeler.

Hayatım boyunca bu manzarayı görmüş olmama rağmen, dudaklarım içgüdüsel olarak gülümsemeye başlıyor.

Kasaba halkımız kutlama yapmayı gerçekten iyi biliyor.

Son birkaç Sevgililer Günü benim için tam bir felaketti. Haftalarca her ayrıntıyı planladım, ama Jax işinde önemli bir şeyle meşgul olduğu için sonunda yalnız kaldım.

Ama bu yıl, plan yapacağım adamın belki de tüm beklentilerimi aşacağını bildiğim için tek bir plan bile yapmaya korkuyorum.

beklentilerimi aşabileceğini bildiğim için tek bir plan bile yap

Plan yapman gerekiyorsa, çıkışını planla Daisy. Buradaki işin bitti. Daha fazla kalmak sadece kalp kırıklığına neden olacak.

Bu evde geçirdiğim her gün, kafamdaki bu ses daha da yükseliyor. Ama tek değişiklik bu değil.

Charles'la birlikte olduğum her an, onun içine girip bir daha hiç çıkmamak istediğim hissi içimde sonsuza dek sürecekmış gibi büyüyor.

Dayanılmaz patronumun, benim derinden aşık olduğum adama dönüştüğü tam anı bile tam olarak belirleyemiyorum.

Bu sefer ismine gerçekten layık oldun, Daisy Hazy.

Aşk ve aile bu anlaşmanın bir parçası değildi.

İçimdeki monologu susturmak için başımı sallayarak, yakındaki masadaki dizüstü bilgisayarına uzanıyorum. Aklımı kaçırmadan önce işe dönmeliyim.

Gelen kutumu tarayarak olağandışı bir şey var mı diye bakıyorum, ama tüm projeler yolunda görünüyor. Ta ki gözüm tanıdık olmayan bir adresten gelen bir e-postaya takılana kadar. O kelimeleri okuduğumda kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu.

Sayın Bay Hawthorne,

Bu e-postayı sağlığınız yerindeyken aldığınızı umuyorum. Sizin nezaketle sponsorluğunu üstlendiğiniz çay partisinden bazı fotoğrafları paylaşmaktan mutluluk duyarım.

Çocuklar her şeyi çok sevdiler: kıyafetleri, yiyecekleri ve hediyeleri.

Ayrıca Max, özel satranç hocasıyla derslere başladı. Bunu ayarladığınız için teşekkür ederiz.

Saygılarımla,

Greta Day

Cherrywood Yetimhanesi Müdürü

Ekleri açarken ellerim titriyor.

Lulu! Hayır etkinliği sırasında Charles'ı çay partisine davet eden küçük kız, narin bir tütü etek giymiş. Bunun Chloe'nin sonbahar koleksiyonundan olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Ama sadece Lulu değil, tüm çocuklar canlı renkli, şık kıyafetler giymiş ve parlak gülümsemeleri en güzel aksesuarları.

Odanın kapısı açılıyor. Charles içeri girdiğinde dizüstü bilgisayarım hala kucağımda. Bana doğru hızla ilerlerken gülümsemesi kayboluyor ve dizüstü bilgisayar çantasını kanepenin ayak ucuna bırakıyor.

YILDIZLAR GİBİ BİRLİKTE GÜZEL GÖRÜNÜYORLAR

CHARLES

"HEY, NE OLDU?" Parmaklarımı Daisy'nin yanaklarında gezdiriyorum. Şimdi çok daha iyi, yüzündeki kızarıklık bile geri geldi.

"Lulu'nun çay partisi için ödeme yaptın mı?" Daisy, sesi neredeyse hıçkırık gibi çıkarak sordu.

"Lulu mu?" Kaşlarımın arasındaki çizgi derinleşir.

"Hayırseverlik etkinliğindeki kız."

Bütün vücudum taş gibi sertleşir. "Bunu nereden biliyorsun?"

"E-postaları inceliyordum." Kucağındaki dizüstü bilgisayarı işaret ediyor. Resmi e-postam açık ve parkta oturan, kız kardeşimin son koleksiyonunu giyen çocukların bir fotoğrafı var. "Bunu benim için mi yaptın?" Daisy dikkatlice soruyor ve başımı kaldırıyorum.

Gözlerinde o kadar çok umut ve sevgi var ki, yalan söylemeyi bile düşünemiyorum. Chloe'nin ofisime geldiği sırada, ben internette çocuk tasarımcı kıyafetlerine bakıyordum. Başka bir gün olsa, bu görevi Daisy'ye verirdim, ama bu sefer, tavrımla ona acı çektirdiğim için öyle yapmadım.

Çocuklar için tasarımlarını göndermek Chloe'nin fikriydi. Hatta onlar için büyük bir fotoğraf çekimi bile organize etti. Ama ben her şeye sadece Daisy'nin yağmurda ıslanan, incinmiş yüzünün görüntüsünü hafızamdan silemediğim için razı oldum.

"Bilmiyorum. Belki de senin benim davranışlarımdan hoşlanmadığını bildiğim için yaptım. Ya da belki de kendi davranışlarımdan hoşlanmadığım için yaptım." Ondan gözlerimi ayırıp dizüstü bilgisayarı kucağından alıp yere koydum.

"Bazen o kadar tatlısın ki, senin gerçek bir insan olduğuna, hele ki bir iş adamı olduğuna inanamıyorum, Charles."

"İş adamları neden sevilmez hale geldi?"

Daisy, her zamanki gibi benim ruh halimi anlamaya çalışırken gözlerini bir santim kadar kısıyor. Ve çok geçmeden ipucunu anlıyor. Fotoğraflar hakkında daha fazla konuşmak istemediğimi biliyor, çünkü onlar genellikle herkesten sakladığım tarafımı ortaya koyuyor.

Ama ona değil.

İfadesi yavaşça değişir ve üzerine örtülmüş ince battaniyeyi kaldırır. Karşımda bağdaş kurup otururken yüzü kızarır.

"Doktor çalışmamda bir sakınca görmedi." Omuzlarını silkiyor ve ben gülümsememi zorlukla bastırıyorum. Yakında seksi bir yorum gelecek. "Ve başka şeyler de."

"Başka şeyler de, diyorsun." Dudaklarımın gerildiğini hissediyorum.

O olmadan ofis hiç eğlenceli değil. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim, ama öğle yemeğinden sonra, tüm toplantılarımı dikkatim dağınık bir halde geçirdim, dakikalar birbiri ardına geçerken, çalışanlarımın kaşlarını çatmadan çıkabileceğim zamana yaklaşıırken, daha çok saate ilgi duydum.

Öne eğildim, burnum onun burnuna değdi. "Aklında başka neler var, sevgili karım?"

"Geçen hafta bana hiç ilgi göstermediğin için seni biraz daha ikna etmem gerekeceğini düşünmüştüm." Düşük sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Seni asla istemeyeceğim bir an bile olamaz, kelebek. Bu günlerin ne kadar zor geçtiğini biliyor musun? Sen yasak olduğun için duşta kendime yaptığım tedaviden dolayı elim yıprandı ve penisim düşmek üzere. İyileşmen için saniyeleri sayıyorum."

Daisy'nin çenesi düşer ve sonra başını geriye atarak kahkahaya boğulur. "Bunu söylediğine inanamıyorum," der kıkırdarak.

"Doğru." Üzerine atlıyorum ve onu parlak güneş odasının halı kaplı zeminine götürüyorum. Başparmağım çenesinden aşağıya doğru kayıyor ve alt dudağına dokunuyor. "Seni özledim. Ağzını özledim. Öpücüklerini özledim. Seni öpmekten gerçekten hoşlanıyorum, Daisy."

Niyetim hafif ve eğlenceli tutmak olsa da, onu öptüğümde seks düşünmüyorum. Şimdiye kadar uzak tuttuğum kalp, duygu ve tüm o duyguları düşünüyorum.

"Ben de, Charles. Ama şu anda, sadece bir öpücükten daha fazlasını umuyorum." Pelvisini benim penisime doğru çeviriyor ve neyse ki tüm o derin duyguları unutmamı sağlıyor.

"Öyle mi, kelebek?" Gülümsüyorum, parmaklarım sırtından beline doğru bir yol çiziyor, karnına ulaşıyor ve sonunda şortunun beline konuyor. "Beni sikmemi ve kime ait olduğunu hatırlatmamı mı istiyorsun, Bayan Hawthorne?"

Bu isim duyulunca küçük bir inilti kaçar ve ben şortunu aşağı çekerken o çılginca başını sallar, uylukları birbirine sürtünür.

Küçük parmağımın ucu külotunun bel kısmının altına kayarak sıcak tenine değdiğinde, inler. "Lanet olsun, Charles."

Daisy'nin küfür ettiğini hiç duymam, sadece böyle olduğumuzda ve tahrik olduğunda. Onun terbiyesini unutturduğumu bilmek beni daha fazla gururlandıramaz.

"Nasıl bu kadar çabuk ıslandın, Daisy? Ne düşünüyordun?" Parmaklarımdan sızmaya başladı bile.

"Sen, her zaman sen." İpek mavi külotunu aşağı çektiğimde, o da hevesle bana yardım ediyor, ayaklarıyla külotu tekmeliyor.

Kemerimi çekerken gözleri parlıyor. Şimdi, tecrübeli bir incelik ve hiç tereddüt etmeden, pantolonumun fermuarını açmadan önce çentiksiz kemerimi çıkarıyor. Sırada boxerım var ve bu sefer, penisim çok ihtiyaç duyduğu alanı bulduğunda inleyen benim.

Zaten sertleşmiş penisimi birkaç kez pompaladıktan sonra klitorisine dayadı ve ikimiz birlikte inledik.

"Siktir, sen cennetsin, kelebek."

Ama bir saniye sonra, içine girdiğimde, ben de o da sertleşiriz. Sanki ikimiz de aynı anda bunun neden bu kadar iyi ve harika hissettirdiğini anlıyoruz.

"Üzerimde prezervatif yok." İnleyerek başımı omzuna yasladım, geri çekildim ve içinden çıktım. Penisim neredeyse protesto edip ağlayacaktı, ön sıvısı onun uyluğuna damladı.

"Yani, hiç mi yok?" Daisy'nin sesi titriyor ve ben başımı sallıyorum.

Evimde prezervatif olmaması, onun tamamen iyileşene kadar onunla sevişemeyeceğimi hatırlatır diye düşünmüştüm. Keşke onun sadece iyi olmadığını, bana ihtiyacı olduğunu bilseydim.

"Charles." Daisy'nin sesi yumuşak, ben ise hala şansına lanet ediyorum. Kaçırılan fırsatlardan bahsedelim. "Hap kullanıyorum ve temizim. Bunu hiç yapmadım... Yani, prezervatif olmadan."

Beynim donmuş gibi, mantıklı düşünceler kuramıyorum.

Daisy ile her şeyi deneyimlemek istiyor muyum?

Tabii ki istiyorum.

Ona daha önce hiç yaşamadığı bir deneyim yaşatmak istiyor muyum? Kesinlikle.

Ama bu... bu bundan çok daha fazlası. Bu güven ve şu anda adını koymaya korktuğum daha pek çok duygu ile ilgili.

"Ben de," diye cevap vererek durumumu teyit ediyorum. "Demek bu kadar?" Zihnim, unutulmaz bir hayat anının daha beklentisiyle heyecanla çınlıyor.

"Gergin misin, Charles?" Daisy alt dudağını ısırır ve sonra kıkırdamaya başlar.

Ama onu karnının üstüne çevirip, dizlerini yumuşak İran halısının üzerine çekip, daha iyi erişebilmek için kendi dizlerimle ayırdığımda, bu kıkırdama bir nefes kesilmeye dönüşür. Onun içine bir kez daha, santim santim girerim ve Tanrım, gözlerim geriye döner.

"Çok sıkısın, Daisy. Beni hissediyor musun? Tenimi, içinde hareket eden sikimi, kelebek. Hissettiğini söyle bana."

"Siktir, Charles. İstiyorum." O inleyerek kendini bana doğru bastırıyor, içime girmeye teşvik ediyor ve ben de seve seve onun isteğini yerine getiriyorum.

Ellerim onun mükemmel kalçalarından yukarı kayıyor, ipek bluzunun içine giriyor ve ipek sütyenle kaplı göğüslerine ulaşıyor. Sütyeni aşağı itiyorum ve o dolgun göğüsler ellerime düşüyor.

"Her yerin mükemmel ve sen tamamen benimsin, Bayan Hawthorne," diye fısıldıyorum, nefesim kulak memesine değiyor ve o da en seksi iniltiyi çıkarıyor.

"Bunu duymaktan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye soruyorum, cevabını bilsem de. "Benim olduğun söylenmesinden hoşlanıyorsun. Kişisel yönlerimi görmek için can atan tüm o gazetecilerin, şimdi karımla yalnız kaldığımızda onu nasıl siktiğimi bilmek için can attıklarını duymaktan hoşlanıyorsun."

"Tanrım, Hawthorne." Diye içini çekiyor. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Asla." Bir kolumla göğsünü sıkıca kavrar ve onu biraz yukarı çekerken, diğer kolumla klitorisine uzanır ve o küçük düğmeyi hızlı bir tempoda parmaklarımla okşarım.

"Charles, ben..." diye bağırır, ama orgazm onu sararken zaten boşaldığını biliyorum.

O titreyip inleyerek anlaşılmas kelimeler mırıldanırken hızımı artırdım. Vajinası beni sıktı, nefesim zorlaşırken onun sıcaklığı beni boğdu.

"Siktir, Daisy." Kalçalarını kavrarım ve iki sert itişle içini doldururum.

İçinde ve prezervatif olmadan.

Bu gerçek benim dikkatimden kaçmaz, özellikle de içinden çıktığımda yaptığımızın kanıtının onun cinsel organından haliya damladığını gördüğümde.

O anda karar verilir.

Pornoyu unut.

Daisy dizlerinin üzerinde, zevkten bitkin, benim spermim onun vajinasından sızarken, benim en büyük tahrik kaynağım.

Hayatımın en muhteşem seksinden bu yana birkaç gün geçti ve o zamandan beri pek çok şey değişti.

"Her zaman istediğini elde etmiş biri için oldukça somurtkan görünüyorsun," diyor Ray, ben Daisy ve onun arkadaşı Willow'dan gözlerimi ayırırken.

Yönetim kurulu oylarını kullandı ve dün gece itibarıyla, resmi olarak Hawthorne iş imparatorluğunun yeni CEO'su oldum.

Şu anda Jimmy'nin düzenlediği bir partideyiz ve Cherrywood'da önemli olan herkes bu odada, pahalı şampanyaları içiyorlar.

şampanya içiyor.

Ray'in dediği gibi, bu an, sonsuza dek hayalini kurduğum her şey, ama rahatlama ve heyecan hissetmek yerine, sanki paçavralar giymişim gibi cildim kaşınıyor.

Ve görünüşe göre duygularımı saklamakta berbat bir iş çıkarıyorum.

"Sosyal etkinliklerden şikayet eden biri için, bu aralar burada çok sık görünüyor. Arazi anlaşman hala sonuçlanmadı mı?"

Kuzenimin çenesi titriyor ve Daisy'ye öfke dolu bakışlar atarken onun bakışlarını takip ediyorum.

"Neden karıma en sevdiğin oyuncağını kırmış gibi bakıyorsun?"

Benim keskin ses tonum karşısında genişlemiş burun delikleri gevşer, ama gözlerinin etrafındaki gerginliği gözden kaçırmam.

"Kimseye bakmıyorum. Dalgındım. Ve benim işlerimi merak etme. Her şey kontrolüm altında. Karından bahsetmişken, neden bu kadar uzakta? Sana tamamen aşıkmiş gibi davranmak onun işinin bir parçası değil mi?"

Gülümsemesi tam bir Lucifer gülümsemesi ve Ray'in sadece iş ortağım değil, kuzenim olmasına seviniyorum. Çünkü birdenbire cinayet suçlusu unvanı o kadar da korkunç gelmiyor.

"Bir sorun mu var?" Gülümsemesi kayboldu. Ray bir şeye odaklandığında, onun tuzağından kaçmak zordur. Bu özelliğini iş hayatında takdir ediyorum, ama şu anda pek de hoşuma gitmiyor.

"Bir şey yok. Aksine, her şey mükemmel." Adımı ve CEO unvanımı gururla sergileyen sarı afişe doğru başımı sallıyorum. "Sen ve ben kuzen olmadan önce de arkadaştık.

Charlie. Seni, en sevdiğimiz, köşeleri kıvrılmış, eskimiş çizgi romanımızdan daha iyi okuyabiliyorum. Dokunulmamış viski bardağını köşedeki masaya koyar.

Sosyal etkinliklerde içki içmeyeli ne kadar oldu? Basit bir an, bir kez daha hayatları değiştiriyor.

Evet, bunu sen mi söylüyorsun, Hawthorne.

Parlak kırmızı, omuzları açık bir elbise, ona uyan topuklu ayakkabılar ve saçındaki kırmızı fiyonkla muhteşem görünen Daisy'ye bir kez daha bakıyorum.

Son zamanlarda, kendimi sık sık bunu yaparken buluyorum - onu uzaktan hayranlıkla izliyorum.

Sunroom'daki akıllara durgunluk veren maceramızdan beri benden kaçındığını fark etmem uzun sürmedi. Akşamlarını çoğunlukla babasının evinde geçiriyor ve öğle saatlerini genellikle yeni asistanları eğitmekle geçiriyor.

Ama dün gece, resmi duyuru sırasında, bunca yıldır tanıdığım Daisy'yi bir an için gördüm. Oturma odasında olduğumuzu ve Bayan Kowalski'nin hemen orada çiçekleri değiştirdiğini umursamadan kollarıma atladı. Ama işler bir öpücüğün ötesine geçmeden, kollarımdan kurtuldu ve ben uykuya dalana kadar Willow ile telefonda konuştu.

"Benimle gel." Ray ellerini ceplerine soktu ve cevabımı beklemeden uzaklaştı. Onu başımdan savmak ve olduğum yerde kalmak için can atıyorum. Ama Ray'i tanıyorsam, geri dönüp sorunlarımın kaynağına ulaşana kadar beni sürükleyecektir.

Aile söz konusu olduğunda, onun için her şey kişiseldir.

Daisy'ye son bir kez bakarak, arkadaşının hareketli sohbetini dinlerken dişlerini alt dudağına batırmış, elleri havada sallanıyor, Ray'in az önce çıktığı kapıya doğru ilerliyorum.

Onu, sadece sokak lambalarının ve yanan purosuna ucunun zayıf ışığıyla aydınlatılan karanlık balkonda dururken buldum.

"Yani senden alkol kokusu alabiliyor ama tütün kokusu alamıyor mu?" Sinirli sözlerim ağzımdan çıkar çıkmaz onlardan nefret ediyorum.

"Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?" Bir nefes daha çekip, yol üzerinde almış olduğu bir bardak suya izmariti atıyor, kullanılmış tütünün kalıcı aroması havayı hafifçe dolduruyor.

"Üzgünüm. Söylememem gereken bir şeydi."

"Öyleydi, ama Quill söz konusu olduğunda sana yakışmayan bir şeydi. Hadi, Daisy ile aranızda neler olduğunu anlat bana."

"O çocuk istiyor," diye patladım. Gerginlik içimde çok uzun zamandır kaynıyordu.

Aptal değilim. Neden uzaklaştığını biliyorum.

"Bu da sözleşmenin bir parçası mıydı?" Ray kollarını göğsünde kavuşturur.

"Daisy hakkında her konuştuğumuzda sözleşmeyi gündeme getirmeyi bırakabilir misin?" Dişlerimi acı içinde sıkıyorum. "O benim karım, Tanrı aşkına, bir iş anlaşması değil."

"Onun senin karın olması anlaşmanın bir parçasıydı sanıyordum."

"Seninle konuşmanın iyi bir fikir olduğunu neden düşündüm bilmiyorum." Arkanı dönüp öfkeyle uzaklaşmaya çalışıyorum ama o kolumu tutuyor.

"Seni kızdırmaya çalışmıyorum, Charlie. İkinizin arasında neyin değiştiğini gerçekten anlamaya çalışıyorum."

Tek bir şeyin değil, her şeyin değiştiğini nasıl açıklayabilirim? Hayatımda yeri olmayan şeyleri özlemeye başladım.

Onu gülümsetmek gibi.

Ya da yatakta, gözlerini açana kadar uyumasını beklemek, çünkü her gün gördüğü ilk şey ben olmak istiyorum.

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye soruyor dikkatlice, mizah ya da duygu içermeyen bir ses tonuyla. Benimle ilgili olmasaydı, bu durumu komik bulurdum — iki büyük

iş adamı herkesten saklanıyor ve bir kız hakkında lise öğrencileri gibi konuşuyor.

"Ben... bilmiyorum." *Ne kadar süre daha gerçeklerden kaçmaya devam edeceksin, Hawthorne?* "Ama bildiğim tek şey, hayatta birbirimizin tam tersini istediğimiz."

"Yani o çocuk istiyor ve sen ne istiyorsun...?"

"Çocuk istemiyor." Vücudumdaki her kas gerildi.

"Neden?"

"Çünkü o kendi ailesini istiyor."

"Ben seni soruyordum, ukala. Onun istediği şey doğal bir şey."

"Birinin sorumluluğunu üstlenemem. Onları güvende tutmak, yirmi dört saat gözetlemek." Göğsüm sıkışır. "Yanlışlıkla bile olsa kimsenin hayatını mahvetmek istemiyorum."

"Henüz deneyimlemediğin bir şey hakkında nasıl bu kadar güçlü duygular besleyebiliyorsun?" Sakin sesi, sanki benim başarısız olmak üzere olan evliliğimden değil de hava durumundan bahsediyormuşuz gibi yargılayıcı değil.

"O da aynı şeyi söylüyor, ama ölmekten nefret edeceğimi bilmek için zehir yememe gerek yok."

"Lütfen bana onun önünde çocuk sahibi olmayı zehir içmekle karşılaştırmadığını söyle." Ray bana sert bir bakış attı, sözlerim sonunda onun soğukkanlılığını bozdu.

"Karşılaştırmadım. Farklı düşündüğüm için değil, ama günlerdir benimle neredeyse hiç konuşmadığı için." Kravatımı çekiştiriyorum, düğüm çok sıkı geliyor. "Sanırım bir şeyler planlıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Ağzım kurur, en büyük endişemi dile getiririm. "CEO olduğumda, o boşanma isteyebilir. Birkaç ay daha kamuoyunda evliymiş gibi davranırız, ama gayri resmi olarak aynı evde, aynı odada yaşamak zorunda kalmayız."

Ray kaşlarını kaldırır. "Bu da sözleşmede var mı?" Başımı sallarım. "Evet."

O, ferforje korkuluğu tutarken birkaç saniye sessiz kalır. "İkiniz de hayattan farklı şeyler istiyorsanız, bu şekilde, yani yakında ayrılmak daha iyi olmaz mı? Yoksa fikrin mi değişti?"

Fikrimi mi değiştirdim? Hayatta olmaz.

"Bu konuda değil. Ama onun böyle uzaklaşmasından hoşlanmıyorum. Şimdiye kadar hayat güzeldi."

"Kimin için? Senin için mi, onun için mi? Her şeyi birden elde edemezsin kardeşim. Yağmurun tadını çıkarmak ama ıslanmak istememek gibi bir şey olamaz. Onun istediği hayatı istemiyorsan, onu bırakmalısın. Tek adil olan budur."

Boğazımda garip bir kaşıntı hissediyorum, onsuz evimi hayal ederken yutkunmam zorlaşıyor. Hayatım, ara sıra ofisime getirdiği renk patlamaları dışında, yeniden sıkıcı hale gelecek. Ve sonbahar rüzgârının ilk nazik dokunuşunu özleyen kuru yapraklar gibi, o anları bekleyeceğim.

Peki ya artık benim için çalışmak istemiyorsa?

Evlilik karşılığında yeterince para alıyor ve ona istediği şehirde bir ev almayı teklif etmedim mi?

Siktir, ne düşünüyordum ben?

Hayır, Daisy babasını terk etmeyecek. Benim için olmasa bile, onun için kalacak. "Gidelim. Çok uzun süre uzak kaldık. Ayrıca, belediye başkanıyla ayrılmadan önce birkaç dakika konuşmam lazım." Ray sessizliği bozarak uzaklaşır.

belediye başkanıyla birkaç dakika konuşmam lazım." Ray uzaklaşarak sessizliği bozdu.

Balo salonuna tekrar girdiğimizde, atmosfer değişmiştir. Daha fazla sohbet vardır, müzik daha yüksek sesle çalmaktadır ve boş bardaklarla koşturan garsonların sayısında belirgin bir artış vardır.

"Doğru odada mıyız?" Ray etrafı tarıyor, ama benim dikkatim tek bir kişiye odaklanmış durumda: Daisy.

"Kesinlikle."

Yüzündeki endişe çizgileri kaybolmuş, yerini yanaklarını süsleyen yumuşak pembe bir ışıltı almıştı, bu da onu muhteşem gösteriyordu.

"Harika. Az önce belediye başkanını gördüm." Ray koluma hafifçe vurur. "Söylediklerimi unutma, Charlie."

Onun sözlerini sadece yarı yarıya dinlerken, karıma doğru ilerliyorum.

"Tanrıya şükür buradasın Charles. Daisy'yi eve götürür müsün lütfen? Biraz fazla içti." Willow, sarhoş olan Daisy'yi yanıma getirir.

"Burada ne oldu?" Daisy'yi kendime yaklaştırıyorum, eli belime dolanmış, benim elime tutunmuştur.

"Belediye Başkanı Coggeshall oldu." Willow, birkaç kırmızı saç teli dökülünce topuzunu sıkılaştırır. "Daisy'nin hamile olduğuna ikna olmuştu çünkü görünüşe göre yaşlı kadınlar X-ray görüşüne sahipmiş." Sözleri bana balyoz gibi çarptı.

"Ve?" Panik halimi olabildiğince gizleyerek zorla sözleri ağzımdan çıkarırım.

"Ve ne?" Willow bana deliymişim gibi bakıyor.

Bana attığı bombanın farkında değil mi?

"Merak etme, Charles. Ona çok yanıldığını gösterdim.

altı kadeh şampanyayı arka arkaya yudumlamam onun yanıldığını kanıtlamak için yetmezse, başka ne yeter bilmiyorum." Daisy göz kapakları yarı kapalı, tembelce bana göz kırpmıyor.

O kadar nefes kesici güzellikte ki, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"Evinizde karınıza bakabilirsiniz, Charles. Şimdilik lütfen gidin. Bir dakika daha kalırsanız, ya bayılacağını ya da kusacağını garanti ederim."

"DAISY, EVE GELDİK." Porsche'min arka koltuğunda üzerime uzanmış halde yatarken omuzlarını nazikçe sallıyorum. "Seni yatağa götürelim."

"Hangisine?" Yavaşça gözlerini açar, çenesi göğsüme yaslanır.

Ama sorusu kalbimi sarsar. Neden bunu soruyor ki?

Bir gece hariç, son birkaç gün de dahil olmak üzere, benim yatak odamdan başka bir yerde hiç uyumadı. Ya ben gelmeden önce uyuyormuş gibi yaptı ya da ben uykuya dalmadan önce bekledi ve sonra yanıma girdi.

"Sen her zaman benim yatağıma aittin, kelebek." Yanağını okşuyorum ve ancak o gözlerini kapatmadan önce dokunuşuma yaslandığında kalbim normal ritmine geri dönüyor.

Daisy'yi yatağa yatırıp topuklu ayakkabılarının bağcıklarını çözüyorum. Yorganı boynuna kadar çekmeden önce, bir anlığına pembe tırnaklarına bakışlarım takılıyor.

"Seni özledim. Bizi özledim." Sesindeki hafif titreme nefesimi keser.

Lanet olsun, kelebek.

"Ben de seni özledim," diye fısıldarım ve gözleri büyür. "Çok özledim."

Özlemek, bu günlerde hissettiklerimi ifade etmeye yetmiyor bile.

Daisy'nin parmakları alnıma doğru kayıyor, sonra yüzümün köşesinden aşağı inip saçlarımı okşuyor.

"Sen, Charles Ashcroft Hawthorne, benim hayal bile edemediğim bir rüyasın. Senin gibi biriyle evleneceğimi hiç düşünmemiştim, bana hayal bile edemediğim şeyleri gösterecek biriyle. Bu sadece geçici olsa bile." Ben donakaldığım sırada o dudaklarını ıslatıyor. "Keşke bu gerçek olsaydı ve biz birbirine yakışan ama gerçekte ılık yılları kadar uzak olan yıldızlar gibi olmasaydık."

Sesi çatallanır ve tek bir gözyaşı gözünden süzülür, sonra bilincini kaybeder, başı göğsüme yaslanır.

Şu anda hissettiğim duyguyu ifade edecek bir kelime var mı bilmiyorum. Yanağından süzülüp ceketime damlayan gözyaşı,

beni yakmaya hazır bir asit gibi.

O beni istiyor.

Beni elde edemeyeceğini düşünüyor.

"Keşke tüm hayallerini gerçekleştirebilecek kadar yeterli olsaydım, kelebek."

GİZLİLİK ANLAŞMASI

DAISY

"DAISY." Uzaklardan annemin sesine benzeyen bir ses duyuyorum.

"Anne? Bu bir rüya mı?"

"Benim, tatlım. Bayan Kowalski."

Gözlerimi yavaşça açıyorum ve ilk bulanıklığın ardından, yüzü ve gülümsemesi netleşiyor.

"Şu anda nasıl hissediyorsun?"

Ağzımdan bir inilti kaçıyor, ağrıyan başımı ellerimle tutarak oturmaya çalışıyorum. "Tanrım, dün gece ne kadar içmişim?"

"Bay Hawthorne bana olanları anlattı. Belediye başkanının yanıldığını kesinlikle kanıtladın."

"Aman Tanrım! Belediye Başkanı Coggeshall her zamanki gibi küçük kasaba dedikoducu divasıydı, ki ben bunu genellikle çok severim. Ama dün gece... Tanrım, herkes benim hakkımda ne düşünecek?" Kendimi ve dolayısıyla Charles'ı ne kadar aptal durumuna düşürdüğümü hatırlamaya çalışırken, hiç nazik davranmadan yastığa geri yığıldım.

Çok kızgın olmalı.

"Endişelenme. Duyduğuma göre, diğerleri de senin durumundan daha iyi değillermiş. Ayrıca, bu bir parti. Burası rahatlayabileceğin tek yer."

Bayan K. alnıma soğuk bir şey koyduğunda başımın yanındaki yatak çöküyor ve baş ağrım anında hafifliyor.

"Bazen senin annemmişsin gibi hissediyorum." Gözlerimi açmadan iç çekiyorum.

"Senin annen olmayabilirim tatlım, ama anne gibiyim." Sesinde bir gülümseme duyuyorum, bu da benim dudaklarımı kıvrılmaya zorluyor. "Ayrıca, seni ve Bay Hawthorne'u kendi çocuklarım kadar önemsiyorum."

"Çok teşekkür ederim." Gözlerimi açtım ve başımın üstündeki yumuşak, soğuk elini tuttum. "Charles üzöldü mü?"

Bu sefer, kahkahası havayı dolduruyor. "Seni çok seviyor, sana kızacak kadar değil."

Baş ağrısını umursamadan bir anda dik oturuyorum. Burada daha acil bir şey var.

"Sana bunu söyledi mi? Aynen bu kelimelerle mi? *Beni sevdiğini* söyledi mi?"

Kaşları çatılır ve bir saniye sonra hatamı anlarım. Kahretsin!

Onun deli gibi aşık olduğu kız rolünü oynamıyor muyum?

"Yani, Charles nadiren duygularını gösterir, bu yüzden sana bir şey söylerse... Biliyorum, aptalca." Kalbim deli gibi atarken, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum.

Bayan K minnetle gülümser. "Hiç de aptalca değil, tatlım. Biz kızlar, erkeklerimizin hakkımızda konuşmasını duymayı çok severiz. Bu duyguyu iyi bilirim. Ama Bay Hawthorne'u herkesten daha iyi tanıyorsun. O asla duygularını söylemez. Onları gösterir. Ve sen, canım, onun tüm küçük jestlerini fark etmede çok iyisin. İkinizi birbiriniz için mükemmel kılan da budur."

Bakışlarım yüzünden komodine kayar, üzerinde bir şişe Advil ve küçük bir not kartı vardır.

Çok huzurlu uyuyorsun, seni uyandırmak istemiyorum. Doktoru aradım, uyandığında seni muayene edecek.

Kendine iyi bak, kelebek. Akşam görüşürüz.

Bayan K haklı. Charles her zaman küçük jestlerle konuşmuştur: babamla yemek pişirmek, benim için havai fişekler, Lulu için çay partisi.

Hizmetçi avucuma iki beyaz tablet koyup bir bardak su uzattı.

"Şimdi hazırlan. Doktora mesaj attım, bu arada sana bu tür durumlar için kendi özel ilacımı hazırlayacağım."

Onu çağırdığımda neredeyse kapıya varmıştı. "Bayan K, Charles ve benim için burada olduğunuz için teşekkür ederim."

"Bunu hiç söylemene gerek yok, tatlım."

YARIM SAAT SONRA, oturma odasında oturmuş, görünüşü kadar kötü tadı olmayan yeşil bir içki içiyordum ki, kapı zili çaldı.

"Bayan Hawthorne, bu sabah nasılsınız?" Aile doktoru içeri girer, ardından Bayan K. gelir.

"Birkaç saat sonra bu soruya 'çok iyiyim' diye cevap verebileceğimi umuyorum."

Gülerek yanımdaki koltuğa oturdu. "Belediye başkanımıza alkolün etkisiyle kibar cevaplar verdiğinizi duydum."

"Aman Tanrım! Lütfen bana haberlere çıktığımı söylemeyin." Öne eğilip başımı kucağımdaki yastığa gömdüm.

"Bay Hawthorne bunun olmasına asla izin vermez." Sonunda başımı kaldırdığımda Bayan K. gülümser.

"Peki, mide bulantısı, baş ağrısı var mı?"

"Sadece baş ağrısı var, ama iki Advil aldım ve yavaş yavaş etkisini gösteriyor gibi görünüyor."

Hala neden birinin akşamdan kalma için doktora gitmesi gerektiğini anlamıyorum. Bu tıbbi bir durum değil, davranışsal bir durum, değil mi?

"Madem buradayım, kan tahlili yapıp vitamin ve demir seviyenizi kontrol edelim mi?" Doktor çantasını açar ve şırıngayı hazırlamaya başlar. "Hamile olma ihtimaliniz var mı?"

"Hayır! Hamile değilim." Bu sözler ağzımdan dökülüyordu.

Birkaç yıl önce, bir doktor bana bunu sorduğunda çok sevinir ve belki biraz gergin olurdum, ama asla bu kadar korkmazdım.

Ama Charles'ın son tepkisi bir şeyi doğruladıysa, o da bu sorunun onun en büyük kabusu olduğudur.

"Olmamalıyım."

Doktor hafifçe öksürdü ve Bayan Kowalski'nin kaşları çatıldı. İkisi de şaşkınlıkla bana bakmaya devam ediyor.

Tabii ki şaşkınlılar.

Toplum içinde en mutlu ve en aşık çift gibi davranıyoruz, ama ben burada, sanki biri bana okuyamadığım bir dilde yazılmış, düşen bir uçağın kullanım kılavuzunu vermiş gibi, bebek olasılığı karşısında paniğe kapılıyorum. Panik seviyesi: en yüksek.

"Yani, Charles ve ben aile kurmadan önce birkaç yıl daha kendimize zaman ayırmak istiyoruz. Çok dikkatliyim ve haplarımı her zaman zamanında alıyorum."

Doktor ve Bayan K, aralarında konuşulmayan bir şey geçerken birbirlerine bakiştılar.

"Ne oldu?" diye soruyorum, korku yavaşça kapımı çalıyor.

"Başka bir doğum kontrol yöntemi kullanıyor musunuz Bayan Hawthorne?" diye sorar doktor dikkatlice.

Aklım hemen güneş odasına gider. O, prezervatif kullanmadan yaptığımız tek ve tek seferdi.

Ama bir kez yeter, Daisy.

"Her zaman değil," diye yavaşça cevap veriyorum. "Ama hap en etkili yöntemlerden biri değil mi?"

"Normalde öyledir. Ama grip nedeniyle uzun süre antibiyotik kullandın ve bu ilaçların hormonal kontraseptiflerin etkinliğini azalttığı bilinmektedir."

"Ne? Nasıl... bunu nasıl bilmedim?" Ellerim içgüdüsel olarak karnımı kavrar ve aşağıya bakarım.

Aptalca ve saçma olduğunu biliyorum, ama yemin ederim karnım biraz büyümüş gibi hissediyorum ve içimde sıcak bir his var.

Evet, bu dün gece içtiğin alkolün etkisi, Bayan Daisy Hazy.

"Bir test yaptırmanızı öneririm, Bayan Hawthorne." İyi kalpli, sabırlı doktor ayağa kalkar.

"Şey, yani, Charles'a şimdilik bir şey söylemesek *olur mu?*

—Onun umutlarının boşa gitmesini istemiyorum. Ve eğer böyle bir şey olursa — içimi kaplayan titreme endişe ve umudun eşit karışımı — ona bunu kendim söylemek isterim.

"Elbette. Bu tamamen anlaşılabilir bir durum." Doktor, ben orada şaşkın bir şekilde otururken koluma sıkı bir bant takıyor.

Önemli bir an gibi geliyor, bir şey dilemem gerekiyormuş gibi, ama ne? Olumlu mu, olumsuz mu?

Doktor çantasını toplamayı bitirdiğinde, hala kolumdaki pamuğu tutuyorum. Gitmek üzereyken bana dönüyor. "Bunun sizin için şok edici olduğunu anlıyorum, ama daha hızlı bir sonuç istiyorsanız, her zaman gebelik testi yaptırabilirsiniz, Bayan Hawthorne."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi. Aniden, işemek en tehlikeli aktivite gibi geliyor.

Doktor giderken ben olduğum yerde donakaldım. Arkadaşlarım geçen gün haklıydılar. Hayalim her zaman kendi büyük ailemi kurmaktı. Adetimin gecikmesi ve hamilelik testi yapacağım anı hayal etmiştim. Büyülü bir an olması gerekiyordu.

O fantezilerde hiç yüzü olmayan kocam beni kollarına alırdı. Saatin akrepleri çok yavaş ilerlerken birbirimizin kalp atışlarını sayardık. Ve sonunda, çok korktuğum için ona kontrol etmesini isterdim. Bana kocaman bir gülümsemeyle döner ve pembe çizginin olduğu çubuğu gösterirdi, bu da mutluluğumuzun başlangıç çizgisi olurdu.

Gözyaşları yanaklarımdan akıp ellerime düşüyor. Çarpan kalbim, yaşamadığım hayallerin duyguları ve hisleriyle dolup taşıyor. Ama belki de bu benim şansımdır.

Nasıl bu kadar acımasız olabilirsiniz, Bayan Hawthorne?

Her zaman doğru olanı yapmaya çalışan kocanız çocuk istemiyor. O bunu öğrendiğinde ne olacağını düşünüyorsunuz? "Tamam, şimdi hamilesin, hadi mutlu bir aile gibi yaşayalım" demesini mi bekliyorsunuz?

Hayalleriniz ne zaman onun korkularından daha büyük hale geldi? Hiç bu kadar bencil olmamıştınız, Daisy.

Tamam, yeter! Yapmadığım bir şey için beni suçlayamazsın.

Şu anda ahlak merdivenini tırmanan içimdeki eleştirmeni bir kenara itip telefonumu alıyorum.

■

Ben: Çocukluk gizlilik anlaşmamızı uygulamam gerekiyor. Soru sormadan benim için bir şey yapmalısın.

Cevap hemen gelir.

■

Willow: Söyle bakalım.

■

Ben: Evde misin?

Willow: Oteldeyim, ama yirmi dakika içinde evde olabilirim.

Şu anda, o yaz akşamı, ailemin verandasında otururken Violet'in gizlilik anlaşması önerdiği için minnettarım. Hayatımızda bir kez, her birimiz diğer üçüne bir şey yapmasını isteyebiliriz ve hiçbir soru sorulmaz. Küçük parmak yeminiyle bitirdik ve birbirine kenetlenmiş ellerimizi üfleyerek anlaşmamızı perilere onay için gönderdik.

Ben: Tamam, 20 dakikaya görüşürüz. Hamilelik testi de getirir misin?

Onun yazıp sildiğini görünce telefon elimde titriyor. Willow'a neredeyse acıyorum. Özellikle dün gece partide sarhoş halimi gördükten sonra, kafasında bir sürü soru olmalı.

Willow: Anladım. Ama bunu Vi ve El'e anlatmam gerekeceğini biliyorsun, değil mi? Anlaşma sadece hepimiz dahil olduğunda geçerli.

Ben: Biliyorum. Öyle yap.

YİRMİ DAKİKA SONRA, Steve beni Willow'un evine bırakıyor. Üç adet kullanılmamış hamilelik testi masanın üzerinde uğursuz bir şekilde duruyor. Birkaç dakika kimse konuşmuyor ve sessiz odada buzdolabının uğultusu uzak bir davul gibi yankılanıyor.

"Sadece onlara bakacak mıyız yoksa bir şey mi yapacağız?" Vi, yerde bağdaş kurup otururken sessizliği bozar.

"Neden üç tane var?" Ben Willow'a dönüyorum.

"Tamamen emin olmak isteyebileceğini düşündüm."

"Ama üç kez isteyebileceğimi bilmiyorum." Yanımda getirdiğim su şişesini alıyorum. Şişe zaten yarısı boşalmış.

"Birkaç kez işemek zorunda değilsin, Daze." Elodie elini nazikçe omzuma koyar. "Bir kez yeter." Bana tek kullanımlık plastik bir bardak uzatır ve şişeyi alır. "Ama önce bunun hakkında konuşmak istemiyor musun?"

"Anlaşma böyle değil," diye hemen Vi araya girer ve bir kez olsun onun aşırı hevesli tavrını takdir ederim. "Ayrıca, bu ne biçim bir soru? Daze kesinlikle hamile. Tabii ki."

"Charles ile birlikte test yaptırmak istemez misin? Eminim o da bizden önce öğrenmek ister, özellikle de test sonucu pozitif çıkarsa."

Arkadaşlarım bana bakarken, bakışlarında sorulmamış sorularla dolu olarak, "O kadar emin olmazdım" diye fısıldıyorum. "Bunu kendi başıma yapmam gerek." Masadan testleri alırken ellerim titriyor.

Birkaç dakika sonra, üç çubuğu lavabonun kenarına koyup, kimyasalların işini yapmasını ve geleceğimi tahmin etmesini bekliyorum. Banyodan çıktığımda, arkadaşlarımdan endişeli yüzleriyle karşılaşıyorum.

"Ee?" Willow ellerini kollarının üzerinde gezdirir.

"Hala birkaç dakika var." Telefonumdaki zamanlayıcıyı onlara gösteririm. "Ama çok gerginim. Biriniz benim için kontrol edebilir mi?"

"Tabii." Violet telefonumu alır ve banyoya doğru yürür, yanımdan geçer.

Willow ve Elodie'nin arasında dururken, zamanlayıcı çalışıyor. Normalde nazik olan kilise çanlarının sesi, kulaklarıma savaş müziği gibi geliyor.

"Negatif." Violet testlere bakarak omuz silkiyor.

Son bir saatteki tüm endişem bir anda yok olur ve yerine beklenmedik bir keder ve hayal kırıklığı hissi gelir. Sanki çok değerli bir şeyi kaybetmişim gibi.

"Üçü de negatif mi?" Gözlerim beni ele veriyor ve ıslaklığı gidermek için tekrar tekrar göz kırpyorum.

"Tam olarak değil. Hamileymişsin. Üç testin de sonucu pozitif." Vi'nin üzgün ifadesi yavaşça bir gülümsemeye dönüşür.

"Ne? Neden böyle bir şey yapasın ki?" Kalbim göğüs kafesime çarparak rahatlar, sanki uzun zamandır görmediğim bir arkadaşla tesadüfen karşılaşmışım gibi hissederim.

uzun zamandır görmediğim bir arkadaşla karşılaşmışım gibi hissediyorum.

"Böylece bu konuda nasıl hissettiğini gerçekten anlayabilirsin." Violet karnımın genel yönünü işaret etti. "Daha önce kafan karışık görünüyordu."

"Vi! Bu çok acımasızca." Willow, Vi'nin omzuna vurarak bir inilti kopardı.

"Ne? *Friends*'i izlemedin mi? Phoebe bunu yaptığında Rachel ona teşekkür etti, ama ben omuz vuruşları alıyorum. Bu günlerde iyilik yapmanın bir anlamı yok."

"Sen delisin, biliyor musun?" Violet uzaklaşmadan önce kolunu çekerim. "Ama deliliğin bazen iyi oluyor. Teşekkürler. Her şeyi netleştirmeme gerçekten yardımcı oldu."

"Ve?" Violet kaşlarını kaldırır.

"Bebeğim olacak. Hepiniz yakında teyze olacaksınız." Bunu yüksek sesle söylemek, olayı daha da gerçekçi hale getirir.

"Yaşasın!" En iyi arkadaşlarım beni grup kucaklamasına alırlar ve ben gözyaşlarımı saklamaya çalışmam.

"Sonunda geri kalanını konuşacak mıyız? Neden bunu Charles'la değil de burada yaptığını falan?" Elodie, geri çekildiğimizde başını yana eğdi.

Kalbim göğsümde davul gibi atıyor. Sırrım artık arkadaşlarımdan saklayamayacak kadar büyüdü. "Önce oturabilir miyiz?"

Yaklaşık yarım saat sonra, aynı koltuğun aynı yerinde oturuyorum ve en yakın üç arkadaşım ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. Şaşırmadım, çünkü patronumun bana aşık olduğuna dair uzun süredir inandıkları şeyi yıkmıştım.

Charles'ın köşeye sıkıştığı için bana evlenme teklif ettiğini biliyorlardı, ama Charles'ı televizyonda babamdan izin isterken gördükten sonra, herkes gibi onlar da bunun yüzyılın en destansı aşk hikayesi olduğuna ikna oldular. Ve içten içe Charles ile aramızdaki ilişkinin tek taraflı olmadığını düşündüklerini biliyorum.

Bugüne kadar, evliliğimin bir son tarihi olduğunu söylemeye cesaret edemedim.

Sessizlik ağırlaşıyor ve boğucu hale geliyor, ve onu ilk bozan ben oluyorum.

"Beni yargılayabilirsiniz. Umurumda değil."

"Seni yargılamıyoruz, Daze." Elodie gergin bir şekilde kıpırdanıyor. "Ama bu bir filmde çıkmış gibi. Sözleşmeli evlilik."

"Hala beni bile kandırabildiğinize inanamıyorum." Violet inanamayan bir ifadeyle kaşlarını çatıyor. "Birbirinizi sevmediğinizden emin misiniz?"

Telefonunu masanın üzerine koyar ve ekranda Charles ile benim samimi bir fotoğrafımız belirir. Yünlü paltosundaki karları temizlerken onun güzel gülümsemesini görünce kalbim bir an durur.

"O bakışı nasıl taklit edebildin?" diye sorar Violet, ama bana mı yoksa Charles'a mı sorduğunu bilemiyorum.

"Vi haklı, Daze. Charles'ın sana nasıl baktığını ve düşününüzden bu yana ne kadar değiştiğini hepimiz gördük." Elodie'nin sesi yumuşak, umut ve endişeyle doludur.

"Önemli değil. O çocuk istemiyor." Terli avuçlarımı gergin bir şekilde uyluklarıma sürtüyorum.

"Bu ne demek? Bu onun çocuğu, değil mi? Seni hamile bırakmak için bir şeyler yapmış olmalı." Willow ellerini yumruk yapar.

Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. Bu onun yaptığı bir şey miydi, yoksa benim bilgisizliğim mi?

"Antibiyotik kullanıyorsan doğum kontrol haplarının Tic Tac kadar etkili olduğunu biliyor muydun?"

"Ne?" Arkadaşlarım hep birlikte hayretle nefeslerini tuttular, bu garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Bu sabahtan beri, bu bilgiyi zaten bilmem gerekip gerekmediğini merak ediyordum. Belki de ben arka sırada uyuklarken seks eğitimi dersinde öğretmişlerdir. Ama neyse ki, bu bilgi arkadaşlarım için bile yeni.

"Peki şimdi ne olacak?" Elodie'nin sözleri beni zihin bulanıklığından kurtardı.

"Bunu Charles'a dayatamam, özellikle de çocuklara karşı nasıl hissettiğini öğrendikten sonra. Ona istediği kadar dahil olabileceğini söyleyeceğim ve ondan En İyi Baba Ödülü'nü kazanmasını beklemiyorum. Ben..."

Elodie'nin dizime koyduğu eli, cümlemi yarıda keser. "Ne yapacağını sormuyorum, Daze, ama gerçekten ne istiyorsun?"

Gözlerimi kapatıyorum ve çocukluk hayalimin görüntüsü gözümün önüne geliyor: kendi ailem ve bu sefer partnerimin bir yüzü var. Charles. Kalbim hızla atıyor, vücudum titriyor, ama görüntü duman gibi dağılıyor.

"Bize her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, Daze. Burası, gizlilik anlaşması olmasa bile yargılamanın olmadığı bir yer."

Willow'un sesini duyunca gözlerimi açtım.

"Hayatımdaki her şeyin bir 'ama'sı var gibi görünüyor. Beni bu dünyaya getiren *ama* beni sevemeyen ebeveynler. Beni sevdiğini iddia eden *ama* bütün kasabayla yatıp kalkmaktan vazgeçemeyen Jax. Charles" — sesim çatlar — "daha mükemmel olamaz *ama* aile ve çocuk fikrini hor gören. Neden bir kez olsun her şeye sahip olduğum bir ilişkim olamıyor?"

"Belki de şu anda her şeye sahipsin, Daze." Willow başını karnıma doğru eğiyor.

Ellerimi belime doluyorum ve göğsümde, sanki kırılmış bir şey küçük bir düzeltme bulmuş gibi bir tıklama hissediyorum.

"Belki de öyle."

HAYALLER İÇİN ALAN

CHARLES

Elixir'in finans müdürü üç aylık karları gözden geçirirken zihnim tamamen dağılmış durumda. Yeşil, kırmızı ve mavi renkli sayılar ve pasta grafiklerle dolu sunum slaytları bilgisayar ekranımda bulanık bir görüntü oluşturuyor.

Telefonumu tekrar elime alıp, bu sabah doktordan gelen mesajı tekrar okudum.

Doktor: Endişelenecek bir şey yok, Bay Hawthorne. Bayan Hawthorne'da herhangi bir eksiklik yok. Önümüzdeki günlerde dinlenmesini önerdim ve siz Herhangi bir talimata gerek yok, işimin bir parçası da karınızın mutlu olduğundan emin olmanızı hatırlatmaktır.

Bununla ne demek istiyor?

Karımın mutsuz olduğunu mu düşünüyor?

Neredeyse sormak istiyorum, ama bu beni nasıl bir koca yapar? Karımın mutlu olup olmadığını zaten bilmem gerekmez mi?

Bilmiyormuş gibi davranmayı bırak.

Alışkanlıktan, cam duvara göz attım ve onu masasında otururken gördüğümde kahvemi klavyeye dökmek üzereydim.

Ne zamandır oradaydı?

"Siktir!"

"Bir sorunuz mu var, Charles?" diye sorar Ray ve ben tüm toplantıyı böldüğümü fark ederim.

"Hayır, şu ana kadar her şey yolunda görünüyor. Lütfen devam edin."

Bu sefer, dikkatimi karıma çevirmeden önce mikrofonumu kapatmayı hatırlıyorum. Diğer günlerden farklı olarak, bilgisayarını açmamış, e-postalarını kontrol etmiyor ve görev listesi hazırlamıyor. Bunun yerine

bugün sadece monitöre bakıyor, şirket ağındaki durumu hala ekranımda görünmüyor.

Dudaklarını ısırırken, uzun bir süre kucağındaki bir şeye bakarken, sonra bakışları bana doğru kayarken onu izliyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bu delilik. O beni göremez, ama ben her şeyi görebiliyorum. Yüzünde kazınmış her endişe izi, her panik çizgisi kalbime kazınıyor.

Daisy gözlerini kapatıyor, omuzlarını dikleştiriyor ve sonra dikkatini monitöre geri veriyor. Farenin okunu, şimdiye kadar hiç kullanmadığım mavi simgenin üzerine getiriyorum. Bu, IT bölümünün başkanı Nick'in, şirket ağındaki herhangi bir ekrana canlı erişimimi sağlayan bir yazılımı bilgisayarına yüklemesinin sadece güvenlik nedenleriyle yapılmıştı.

Suçluluk duygusunu bir kenara bırakıp endişeye yer açıyorum ve uygulamanın arama çubuğuna Daisy Price-Hawthorne yazıyorum.

O benim takvimime bakıyor.

Sadece bakmakla kalmıyor, boş bir zaman aralığı bulmaya çalışıyor. Ama lanet olsun, akşam sekize kadar tamamen doluyum.

O benim karım. Benimle konuşmak için takvimimi kontrol etmek zorunda kalmamalı.

"Üzgünüm beyefendiler, ama ben bana bunu adım çıkmam diye Ray'in sorusunu yarıda keserek duyuruyorum.

Bir an sessizlik olur. Kimse üç aylık finansal inceleme toplantısını terk etmez, en azından biri ölmedikçe ya da kanaması olmadıkça.

"Bundan daha acil bir şey var mı?" Ray'in sesi kesik kesik.

"İnan bana, var." Kırmızı düğmeye basıp toplantıdan çıkıyorum.

Ofisimden çıkarken hızlı kalp atışlarım adımlarımla senkronize.

"Charles." Masasının yanında durduğumda Daisy koltuğunda irkilir. Bakışları yüzümden monitöre kayar. "Toplantı erken mi bitti?"

"Çıktım."

"Elixir'in üç aylık finansal inceleme toplantısından çıktın mı? Neden?" Ağzı açık kalır.

Bir şey söyle.

Çabuk.

Herhangi bir şey söyle, lanet olsun.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Charles, sarhoştum, hasta değildim." Saçlarını kulağının arkasına koyar. "Aslında utanmam gerek. Dün gece için çok özür dilerim."

"Belediye başkanını ve hamilelik söylentilerini susturmakta iyi iş çıkardığını söyleyebilirim."

Ama benim bu neşeli yorumum karşısında yüzü düşüyor, sadece endişeyle değil, tam bir panikle.

Onu okumakta uzmanlaşmaya başladığımı sanıyordum, ama şu anda, onun duyguları, çalışmadığım bir konunun pop quiz'i gibi.

Masasından bir şey almak için eğildiğinde -sade beyaz bir not defteri- bir terslik fark ettim. Bugün saç tokası takmamış!

"İyi olduğundan emin misin?"

"Konuşabilir miyiz?" diye soruyor, masasının etrafından dolaşıp ofisime doğru başını sallayarak. Nadiren duyduğum ciddi ses tonu, sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olmuyor.

Birkaç dakika sonra, ikimiz de unutulmaz birçok sohbeta tanıklık etmiş deri koltuğa oturuyoruz.

Bugün de öyle bir gün olabilir. Havada ağır ve uğursuz bir değişiklik hissediyorum.

"İşle mi ilgili?" Sesimin umut dolu tonu umurumda bile değil.

Daisy yavaşça başını sallar ve kalbimin atışını en düşük seviyeye indirir. Korkunç bir şeyin başıma geleceğini düşündüğümde, dudakları bir gülümsemeye dönüşür. Onun bakışını takip ederek kuzenlerimin bana hediye ettiği altın masa plaketine bakarım.

Charles Hawthorne.

Hawthorne İmparatorluğu'nun CEO'su. Sonunda!

"Sonunda hak ettiğini elde ettiğin için çok mutluyum, Charles.

Tekrar tebrikler."

Onun sözleri zeytin dalı gibidir ve ben onu iki elimle tutarım.

"Beni tebrik etmene gerek olmayan tek kişi sensin, Daisy. Sen olmasaydın bu mümkün olmazdı."

"Demek planın işe yaradı. İkimiz de bu anlaşmadan istediğimizi aldık."

"Yaptık." Kafamın içinde bu konuşmayı hemen bitirmem gerektiğini haykıran sesi görmezden gelerek kendimi hazırladım.

"Öyleyse, bunu ne zaman bitirip ayrı yollara gidebiliriz?"

Odada sağır edici bir sessizlik olur, ardından onun alçak ama kontrollü sözleri gelir. Sanki biri kalbimi küçük, keskin parçalara ayırıyormuş gibi göğsümde bir acı hissederim. Sesimi bulmam birkaç saniye sürer.

"Acelen ne?"

Aylar önce ona bu çılgın fikri önerdiğimde, bunun diğer iş anlaşmaları gibi olacağını düşünmüştüm. Öyleyse neden kağıt üzerinde istediğim her şeye sahipken, her şeyi kaybetmiş gibi hissediyorum?

"Artık bunu yapamam, Charles."

"Neyi yapamıyorum?" Göğsümdeki bu garip duygu, en uygunsuz şekilde dışa vuruyor. O, bağırıamam gereken son kişi.

Ama bu Daisy Price-Hawthorne. Benden hiç bir şey kabul etmeyen bir kız.

"Birkaç şey saymak gerekirse, herkesi aldatmak, ailelerimize ve arkadaşlarımıza yalan söylemek. Neyin gerçek neyin sahte olduğunu yavaş yavaş unutuyorum. Üzgünüm, yapabileceğimi sanmıştım ama artık yapamıyorum, Charles." Elleri titriyor, dizindeki not defterini sıkıca tutuyor ama beni korkutan sesi. Sesinde kesin bir kararlılık var.

"Ya sahte değilse?"

Daisy'nin kahverengi gözleri büyüdü ve benimkilere kilitlendi. Ona ulaştığımı, teklif ettiğim günden bu yana geçen tüm anları hatırlattığımı hissettim, ta ki o kendini geri çekene kadar.

"Kendimizi kandırmak sadece daha fazla acıya yol açar, Charles. Sen ve ben asla birlikte olamayız. Çok farklıyız, hayattaki hedeflerimiz de öyle. Ama hayallerimin hak ettikleri alanı ve şansını elde etmesini sağlamak *benim* sorumluluğum."

Onun her sözünü anladığım için kendimden nefret ediyorum. Hayallerim için onunla evlendim, nasıl onun hayallerini görmezden gelebilirim?

"Sözleşmeli evlilikte bu işler nasıl yürür bilmiyorum. Birkaç kağıt mı imzalarız, yoksa resmi olarak boşanma davası mı açarız?" Masadan bana bakıyor. "Her halükarda, bu işi çabucak halledelim de ikimiz de hayatımıza devam edebilelim."

Ama o, onsuz benim için ilerleme diye bir şeyin olmadığını bilmiyor. Farkında olmadan, o benim mutluluğumun ışığı haline geldi ve o gittiğinde, hayatım yeniden tekdüze bir döngüye dönüşecek. Aynı döngüyü tekrar tekrar yaşayacağım.

"Buna ihtiyacım var, Charles." Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeyince sesinde titreme oluyor, ama kendimi onaylayarak başımı sallarken buluyorum.

Evlendiğimizden beri ilk kez kendisi için bir şey istiyor.

Buna nasıl hayır diyebilirim?

Onu kendime çekip kulağına asla bırakmayacağımı ve hiçbir kanunu umursamadığımı fısıldamak isteyen içimdeki tüm duyguları bastırıyorum.

"Birkaç gün içinde evrakları hazırlayacağım. Artık bana bağlı olmayacaksın." Bu, uzun zamandır söylediğim en zor sözlerdi. "Ama şimdilik boşanmamızı kamuoyuna açıklamamanı ve mümkünse bir süre bekleyip... kimseyle çıkmamanı rica edebilir miyim?" Onu başka biriyle hayal ederken yumruklarım sıkışıyor. Onu daha mutlu edecek biri. Sanki tüm kabuslarım birdenbire gözlerimin önünde canlanıyor.

Daisy dehşet dolu bir ifadeyle bana bakıyor.

"Asla böyle bir şey yapmam, Charles. Sen açıklamaya hazır olana kadar, ben Daisy Price-Hawthorne olacağım."

Bakışları yüzümden masaya düşüyor. İkimiz de sessizce oturuyoruz. Sessizliği kelimelerle doldurmaya çalışıyorum, ama birdenbire söyleyecek hiçbir şeyim kalmıyor — ortak bir gelecek planımız yok, şimdiki zaman için heyecanlanacak bir şey yok.

Sonunda ayağa kalkar, topukları ofisimde tıklar tıklar ses çıkarır. Bu ses eskiden heyecan vericiydi, ama şimdi her vuruşunda etrafımı saran bir acı halkası gibi

Ama o gitmeden önce, adını sesleniyorum ve Daisy omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" Artık kesinlikle asistanım olarak kalmayacak. Bunu sormaya bile gerek yok.

"Bilmiyorum." Daisy omuz silkiyor. "Bana ilk kez evlilik sözleşmesini teklif ettiğinde, dünyayı görebileceğimi söylediğini hatırlıyor musun? Belki de bunu yaparım. Kai babama çok iyi bakıyor, bu yüzden onu bir süre yalnız bırakabilirim."

Dünya seyahati hakkında konuşurken ondan daha üzgün birini görmedim.

"Zamana ihtiyacın varsa, al Daisy. Şu anda bir karar vermemiz gerekmiyor." Sesimin ardındaki acınası umudu saklamaya bile zahmet etmiyorum, ama o sadece başını sallayarak yanıt veriyor.

"Tek ihtiyacım olan şey boşanmak, Charles. Ve mümkün olduğunca çabuk." Ben donakalmış haldeyken o ofisimden çıkar.

Hayatım boyunca korktuğum her şey gerçek oldu.

Hiç kimseyi mutlu edecek kadar iyi olmadım. Neden Daisy'nin bir istisna olacağını düşündüm ki?

SEN BEBEĞİNLE İLGİLEN, BEN DE BENİMKİYLE İLGİLENİRİM

DAISY

Arabanın arka koltuğuna *kay*lıyorum ve tuttuğum gözyaşları sonunda serbest kalıyor.

Evlilik belgelerini imzaladıktan sonra Charles'ın ofisinden çıktığım andan itibaren yaşadığım her an bir anda gözümün önüne gelir. Bu aylarda hayatım o kadar değişti ki, artık eskisi gibi bir insan olamayacağım.

"Hastaneye vardık, Daisy." Dave kapıyı açmadan önce hoparlörden sesini duyurur. "Her şey yolunda mı?" Beni ağlarken görünce hareketleri durur.

"Evet, her şey yolunda." Yanımdaki deri koltuğa dağılmış mendillere bakıyorum. "Ben... Babamdan bir mesaj aldım ve biraz duygusallaştım. Bekleme odasında beni bekliyor."

Ne hale geldin sen, Daisy?

Yalan söyleyen bir eş ve babasının hastalığından çıkar sağlayan bir kız.

"Seninle resepsiyona kadar geleceğim." Dave dönmeye başlar, ama ben bileğini tutup onu durdururum.

"Üzgünüm, ama babam çok kalabalık ortamlarda endişeleniyor."

Dave'in gözlerinde endişeyle karışık bir anlayış belirir ve şöyle der: "Bay Hawthorne, senin ve babanın hemen doktorla görüşmenizi sağlamamı istedi, Daisy. Aksi takdirde memnun olmayacaktır."

Ayaklarım titrer. Charles, ben boşanmak istediğimi söyledikten sonra mı yoksa önce mi Dave'i aradı?

Sanki doğa sorunun cevabını bilmemi istiyormuş gibi, Dave'in telefonu çalıyor.

"Charles, değil mi?" diye soruyorum, o da cebinden telefonu çıkarırken. Koruma başını sallar.

"Onunla konuşabilir miyim, lütfen?" Elimi uzatırım ve Dave tereddüt etmeden telefonu bekleyen avucuma koyar.

"Daisy doktorla görüştü mü?" Charles'ın ciddi iş tonu beni şok eder. Onun bu şekilde konuştuğunu duymayalı aylar oldu. Aramızda ne kadar çok şey değiştirdi?

"Charles, benim," diye yavaşça cevap veriyorum.

"Daisy?" Arka planda bir şeyin kırılma sesi duyulur ve ardından hafifçe küfür eder. "Siktir. Üzgünüm, az önce kağıt ağırlığını kahve fincanımın üzerine düşürdüm. Her şey yolunda mı?"

"Dave'in benimle hastaneye gelmesini istemiyorum."

Charles boğazını temizlemeden önce birkaç saniye gergin bir sessizlik olur. "Rahatsız etmek istemedim..."

"Hayır! Ben öyle demek istemedim." Boğazım duygularla doldu. Bu kadar kısa sürede nasıl neredeyse yabancılar haline geldik? "Babam hastanelerde, özellikle de çok insan olduğunda endişelenir." Yalanı söylerken dilim kurşun gibi ağırlaşıyor.

"Lanet olsun." Charles'ın saçını ekiştirdiğini hayal edebiliyorum. "Üzgünüm, Daisy. Bunu düşünmemiştim." Sesi, boğazımdaki suçluluk duygusunu daha da artırıyor ve yutkunmamı zorlaştırıyor. "Tabii ki. Sen git. Dave seni otoparkta bekleyecek."

"Teşekkürler."

Telefonu Dave'e geri verip, ağrıyan kalbimi de yanımda sürükleyerek uzaklaşıyorum.

Planlandığı gibi, Willow beni hastanenin lobisinde bekliyordu, ki neyse ki lobide kimse yoktu.

"Tanrıya şükür sonunda geldin! Son anda vazgeçtin sandım." En iyi arkadaşımın parmakları, telefonunda yazarken, bana bakınca durdu. Kafama bir beyzbol şapkası ve burnuma, tüm yüzümü kaplayacak kadar büyük pembe güneş gözlükleri taktı.

"Beni tanıyabiliyor musun?"

"Maske balosunda dolu bir odada bile seni tanırım, Daze." Bana *"tabii ki" der gibi* bir bakış attı, ama büyük planım tamamen

ruhunu tamamen kaybetmeden önce, bana bir çanta uzattı. "Ama bu, en iyi arkadaş olduğumuz için. Bunları giy, kimse senin olduğunu anlamaz."

Bayanlar tuvaletine giriyoruz ve ben hemen bir kabine girip lavanta rengi eteğimi ve beyaz ipek bluzumu çıkarıyorum.

"Nasıl görünüyorsun?" Ona, şık olmaktan çok yırtık pırtık görünen bol kot pantolonla yürüdüm. Kırmızı kısa bluzu, karnımı zevkli ve müstehcen olmayan bir şekilde gösteriyordu. Kendimi lise öğrencisi gibi davranmaya çalışan bir yetişkin gibi hissettim.

"Çok seksi görünüyorsun!"

"Amaç beni görünmez kılmak ve dikkat çekmemek."

"Güven bana, herkes senin yüzünü fark edemeyecek kadar vücudunun hatlarını hayranlıkla seyredecek. Hadi gidelim, senin için randevu aldım bile."

"Senin adınla mı?"

"Evet. Resepsiyoniste benim hasta olduğumu söyleriz, umarım doktor da senin neden bunu gizli tutmak istediğini anlar, sonuçta sen Bayan Daisy Price-Hawthorne'sun."

Fazla uzun sürmeyecek.

Kadın doğum ve pediatri bölümünün bekleme odasına yerleştik. Sandalyenin metal ayakları, gergin bir şekilde kıpır kıpır eden bacaklarımin altında gıcırıyor, ama Willow'un telefonu çalınca sessiz kalıyorlar. Sinirli ifadesi buzları bile eritebilir, telefonu sesli mesaja bırakıyor.

Telefonun aralıksız çalması devam eder ve Willow'un ifadesi cinayet işler gibi olur. "Beni aramayı kes, Gus. Bu konuşmayı telefonda yapmayacağım."

Diğer ses, onun keskin nefes almasıyla boğuklaşır.

"Bu sabah söylediklerimi duymadın mı? Hiçbir şeyi imzalamayacağım. Ve eğer iş o noktaya gelirse, seni ve açgözlü milyarder arkadaşını mahkemeye sürüklerim. Sen bir sahtekarsın ve büyükbabamın arazisine dokunmana izin vermeyeceğim..."

Cümlesinin ortasında koltuğundan fırlayarak beni çılgılık attırır.

"Orası özel mülk, seni aptal! Hemen gitmezsen, izinsiz girme suçundan seni dava ederim."

Telefonu kapatıyor ama yerine dönmüyor. Şu anda adeta bir düdüklü tencere gibi ve yerinde durmadan dolaşırken kapağının

çınladığını duyabiliyorum. Anaokulundan beri arkadaşız ve her hareketini biliyorum. Şu anda başka bir yerde olması gerekiyor.

"Git." Önüne geçip, onun yürüyüşünü durduruyorum. "Ne?

Hayır. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Zor kısmı birlikte hallettik bile." Giysilerime doğru başımı sallıyorum. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Kes şunu, Daisy. Seni yalnız bırakmayacağım. Lanet olsun, kocan burada seninle olmalıydı. Ama o aptal adam çok meşgul ya da baba olmaktan korkuyorsa, ona zaten ihtiyacın yok. Ama ben hiçbir yere gitmiyorum."

Ah, Wills.

Babasının önemini ondan daha iyi kim bilebilir ki?

Omurgamdan aşağı, minnettarlıkla dolanan hafif bir elektrik akımı gibi bir karıncalanma hissi geçer.

"Hayatımda senin gibi birinin olması ne kadar şanslı olduğumu biliyor musun? Sen bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşsın." Onu sıkıca kucaklarken, onun endişesinin azaldığını hissediyorum. "Bunu tek başıma yapmayı düşünüyorsam, bunun tek nedeni arkadaşlarımdır. Hepinize güvenebileceğimi biliyorum."

"Her adımda yanındayız. Sen..." Sözleri yine çalan telefonu tarafından kesiliyor. İlk aşkı anlatan yumuşak sözler şu anda pek de huzurlu gelmiyor.

"Git Willow. Lütfen." Hayatında tam olarak neler olduğunu bilmiyorum ama yakında öğreneceğim.

Onu nazıkçe kapıya doğru iteklerken, gözlerinde kararsızlık parıltıyor.

"İyi olacağım, söz veriyorum."

"İşin bittiğinde veya bir şeye ihtiyacın olduğunda beni ara, Daze."

Willow'un telefonu milyonuncu kez çaldığında, sonunda gider.

Bekleme odasının ürkütücü sessizliğinde göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Kendimi sakinleştirmek için sandalyeden kalkıp duvardaki sayısız posteri geçiyorum.

Bunu tek başıma yapabilir miyim? Sadece bugünkü randevuyu değil, bu yolculuğu...

Endişem tam olarak ortaya çıkamadan, yerini *saf korkuya* bırakıyor.
Hastane lobisinden tanıdık, yüksek ve net bir ses duyulur.

Belediye Başkanı Gretel Coggeshall.

Burada *ne* işi var?

Hamile olmadığımı kanıtlamak için sansürsüz sarhoş performansımı sergilediğimden bu yana çok zaman geçmedi, ama işte buradayım.

Kahretsin! Bu kadının X-ray gözleri var. Ben bile bilmeden hamile olduğumu doğru bir şekilde anlayabildiyse, beni nasıl tanıyamaz?

Bekleme salonundan çıkıp, üstümü değiştirdiğim kadınlar tuvaletine doğru koşuyorum, ama bu mümkün değil. O çoktan bana doğru geliyor.

Etrafıma bakıyorum ve bir kapı görüyorum. Sağımdaki parlak metal kapı kolu beni çağırıyor ve hiç düşünmeden kapıyı açıyorum.

İçeri girdiğim anda, önümdeki manzara tüm dünyamı altüst ediyor.

Ray, bir kadın doktorun karşısında oturuyor ve kollarında beş ya da altı yaşlarında, çok sevimli bir kız çocuğu tutuyor. Kız, benim beklenmedik görünüşümle yüzünü Ray'in göğsüne saklıyor ve minik kollarını onun boynuna doluyor.

Bu, paralel bir evrene açılan bir tür geçit mi?

Çünkü rakipleri arasında hem saygı duyulan hem de korkulan şirket köpekbalığı Raymond Teager, sevimli davranışlarda bulunmaz. Ve Tanrı aşkına, kimsenin onu koruyucu kalkan olarak kullandığını hayal edemiyorum. Ama şu anda, beni baştan aşağı süzerken yüzündeki öldürücü ifade karışıklığa dönüşmeseydi, tam bir sevimlilik abidesi olurdu.

"Daisy?"

Kılık değiştirme buraya kadarmış.

"Özür dilerim. Kayboldum."

Doktor koltuğundan kalkar. "Şu anda kadın doğum ve pediatri bölümündesiniz, Bayan Hawthorne. Tam olarak nereye gitmeye çalışıyordunuz? Belki size yardımcı olabilirim."

İyi niyetli sorgulaması altında avuç içlerim terlemeye başladı. Gergin bir şekilde, bakışlarım Ray'e kaydı. O da bana

aynı güvenle bakmaya devam ediyor.

Ama elleri...

Gözlerimi onlardan ayıramıyorum. Herkesi boğazlayacak ve ciddi zarar verecek kadar güçlü olan büyük avuç içleri, küçük kızın sırtını tüy kadar hafif dokunuşlarla okşuyor.

Doktor boğazını temizledi, bu beni irkitti.

"Ben... babamın doktoruyla konuşmak için buradaydım." Yalan yine ağzımdan çıkıyor.

"Medya seni bu salıncakta görürse, bu yılın haberi olur. Bunu biliyorsun, değil mi?" Ray, sanki bu korkunç durumdan en çok fayda sağlayacak kişi kendisiymiş gibi sırtıyor.

Küçük kız boynundan kolları çekiyor. Gözlerinden saçlarını çekerek bana bakıyor. Ray onu sıkıca tutarken, kız köpek yavrusu gibi başını salladıkça dağınık at kuyruğu havada sallanıyor.

"Kızın mı var?" diye soruyorum. Onları bir süre izledikten sonra, ilişkilerinden hiç şüphem kalmaz.

Kız heyecanla başını sallayana kadar kimse cevap vermez.

Tek kelime etmeden ona gülümser ve kalbim erir.

"Evet," diye cevaplar Ray, dudaklarını kıvrarak.

Vay canına! Ray'i tanıdığım onca yıldır, onu hiç bu kadar geniş gülümserken görmemiştim ve bayanlar baylar, bu adamın gerçekten çok güzel bir gülümsemesi var.

Ben şaşkın bir şekilde orada dururken, Ray tanıştırma görevini üstlenir. "Daisy, kızım Quill ile tanış." Sonra aşağıya bakar. "O, Charlie amcanın karısı, senin teyzen Daisy."

Quill, sanki ciddi bir cebir denklemini çözüyormuş gibi alnını kırıştırır, sonra babasının kucağından atlayıp önüme koşar. Onun aşırı coşkusunu anlayamadan, bacaklarıma sarılır ve beni şimdiye kadar gördüğüm en sevimli ve yumuşak kelepçelerle sıkıştırır.

Bu tatlı varlık yüzünü uyluklarıma bastırıldığında hamilelik hormonlarım harekete geçer ve kaderimin "*Yepyeni bir sevgiye hazır ol, Daze*" diye fısıldadığını duyarım.

"Seninle tanıştığıma çok sevindim, Quill." Onun göz hizasına gelmek için çömeliyorum.

Ama o hiçbir şey söylemez, bunun yerine bana bir kez daha dişlerini gösteren bir gülümseme gösterir.

"Tamam, Quills. Babana dön." Ray'ın sesi yumuşaktır, ama altında kaçınılmaz bir gerginlik vardır.

Quill hemen geri döner ve babasının kucağına oturur.

Aniden gelerek mahvettiğim bu üçlünün mahremiyetini geri verebilmek için arkamı dönmeden önce, Ray başını yana eğdi.

"O kılık taklidi berbat, Daisy. Üzgünüm ama sana o kıyafetleri ödünç veren kişi ya gözleri bozuk ya da seni yeterince umursamıyor."

Ona hiç tavsiyesini istemediğimi hatırlatmak üzereyim, ama Ray başını sallar.

"Bu kanatta çekilmiş tek bir fotoğrafın bile kamuoyuna sızarsa, Charles, sen ve Jimmy için büyük bir halkla ilişkiler sorunu yaratır. Tabii amacın bu değilse? Medyanın dikkatini çekmek mi?"

"Ne? Kahretsin!" *Bu, sonsuza kadar burada kalmam gerektiği anlamına mı geliyor?*

"Hayır, Bayan Hawthorne. Bu bizim için çok acımasızca olurdu." Doktor gülümser ve ben bir kez daha sözlerimi yüksek sesle söylediğimi fark ederim.

"Haftaya görüşürüz, Doktor." Ray koltuğundan kalkar ve Quill'in küçük eliyle onun işaret parmağını tutmasını beklerken kalbim sıkışır, ancak o zaman bana döner. "Bizimle birlikte gideceksin."

Hayatta gitmem!

Hemen kapıdan uzaklaşıyorum, ama Ray de öyle yapar.

Arkamdaki kapıya doğru yürümek yerine, ahşap panelli duvardaki ÖZEL tabelasına doğru diğer yöne doğru yavaşça yürür. Merakla onu izlerim, ışık düğmesini açar ve kapı bir asansör kabinine açılır.

"Bu da neyin nesi?"

"Bu, sizi özel otoparka götürecek gizli bir asansör, Bayan Hawthorne. Tam da bu tür durumlar için, bazı tanınmış hastalarımızın mahremiyetini sağlamak amacıyla yapılmıştır.

Bazı tanınmış hastalarımızın mahremiyetini sağlamak için yapılmıştır."

Masum büyükannelerin herkes hakkında her şeyi bildiklerini sandıkları sevimli küçük kasabamızda böyle bir James Bond teknolojisi görmek beni hala şaşırtıyor.

"Umarım siz ve Bay Hawthorne yakında bu asansörü birlikte kullanırsınız." Ray ve Quill'in peşinden içeri girerken doktor göz kırptı.

"Dave'e seni eve bırakacağımı mesaj attım bile."

Bakışlarım, babasının göğsünde huzurlu bir şekilde uyuyan, nefesleri yumuşak ve düzenli olan Quill ile Ray arasında gidip geliyor.

"Neden kimse onu tanımıyor?"

"Kim demiş kimse yapmıyor diye? İlgili herkes yapıyor." Her zamanki kendini beğenmiş sırtışı yüzünde belirgin bir şekilde görünüyor. Ama ben bakışlarımı ondan ayırmayınca, Ray pantolonundaki görünmez tüyleri temizlemekle meşgul oluyor — bu, onun tedirginliğinin tek göstergesi.

"O zaman tekrar sorayım. Neden onu benim gibi alakasız insanlardan saklıyorsun? Ve annesi nerede?" Quill'i rahatsız etmemek için dikkatlice fısıldıyorum.

Ama Ray nazik davranmayı bırakır.

"Kendi sırlarını düşünsen daha iyi olmaz mı, kardeşim? Çünkü kaynaklarım doğruysa, babanın bugün hastanede randevusu yoktu."

Nefesim kesilir. "Babamı mı gözetliyorsun?"

"Dramatik olma. Jason bana Kai ile yürüyüşe çıkacaklarını ve beni de davet ettiklerini mesaj attı." Ray telefonunu bana doğru itti ve babamın bir saat önce gönderdiği, Kai ile ormanda piknik yaparken çekilmiş bir fotoğrafı gösterdi.

Ray, başparmak yukarı emojisiyle cevap vermişti. Yukarı kaydırmak üzereydim, ama daha fazlasını okuyamadım, çünkü telefonunu geri aldı.

"Babamla mı konuştun? Numarayı nereden buldu ki?"

"Geçen Noel partisinde sordu." Ray, sanki bu çok önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

Ama bu adamların mahremiyetlerini ne kadar ciddiye aldıklarını bilmiyor muyum? Charles'ın özel numarası ondan az kişiyle paylaşıyor ve eminim Ray için de durum aynıdır.

"Neden böyle bir şey yaptın?"

"O, günümüzün çoğu insanından farklı olarak iyi ve samimi biridir." Kaşlarını kaldırdı. "Peki, neden genç kız gibi giyinip kadın doğum bölümünde dolaştığını bana söyleyecek misin?"

Bir saniye içinde, beynim yeni bebek sahibi olan bir arkadaşla buluştuğumdan, o koşu doktor olan komşumdan bir şeyler almaya gittiğime kadar çeşitli yalanlar uydurur. Ama nedense, sözler boğazımda takılır.

Görünüşe göre günlük yalan kotamı doldurmuşum. "İlk randevum vardı... kadın doğumda."

"Charlie biliyor mu?" Kalbim deli gibi atarken, Ray'in sesi meditasyon uygulamasındaki bir eğitmeninkinden bile daha sakindi.

"Bilmesi gerekmiyor." Kafamı sallıyorum. Charles'a söylemesini umursuyor muyum? Belki biraz, ama eninde sonunda ortaya çıkacak. Bunu Charles'tan sonsuza kadar saklayamam.

"Bu sonuca nasıl vardığını sorabilir miyim?"

"Bunu yapmayı keser misin? O buz gibi ses tonuyla konuşmayı," diye patlarım, istemeden ellerimi kollarımın üzerinde gezdirerek. "Beni ürpertiyor."

Ray sonunda stoik ifadesini kaybeder ve elini yüzüne götürür.

"Ne oluyor, Daisy? Charlie neden seninle değil?" "O bilmiyor," diye fısıldarım. "O çocuk istemiyor." "Bunun için biraz geç değil mi?"

"Bu bir hataydı," diye yavaşça fısıldarım.

Raymond Teager'ın kızginken nasıl görüldüğünü bildiğimi sanıyorsam, korkunç bir şekilde yanılmışım.

Bakışlar öldürebilseydi, şu anda alevler içinde yanıyor olurdum.

"Senden daha iyi bir cevap beklerdim, Daisy, en azından bu konuda. Yabancılar tarafından evlat edinilmiş biri için *"hata"* kelimesi biraz sert kaçmıyor mu sence de?

Onun zehirli ses tonu karşısında donakalırım.

"Charles sana çocukluğumu anlattı mı?" Sesim alçak, utanmış ve sinirli, ama o başını sallar.

"Kuzenimizin evleneceği kızın geçmişini araştırmayacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Her şeyi biliyorsan, Charles'ın bebeklere karşı nasıl hissettiğini de bilmiyor musun?"

Ray'in yüzünde pek çok duygu belirir, ama yine de Quill'in görünen kulağını eliyle kapatmayı unutmaz.

"Şimdi bunun ne önemi var ki? Sen hamilesin. O baba olacak. Saygısızlık etmek istemem ama, onun duyguları canı cehenneme."

Ray'in kuzeninin doğmamış çocuğu için mücadele etmesini izlemek boğazımı düğümliyor.

"Charles baba olma konusundaki duygularını hiç saklamadı ve ben buna saygı duyuyorum. Ben kimim ki birinin korkularını yargılayayım?"

"Sen onun karısısın, değil mi?" Ray evlilik yüzüğüme doğru başını salladı. "Bu kadar çok şey bildiğine göre, evliliğimizin gerçekliği sen ve kardeşlerin için bir sır değildir."

O bir şey söylemek üzereyken elimi öne uzattım. "Lütfen. Bu konu hakkında daha fazla konuşamam. Hastanede yardım ettiğin için minnettarım, ama bu" — karnımı işaret ettim — "seni ilgilendirmez."

Kızını tanıyacak kadar önemli görmediğim kişi o değil mi?

EVCİL HAYVANLAR VE BİTKİLER NE OLACAK?

CHARLES

Ray'i oturma odasının halısında, kolları sıvamış ve dişlerinde bir saç lastiği sallanan halde görünce aceleci adımlarım birden durur. Quill, Ray'in uzanmış bacaklarının arasında kıvrılmış ve baba-kız ikilisi, Ray'in dizüstü bilgisayarında örgü örme dersine dalmışlardır.

Quill'i çağırıncaya kadar benim geldiğimi fark etmediler bile.

Ray, Quill'in vahşi altın sarısı buklelerini tutarken elleri hareketsiz kalır ve bir an için endişelerimi unutur, bu sahnenin fotoğrafını çekerim.

"Çok olgunca." Ray bebek mavisi saç lastiğini yere düşürdü ve sonra sıırttı. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Kızının babasının kucağından benim kucağıma sürünerek gelmesiyle sinirim bir anda geçer.

"Merhaba Charlie Amca. Bugün karınla tanıştım. Prenses gibi çok güzel." Küçük parmaklarıyla işaret diliyle konuşuyor, sadece birkaç hata yapıyor. Hala işaret dilini öğreniyor ve Rowan'ın kısa sürede onu bu konuda uzmanlaştıracığını biliyorum.

Bu tesadüfe inanamıyorum.

Seçici mutizm çok nadir görülen bir durum, ama ailemizde bu sorunla mücadele eden iki kişi var.

"Ben de öyle düşünüyorum, Quillbug."

Quill'in karnını gıdıklayınca kahkahalara boğulur.

"Yatma vakti hikayesi zamanı, Bayan Quill." Doksan yaşına yaklaşmış olmasına rağmen hala uşak olarak anılmayı tercih eden William, evin içinden çıkar.

"Will dede. Nasılsın?" Yaşlı adama sarılmak için ayağa kalkarım.

"Çok iyiyim, Charles Bey. Siz ve sevgili eşiniz nasılsınız?"

"Oh, önce Ray'e bir sorayım, onu kaçıran o." Kardeşime sinirli bir bakış atarım, bu da onun sırtışını daha da genişletir.

"Siz erkekler hiç değişmeyeceksiniz. Hadi Bayan Quill, kitabınızdaki prenses hala uyuyor mu bakalım."

Odada sadece biz kaldığımızda, barın yanında duran kuzenime dönüyorum.

"Daisy nerede, Ray?"

Bu akşam eve girdiğim anda onun yokluğunu hissettim. Bir dakika sonra, Bayan Kowalski, Daisy'nin Ray ile birlikte eve geldiğini, bir çanta hazırladığını ve gittiğini doğrulayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Onu arkadaşının evine bırakmamı istedi."

Bu manzarayı hiç hayal etmemiştim: Ray iki bardağa buzlu diyet kola doldurup birini bana uzattı.

Sanki sek viskiymiş gibi bir dikişte içtim ve acısını hissetmedim. "Bana sormadın mı?"

"O senin karın, senin malın değil. Eğer aksini düşünüyorsan, erkek şovenist kışını evimden çekip, aklın başına geldiğinde geri dön."

Raymond Teager'ın derinlerde gömülü, unutulmuş insancıl yönünü ortaya çıkaran tek bir şey varsa, o da bir kadının değersizleştirildiğine dair en ufak bir ima bile olsa.

"Beni tanıımıyorsun lan? Onu malım gibi gördüğümü mü sanıyorsun?"

İki köpek gibi birbirimize bir süre bakiştık, ta ki o başını sallayana kadar.

"Kızgın görünüyordu ve ben de işlerin sözleşmede belirtildiği kadar sorunsuz gitmeyebileceğini fark ettim. Yoksa yanılıyor muyum?"

Bu pisliğin, benim *sözleşme* kelimesinden nefret ettiğimi bildiği halde kullanmaya devam etmesine inanamıyorum. Bu adam, az önce kızının saçını örmeyi öğrenen adamla aynı kişi mi?

"Boşanmak istiyor."

Yüzünde bir parça şaşkınlık olsaydı sevinirdim, ama bu gece beni memnun etmek için burada olmadığı kesin.

"Peki sen istemiyor musun?" diye sordu sonunda, Diet Coke'undan tatmin edici bir yudum aldıktan sonra. "İstedliğini elde ettin ve sanırım

ayrıldıktan sonra bile babasının bakımının karşılanmasını sağladın. Zaten evlenmek istemediğine göre, bu herkes için kazançlı bir durum değil mi?"

Bardağı daha sıkı kavradım. "Onun yanımda olmasını seviyorum." İtiraf ağzımdan kaçtı ve bundan nefret ettim. İtiraf etmekten değil, hala yalan söylemekten nefret ettim.

Beğen.

Daisy'ye karşı hissettiklerim için çok zayıf bir kelime.

"Sahte karına aşık olduğunu mu söylüyorsun, Charlie?" Ray gülüyor, ama ben onun aptalca kahkahasına katılmayınca ve istediğim gibi kafasına vurmuyınca, bir anda ciddileşiyor.

"Hay sıçayım! Sana çok fazla güvenmişim kardeşim. Bana bir Ferrari'ye mal olduğunu biliyor musun?"

"Bu ne demek lan?"

"Bu, Rowan'a bir Ferrari borçlu olduğum anlamına geliyor. Düğün gününde, bu kutsal birliğin altı aydan fazla sürmeyeceğini söylemiştim, ama o, gelinine aşık olacağına ve Disney masalları gibi sonsuza kadar mutlu yaşayacağına inanıyordu. Çok hayal kırıklığına uğradım, Charles! Seni aramızda en iyi tanıyanın ben olduğumu sanıyordum."

"Bu çok pislikçe bir davranış! Bunu duyunca kendimi daha iyi hissedeceğimi mi sanıyorsun?"

"Senin nasıl hissettiğini umursadığımı mı sanıyorsun? Az önce çeyrek milyon dolar kaybettim. Her neyse, burada zamanını boşa harcıyorsun, özellikle de ona karşı hislerini öğrendiğimden beri."

Ray elimden boş bardağımı alır ve ayağa kalkar, sessizce bana da aynısını yapmamı işaret eder.

"Daisy arkadaşının evinde. Kızıl saçlı, sinir bozucu olan. Willow, adı bu, değil mi? Gidip karınla konuşsan iyi olur, özellikle de onu hayatına geri kazanmak istiyorsan." O pislik sırtarak bardaki vazodan bir gül sapı alıp ceketimin cebine koydu, hatta üzerine hafifçe vurdu.

Tüm kalbimle, bir gün onun da benzer bir durumda olmasını ve ona koşup bir kızı tavlamasını söyleyen kişinin ben olmamı diliyorum.

O gün gülümsemeni görecekim, Ray.

STEVE beni Ray'in evinden Willow'un evine götürürken, zihnimde hayaller kurmaya başladım.

O gitti.

O lanet olası gitti.

Neden şaşıyorum ki?

Bu sabah bana mümkün olduğunca çabuk boşanmak istediğini söyledi.

Fark etmediğim şey, bunun bu kadar rahatlatıcı olacağıydı. Araba beni ona yaklaştırdıkça, yakıcı acı yavaş yavaş kararlılığa dönüşmeye başladı.

Ne zaman bu kadar kolay pes ettin, Charles?

Hayatın boyunca, işleri kendi lehine çevirmek için eğitildin.

O ait olduğu yere, benim evime, kalbime dönene kadar vazgeçemem.

"CHARLES." Willow kapıyı açar.

Yüzünde şaşkınlık yok, sanki beni bekliyormuş gibi. Beni içeri davet etmek yerine, askıdan paltosunu alır ve dışarı çıkar, beni geri çekilmeye zorlar.

"Daisy hemen dönecek. Kanepede oturabilirsin." Başını yana doğru çevirir ama geçmeme izin vermek için hiçbir hareket yapmaz.

Onun etrafından dolaşıp sonunda beni karımdan ayıran ahşap kapıdan geçmek üzereyim ki Willow kolumu tutar.

"Arkadaşımın kalbini kırma, Charles. Sen Cherrywood'un prensi olabilirsin, ama o benim hayatımda çok önemli birisi. Elimden gelen her şeyle peşine düşerim."

Kaşlarımı kaldırıp, ona ve beni tuttuğu yere bakıyorum. Daha azı için bile insanları mahvetmişliğim var. Ve şu anda çıkarlarımız bu kadar uyumlu olmasaydı, Charles Hawthorne'u tehdit etmenin ne demek olduğunu ona göstermiş olabilirdim.

"İnan bana, bu yüzden burada değilim." Parmaklarını tek tek takım elbisemden çekip, onun yanından geçerek içeri giriyorum.

Boş odayı gözlerimle taradım ve köşede duran Daisy'nin henüz açılmamış spor çantasına baktım.

Güzel. Söylemem gerekenleri söyledikten sonra hemen gidebiliriz.

Banyoda su akıyor ve bir saniye sonra, o kapının önünde duruyor.

"Charles! Ne... ne yapıyorsun burada?" Daisy'nin şoku, geniş gözlerinde açıkça görülüyor.

Bunu yapabilirsin, Hawthorne.

"Söylemem gereken bir şey var." Hava aniden incelik, nefes almayı zorlaştırır, sanki göğsüme bir ağırlık bastırılmış gibi. "Karar vermeden önce beni dinle, Daisy."

"Charles, bunu yapma. Lütfen." Gözleri kapanıyor ve parmakları eteğinin kenarlarını sıkıca kavıyor.

Birkaç saat içinde nasıl bu kadar bitkin görünebilir? Onun yalvarışını görmezden gelerek yaklaşıyorum.

"Odam, evim... Sen olmadan aynı değil, sevgili karım. Eve gel. Seni orada istiyorum."

Parmaklarım alnından yanaklarına doğru nazikçe ilerlerken, dudaklarından bir çığlık çıkar.

"Ama sen ve ben..."

Parmağımı dudaklarına koyarak sözünü kesiyorum.

"Bir uzlaşma yapmaya ne dersin? Benimle işbirliği yap, Daisy. Lütfen." Eğilip alnımı alnına dayadım. Titrek nefesini tenimde hissettim, sakallarım gıdıklanıyordu. "Bir orta yol bulmama yardım et."

Parmağımı ağzından çekip bir adım geri çekildi. Hemen temasın yokluğunu hissettim.

"Böyle bir konuda nasıl uzlaşabiliriz, Charles? Bu, pazarlık yapabileceğin bir iş anlaşması değil."

"Biliyorum." Elimi saçlarımın üzerinden geçiriyorum. "İş anlaşması olsaydı bu kadar korkmazdım. Onları nasıl halledeceğimi biliyorum. Ama bu" — aramızdaki boşluğu işaret ediyorum — "bu çok yeni ve çok zor. Buna rağmen, sensiz yaşamak istemediğimi biliyorum." Sesim yumuşuyor. "Birlikte olmamızı istiyorum, Daisy. Seninle en mutluyum. Ve şu anda sana bakınca, senin de benimle en mutlu olduğumu düşünüyorum." Yumruklarım sıkı sıkı kapanır. "Eğer hayalperest ve bencil davranıyorsam beni düzelt. Ben yetmiyor muyum?"

Benim bu patlamam karşısında ağzı açık kalır.

Hayatında hiç bu kadar acınası konuşmamıştın, Hawthorne.

Ama sonra bir adım öne çıktı. Daisy elini yanağıma koyduğunda, umut göğsümde helyum balonu gibi yükseldi.

"Senin evinde seninle geçirdiğim zamanlar hayatımın en güzel anlarıydı. Bir daha böyle bir mutluluğu asla yaşayamayacağımı biliyorum."

"Daisy..."

Bu sefer, elini ağzıma koydu.

"Sen yeterlisin. Sen fazlasıyla yeterlisin, Charles. Sen tam bir prens gibi, rüya gibi bir kocasın. Ama ne yazık ki ben Sindirella değilim. Ben basit bir hayat isteyen normal bir kıyım."

"O zaman benimle eve dön. İstediyin her şeyle kendi basit hayatımızı kuracağız."

"Her şeyi değil," diye fısıldadı ve heyecanımı söndürdü.

"O hariç her şey. Söz veriyorum pişman olmayacaksın, Daisy. Hayatta hiçbir şeyi kaçırmayacaksın. Bunu garanti ederim. Evcil hayvanımız olabilir." Aklım, onu eve götürmek için tek bir amaçla, olasılıklar üzerinde dolaşıyor. Hızlı düşünmek için eğitildim ve daha önce inkar etsem de, bu hayatımın en önemli meselesi gibi geliyor. "Bir köpek, belki iki. Hatta birkaç kedi ve bazı havalı bitkiler."

Evet, evcil hayvanlar ve bitkiler, onlara tahammül edebilirim.

Onun da benim heyecanımı paylaşmasını ve tüm bunlara evet demesini bekliyorum, ama o bunun yerine benim de onunla birlikte heyecanlanmayan tarafa geçmemi bekliyor gibi.

Bu kıyyla ilgili her şey bir zorluktu. Neden bugünün farklı olacağını düşündüm ki?

"Seni seviyorum, lanet olsun."

Şaşkınlık ya da sürpriz yerine, bir kez daha gözlerini kapatıyor. Ofiste en huysuz olduğum günlerde bile benden bu kadar kaçınmamıştı.

"Seni seviyorum dediğimi duydun mu? Karşılık vermeni beklemiyorum, ama biraz takdir etsen iyi olur, Daisy." Sözlerim düz, içimde her saniye artan gerginlikten yoksun.

Gözlerinden yaşlar dökölüyor, bu da kalbimin bir parçasını parçalıyor.

Siktir et.

"Evet de, Daisy, gerisini hallederiz." Omuzlarından tutup onu kendime doğru çekiyorum, aklını başına getirmeye çalışıyorum. Ona gösterdiğim hayat fena değil; hatta bazıları muhteşem bile diyebilir. Ama kendi ailesine sahip olma hayaliyle gözleri kör olmuş durumda.

Kan bağı bir bok ifade etmez. Bunu bilmiyor mu?

"Yapamam." Dudakları titriyor.

"Neden olmuyorsun lan?"

"Çünkü hamileyim!"

Sözlerinin anlamını kavramam bir saniye sürer.

G-hamile... O...

hamile!

Ellerim omuzlarından düşer ve düşüncelerim kaotik bir kasırga gibi dönmeye başlar. Titrek bir adım geri atarım.

Daisy'nin dudakları hareket eder, ama duyabilsem de anlamını kavrayamıyorum.

"Özür dilerim. Yeni öğrendim, ama endişelenmene gerek yok. Cherrywood'dan ayrılacağım. Bu konuda nasıl hissettiğini biliyorum."

Kollarını koruyucu bir şekilde karnına doladı ve görünmez soğuk elin göğsümdeki sıkışmasını daha da artırdı.

"Umarım bana kızmazsın, Charles. Zaten eyalet dışında iş arıyorum. İstersen, bebeğin senin soyadını almayabilir. Hiçbir şeye karışmak zorunda değilsin."

O birçok şey söylemeye devam ediyor, ama ben bunların hiçbirini anlamıyorum.

O benim çocuğuma hamile. Şu anda onun içinde benim bir parçam olan minik bir kalp atıyor ve dokuz ay sonra o kalp bir insana dönüşecek.

Benim çocuğum.

Dönüp giderken ellerim titriyor.

DAVE arabayı Hawthorne malikanesinin kapısından içeri sürüyor. Çocukluğumun çoğunu bu yerde geçirdim. Geniş bir arazi, tüm kasabanın hayranlık duyduğu devasa bahçeler, koi havuzu, kışın uykuya dalan yaprak dökmeyen nilüferler.

Her şey tanıdık ve bana huzur vermesi gerekirdi. Yine de buraya her geldiğimde, göğsüme bir endişe çöküyor ve bana acınası çocukluğumu, o lanet olasıca muhtaç çocuğumu hatırlatıyor. Annesinin ilgisini ve sevgisini arzulayan o çocuğun hatırası beni utandırıyor.

Arabadan indiğimde, ana girişte iki gece bekçisi duruyordu. Onların selamına başımı sallayarak karşılık verdikten sonra içeri girdim.

"Bay Hawthorne, herkes yatmaya çekildi. Uyandırmamı ister misiniz?"

Başımı sallayarak hizmetçiye kesiyorum. "Hayır. Bir saniye odama gidip hemen çıkacağım. Lütfen endişelenmeyin. Uyumaya devam edebilirsiniz."

O başını sallayıp geri çekilse de, ihtiyacım olursa diye mutfakta beni beklediğini biliyorum. Hawthorne malikanesindeki gece hizmeti protokolü böyledir. Bize boşuna "Cherrywood kraliyet ailesi" demiyorlar.

Çocukluğumun geçtiği odaya adımımı attığımda, ayaklarım yeni yürümeyi öğrenen bir çocuk gibi titriyor. Her şey, üniversiteye gittiğim zamanki haliyle duruyor.

Duvarın birinde, Chloe'nin doğduğu gün, hayatımın en mutlu günü, benim ayrılmamdan önceki gece ikimizin birlikte eşyalarımı topladığı güne kadar geçen yıllara ait Chloe ve benim fotoğraflarımız var.

Bu fotoğraflarda hayatımızın önemli dönüm noktaları da var.

İlk adımı. İlk doğum günü. Elimi tutarak okula gittiği ilk günü.

Kız kardeşimi hatırlayarak dudaklarıma yayılan gülümseme, bakışlarım dolaba düştüğü anda kayboluyor.

Arkasında küçük altın bir kilit bulunan metal kutuyu çıkarırım. Aileme bunun bir zaman kapsülü olduğunu söyledim ve kimse ona dokunmadı. Cüzdanımdan küçük anahtarı çıkarırken ellerim titriyor.

Yapma, Charles!

Beynimin bir kısmı odadan çıkıp bu kutuyu yakmam için bana bağılıyor. Neden bu kutuyu sakladığımı bile bilmiyorum. Chloe'nin fotoğraflarının aksine, bu kutuyu tekrar görmek istemiyorum.

Çocukluğumun hangi döneminde bu kadar sadist oldum? Bu, kendime işkence etmekten başka bir şey değil.

Ama hayatımın büyük bir bölümünde görmezden geldiğim ikinci bir ses var ve bugün nihayet bir mikrofon buldu.

Bu kutuyu ve içindekileri bugün gibi bir gün için sakladım.

Aile kurmak istemememin bir nedeni var ve bu neden bu kutunun içinde.

Ama Daisy hamile.

Şu anda göğsümde barındırdığım korkuyu başka hiçbir duyguya yer vermeden, kutunun kapağını açıyorum.

Renkli zarflar özenle üst üste dizilmiş.

Bazıları düz, bazıları elle çizilmiş çiçeklerle süslenmiş, bazıları ise o ay en sevdiğim şeylerin çıkartmalarıyla.

Bir gün bunlardan birinin açılmadan geri dönmemesi umuduyla her şeyi denedim.

Ama bu hiç gerçekleşmedi.

Yığından ilk mektubu alıyorum ve ellerim titriyor. Beş yaşındayken mühürlenmiş ve o zamandan beri açılmamış zarfın köşesini yırtıyorum. Adres, o zamanlar dadım tarafından yazılmıştı. Orta yaşlı kadına, anneme mektup yazdığımı babama söylemeyeceğine dair küçük parmak yemini ettirmiştin.

Ama şimdi onun bu sözünü tutacağına inanmıyorum. Babam, kendisi yokken her anımı nasıl geçirdiğimi çok iyi biliyordu. Beni doğuran kadın beni hiç düşünmeden kapısının önüne terk etmesine rağmen, bana en iyi hayatı sunmak için kendi mutluluğunu feda etti.

Sayfaları açıp blok harflerle yazdığım yazıları inceliyorum. Harflerin hepsi çarpık ve bazılarını da tamamen mahvetmişim. D harflerim daha çok O'ya, T harflerim ise J'ye benziyor.

Sevgili
anne, seni
özlüyorum.

12 Mayıs'ta beni ziyarete gelir misin? Okulumda Anneler Günü'nü kutluyor. Genellikle Irene anneanne, Clem teyze veya Florence teyze gelir. Ama bir gün senin de gelmeni çok isterim. Seni seven oğlun, Charlie.

Bir sonraki mektup sekiz yaşındayken yazılmış olmalı, çünkü o zamanlar süper kahramanlara meraklıydım. Kağıdın kenarlarına dar giysili erkeklerin renkli çıkartmalarını yapıştırmıştım.

Sevgili
anne, seni
özledim.
Bugün benim doğum günüm. Eminim hatırlıyorsundur. Çok meşgul değilsen, beni görmeye gelir misin?
Clem teyze büyük bir parti veriyor.
Babam bana ne istediğimi sordu, ben de ona bir anne istediğimi söyledim. Lütfen eve gelir misin anne? O zamana kadar bana fotoğrafını da gönderebilirsin. Arkadaşlarıma göstermek istiyorum. Eminim çok güzelsindir.
Bir gün seninle tanışmayı bekliyorum. Seni seven oğlun, Charlie.

Sadece kelimeler değil, onları yazdığım anların anıları da var. Bu sayfalarda gözyaşlarımdan izleri var, anneme eve dönüp beni sevmesi için yalvarırken kalemi çok sert bastırdığımda duyduğum öfkenin izleri de.

Onun çocuğu olduğumdan nefret etsem de, "yok olan ebeveyn" kelimesine yeni bir anlam kazandıran kadınla aynı kandan geldiğim halde, bir çocuğa sevgi verebileceğime nasıl güvenilebilir?

Peki şimdi ne yapacaksın?

Sırada zaten bir çocuk var ve onu geri gönderemem.

Sarışın saçlı, mavi gözlü bir çocuğun böyle mektuplar yazdığını hayal edince kalbim hızla atıyor.

Hayır. Hayır, olamaz.

En iyi yaptığım şeyi yapacağım. Daisy ve çocuğumuza ihtiyaçları olan her şeyi sağlayacağım. Daisy bir saniye bile çalışmak zorunda kalmayacak ve tüm zamanını, tüm dikkatini çocuğumuza verebilecek. Tüm futbol maçlarına, okul oyunlarına ve pikniklere katılabilecek. İkisi de hiçbir şeyden mahrum kalmayacak.

Bu çocuğun, benim aksime, çocukluğu boyunca bir annenin sevgisini görmesini sağlayacağım.

Kararlılık ciğerlerimi doldurur ve avukatımı ararım.

"Charles." Troy'un sesi uykudan dolayı kısık çıkıyor. "Her şey yolunda mı?" "Senin için bir şey yapmanı istiyorum."

"Şu anda mı?"

"Evet, bu acil."

"Tamam. Bana bir saniye ver," diye fısıldadı, sonra çarşafının hışırtısı ve ardından ağır ayak sesleri duyuldu. "Tamam, şimdi ofisimdeyim. Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Bir tapu düzenlemeni istiyorum. Daisy, şu andaki ve gelecekteki tüm mal varlığımın yüzde yüzüne sahip olacak."

"Ne? Bu gece çok mu içtin?"

"Tamamen ayıgım. İstedığimi yap," diye terslerim, bunun üzerine bir duraklama olur ve sonra Troy'un tarafından yüksek bir iç çekiş duyarım.

"Saçmalıyorsun Charles. Avukatın olarak, bunun delilik olduğunu söylemek benim görevim. Evlendiğinde, evlilik öncesi anlaşma yapmamakta ısrarcıydın. Şimdi bu ne? Bir tür anti-evlilik öncesi anlaşma mı? Daisy ile boşanıyor musunuz?"

"Sana soru sormak için para ödemiyorum. Sana, sana söylediğim şeyi yapman için para ödüyorum. Sabaha kadar belgeleri hazırla. Sana mesajla bir adres göndereceğim. İlk postayla gönderildiğinden emin ol."

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Charles."

Bu adama kızamıyorum bile. O sadece beni koruyor.

beni koruyor.

"Sadece dediğimi yap, Troy."

Aramayı sonlandırıp metal kutuyu kapatıyorum, ama korkunç hayalet

Anılar çoktan ortaya çıktı. Onları tekrar dolaba tıkmak yerine,

yataktan paltomu alıp odadan çıkıyorum, neden kimsenin ebeveyni olmaya uygun olmadığımı gösteren kendi kendini gerçekleştiren kehaneti de yanımda götürüyorum.

TÜM BABALAR İÇİN

DAISY

Gözlerimi açtığımda Willow'un yatağın diğer tarafında bağdaş kurmuş oturduğunu görüyorum. Kızıl saçları, dağınık topuzdan sarkan bir kalemle bağlanmış, parmakları ise önündeki dizüstü bilgisayara ritmik bir şekilde tıklıyor.

"Kahve kaldı mı, yoksa hepsini içtin mi?" Başımı komodinin üzerindeki boş kahve fincanına doğru çeviriyorum.

"Merak etme, bolca var. Ayrıca, şu anda kahveyi en son düşünecek kişi sen olmamalısın?" Kaşlarını çatmış hali yavaşça düzeliyor.

"Seni önemsiyorum." Kolumu onun koluna doladım. "Hadi, en yakın arkadaşımın bu sabah kimi öldürmeyi planladığını söyle bana."

"Henüz o noktaya gelmedim. Ama işler istediğim gibi gitmezse, cinayet kesinlikle ihtimal dışı değil." Yüzündeki ciddi, ölümcül bakış beni güldürüyor.

"Şaka yapıyordum, Wills!"

"Ben şaka yapmıyorum." Sonra dizüstü bilgisayarını bırakıp tamamen bana doğru döner. "Ee? Bir şey var mı?" Başını karnımın yönüne doğru eğirir.

İkimizden hangimizin sabah bulantımın başlamasını daha çok istediğini bilmiyorum.

"Hiçbir şey." Biraz hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum.

"Gerçekten mi? Hamileliğin daha dramatik olması gerektiğini sanıyordum." Sonra öne eğilip gözlerini karnıma dikti. "Beni dinle, şampiyon. Ağzını bir tarafa eğerek gülmeyi komik bulan kibirli baban, senin havalı bir çocuk olma şansını şimdiden yüzde elli oranında mahvetti. Ama bu teyze tüm öfke nöbetlerini görmek istiyor, o yüzden orada çok utangaç olma."

"Sen de kendi çocuğun olduğunda böyle isteyebilirsin." Onu iterek gülüyorum.

"O gün asla gelmeyecek. Beni hiç tanımıyor musun?"

"Nasıl tekrar arkadaş olduk?" Onun ciddi yüzünü görünce dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. "Ben, kendi ailemi kurmak için sabırsızlanan bir kız, sen ise çocuklardan nefret eden biri."

"Çocuklardan nefret etmiyorum. Sadece kendi çocuğum olmasını istemiyorum." "Tabii. Bir gün göreceğiz."

Willow sırtıttı. "Ben de öyle diyorum. Hiçbir şey görmeyeceğiz, hiçbir gün."

Kapı zili çalar ve ikimiz de aynı anda duvar saatine doğru başımızı çeviririz.

"Bu ikisi. Bu aralar tam bir saat gibi çalışıyorlar." Willow yataktan fırlar ve yaramaz bir gülümsemeye odadan çıkar.

Gözüm duvar takvimine kayar ve gülümsemem kaybolur.

Gidecek başka yerim olmadığı için Willow'un yanına taşınalı bir hafta oldu. Charles ile evlendiğimde eski dairemin kira sözleşmesinden vazgeçmek zorunda kaldım. Kira sözleşmesini devam ettirmek, Charles'ın peşinde olan medya ve gazeteciler için bir yem bırakmak anlamına gelirdi. Ve şimdi, babamın yanına taşınmak söz konusu bile olamazdı, çünkü bu çok fazla risk ve açıklama gerektirecekti, özellikle de taşınmamı gizli tutmam gerektiği için.

Charles'a hamileliğimi söylediğim günden bu yana da bir hafta geçti.

Ayrıca, "*Seni seviyorum*" dedikten sonra evi terk ettiği gün.

Günlük yazsaydım, o tarih kalın harflerle ve en parlak renkle vurgulanırdı.

Yine de hiçbir şey değişmedi.

Talep ettiğim boşanma belgeleri hala kayıp.

Yedi gündür binaya adımımı atmamış olmama ve şirketin olası sorunlarından tamamen habersiz olmama rağmen, Hawthorne Holdings'de çalışmaya devam ediyorum.

Büyük resimde, yabancılar gibi yaşıyoruz ve resmi olarak hala birbirimize bağlıyız.

"Daisy! Geliyor musun?" Violet'in yüksek sesli bağırışı beni zihinsel yük trenimden çıkarır.

Oturma odasına geldiğimde, bu hafta her gün olduğu gibi masada renkli ve sağlıklı bir kahvaltı hazır. Arkadaşlarım "bu işte benimle birlikteler" fikrini yepyeni bir boyuta taşıdılar. Hepsi olmasa da en azından biri sürekli yanımda.

Okul günlerimizden beri bu kadar çok kızlar arasında vakit geçirmemiştik.

Kanepeye çöküyorum ve Willow'un dizüstü bilgisayarının ekranından tanıdık bir yüz bana bakıyor.

"Nedenburadasın kontrol kontrol Raymond Raymond
Teager'ın mesleki profilini

Willow dudaklarını sıkıştırır ve gözlerini kısar, ama hiçbir şey söylemez.

"O bakışı atıyorsun, Wills." Kaşlarımı kaldırırım. "Ne bakışı?" diye sorar, göz teması kurmaktan kaçınarak.

"Filtre kullanmadan o adamı zihninde lanetlediğini gösteren bakış," diye Violet yerinden seslenir.

"Aynen öyle!" diye bağırırım.

"Merhaba Bay Teager. Bu fotoğrafta çok yakışıklısiniz." Violet, daha iyi görebilmek için dizüstü bilgisayarı kaydırır ve kaşlarını oynatır.

Teagerlar ve Elixir Inc. Cherrywood'da Hawthornelar kadar tanınır.

"Gerçekten mi? Bence daha çok Şeytan ya da onun iblislerinden birine benziyor." Willow, Elodie'nin hala düzenlediği tabaktan bir parça peynir alır.

"Ve bu sabah tüm sevimli köpek ve kedi videoları izlenemiyordu, bu yüzden şeytani erkeklerle eğleniyordun?" Elodie gülümsemiyor ve ben de kendi gülümsememi bastırmak için dudaklarımı sıkıyorum.

Willow derin bir nefes alarak yanıtlar. "Emin misin, gizli bir aşk beslemeye başlamadığından?"

Daisy'nin kayınbiraderi mi? Öyle olsan kimse seni suçlamaz. Raymond hepsinden en yakışıklısıdır. Violet kollarını masanın kenarına koyup yüzünü masanın üzerine dayadı.

Benim açımdan öyle değil. Benim için Charles'tan daha yakışıklı biri hiç olmadı.

"Vi, dedikoducu gazeteci beynine bir mola ver! Hepiniz

zayıflığını arıyorum, tamam mı?"

"O yakışıklı adam sana ne yaptı?" Violet ağzına bir üzüm atar.

"*Görünüşte* güzel bir yüzün arkasına saklanan o Lucifer, kuzenim Gus'ı destekleyerek büyükbabamın arazisini benden almaya çalışan adam."

"Ne?" Üçlü bir nefes alma sesi birbirine karışır.

"Neden daha önce söylemedin? Ben... sana yardım edebilirdim." Şimdi Willow'a doğru dönerek yüzüne bakıyorum.

"Her şey kontrol altında, kızlar. Bir avukatla görüşüyorum bile. O pisliklerin benim olanı çalmasına izin vermeyeceğim."

Willow'un yüzünde kesin bir kararlılık var ve onun özgüvenini takdir etsem de, onun için endişeleniyorum. Ray sektörde kötü şöhretli biridir. Eğer gözünü bir gayrimenkulün üzerine diktiyse, o gayrimenkulün Elixir Estates tarafından satın alınmama ihtimali yüzde birden azdır.

Elimi koluna koydum. "Hâlâ bir şeyler deneyebilirim, Wills."

"Hayır! Kesinlikle olmaz." Önerime dehşet dolu bir ifadeyle bakıyor. "Sen ve Charles, konuşmaya hazır olduğunuzda daha önemli şeyler konuşacaksınız."

Kalbim biraz sıkıştı, çünkü o gün yavaş yavaş uzaklaşıyor.

"Charles'tan bahsetmiyordum. Ray ile konuşup bu arazinin senin için ne kadar önemli olduğunu açıklayabilirim."

Ray'in kızına karşı daha yumuşak tarafını gördüm. Belki de onun kişiliğinin bu insani yönüne hitap edebilirim.

"Kesinlikle olmaz! O pisliğin ilk görüşmede bana ne sorduğuna inanabiliyor musun? Charles'ı arayıp gözyaşları içinde kuzeniyle konuşması için yalvaracak mıyım diye sormuş."

"Gerçekten öyle mi dedi?" Willow başını sallayınca yüzümü buruşturuyorum. "O adam kendini beğenmiş bir pislik."

"Eminim kıcı da güzeldir, özellikle de o dar pantolonun arkasında saklanmadığında." Violet kaşlarını kaldırdı.

"Çok daha yakışıklı erkekler gördüm."

Hiçbirimiz ikna olmadık, ama arkadaşımızın yüzündeki ölümcül ifadeyi görünce hepimiz başımızı salladık.

"Başka bir şey konuşabilir miyiz? Ray Teager'ın çıplak kığını düşünmek bile midemi bulandırıyor."

"Bu geceki hazırlıklar nasıl gidiyor, Daisy? Yardıma ihtiyacın var mı?" Elodie, sanki bu konu başından beri dilinin ucundaymış gibi sorar.

"Hayır. Mel teyze, Kai ve babam hazırlıklara yaklaşmama izin vermiyorlar. Sanki benim doğum günüm gibi, babamın değil." Gülümsüyorum, hafızası zayıflamış olmasına rağmen kutlamayı hatırlayacak kadar hatırladığı bu günü babamla birlikte geçirmekten memnunum.

Gelecek yıl burada olup olmayacağımı kim bilir.

"Jason'a sürpriz yapmaya çalıştın mı?" Violet, düşüncelerim tamamen gelecek endişeleriyle dolmadan önce sözümü keser ve ben başımı sallarım.

"Hayır. Babamın hazırlıklar da dahil olmak üzere bugünün her anının tadını çıkarmasını istiyorum."

"Peki ya o? O da... geliyor mu?"

Willow'un kimi sorduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Ama babam geçen ay herkesi tek tek aradı."

"Charles'ın orada olacağını hissediyorum." Elodie, iki fincan Yogi çayıyla yanıma oturur ve birini bana uzatır.

Yakında ona gerçeği söylemek zorunda kalacağım. Bu çay, amaçlanan etkisinin tam tersini yapabilir. Sabah bulantılarımı yatıştırmak yerine, daha da şiddetlendirebilir.

"Charles her zaman doğru olanı yapan bir adamdır," diye devam eder Elodie.

"Her zaman mı?" Violet, düz karnıma doğru kaşlarını kaldırır. "Hamile karını terk etmek ne zamandan beri doğru bir şey oldu?"

"Vi!" diye bağıriyorum. "Biraz daha az dramatik olabilir misin? Charles'tan boşanmak istedim, tersi değil." Kafamın içindeki, onun beni hiç durdurmadığını hatırlatan kemiren sesi görmezden geliyorum. "Ve ben çaresiz bir kadın değilim."

"Willow ve Vi 'bugün en çok nefret edeceğim adam'larını seçtiler, başka bir şey sorabilir miyim?" Elodie çayından bir yudum alır

ayından bir yudum alır ve sakın bir sesle sorar, "Babanız ikinizin birlikte yaşamadığını bilmiyor, peki ya ailesi?" Bakışları, evlilik yüzüğümün ve nişan yüzüğümün hala sıkıca oturduğu parmağıma yönelir.

Doğru olan, en azından evdeyken, insanların gözünden uzakken onları çıkarmak olurdu.

Aklım bana bunu günde en az bir kez hatırlatıyor, ama henüz dikkate almadım. Bu yüzüklerden ayrılmak, beni Charles'a bağlayan son ipi koparmak anlamına gelir.

"Onlar da bilmiyorlar sanırım. Dün gece Chloe'den bir mesaj aldım. Charles'ın evindeymiş ve Charles ona, Willow'un bir kriz yaşadığı için onunla kaldığını söylemiş." Durup Wills'e dönüyorum. "Acaba bundan mı bahsediyordu?" Kafamı, dizüstü bilgisayarındaki Ray'in fotoğrafına doğru çeviriyorum.

"Ben nereden bileyim?" Sinirli bir ifade yüzüne yansıyor. "Ama onun pislik kuzeni bunu kocana kendisi söylese şaşırdır mıydın?"

"Bununla bir sorunun yok mu? Babanın önünde rol yapıyorsun," Elodie, Willow'un sinirini yatıştırmaya çalışır.

"Öyle olmak zorundayım çünkü babama söylemeyeceğim, özellikle bugün." Gözlerimi kapatıp babamın gerçeğı öğrendiğı anı hayal ediyorum. *Ah, baba.* "Charles'ı çok seviyor." Kalbim acı verici bir ritimle çarpıyor ve arkadaşlarımdan endişeli bakışlarından, hiçbir şeyi kaçırmadıkları anlaşılıyor. "Ayrıca unuttuğundan ve her gün ona tekrar anlatmak zorunda kalacağımdan korkuyorum. Ya da daha kötüsü, bunun gizli tutulması gerektiğini unuttur ve birine anlatır."

"Krizden bahsetmişken." Willow inliyor. "Charles Hawthorne önce kendi krizini çözmeli, sonra başkalarının işine burnunu sokmalı."

Saat akşam altı ve babamın oturma odası, hayatımızın her dönüm noktasının tanıkları olan akrabalar, eski iş arkadaşları ve komşularla dolup taşıyor.

Kai içki masasını yönetiyor, yaşlı misafirlerimizin şampanya tüketimini nazikçe sınırlandırıyor ve onların durumlarını gizlice kontrol ediyor.

kimseye bir şey vermeden önce ilaçları kontrol edin.

"Vay canına! Bu, beklediğimden çok daha büyük oldu!" Mel teyze iki eliyle yüzünü serinletir.

"Bu gece kendini aştın. Babam senin gibi bir kız kardeşe sahip olduğu için çok şanslı."

Kollarımı ona doladığımda gülümsemesi daha da genişledi.

"Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum, özellikle de babamın durumu varken." Boğazım düğümlenir.

"Hey, Doodles." Her zamanki anne şefkatiyle sırtımı okşadıktan sonra geri çekildi. "Jason ve sen benim ailemsiniz. Bana hiçbir şey için teşekkür etmenize gerek yok. Ayrıca, kocanın ailesi gecemize daha da neşe ve canlılık kattı. Charles'ın büyük büyükannesi getirdiği pastayı gördün mü?"

Gözleri parıldıyor ve başını yan masaya doğru eğiyor. Orada, Chloe ve GG'nin bizzat getirdiği, üstünde babamın adı yazılı kocaman bir doğum günü pastası var. Şu anda ikisi de babamın yanında ve Chloe sosyal medya profilleri için fotoğraf çekmekle meşgul.

Başımı sallıyorum. "Çok tatlılar."

"Öyle. Kendine sevgi dolu bir aile bulduğuna çok sevindim, evlat. İtiraf etmeliyim ki, seninle Charles'ı ilk duyduğumda şüpheliydim. Her şey mükemmel bir zamanlamayla gerçekleşmişti. O evlenmek için baskı altındaydı ve bir dakika sonra, uygun bir şekilde seni kız arkadaşı olarak tanıttı. Uzun süre, o adamın sana şantaj yaptığını düşündüm."

Yerimde donakaldım, gerginlik boğazımı çok sıkı bir kolye gibi sıkı.

"Ama şimdi ikinizi birlikte görüyorum ve bir an bile şüphe ettiğim için kendimi çok aptal hissediyorum. O adam seni deli gibi seviyor." O, benim bayılmak üzere olduğumdan tamamen habersiz, sevgiyle yanağımı okşuyor. "Charles nerede bu arada?"

Birkaç kez sertçe yutkunuyorum, sesim biraz titriyor. "Yakında burada olur."

Aslında, nerede olduğunu ya da gelip gelmeyeceğini hiç bilmiyorum.

O başını sallar, bana sıcak bir gülümseme verir ve Violet ile Elodie bize katılırken arkadaşlarını selamlamak için uzaklaşır.

"Görünüşe göre bu muhteşem partide eksik olan tek şeyi görebileceğiz!" Violet sırtarak başını karanlığa doğru eğdi.

Odanın köşesinde. "Cinayet! Willow, Raymond Teager'ın kafasını koparmaya bir saniye kaldı, sence de öyle değil mi?"

Willow'un parmak uçlarına yükseldiğini, ellerini Raymond'un boynuna uzattığını görünce ağzım kurudu. O adama karşı hislerine bakılırsa, kesinlikle yüzünü okşamaya çalışmıyordu.

"Tanrım! Delirdin mi, Vi? Gidip onları durduralım!" Willow'un bir gece hapiste kalmasını önlemek için müdahale etmeye hazırım, çünkü Willow'un parmağı bile ona dokunsa Raymond'un görmezden gelip saldırı suçlamasında bulunmayacağını sanmıyorum.

"Sen burada kal ve misafirlere bak. Ben Willow'u kontrol edeceğim." Elodie beni durdurur. "Ve sen, küçük kavga uzmanı, bana yardım eder misin?"

Arkadaşlarım Willow'u Ray'den uzaklaştırırken gözlerim onlara sabitlenmişken, arkamda bir boğaz temizleme sesi duyulur.

"Merhaba."

Tanıdık ses beni dört yıl boyunca çılgına çevirmişti, ama şimdi, bir haftadır duymadığım bu ses, kalbimi yerinden fırlatıyor. Bu son birkaç günü nasıl atlattığımı bilmiyorum.

Yavaşça arkamı dönüyorum, kalbim deli gibi atıyor. Charles karşımda duruyor, her zamankinden daha yakışıklı görünüyor.

Saçları geriye taranmış, keskin siyah bir takım elbise, beyaz gömlek, mor kravat ve onun imzası olan Hawthorne arması kol düğmeleri giymiş.

Yüzünde uzun zamandır görmediğim, gözden kaçmayacak bir gerginlik var.

Sen onun yanına taşındığından beri demek istiyorsun.

Bakışları bir an yüzümde kalıyor, sonra aşağıya iniyor. İçgüdüsel olarak ellerimi düz karnımın üzerine koyuyorum.

Charles başını kaldırıyor, kaşları yukarı kalkıyor.

"Bakın, sonunda kim geldi!" Chloe'nin şakacı sözleri dikkatimi çeker ve onu Charles ile benim aramda dururken görürüm. "Kayınpederinin doğum gününde şık bir şekilde geç kalmak neredeyse bir suç sayılır, biliyorsun."

"Bunu gelecek yıl için aklımda tutacağım, abla." Charles kız kardeşine küçük bir gülümseme atar.

Gelecek yıl! Gelecek yıl da böyle burada olacak mıyız?

"Bu Jason için." Bana gümüş rengi bir kutu uzatır.

"Uh-huh. Unuttuysan hatırlatayım, bugün Jason'ın doğum günü, Daisy'nin değil. Karına sebepsiz yere hediye vermek istiyorsan, bunu kendi evinde yap." Chloe, bir kolunu kardeşinin koluna, diğer kolunu da benim koluma dolayarak sırtıyor. "Ve bilgin olsun, doğum günü çocuğu seni bekliyor, sonra birbirinizi gözlerinizle sikebilirsiniz."

Babam Charles'ı görünce yüzü aydınlanır ve bir an için her şeyi unuturum, kalbim babam için mutlulukla dolar.

Bu akşam tanımadığı tek bir yüz bile yoktu.

Eminim kendisiyle gurur duyuyordur.

"Hey, millet, bu benim damadım." Babamın arkadaşları kanepede Charles'a yer açarlar. "Onu ülkenin en iyi işadamlarından biri olarak tanıyorsunuz, ama size Charlie hakkında bir sır vereyim —o bir erkeğin isteyebileceği en iyi oğul. Doodles için endişelenmiyorum." Babamın bakışları bana takılır ve beni yanına çağırır. "Hey, evlat, orada ne yapıyorsun? Buraya gel."

Elini uzatır ve bir anda, onunla Charles'ın arasına yerleşirim.

"Dediğim gibi, artık Doodles için endişelenmiyorum. Bu adamın, ben öldükten sonra bile kızıma, onun mutluluğuna ve hayallerine iyi bakacağını biliyorum."

"Baba!" Derin bir nefes veriyorum, ciğerlerim yanıyor ve vücudum yoğun duygularla titriyor. Charles'ın eli nazikçe belime dokunduğunda, bir çocuk gibi ağlamaya başlamak üzereyim.

Onun varlığı, dokunuşu ne zaman benim dayanağım oldu? Geçen hafta tamamen bulanık geçmişti, fazla düşünmeden hayatın akışına kapılmışım. Ama şu anda beynim her şeyi çok net bir şekilde algılıyor.

Onun sıcak eli, sırtımda çizdiği ince daireler... Onu özlemişim. Bizi özlemişim.

"Karımı duygusal hale getiriyorsun Jason. Bundan hoşlanmıyorum," diyor Charles neşeli bir tonla, ama ben altta yatan ciddiyeti anlıyorum.

Herkes gülüyor, hatta babam bile sevgiyle yanaklarımı okşuyor. "Onu bu yüzden çok seviyorum. Senin mutluluğun için kendi lanet babana bile karşı savaşıır."

"Biri şampanya mı istedi?" Kai, bir cankurtaran gibi, kocaman bir içki tepsiyle ortaya çıkar.

Tanrıya şükür, zavallı kalbim bu duygusal darbelerden daha fazlasını kaldıramazdı.

"Bu gecenin en özel adamı için özel bir içki." Babama berrak soda ve zeytinli bir martini bardağı uzattı. İkisi birbirlerine göz kırptılar. Kai'nin ailemin evinde bir kez daha bulunmasından memnuniyet duymadan önce, o da diğerlerine olduğu gibi bana bir şampanya kadehi uzattı.

Hayat kurtarıcı olmak buraya kadarmış, Kai.

Şimdiye kadar, içkileri ya masanın üzerinde gizlice bırakarak ya da çeşitli saksı bitkilerinin içine gizlice atarak içmekten kaçınmayı başardım. Daha sonra bitkilere yaklaşan akşamdan kalmalıkları için özür dilemeyi planlamıştım.

Ama şu anda, tüm bu insanlar karşımda dururken, bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

"Şerefe!" diyor biri ve farkına varmadan, benimki de dahil olmak üzere bardaklar çınlıyor.

"Hey, Daisy. Beğenmedin mi?" Kai, içkim dokunulmamış halde dururken kaşlarını kaldırdı.

Tanrım, o da izliyor.

İçkimi dudaklarıma yaklaştırmak üzereyim ki Charles ayağa kalkar ve boş bardağını masaya koyar.

"Harika, Kai. Bir tane daha içmek için sabırsızlanıyorum dostum." Geçici barmenimize dostça bir şekilde sırtını okşadıktan sonra elini uzattı. "Daisy'yi bir dakikalığına alabilir miyim?" diye sordu, ama ses tonu kesin ve kesindi. Kimsenin onu kesmesini beklemiyordu.

Beklenmedik bu kesinti karşısında nefesim kesildi. Titrek bacaklarımla ayağa kalktım, beynim bir saniye kalmak mı yoksa onu takip etmek mi diye tartıştı, ama Charles'ı görmezden gelmek benim yapabileceğim bir şey değildi.

Charles, meraklı gözlerden uzak, ağır bir kirişin arkasında bir köşede durur.

Tek kelime etmeden, bardağımlı kapar ve içkiyi bir dikişte içer.

"Gidelim." Elimi tutar ve beni uzaklaştırır.

Tanrı aşkına, az önce ne oldu?

Kocam beni babamın yanına götürüp yanıma oturmadan önce, onun ensesinden gözlerimi ayıramıyorum.

Bir sonraki içkiler hızla servis edildiği için düşünmek için fazla vaktim olmuyor.

Gece boyunca, Charles çeşitli bahanelerle elimden içkiyi alıp kendi ağzına boşaltmayı başarır.

"NE GÜZEL BİR MANZARA." Ray, Charles'ın verandanın duvarına yaslanmış halini fotoğraflar. Bir kolunu omuzlarıma atmış, onu dik tutmaktadır.

"Git buradan," diye mırıldanır Charles, Ray'i yine güldürür.

Charles'ın sorumsuzca içtiğini hiç görmedim. Bunun tekrarlanma ihtimalinin çok düşük olduğunu bilen Ray'in coşkusu tamamen mantıklı.

"Bu gece parti içkilerinin bedava olduğunu mu fark ettin ve kaçırdığın fırsatları telafi etmeye mi karar verdin, kardeşim?"

"Bazı babalar içkiyi bırakır, bazıları ise bebekleri için sarhoş olur. Benimle dalga geçtiğin için suçluluk duymalısın, artık içki içmeyen baba," der Charles, başını geriye atıp gözlerini kapatarak.

İşitme duyusu da bozulmuş olmalı, çünkü benim yüksek sesli, kontrolsüz nefesimi duymaması imkansız. Tek yapabileceğim, ona bakıp, göğsümdeki garip duyguyu ifade edecek kelimeleri bulmaya çalışmak.

Az önce dolaylı olarak kendine baba mı dedi?

"Kocanın sarhoşken daha zeki olduğu konusunda hemfikir miyiz, Daze?" Ray dudaklarını bir tarafa çekerek sırtıyor.

"Karımı rahatsız etmeyi bırak, bu arada, onun adı Daisy. D-A-I-S-Y," Charles homurdanmadan önce açıkça telaffuz eder ve beni kendine doğru çekerken elini omzumun etrafında sıkılaştırır. "Ona başka bir takma adla hitap etmene izin yok."

Hayatımın bir anını dondurma gücüm olsaydı, muhtemelen bu an olurdu. Babamın özel gününde, kocam sadece beni değil, doğmamış bebeğimizi de savunuyor.

Omurgamdan bir titreme geçiyor ve cildim sıcak ve soğuk karışımı bir hisle karıncalanıyor. Sanki her sinir ucu yüksek alarmda, bu nadir anı sonsuza kadar hatırlamak için çaresizce çaballıyor.

"Seni sevmeseydim Charlie, senin bir videonu çekip herkese gösterirdim." Ray, kuzeninin başını iki eliyle tutar ve tepesine bir öpücük kondurur.

Rüya mı görüyorum yoksa emlak köpekbalığı Raymond Teager az önce kuzeninin alnına öpücük mü kondurdu?

Yanakları kızarır, ellerini tekrar ceplerine sokar ve bana bir bakış atar. "Sadece kendimi kaptırdım. Ona ya da kimseye bundan bahsetme. Lütfen."

"Eğer anlatsam kimse bana inanmazdı herhalde. Az önce olanların bir rüya olmadığına inanmakta zorlanıyorum."

Gülümser ve Charles'ı işaret eder. "İyi. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Kafamı salladım. "Steve ve Dave, Charles'ın evine uğrayacaklar. O yatağına yatırıldıktan sonra beni arkadaşımın evine bırakacaklar. Ayı ayrı gidersek babam şüphelenir."

Ray derin bir nefes verirken göğsü inip kalkıyor. "Umarım aptal kardeşim hayatının en harika zamanını kaçırdığının farkına çabuk varır." Ayrılmak için dönüyor ve verandanın ilk basamağında duruyor. "Kendine iyi bak, Daisy. Birkaç ay sonra yeğenimle tanışmayı sabırsızlıkla bekliyorum ve Quillbug'un küçük kardeşi veya kız kardeşi ile oynadığını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle, Ray." Onun samimi gülümsemesi karşısında sesim titrer.

Son bir baş sallamayla ayrılır. Kızına karşı duyduğu hassasiyet, diğer tüm babaların hassasiyetini yansıtan bu adamdan gözlerimi alamıyorum, oysa diğer her açıdan hassasiyet, Ray için kullanılacak bir kelime değil.

"Daisy. Charles. Hâlâ burada mısınız?" Babam, pijamalarını giymiş olarak kapıdan çıkar.

"Evet, gitmeden önce sana iyi geceler dilemek istedim."

Bu konuşma Charles'ı uyandırmış gibi görünüyor ve babamı kucaklıyor. "Harika bir partiydi Jason."

Babamın gözleri bastırılmış kahkahalarla kırışır. "Bu gece ona iyi bak, Doodles. Eminim sabah pişman olacak."

"Öyle yapacağım." Charles'ı geri çekip duvara yaslayarak babamı kucakladım. "Doğum günün kutlu olsun, baba. Şimdiden gelecek yılı iple çekiyorum."

"Ben de, evlat."

"Ben de," diye mırıldanır Charles.

CHARLES, onu yatağına götürürken neredeyse uykuya dalmış durumda. Onu başlığa yaslayarak ayakkabılarını çıkarır ve ayaklarını nazikçe yatağa koyarım.

"Bana biraz yardım et, Charles," diye inleyerek, ceketini çıkarmaya çalışıyorum.

"Beni kullanmaya mı çalışıyorsun, sevgili karım?" diye mırıldanır, gözleri kapalı, yüzünde sadece sevimli olarak tanımlanabilecek bir gülümseme vardır.

Bana "*sevgili karım*" dediğinde her zaman çok hoşuma gitmiştir.

Ben ona aitim. Onun için değerliyim.

Kravatını çözdükten sonra ellerim yakasına doğru kayar ve düğmelerini açarım. Gözleri açılır ve bakışlarımız karşılaşır, mavi irisleri kahverengi gözlerimle kilitlenir. Boynumun arkasındaki sinir uçları karıncalanır.

İlk olarak ben bakışlarımızı ayırırım ve bu odada kaldıkça beni tüketen artan özlem duygusuna son veririm.

"Bu hafta korkunçtu. Seni çok özledim, kelebek. Seni seviyorum..." Charles'ın sesi kesilirken, gözlerimi açıp onun başının eğik olduğunu görürüm.

Ah, Charles.

Nazikçe onu yatırıp yorganla örttüm. Derin nefes almaya başladığında, bakışlarım onun sakın yüzünden

diğer komodin, tam bir hafta önce bıraktığım gibi. Oda tamamen değişmemiş gibi görünüyor — mor havlum hala makyaj masasının sandalyesinde asılı duruyor ve aceleyle bıraktığım makyaj malzemelerim ve cilt bakım ürünlerim, Charles'ın kolonyası ve aksesuarlarının yanında masanın üzerinde düzgünce dizilmiş. Neden benim eşyalarımı henüz atmamış?

Boğazımda ağır bir şey tıkanıyor ve bana yanlış bir umut veriyor. Gözlerimi kaçırıp ona bir bardak su dolduruyorum ve yanına bir paket Advil koyuyorum.

Gitmem gerektiğini biliyorum, ama bacaklarım hareket etmiyor. Beynim sürekli bana, Charles'ı ve artık benim gibi hissetmeye başladığım bu yeri terk etmenin aptalca olduğunu haykırıyor.

"Kendine iyi bak." Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. Tekrar arkanı dönüp, kalbimi tamamen çalan adamdan kararlı bir adımla uzaklaşmaya hazırlanıyorum, ama o elimi tutuyor.

"Kal, kelebek," diye fısıldıyor, gözleri kapalı, ama elimi sıkıca tutuyor. "Keşke sana yetebilseydim." Sözleri havada asılı kalıyor.

"Charles," diye fısıldıyorum, sesim kırılıyor. "Lütfen bunu yapma." Gözleri yavaşça açılırken, bir hıçkırık kaçıyor.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?"

Bu sözleri ikinci kez söylüyor ve yüzündeki çıplak savunmasızlık karşısında gözlerimden bir damla yaş süzülüyor.

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Bu benim için her şey demek ve çok daha fazlası, Charles." Dizlerimin üzerine çöküyorum, yüzlerimiz birbirine sadece birkaç santim uzaklıkta. Eğilip, dudaklarına fısıldıyorum, "Ben de seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki bazen canım acıyor." Dudaklarım onun dudaklarına değiyor ve o keskin bir nefes alıyor.

"Seni özledim."

"Ben de. Ama durumumuz hala değişmedi, değil mi?" Sesimden uzaklaşmaya başlayan sinir bozucu umudu saklıyorum.

Bu gece ilk kez, ilk hareketi yapan Charles olur. Başını yastığa yaslar.

"Bunu yapamam, Daisy." Sesinde, sanki içinden bir şey onu parçalıyor gibi, büyük bir acı var.

"Neden? Hepsi annen yüzünden mi?" diye soruyorum, bir cevap beklemeden, ama o komodinin çekmecesini açıp metal bir kutu çıkarıyor.

kutuyu çıkarır. Gözlerini kapatmadan önce kutuyu
bana uzatır. "İyi geceler, Daisy."

Kutuyu kolumun altına sıkıştırarak oturma odasına giriyorum ve
Bayan K'yi yemek masasında otururken buluyorum.

"Bunlar birkaç gün önce yaptığım hurma kurabiyeleri. Tatlı canın
çekerse, bunlar sağlıklıdır." Bana bir kağıt torba uzattı.

"Çok teşekkür ederim." Sesim titrer ve o eliyle yanağımı okşar.

"Her şey yoluna girecek, canım. O seni çok seviyor, seni bırakmaz."

Charles'ın beni sevdiğini bilerek başımı sallıyorum, ama onu
benden uzaklaştıran çok daha güçlü başka bir şey var.

Willow'un evine vardığımda, oturma odasının ortasında, dizüstü bilgisayar ve bir yığın kağıtla çevrili olarak yere oturmuş durumda.

"Charles'la nasıl gitti?" diye soruyor, işini bir kenara bırakarak.

Omuz silkiyorum, ceketimi askıya asıyorum ve göz teması
kurmadan kaçınıyorum. "Çoğu zaman baygındı."

"Peki ya sen? Nasılsın?" Ben dönünce beni dikkatle inceliyor.

"İyi olacağım."

"Konuşmak ister misin?"

Kafamı sallarım. "Hayır, bir süre yalnız kalmak istiyorum."

"Anladım. Ama bir şeye ihtiyacın olursa, örneğin seni dinleyecek
birine, seslen yeter, tamam mı?"

"Teşekkürler, Wills." Gülümserim, sonra önündeki yığına işaret
ederim. "Şey, bu gece için planladığın her neyse, sana bol şans
dilerim."

"Teşekkürler. Mükemmel plan Raymond Teager'ı öldürmek olurdu,
ama bu günlerde hapishanelerin dolu olduğunu duyduğum için, onun
itibarına ve gurur duyduğu vücut kısmına ciddi zarar vermekle
yetineceğim."

"Dikkatli ol, Wills. Ray acımasızlığıyla ünlüdür."

Endişemi umursamadan elini salladı. "İkimizden hangimizin daha acımasız olduğunu göreceğiz. Ve Daze, bu birkaç gün önce sana geldi." Açılmamış mektupların arasından bir zarf aldı. "Üzgünüm. Stres yüzünden posta kutusunu kontrol etmeyi unuttum."

Arka yüzünde Hawthorne mührü olan beyaz zarfı alırken ellerim titriyor.

Charles sonunda boşanma belgelerini mi gönderdi?

Yatağın üzerinde duran metal kutuya ve açılmamış zarfa bakarken, artık onları görmezden gelemeyeceğimi biliyorum. Elbiseyi çıkarıp pijamalarımı giydim ve bu gece, bütün hafta boyunca yaptığımdan daha fazla cilt bakımı yaptım.

Ellerim titriyor ve gözlerim beni ele veriyor, tekrar tekrar göz kırpyorum ama gözlerimdeki yaşlar hiç kurumuyor.

Siktir et.

Bunu sen istedin, Daisy. Şimdi bununla yüzleş.

Zarfı alıp hiç duraksamadan açıyorum. Elimi yanaklarımın üzerinden geçirip gözyaşlarımı silerken metni okuyorum.

Ne oluyor?

Ciğerlerim yanmaya başlarken metni tekrar okudum. Bu kelimeler hiç mantıklı gelmiyordu.

Charles Hawthorne, mevcut ve gelecekteki servetinin %100'ünü Daisy Price-Hawthorne'a devrediyor.

Oh, Charles! Ne yaptın sen?

Ama neden şaşıırıyorsun, Daisy?

Charles iş hayatında her zaman *adil* olmuştur, ama ilişkiler ve aile söz konusu olduğunda, *eşi benzeri görülmemiş* biridir. O, babamla yemek pişiren, benim için gazetecileri tehdit eden ve Jax'in işini mahveden adamın aynısıdır.

Tabii ki, kendi çocuğu söz konusu olduğunda, nasıl bir istisna yapabilir ki?

Ama o hiç baba olmak istememişti ki!

Sayfaları yatağın üzerine bırakıp metal kutunun kapağını açıyorum, umarım Charles'ın avukatının bana neden bu kadar kötü bir şaka yaptığına dair bir cevap bulurum.

Çeşitli boyut ve renklerde elli, belki de daha fazla zarf var ve hepsi aynı isme adreslenmiş. Monica. İlkinin çevirip mektubu çıkarıyorum. Gözüm hemen sayfanın altına düşüyor.

Sevgili oğlun, Charlie.

Kalbim göğsümün derinliklerine o kadar gömüldü ki, sonsuza kadar orada kalacağından korktum.

Bunlar Charles'ın öz annesine yazdığı mektuplar!

Özenle seçilmiş gibi görünen zarfları tek tek incelerim ve Charles'ın el yazısından yola çıkarak her birinin yaşını tahmin ederim.

En eskisi gibi görünen zarfı bulduğumda ellerim duruyor.

Sevgili anne,
Seni çok özledim.
Sevgiler, Charlie.

Bu sözler, çizgili kağıda bir çocuğun düzgün olmayan el yazısıyla yazılmış. Charles'ın kendine güvenen bir adam haline geldiğini bilen biri olarak, onu çocuk olarak hayal etmek neredeyse imkansız. Harfleri yanlış yazmak gibi basit hatalar yapan biri. Ama bu mektuplar, sarsılmaz görünüşünün ardında bir zamanlar sevgiye hasret bir kalbin attığının kanıtı.

Tüm mektupları zarflara geri koyup kutuyu kalbime yaklaştırırken gözlerim yanıyor. Gözlerimin kenarlarından damlayan gözyaşları saçlarımin arasında kayboluyor ve yavaş yavaş her şey yerine oturmaya başlıyor.

O korkuyor.

SANA VEREBİLECEĞİM ŞEY

CHARLES

"Bay Hawthorne, Bayan Hawthorne sizi görmek istiyor," diye seslendi, adını hala hatırlayamadığım geçici asistanım interkomdan.

"Büyükanne mi?"

"Hayır, efendim.

Eşiniz."

Başımı aynalı duvara doğru çeviriyorum ve onu görüyorum. Karım, gündelik bir elbise ve kırmızı bir palto giymiş.

Kahretsin!

Masamı bir kez daha gözden geçiriyorum. Eskiden o kadar temizdi ki üzerinde yemek yiyebilirdin, şimdi ise tam bir dağınıklık. Ama şimdi masayı toplayarak Daisy'yi bekletmeyeceğim.

"Onu içeri gönder." Beklerken midem bulanıyor ve çok geçmeden kapı çalınıyor ve o içeri giriyor.

Şimdiye kadar görmezden geldiğim dün geceki anılar, onu görünce bir kefen gibi beni sarıyor. Ofisimin duvarları yok oluyor, sadece o ve ben yatak odamızda kalıyoruz, o da "Seni seviyorum Charles" diye fısıldıyor ve beni öpüyor.

Bu sabah beri bu sahneyi kafamda defalarca tekrar ettim. Bunun gerçek mi yoksa sarhoş bir rüyanın kalıntısı mı olduğunu hiç bilmiyorum. Ve bunu doğrulamak için ne verirdim?

"Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldıyor, hala masamın arkasında durduğum yerden birkaç metre uzakta.

"Kafam her an patlayacakmış gibi," diye dürüstçe cevap veriyorum. "İlaçları bıraktığın için teşekkürler. Dün geceki olayla ilgili..."

"Sana bir şeyi geri vermem lazım," diye sözümü kesiyor Daisy, içeri girip masanın üzerine bir alışveriş çantası koyuyor.

Masama bakarken yüzünde şaşkınlık belirir. Ama eskiden benimle dalga geçip, bana düzen delisi demek için fırsat kollayan kız, yorum yapmaz ve yerine manila rengi bir zarf çıkarır.

"Geçen hafta kaçırdım." Kağıtları tam önüme kaydırır.

Mülkiyet belgeleri.

"Senin parana ihtiyacım yok, Charles." Gözlerimiz buluştu ve o benim hissettiğim kadar yorgun görünüyor.

Bu günlerde en mutlu kişi o olmamalı mı?

Ona bakamadan gözlerimi kaçırıyorum ve aynı anda şu sözleri söylüyorum: "Sana başka bir şey veremem, Daisy."

Sanki babalık konusunda başarısız olduğumu doğrulamak için bir kanıtı ihtiyacım varmış gibi.

"Başka bir şey istemedim hiç. Bir keresinde bir erkeğin isteklerini kendiminkinden üstün tutarak hata yaptım, ama artık bunu yapamam. Artık sadece ben yokum." Sonra metal kutuyu masanın üzerine koyar. "Ama seni durduran şey korkuysa, seni temin ederim ki senin öz annen gibi olmayacağım, Charles."

Ne? Bunu mektuplardan mı çıkardı?

"Şüphe duyduğum sen değilsin." Çenem sıkışır ve gözleri endişe verici bir şekilde büyür.

Neden bu kadar şaşırıyor ki?

Ben o kadının oğluyum. Bana çocuğunu nasıl emanet edebilir ki?

"Annen yüzünden iyi bir baba olamayacağını mı düşünüyorsun?" Bana şaşkın şaşkın bakıyor ve sesini bulup kaşlarını alçaltması birkaç saniye sürüyor. "Dün gece ne yaptığının farkında mısın? Kontrolünü kaybetmeyi ya da birinin sana üstünlük kurmasını sevmezsin. Ama dün gece, babam için, bizim için" — elleri düz karnının üzerinde açılır — "sarhoş oldun." Sesi yumuşar ve fısıldar gibi konuşur: "Ray'e bazı babaların çocukları için içkiyi bıraktığını, bazılarının ise sarhoş olduğunu söyledin."

Ben bunu mu söyledim?

"Senin harika bir baba olacağından hiç şüphem yok, Charles. Çocuğun sana sahip olduğu için çok şanslı olacak."

Onun sözleri, göğsümdeki karanlığı başka bir şeyle, parlak bir şeyle değiştirmeye başlıyor, ama ben içimde yeri olmayan bu duyguyu bir kenara atıyorum.

"Geçmişim aksini söylüyor."

"Senin mi, yoksa başkasının mı?" Beni şaşırtacak şekilde, bana sert bir bakış attı.

Onun kızacağını tahmin etmişim, ama bu kadar öfkeli olacağını değil.

"Nasıl bu kadar aptal olabilirsin de, annesinin davranışlarına bakarak kendi ebeveynlik becerilerini yargılayabilirsin? Ben... buna inanamıyorum." Daisy bir adım geri atar ve ellerini havaya kaldırır. Onun sinirlenmesini görmekten nefret etsem de, özellikle de şu anda her zamankinden daha fazla mutlu olması gerektiğini bilsem de, onun eskiden benim asistanımken yaptığı gibi davranışlarını izlemekten az da olsa zevk almadığımı söyleyemem.

"Eminim her yeni ebeveyn nasıl başa çıkacaklarını merak ediyordur. Ben bile çoğu gün çok gerginim. Ama bir an bile bebeğimi sevmeyeceğimden endişelendiğimi düşünüyor musun?" Daisy başını sallayarak bana sert bir bakış attı. "Biyolojik ailemin kim olduğunu bilmesem de, çocuğumu koşulsuz seveceğimden hiç şüphem yok. Beni büyüten insanların gözlerinde sevgiyi gördüm, sen de gördün. Baban, büyükannen, Gigi, üvey annen, teyzelerin, Chloe... Herkes senin kişiliğini şekillendirdi."

O derin bir nefes alır ve ben ona su ikram etmek isterim. Ama aynı zamanda onun sözlerini daha da cesaretlendirmek istemem. Bu sefer tamamen yanılıyor.

"Söylediğin hiçbir şey fikrimi değiştiremez, Daisy." Boğazım rahatsız edici bir şekilde sıkışıyor ve onun bakışlarından kaçınmak için gözlerimi kaçırıyorum.

Aramızda uzun bir sessizlik hakim olur, ta ki o derin bir nefes alarak bu sessizliği bozana kadar.

"Senin için bu yolu yürüyemem, Charles. Bu sadece senin yolculuğun olabilir. Yeterli olacağına inanmalısın. Ama bu korku alanından çıkmaya hazırsan, ben seninle birlikte yürümeye hazırım. Yeterli olmakla kalmayacak, harika bir baba olacaksın. Bunu biliyorum."

Gözlerimi masaya sabitliyorum, sözlerinin bana verdiği umudu görmesinden korkuyorum.

Ne kadar yeterli olmak isterdim? Metal kutuyu öne doğru kaydırıyor.

"Hayatının bu kısmını benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Kendine iyi bak, Charles." Daisy'nin dönüp gideceğini düşündüğüm anda, bir adım öne çıkıp yanağıma bir öpücük kondurdu.

O uzaklaşmadan kolunu tuttum ve masadan zarfı alırken gözleri yüzüme kaydı. "Bu senin. Lütfen al."

Gözleri zarfa düşer. "Bunların boşanma belgeleri olduğunu sanıyordum."

Bu düşünce göğsümde bir sızı yaratır ve sesimi yeniden bulmam bir saniye sürer. "Eğer istediğin buysa."

"İlerlemek için tek yol bu."

Odadaki sessizliğin aksine, kafamın içinde bir ses çılgılık atıyor.

Hayatım onun öncesindeki haline geri döndüğüne göre, bu nasıl ilerlemek oluyor?

"Hoşça kal, Charles."

Onun ayrılışını izlerken, göğsümü sıkıştıran rahatsız edici bir his, kurtulmak için yalvarıyor.

"Daisy?" Kapıya ulaştığı anda adını sesleniyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor, kaşları kalkık.

"Dün gece beni sevdiğini mi söyledin, yoksa... bu bir rüya mıydı?"

Kaşları birbirine yaklaşır. "Seni seviyorum, Charles A. Hawthorne."

ŞEHİRDE YENİ BİR HAMİLELİK UZMANI

CHARLES

"Bahar kataloğu için bu konuda ne düşünüyorsunuz, Bay Hawthorne?"

Halkla ilişkiler stajyerlerinden biri lazer işaretçisini projektör ekranına doğrulttu, ama benim bakışlarım ekranın altındaki tarihe sabitlenmişti.

Daisy'nin ofisimden çıkmasının üzerinden tam iki ay geçti.

Bana olan aşkını itiraf etmesinin üzerinden iki ay geçti. Ve son konuşmamızın üzerinden de iki ay geçti.

"Charles, ekip senin fikrini bekliyor." Jimmy boğazını temizler ve ahşap masaya hafifçe vurur.

"Üzgünüm arkadaşlar, ama acil bir iş çıktı ve gitmem gerekiyor. Şirket için en uygun kişiyi seçeceğinize güveniyorum." Zaten koltuğumdan kalktım. "Kararınızı sabırsızlıkla bekliyorum."

Odayı terk ederken tüm gözlerin hareketlerimi takip ettiğini hissedebiliyorum, ama zihnim başka yerdeyken, masamda beni bekleyen çok daha önemli bir iş varken, toplantıda oturmanın ne anlamı var ki?

Bir süre sonra, bir kapı çalma sesi dikkatimi dağıtır. Kitabı masamın üst çekmecesine koymuşum ki Jimmy ofisime girer.

"Ne oluyor Charles? Her toplantıyı bir bahaneyle aniden terk ediyorsun. Vaktin yoksa, önceden ekibime haber ver, olur mu?"

"Çıkmadan önce özür diledim, değil mi?" Gözlerimi kısıyorum.

Ben CEO'yum, lanet olsun.

Ama Jimmy'nin sinirli ruh halim hakkındaki endişesi beş saniyeden az sürer ve sonra yine sinirimi bozar.

"Bu arada, Daisy nerede?"

"Her gün aynı soruyu tekrarlamayı keser misin?" "Keserim. Bana mantıklı bir cevap verdiğin gün . İkinizin arasında neler oluyor?"

"Aramızda her şey mükemmel. Sana söyledim, ciddi bir hastalığı olan babasına bakıyor," diye neredeyse ona bağıríyorum, sesim keskin ve sert, ama yıllar içinde Jimmy benim tavrım karşısında kalın bir deri geliştirmiş.

"Uh-huh. Yani, sosyal medyada günde beş kez yemekleri, modası ve hayatı hakkında paylaşım yapan adam mı?"

Tanrım, Jason.

"Ve senin aksine, Daisy aptalca davranmıyor."

"Onunla konuştun mu?" Kolçaklara tutunurken, sözler dilimde zımpara kağıdı gibi sürtünüyor. "Ne dedi?"

"Eğer ikinizin arası bu kadar mükemmelse, neden lanet karına sormuyorsun?"

Bana bir kez daha bakmadan, ofisimden fırlayarak çıkar. Kapının kapanmasını bekledikten sonra kitabı alırım. Derin ve sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra, yer imimin bulunduğu sayfayı açarım.

Bölüm 3: İlk Üç Ayda Yenmesi Gereken Besinler.

Eve vardığımda akşam yemeğı saati çoktan geçmişti ve Kowalski Hanım'la konuşan bir kadın sesini duyunca ayaklarım merdiven sahanlığında duraksadı.

Daisy mi?

Bu olamaz. Onu az önce gördüm.

"Bakın kim geldi sonunda." Mutfak tezgahına oturmuş Chloe, moda dergisinden başını kaldırır.

"Neden bu kadar geç geldin?" Kız kardeşime yaklaşarak dizüstü bilgisayar çantamı kanepeye bıraktım.

"Akşam yemeğine tam zamanında geldim. Sana bunu söylemek istemezdim ağabey, ama geç kalan sensin."

Kahretsin! Bir plan yapmıştık da ben unuttum mu?

"Sakin ol! Ben sadece habersiz bir misafirim." Kız kardeşim sırtarak, önündeki yarısı boşalmış tabaktan bir kurabiye daha alır.

"Üzgünüm, çok işim vardı." Onun yanındaki bar taburesine oturmadan önce saçlarını okşadım.

Kız kardeşim sinirli bir ses çıkararak elimi itti.

"Gerçekten mi? Çünkü geçici asistanına sordum ve saat altıda işten çıktığını söyledi. Son üç saat boyunca neredeydin?" Küçük kardeşim koltuğunda doğrulup bana dönerek sordu.

Bilgi toplamaya gelince o bir kan köpeği gibidir. Genelde onun yeteneğini severim, ama bugün bana yöneldiğinde değil.

Ama şansı yok.

Akşamları, karımı görebilmek için Daisy'nin arkadaşının apartmanının önünde, elinde hamilelik kitaplarından biriyle oturduğumu itiraf etmem mümkün değil.

Bugün gerçekten üç saat mi oldu?

Kimin umurunda? Buna değdi.

Daisy, Willow ile yürüyüşe çıktı. Ve bahar havası sayesinde, jogging pantolonuyla kombinlediği kısa üstünde hamile karnını görebildim.

Chloe parmaklarını yüzümün önünde şıklattı ve dikkatimi tekrar kendisine çekti.

"Bir müşterinin ofisinde toplantıdaydım." Yalan dudaklarımdan kolayca dökülüyor.

"Uh-huh," kardeşim sanki yalanımı çoktan anlamış gibi fısıldayarak mırıldanır. Ama bunun dışında sessizdir ve bu tek bir anlama gelebilir. Bu gece daha önemli işleri vardır.

"Neden buradasın dedin?" Beklenmedik gelişinin nedenini öğrenmek için soruyorum.

"Kardeşimle akşam yemeği yemek istedim." Bana, çoğu zaman yaramazlık anlamına gelen o gülümsemeyi atıyor.

"Anladım." Ellerimi tezgaha koyar koymaz, saat gibi, Bayan Kowalski mutfığa girer.

Verimli kelimesi, ev hizmetçimi tanımlamaya yetmez — tezgahın üzerine servis altlıkları koyar, renkli peynir, meyve ve kraker tabağı ile iki şarap kadehini düzenler ve bizi yalnız bırakır.

Bu sırada Chloe raftan bir şişe pinot alır. Şişenin mantarını açtıktan sonra, önce benim kadehimi, sonra da kendininkini ağzına kadar doldurur.

"Bir şeyi mi kutluyoruz yoksa sadece sarhoş mu oluyoruz?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil." Kız kardeşim kıkırdarak bardağını benimkine çarptı.

Bu şüpheli akşam yemeğinin başlamasından iki dakika geçmemişti ve ben içkimin bir yudumunu almıştım ki, Chloe tezgaha hafifçe vurdu.

"Biliyoruz, değil mi?"

Konuyu doğrudan ele almak diye buna denir.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye cevap veriyorum, göz teması kurmaktan kaçınarak içkime odaklanıyorum.

Kız kardeşim daha yeni ısınmaya başladı.

"Charlie, saçmalıklarından bıktım artık. Daisy ile aranızda tam olarak ne olduğunu anlat bana."

"Hiçbir şey olmadı. Babasına bakıyor ve Jason'ı karıştırmak istemediğimiz için Willow'da kalıyor. Daha yakın, trafik daha az, ulaşım daha kolay."

Jimmy'ye defalarca söylediğim bahane, somut bir hal alıyor.

Chloe bir an için hiçbir şey söylemiyor, ama kulaklarından duman çıktığını neredeyse görebiliyorum.

Yanaklarının içini ısıyor ve bu şekilde annemizin öfkesini kontrol etmek için öğrenmesini istediği sayma rutinini tekrarladığını anlıyorum.

Bunu gerçek hayatta uyguladığını görmek beni gerçekten etkiledi.

"Yani, tek bir telefonla tüm kasabanın trafiğini durdurabilecek güce sahip olan Charles Ashcroft Hawthorne, işe gidip gelme süresi nedeniyle karısının uzakta kalmasını mı tercih ediyor? Bizi ne kadar aptal sanıyorsun?"

Sözleri kalbimin derinliklerinde bir sinirime dokundu. *Eğer hala karımı geri kazanamıyorsam, tüm bu gücün ne faydası var?*

"Yeterli değil, çünkü benim özel hayatıma burnunu sokmamani bekliyordum." Bardağımı biraz fazla sert bir şekilde masaya vuruyorum, kırılmadığına şaşıyorum.

"Seni seviyorum Chloe, ama tanrım, bazen çok sinir bozucu olabiliyorsun. Ortamı okumayı öğren ve biri sana kendi işine bakmanı ince bir şekilde söylediğinde onu dinle."

Kız kardeşim korkup geri çekilecek diye düşünen aptal ben miyim?

Kesinlikle, çünkü benim hoşuma gitmese de Chloe koltuğunda dik oturuyor.

"Bu tamamen benim işim. Kardeşim aptal gibi davranıyor ve ben nedenini bilmek istiyorum."

"Burada bilmediğin şeyler var, Chloe," diye mırıldanıyorum, dudaklarımdan hayal kırıklığı dolu sözler dökülüyor.

"Daisy'nin hamile olması ve onun sana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu kovarak pislik gibi davranman gibi mi?"

Onun cevabı beklenmedik bir kırbaç gibi, keskin ve sert, ve omurgamdan bir ürperti geçer.

Chloe biliyorsa, bu ailemdeki herkesin haberi olduğu anlamına gelir.

"Ben kimseyi hiçbir yere göndermedim. O kendi isteğiyle gitti."

"Sesini mi kaybettin, yoksa onu durdurma yeteneğini mi?" Chloe cevap beklemeksizin devam etti. "Annen yüzünden, değil mi?"

Aramızda birkaç saniye sessizlik hakim oldu.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, sadece onun doğru sonuca varmasından değil, Chloe ve benim hiç benim öz annem hakkında konuşmamış olmamızdan da şok olmuşum. Aslında, yıllarca üvey kardeş olduğumuzu bile bilmiyordu ve öğrendiğinde, bu kelime onun sözlüğündeki en nefret ettiği kelime haline geldi.

"Annenin sana davranışları yüzünden iyi bir baba olamayacağın gibi çılgın ve aptalca bir fikrin var." Gözleri benimkilerle kilitlenir, sanki içimdeki her güvensizliği, her korkuyu okuyabiliyormuş gibi.

Beni sinirlendirip çileden çıkarsa da, hayatımda olduğu için çok minnettarım. Mutluluğum ve doğru olduğuna inandığı şeyler için benimle birlikte mücadele ediyor.

Ama bu gece, yanılıyor.

"Yani şimdi, hiç tanışmadığın bir kadın hakkında uzman mı oldun?"

"Onun küçük oğlunu geride bıraktığı dışında başka bir şey bilmeme gerek yok." Chloe nefes alır ve yumruğunu tezgahın üzerine koyar.

"Küçükken sana sonsuza kadar benim koruyucum olur musun diye sorardım, hatırlıyor musun? Bir kez olsun biz senin koruyucun olalım, Charlie. Korktuğunu biliyorum, ama lütfen bizi içeri al. Daisy'yi içeri al."

Elini elimden çektiğimde gözlerindeki umut ışığı söner.

"İyi niyetli olduğunu biliyorum, ama bunu tartışmak istemiyorum. Ne şimdi, ne de başka bir zaman." Çenem ağrıyacak kadar sıkıyorum. "Ama bir şeye karar verdiğinde vazgeçmenin senin için ne kadar zor olduğunu da bildiğim için, açık konuşayım. Evet, söylediğin her şey doğru. *Belki* inancım yanlış. Ama sen dahil kimse, bu konudaki düşüncelerimi değiştiremez. Bu, Daisy ve benim nasıl ilerlemek istediğimizi bulmamız gereken bir konu."

"Ama onunla konuşmuyorsun, lanet olsun. Yoksa uykunda planlar mı yapıyorsun?"

"Yeter artık."

Sesimin yükselmesinden mi, yoksa hizmetçimim küçük kız kardeşime hiç bu şekilde seslenmediğimi bildiğinden mi bilmiyorum, ama mutfağa koşar adımlarla giriyor.

"Merak etmeyin, Bayan K. Her şey yolunda. Kardeşim her zamanki gibi aptalca davranıyor." Chloe'nin dudakları kıvrılır, ama gözleri bana bıçak gibi bakışlar atar, sonra bakışlarını başka yöne çevirir. "Madem buradasın, sana bir şey sorabilir miyim? Daisy sabah bulantıları yaşıyor ve hiçbir şeyi midesinde tutamıyor. Willow, bebeğin nihayet varlığını hissettirmesinden dolayı çok heyecanlı olsa da, dürüst olmak gerekirse, herkes bunun Charles'ın çocuğu olduğu için başlı başına bir mucize olduğunu düşünüyordu, Daisy'nin beslenme düzeni ciddi şekilde bozuldu. Dün senin pierogini çok istediğini söyledi. Biraz yapabilir misin, ben Willow'a götürürüm?"

Bayan Kowalski önlüğünü bağlarken, ben onun sözlerine takılıp kalmış durumdayım. İnsanlar benim bebeğimin pahasına eğleniyorlar. Ne oluyor lan?

"Tabii. Yarın da bolca yaparım. Daisy dondurucuya koyabilir." "Çok teşekkür ederim. Sen gerçekten benim son umudumsun."

GG'nin gönderdiği her şeyi Daisy'nin midesi reddediyor ve büyükannem birkaç tarif daha denedikten sonra bunu kişisel bir hakaret olarak algılayacak."

Benim arkamda ne oluyor böyle? Ailemin Daisy'nin hamile olduğunu bilmediğini sanıyordum, ama sadece

biliyorlar, aynı zamanda yemek gönderiyorlar ve onun şu anki durumu hakkında benden daha fazla bilgiye sahipler.

"Bu kadar çok şey biliyorsan, buraya geldiğinde Bayan Kowalski'ye ilk sorman gereken şey bu olmamalı mıydı?"

Sanki sözlerim kız kardeşime ulaşmıyor bile. Elini sallayarak endişeli sözlerimi sinek gibi kovuyor.

"Sen kimsin ki onun için endişeleniyorsun?"

İçimde öfke ve hayal kırıklığı fırtınası kopuyor, o kadar önemli bir konuda beni bu kadar kolayca reddediyor.

"Unuttuysan söyleyeyim, o hala benim karım, kardeşim."

Ama alçak, tehditkar sesimin Chloe üzerinde hiçbir etkisi yok. "Git buradan Charlie. Huysuz maço tavırlarını başka yerde sergile." Beni sandalyeden itip kakmadan önce hizmetçime dönüyor. "Bayan K, bebeği görmek ister misiniz? Daisy bu sabah ultrasona girdi. Küçük yeğenimin on haftalık olduğuna inanamıyorum."

Chloe telefonunu çıkarıp tezgahın üzerinden hizmetçime doğru kaydırırken, beni bir kasırga gibi saran bir sahiplenme duygusu kaplar. Telefonu almaya uzanırım, ama kardeşim onu kapar, Bayan Kowalski ise ellerini havada donakalmıştır.

"Davetsizce evime geliyorsun, şarabımı içiyorsun, saçma sapan konuşmalarınla akşamımı mahvediyorsun, ama bu kadar önemli bir şeyi benden saklıyorsun? Ver şunu bana, Chloe."

"Yeğenimi görmene izin vermektense ölürüm. Sadece Daisy ve benim küçük prensesimi sevenler onun fotoğrafını görmeye hak kazanır. Sen ikisini de sevmediğin için siktirip gidebilirsin."

Kanım kulaklarımda uğulduyor, onun sözleri ve fotoğrafı görme arzusundan başka her şeyi bastıran bir uğultu.

"Ben olmasaydım yeğenin burada bile olmazdı. Her şeyden önce, ona karşı herkesten, özellikle de senden önce ilk hak sahibi benim."

"Oh, gerçekten mi! Onun dünyaya gelmesinde senin *katkın* bir bok bile etmez, Charlie. Gerçek bir baba ya da anne olmak için şefkat ve merhamet gerekir. Sen ise yeğenime ikisini de göstermedin."

Eğer öfkeden yanıp tutuşmasaydım, onun *katkı* kelimesini kullanmasına gülerdim, ama bu tek kelime içimi daha da derinden ve

daha derinden
acıyor.

Yeğen. Yine.

Kaslarım gerildi.

Şimdiye kadar, bebeğimi her düşündüğümde, annesiyle hayatının en güzel günlerini yaşayan beş yaşında bir erkek çocuğu hayal ediyordum. Annesi okul etkinliklerine, oyun buluşmalarına ve futbol maçlarına geliyor. Peki ya kız çocuğuysa ve babasını özlüyorsa?

Hayatta olmaz.

"Kızdan bahseden kim? Bebeğin cinsiyetini öğrenmek için en az on iki hafta geçmesi gerekmiyor mu?"

"Ne oldun sen, kasabanın yeni hamilelik uzmanı mı?" Kız kardeşim kaşlarını kaldırdı.

En azından bebeğim için yeterince uzman olmayı umuyorum.

Ben ona bakarken Chloe omuz silkiyor. "İçimde bir his var, bu bir kız olacakmış gibi hissediyorum."

Göğsümü saran o sıcak hissi yaşayamadan
Bir saniye sonra, kardeşim hizmetçiye döner.

"Bayan K, siz hamileyken nasıldı? Erkek mi kız mı olacağını tahmin ettiniz mi, doğru tahmin ettiniz mi?" Bana konuştuğu zamankinden farklı olarak, Chloe hizmetçiye gülümseyerek bakıyor. "Daisy'ye her gün soruyorum. Ama tek söylediği 'Sadece sağlıklı bir bebek istiyorum' oluyor. Bu ne sıkıcı bir cevap böyle?"

Bayan Kowalski gülüyor, elleri oklava üzerinde duruyor, sonra hamuru açmaya devam ediyor.

"Bazı kadınlar bir hisleri olduğunu söylerler. Benim durumumda, kocamla bir iddiaya girdik. Ben kız istiyorum, ama o erkek olacağından emindi. Ve her iki seferde de haklı çıktı."

"Bu çok havalı! Willow, Elodie ve Violet ile bahis savaşına girmek için sabırsızlanıyorum."

Chloe *bebeğimden* bahsetmeye devam ediyor ve ilk kez kalbim korkuyla dolu değil.

İçimde, hiç bitmeyecek bir macera vaadiyle dolu pembe bir umut gibi bir şey var.

OH, BENİM KÜÇÜK BLIP'İM

CHARLES

"BAY HAWTHORNE."

Asansöre binmeden önce Dave alçak sesle adımı çağırır ve ben arkanı dönerim.

"Miss Willow'un dairesine elmalı krep götürdüm, efendim. Bayan Hawthorne, ünlü pierogi dahil hiçbir şeyi midesinde tutamadığı için Bayan K yeni tarifler deniyor." Sanki bebeğimin yiyecekleri kabul etmemesi ona kişisel bir hakaretmiş gibi alını kırıdır.

Görünüşe göre sadece ailem değil, çalışanlarım da Daisy'nin hamilelik sürecine dahil olmuş.

Bu günlerde onun hakkında bilgisi olmayan tek kişi ben miyim?

Dave'e iş tanımına sadık kalmasını ve daha fazlasını yapmamasını söylemek üzereyim ki, o beyaz bir zarf uzatır.

"Daisy bu sabah bana verdi, Bayan K ve ben bunun sana ait olduğunu düşünüyoruz."

Zarfı almaya hiç niyetim yok, çünkü içinde ne olabileceğinden korkuyorum. Ona henüz boşanma belgelerini göndermedim.

İşleri kendi eline mi aldı?

"Bu onun ultrason resmi," diye fısıldıyor Dave. Ben de beyaz kağıdı elinden alıp ceketimin iç cebine, kalbime yakın bir yere güvenli bir şekilde koyuyorum.

Otoparktan ofisime kadar asansör yolculuğu boyunca bacaklarım ağrılaşıp. Bir elimde dizüstü bilgisayar çantamı tutuyorum, ama diğer elim göğsüme sıkıca bastırılmış, zarfı hala hissedebiliyorum.

Geçici asistanım koltuğundan kalkarak beni selamlıyor.

"Bir sonraki toplantımı iptal et. Bir saat boyunca meşgulüm."

Onun onayını veya sözlü bir teyidi beklemeden doğrudan ofisime yöneldim. Dizüstü bilgisayar çantasını masanın üzerine koyup sandalyeme oturdum.

Merak ve heyecandan ellerim titriyor. Zarfı açıyorum ve fotoğrafı dikkatlice elime alıyorum.

Ve işte orada. Benim minik noktam.

Kitaplarım sayesinde ultrason okumada oldukça iyiyimdir.

Birisi boğazını temizlediğinde elim görüntünün üzerinde durur ve koltuğumda irkilirim.

"Lanet olsun."

Başımı çevirip babamı köşe kanepede otururken görüyorum, Hawthorne arması olan çakmağı işaret parmağında sallanıyor ve önündeki masada Hawthorne Fırını'ndan bir pasta kutusu var.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Oğlumu bekliyordum. Ama içeride gerçekten ilgi çekici bir şey olmalı, çünkü içeri girmeden önce odayı taramadın, bu ilk kez oluyor."

Dudakları seğirir ve başını bir yana eğerek yerinden kalkar ve kek kutusunu da yanına alarak bana doğru yürür.

Bu birkaç saniye, hızla atan kalbimin normale dönmesi için bana zaman kazandırır.

"Sadece benim hayal gücüm mü, yoksa ailem de birdenbire beni çok özlemeye mi başladı?"

Babam gülerek karşımdaki sandalyeye oturur.

"Seni her zaman özlüyoruz, Ace. Kristy ve Chloe Daisy'yi görmeye gittiler, ben de oğlumu görmeye gelmenin adil olacağını düşündüm."

Ben burun kıvrırım, bana oğlum dediği için değil, babam mahkemeye çıksa bile düzgün yalan söyleyemediği için. Çarşamba sabahı eğlenmek için gelmiş olamaz. Konuşmak için gelmiştir, benim sabah toplantılarımdan daha önemli gördüğü bir şey için.

"Uh-huh. Bu günlerde hepimiz kendi evlerimizde oturmaktan sıkılmadık mı?"

"Bizi suçlayabilir misin? İlk torunumuz söz konusu. Annen ve kız kardeşin yapabilselerdi, Daisy ile birlikte yaşarlardı." Babam

kek kutusunu açar ve çocukluğumun en sevdiğim keki olan çikolatalı mus kekini bana uzatır. "Hawthorne malikanesine taşınmasını bile teklif ettim, ama reddetti."

Havada asılı duran plastik çatalı ağzıma sokamıyorum. Ne zamandan beri herkes Daisy için planlar yapmaya başladı?

"Ve bana bir kez bile danışmadın mı?" Dudaklarım ince bir çizgiye dönüşüyor, bu konudaki tüm duygularımı içimde tutmak için çabalarken titriyor.

"Karını göndermeden önce bana sordun mu?" Sözlerine rağmen, sesi benimkinden daha sakın.

"Onu göndermediğimi kaç kez söylemem gerekiyor? Kendi isteğiyle gitti." Dudaklarımı sıkarken sol gözüm seğiriyor. "Ayrıca, bu konuyu seninle de konuşmayacağım. Chloe zaten bana yeterince baskı yaptı."

"Kız kardeşini dinlemelisin. Bazen çok akıllı olabiliyor. Ayrıca, küçük yeğenini çok koruduğunu da söylemeliyim."

Onun sözleri kalbimi çarptırıyor ve doğal sesimi bulmam biraz zaman alıyor.

"Sen de mi?"

"Chloe her zaman istediğini alır, biliyorsun." Babam sırtarak gülümsedi. "Ayrıca, pembe battaniyeye sarılmış küçük prensesime şarkı söylediğimi şimdiden hayal edebiliyorum."

Aptal değilim. Herkesin ne yaptığını biliyorum — bana korkumun ötesinde yatan hayatı göstermeye çalışıyorlar.

Ve tanrım, bu konuda ne kadar ısrarcı ve ne kadar da iyiler.

"Chloe istediğini elde ediyor çünkü herkes bunun için elinden geleni yapıyor. Yani, biri Doğa Ana'yı ikna edecek güce sahip değilse, yeğen konuşmasını bir kenara bırakmamızı öneririm."

"Hiç eğlenceli değilsin." Babam kağıt peçeteyle ağzını sildikten sonra sandalyeye yaslandı. "Sadece ciddi konuşmalarla ilgilendiğin için, Daisy'nin güvenliğini sağladığını teyit etmek istedim."

Sonunda mantıklı bir konuşma yapabildiğim için mutluyum ve başımı sallıyorum. "Kings Security'den gizli korumalar

Onlar, hastanede olduğu zamanlar da dahil olmak üzere, onun asla yalnız kalmamasını sağlıyorlar."

"Seninle birlikte olsaydı daha kolay olmaz mıydı?"

"Baba..."

"Monica yüzünden, değil mi?" Babamın sesi alçalır.

Bu kadın hakkında en son ne zaman konuştuğumuzu hatırlamıyorum, ama babamın normalde sıcak olan sesinde alışılmadık bir ağırlık var.

"Bunu konuşmak zorunda değiliz, baba."

"Ama biz yapıyoruz, özellikle de geçmişte konuşmamış olmanın, hayatının en büyük mutluluklarından birinden vazgeçmenin nedeni olabileceğini gördüğümde. Annenle benim ilişkimiz nasıl gitmiş olursa olsun, seni doğurduğuma hiç pişman olmadım, Ace."

"Biliyorum, baba. O kadının çok açgözlü ve bencil olduğunu da biliyorum." Ve ben de o genleri taşıyorum.

Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirir. "Bol para, kendi sorunlarını da beraberinde getirir, Charles. Öğrenebildiğin için, paranın gücü ile tuzakları arasında ayırım yapmayı öğrendin. Peki ya her gün bunun diğer yüzünü görenler? Her şeyin daha az olduğu yüzü: fırsatlar, para, güvenlik. Monica, hayatını değiştirebilecek bir servet gördüğünde kolay yolu seçtiği için onu suçluyor musun?"

Ben başımı sallayıp "*Tabii ki suçluyorum*" diye bağırmadan önce, babam içini çeker.

"Artık değil. Çünkü ilişkimizde benim de bir hatam olduğunu fark ettim. Aile işleriyle ve Hawthorne adının getirdiği parayla hiçbir ilgim olmadığını daha açık bir şekilde belirtmeliydim. Biz birbirimize uygun değildik ve bunu daha önce fark etmeliydim."

Babam, kendi hatası olmayan bir şey için suçluluk duyuyor ve ona olan saygım giderek artıyor.

Öne doğru eğiliyor. "Ama bir babayı, çocuğunun kendi hataları yüzünden hayatın mutluluğunu kaçırdığını bilmekten daha fazla üzen bir şey yoktur."

"Bu kimsenin suçu değil. Ben sadece bu iş için uygun değilim." Yüzündeki hayal kırıklığı ifadesinden kaçmak için başka yere bakıyorum.

"Kimse babalık için yaratılmamıştır, Ace. Bu, bir kursa katılarak öğrenebileceğin bir beceri değildir. Ama bir gün, saatlerce bekledikten sonra, bir hemşire beyaz bir beze sarılmış, ağlayan küçük bir bebeği kollarının arasına koyar.

havlu. O çocuk sana bakar ve minik yumruğuyla parmağını tutar. Etrafındaki her şey yok olurken, sadece sen ve bebek kalırsınız."

Babam elini benimkinin üzerine koyar. "O anda, o küçük insan için her şeyi yapacağını ve hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını anlarsın. Baba olmak bir görev değildir. Bir duygudur ve o ana kadar bunu hissetmezsin."

Hastanede *bebeğimi* kucağıma aldığımı hayal ederken göğsümde ağır bir his oluşur. Bir kısmı Daisy, bir kısmı ben.

"Tüm korkularını anlamayabilirim Charlie, ama seni tanıyorum. Sen benim çocuğumsun ve pes etmezsin."

Babam dikleşir ve masamın etrafında döner. "Yani, bunun için uygun olmadığını düşünsen bile, karına ve çocuğuna bu hayattaki tüm mutluluğu vermek için gereken kişi olmak için çalışacaksın. Ve dünyanın en harika babası olana kadar durmayacaksın." Sesi artık yumuşak değil, enerjiyle dolu ve ben de içimde aynı şeyi hissettiğimi inkar edemem.

"Bence o unvan çoktan alınmış."

Gülümser ve sırtıma bir şaplak atar. Birkaç saniye sonra benim dudaklarım da aynı şekilde kıvrılır.

"Ben de bunu söylüyorum. Sen en iyi oğulsun, Charles. Ve sırf korktuğun için hayattaki en büyük mutluluklardan birinden vazgeçmeni görmek istemem."

Babamın sözleri, o gittikten sonra bile ofisimde yankılanıyor ve kendimi sakinleştiremeyecek kadar huzursuz hissediyorum. Koltuğumdan kalkıp, dört yıldır Daisy'yi uzaktan izlediğim cam duvara doğru yürüyorum.

Ama bugün her şey farklı.

Artık ofisimde pembe Post-it'ler yok. Barda parlak peçeteler yok.

Ve bakım personeline bitkilerini kontrol etmeleri söylense de, bitkiler tek tek kuruyor.

Geçen hafta yerel bir fidanlıktan birini çağırıp kontrol ettirdim, ama bu da işe yaramazsa, onları eyaletin en iyi botanikçisine göndereceğim.

Ama onların bir uzmana ihtiyacı yok.

Sadece ona ihtiyaçları var. Tıpkı sana olduğu gibi.

"YARDIM İSTEYEBİLİR MİYİM?"

Bayan Kowalski, güneş odasında bitkileri sularken hemen bana döndü. Küçük bebeğimizin dünyaya geldiğı yer. Büyüdüğünde bu gerçeğı öğrenmekten hoşlanacağını sanmıyorum.

Evet, bebeğimin erkek değıl de kız olup olmadığını merak etmeye başladım. Kahretsin, Chloe ve onun ikna edici süper güçleri!

"Bay Hawthorne, erken geleceğınızı bilmiyordum. Özür dilerim, hemen kahvenizi hazırlayayım." Hizmetçim, Daisy'nin ofisinde hiç kullanılmadan duran fil şeklindeki sulama kabını hatırlatan plastik sulama kabını masaya koyar.

"Hayır, kahve değıl, ama... başka bir konuda yardımını istiyorum." Avuç içlerim terlemeye başlar ve aniden onları pantolonuma sürtme isteğı duyarım.

Tanrım, bu neden bu kadar zor?

Temizlikçim sabırla talimatlarımı beklerken, dilim ağzımın dibinde sıkışmış gibi hissediyorum.

Siktir et, Charles.

Burası senin evin.

Yemek yapmak istiyorsan, yap, nokta. Kimse seni durduramaz.

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokup, dik duruyorum.

"Bana mutfağı gezdirip yemek yapmama yardım eder misin?"

Sanki düşmanlarımıza ulusal sırları satmasını istemişim gibi kaşları havaya kalktı. "Özel bir şey yemek isterseniz, sizin için hazırlayabilirim Bay Hawthorne."

"Benim için değıl." Ağzımı ısırarak, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırırım. "Ülkenin en uzman beslenme uzmanlarından biriyle görüştüm ve Daisy için bir tarif denemek istiyorum. Ama daha önce hiç yemek pişirmedim."

Sanki ülkemizin vergiden muaf olacağını söylemişim gibi yüzü aydınlanır.

Anlar sonra, ben duruyorum içinde mutfakta mutfakta Bayan Bayan Kowalski'nin talimatlarını takip ediyorum. Ceketimi çıkardım ve gömleğimin kolları dirseklerime kadar sıyrılmış durumda. Boynumda beyaz bir önlük asılı ve her iki elimde de uzun önlük bağlarını sanki bomba gibi tutuyorum. "Yardım edeyim mi?" diye soruyor hizmetçim yumuşak bir sesle ve ben omzuma bakıyorum ve onun hazır olduğunu görüyorum.

Başımı sallıyorum ve o, usta elleriyle ne çok sıkı ne de çok gevşek bir düğüm atıyor.

"Bana tarifi gösterir misin, burada her şey var mı diye bakayım?"

"Ya yoksa? Marketler yakında kapanmayacak mı?" Saatile bakıp içimden küfrediyorum.

Daha başlamadan bir görevde başarısız oluyorum.

Bu senin için yeni bir rekor olmalı, Hawthorne.

"Kilerimle gurur duyuyorum, Bay Hawthorne." te yandan Bayan Kowalski son derece sakindi. Yüzümde panik dolu bir ifade olmalıydı ki, "Her halükarda, 24 saat açık marketler var" diye ekledi.

Tanrıya şükür.

"Sadece tarifte yazanları aynen uygulamak istiyorum." Sonunda ceketimin i cebinden çıktıyı çıkarıyorum.

"Başka türlüsünü beklemiyordum, efendim." Tarifine bakarken sesinde hiç mizah yoktu. "Ve iyi haber, her şeyimiz var."

"Dökme demir tava bile mi?"

"En iyisi." Gz kırpar ve tavayı ocağın üzerine koyar, ardından tezgâhın üzerine bir torba yulaf unu çıkarır. "Ama önce tortillalar için hamuru yoğurmamız gerekiyor."

Kırk dakika sürer ve tavaya bile koyamadan başarısız olan birçok tortilla yaparız, çünkü o kadar sert açarım ki ya oklava üzerinde yapışır lar ya da düz hamurda büyük delikler olur. Sonunda, profesyonelce görünmeyen iki tortilla yaparız, ama Bayan Kowalski çok lezzetli olacaklarına emindir.

"Şimdi sebzeleri doğrayalım."

İki peynirli quesadilla, bir mango smoothie, bir ve bir bir küçük parti elma fıstık tereyağı

cupcakes.

Sonunda her şey paketlenmiş. Bayan Kowalski, çantaya düz beyaz bir kağıt peçete atmak üzereyken, ben araya giriyorum.

"Bunu da koyabilir misiniz?"

Gözleri, üzerinde altın harflerle "

"Tek boynuzlu at kadar büyüğü bir gün geçir" yazan pembe peçeteye takılır ve gülümser.

Saçma sapan bir yorum değildi ve kesinlikle benimle dalga geçmiyordu. Bu konuda yardım isteyebileceğim en uygun kişinin o olduğunu biliyordum.

Birkaç hafta önce Daisy'nin sözleri kulaklarımda çınlıyor.

"Bayan K hafta sonları ekstra ücret için çalışmıyor, Charles.

Çünkü senin paranoyak halinden endişe duyuyor."

"Dave'i veya Steve'i arayayım mı, onlar Daisy'ye götürsünler?" Hizmetçim elini tezgâhtan çantayı almak üzereyken, ben elimi uzatarak onu durduruyorum.

"Ben götürürüm." Bir elimle çantayı tutarken, diğer elimle ceketimi alıyorum.

Çıkmadan önce, bıraktığım dağınıklığı topladığını görmek için arkama bakıyorum.

"Bayan K?" diye sesleniyorum, kız kardeşim yıllar önce uydurduğu ve benim dışımda herkesin kullandığı takma adla. "Çok teşekkür ederim. Sadece bunun için değil" —çantaya doğru başımı eğiyorum—"bunca yıldır bana baktığınız için de."

Gözlerinde bir anlık bir şaşkınlık parlar, ama sadece bir saniye sürer. Dudakları yine her zamanki annece, yumuşak gülümsemesine bürünür. Benim büyük olaylar çıkarmayı sevmediğimi bilir.

Belki de çevremdeki insanlar ve onların ilgisi konusunda şansımı çok çabuk gözden kaçırmışımdır.

"Her zaman benim için bir zevkti, Bay Hawthorne. Umarım hak ettiğiniz mutluluk size geri döner."

Teşekkür ederek başımı salladıktan sonra korumamı bulmak için yola çıktım.

"Çantayı teslim etmekten başka bir şey yapmamı ister misiniz, efendim?" Dave, Willow'un dairesinin karşısında birkaç dakika dururken sorar. Ondan gitmesini istemedim, çantayı da ölümcül bir şekilde tutmaya devam ettim.

"Bunu yiyip yiyemeyeceğini nasıl bileceğiz?"

"Bayan K'ye mesaj atacaktır efendim. Endişelenmeyin."

Peki ya göndermezse? Ya Daisy herkese yeterince sorun çıkardığını düşünür ve yalan söylemeye başlarsa?

Onu tanıyorum. Herkesi memnun etme arzusu şimdiye kadar ortaya çıkmamışsa, yakında ortaya çıkacaktır.

"Bu yeterli değil." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Ona denemesini ve bitirene kadar orada kalmasını söyleyebilir misin?"

Daisy'nin karşısına oturup onu yemek yerken izleyen korumamı hayal ederken çantayı daha sıkı tutuyorum.

Lanet olsun, bunu benim yapmam gerekirdi.

"Bay Hawthorne, bana eşlik eder misiniz?" Dave, sanki düşüncelerimle telepatik bir bağlantısı varmış gibi yavaşça sorar.

"Yapamam." Sesim hiç de sert değil, sonunda çantayı ona uzatıyorum.

.
Diyetiyle ilgilenmek ve yemek pişirmekle uğraşmaktan, insanlara insanlara bağarmaya bile gücüm kalmıyor.

Dave yüzümde ne gördü bilmiyorum, ama telefonunu çıkarıp birini arıyor. Hemen ardından, cebimdeki telefonum titriyor.

Telefonu açtığım anda, o arkasını dönüp Willow'un evine doğru kayıyor.

Vay canına, bu dahice.

BLIP İÇİN HER ŞEY

DAISY

Kapıyı açtığımda Dave elinde bir çanta ile karşımda duruyordu.

"Dave, lütfen Bayan K'ye bu kadar endişelenmemesini söyle. Ona bu kadar sıkıntı vermekten nefret ediyorum, özellikle de onun emeklerinin kelimenin tam anlamıyla boşa gittiği bir durumda."

Ama benim sinirli yüzümün aksine, Dave'in gülümsemesi daha parlak olamazdı.

"Bugün özel bir şeyimiz var, Daisy." Çantayı bana uzatıp içeri girer. "Ayrıca, sen denemeden ve umarım her şeyi bitirmeden ayrılmamam konusunda net talimatlar aldım."

"Bayan K, '*bakım*' kelimesine yeni bir anlam kazandırıyor."

"Diğer insanlar arasında." Dave, karşımdaki yemek sandalyesine oturmadan önce sııttı.

Çantayı açarken elim heyecandan titriyor. Son birkaç haftadır gördüğüm ilgi ve sevgiyi çok seviyor olsam da, en büyük hayal kırıklığı olmak istemiyorum.

O kadar çok harika yemek çöpe gitti ki, yakında kapıma dünya açılışıyla mücadele eden gönüllüler gelmesinden korkuyorum.

Lütfen, benim küçük dostum, iyi bir şampiyon ol ve Bayan K'yi bir kez daha hayal kırıklığına uğratmayalım.

Ama aylar önce Charles için sipariş ettiğim pembe kağıt peçeteyi görünce aklımdaki tüm düşünceler uçup gidiyor.

Nasıl?

Şokum sesli bir şekilde ifade edilemeden önce, Dave telefonunu yüzüstü masanın üzerine koyar. Canlı bir arama olduğunu gösteren yeşil ışık birkaç kez yanıp söner. Ona bakarım ve o bana gülümser, evlenmeden önce Charles hakkında kötü bir şey söylediğimde gösterdiği gülümsemeyle.

Charles!

Aman Tanrım. Bayan K'nin bunu paketlemesine yardım mı etti?
Beş saniye önce Dave'in sözlerini hatırlıyorum. Yemeği denemeden ayrılmaması söylenmişti.

Kim tarafından? Charles mı?

Yemeği çıkarırken endişem doruk noktasına ulaşır.

Bayan K'nin her zaman yemeklerin yanında koyduğu çatal bıçakları alıp cam kutuyu açıyorum.

Bu hafta ilk kez, peynir ve sebzelerin sıcak kokusu iştah açıcı geliyor, ama sadece kokusu değil. Diğer yemeklerin aksine, özel bir süsleme yok. Lezzetli yemekler sade bir şekilde yerleştirilmiş. Aslında, fazla sade.

Quesadillayı kesiyorum, ancak mükemmel bir daire şeklinde olmadığını fark ediyorum. Bu Bayan K'nin işi değil.

Bakışlarım, heyecanla bekleyen Dave'e, sonra da hala aralıklı olarak yanıp sönen telefona dönüyor.

Tanrı aşkına, ne oluyor?

Charles A. Hawthorne mutfağına girip yemek pişirdi! Benim için!
benim için!

"Ee, nasıl?" diye sordu Dave, ama eminim bu daha çok Charles'ın yararına, böylece telefonun hala çalıştığını bilsin diye soruyor.

Bir ısırık alıyorum ve bir an için her şeyi unutuyorum çünkü tadı muhteşem. Cevap vermek için beklemeden bir ısırık daha alıyorum.

"Bu mucize nasıl oldu?" Willow odaya girerken çığlık atıyor.

Charles'ın koruması telefonu ustaca ters çevirir.

"Dave, lütfen aşçımıza Blip ve benim bu yemeğin şimdiye kadar yediğimiz en iyi yemek olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu söyler misin?"

"Blip mi?" Dave kaşlarını kaldırarak sırıttı.

"Evet, Daisy'nin okuduğu sayısız hamilelik kitabından birinde, bebek 'blip' olarak geçiyor." Willow yanımdaki sandalyeye oturur. "Şimdilik takma adı bu. Ama merak etme Dave, Chloe ve ben daha ilginç bir şeye değiştirmek için imza kampanyası başlatıyoruz. Sen ve Steve de imzalayacaksınız."

"Bilemiyorum." Dave gülümser. "Ben bu ismi seviyorum."

Mango parçacıkları kalan mango smoothie ve yine

mükemmel şekilli olmayan kekleri de dahil olmak üzere tüm yemeği bitiriyorum
Ama daha mükemmel bir yemek hiç olmamıştı.

Dave tüm boş kapları çantaya geri koyar ve başını yana eğerek

"Yarın sabah görüşürüz, Daisy. Bakalım bugün başladığımız şeye devam edebilecek miyiz."

Charles ile evlendiğimden beri hayatıma giren onca insanı düşününce kalbim dolup taşıyor. Benim ve Blip'in mutluluğunu önemseyen insanlar.

Charles'ın bu akşam yemek pişireceğini bana söyleyen Bayan K.

Charles ve bana ayrı olsak da paylaşabileceğimiz bir an yaşatan Dave.

"Dave, bu akşam için çok teşekkür ederim." Adamı kucaklarken boğazım duygu dolu.

" Daisy. Bay

Hawthorne ve senin küçük *blip'in* her zaman mutlu ve sağlıklı olmasını diliyoruz."

Dave kapıya doğru yürümek yerine beni yan pencereye götürür ve başını camın önüne hafifçe eğirir. Onun hareketini takip ederim ve Charles'ın limuzinini görürüm.

Onu burada ilk kez görmüyorum. Ama Charles'ın arabaya yaslanıp, telefonunu kulağına dayayıp ayakkabılarına bakarken gördüğüm ilk kez.

"Kendine iyi bak Daisy, yakında görüşürüz."

Dave giderken ben yerinde kalıp perdelerin arkasına saklanıyorum.

"O da neydi öyle?" Şimdiye kadar sessiz kalan Willow yanıma gelir.

"Charles yemek pişirdi ve Dave ile birlikte geldi, yemek yediğimden emin olmak için."

Onun bilmediği şey, Charles'ın onun evine geldiği, en azından kulaklarının geldiği.

"Ve küçük blip, tüm o harika şefler arasından babasının yemeklerini mi tercih etti? Hiç hoş değil, evlat. *Hiç hoş değil.*" Willow başını sallar, ama gülümsemesi her şeyi anlatır.

Sadece şaşırmakla kalmamış, aynı zamanda çok da etkilenmiştir.

Ertesi sabah Dave kahvaltı ve bir buket yabani papatya ile gelir, üzerinde küçük beyaz bir kart vardır: *Senin ve minik blip için.*

İmza yoktu, ama son dört yıldır her gün Charles'ın el yazısını görüyordum.

Uykumda bile onun dalgalı harflerini tanıyabilirim. Tabii ki, Jax ile olan tüm felaketten sonra benim için özel olarak bastırdığı barkodlu kalın kağıdın üzerinde yazıyor.

Bir kez daha, meyve tabağı ve avokado tostu damak tadım ve midem tarafından tam olarak kabul görüyor.

Dave'in telefonu kahvaltı boyunca masanın üzerinde kalıyor. Ve daha sonra, iş için hazır olan lacivert takım elbisesini giymiş kocamı, telefonunu kulağına dayamış olarak arabasının yanında dururken izliyorum.

"Dave ile bu yemekleri ipe çekmeye başlamadın mı?" Willow, üçüncü gün okuduğum sayısız kitabı yemek masasına koyduğumda kaşlarını kaldırıyor.

"Bu günlerde yaptığım bazı şeyleri Dave ile paylaşmak istedim. Sadece yemek yememi izlemek onun için çok sıkıcı olmalı."

"Charles'ın sadece yemek yerken sesini duyması mı demek istiyorsun?" Willow'un gözleri hafifçe kısılr ve dudakları seğirir.

"Biliyor muydun?" diye hayretle sorarım.

"Daze, ben o kadar aptal ya da romantizmden anlamayan biri değilim. Dave buraya her geldiğinde, telefonu masanın üzerinde durur ve Charles onu kulağına dayar." Arkadaşım kanepeden kalkıp masanın yanına gelir. "Bana sorarsan, biraz psikopatça olsa da aslında romantik bir şey."

"Bence o benim bildiğimi biliyor."

"Tabii ki biliyor. Akli başında kim, bir saat boyunca bodyguardına bu günlerde uyumanın ne kadar zor olduğunu anlatır ki? Charles, Dave'e güzel bir zam vermiş olmalı. O bodyguard, isteyebileceğin en iyi aşk tanrısı rolünü oynuyor." Willow, kapı zili çaldığında tam da bu sözleri söylemişti.

dediğinde kapı zili çaldı. "İşte olağanüstü aşk tanrımız geliyor."

"Merhaba Dave." Willow kapıyı açar, korumaya el sallar ve masada karşımda oturan sandalyeye oturur. "Bugün Daisy için ne var?"

Dave yanıma otururken gülümsemesi daha da genişledi. "Kahvaltının yanı sıra, birkaç kitap." En sevdiğim yerel kitapçıdan aldığı bir alışveriş çantasını kaldırdı.

"Büyük zihinler aynı düşünür." Willow sırttı. "Daisy sana göstermek için hamilelik kitaplarını çıkardı."

Aferin kızım. Artık tanıştırılmama bile gerek yok.

"Bu aralar okuduğum birkaç kitap." Dave'e (aslında Charles'a) en sevdiğim kitaplardan en sevdiğim pasajları okurken, Dave'in telefonu titrer ve ben sessizleşirim.

Charles mı?

Ama o her zaman toplantılarımıza sessiz bir katılımcı olmuştur.

"Emily Oster'in kitaplarını okudun mu, Daisy?" Dave, telefonunu masaya koyarken geniş gülümsemesini ya da Charles'tan gelen mesajı bile

geniş gülümsemesini ya da Charles'tan gelen mesajı saklamıyor ve telefonunu masanın üzerine koyuyor.

Charles hamilelik kitaplarını nereden biliyor? O da mı okuyor?

Kalbim duygularla patlamadan ve ağlayan bir aptala dönüşmeden önce, "Tabii ki. Şu anda *Expecting Better*'ı okuyorum" diye cevap veriyorum.

Dave cevap vermez ve benim ve Willow gibi telefonuna bakar. "İyi seçim." Charles'ın sözlerini papağan gibi tekrarlar.

Siyah takım elbiseli en iyi papağan.

Duygularım yeni bir uçuşa geçer, uzun süredir yok olan umut içimde yükselir.

"Adam Camp'ı duydun mu hiç?" Titrek bir sesle soruyorum, ama Dave ve Willow bana şaşkınlıkla bakınca açıklıyorum. "Babalar için hamilelik kitapları yazıyor."

Bu sefer Dave'in telefonu çaldığında, hemen eline alır.

"*We're Pregnant*'ı okuyorum," diye cevaplar, sanki kendi sözlerini duyuyormuş gibi şok içinde.

Ama onu kim suçlayabilir ki?

Charles Hawthorne, ilk kez baba olacaklar için hazırlanmış bir hamilelik el kitabını okuyor.

Aklım hala düşüncelerle dolup taşıyor.

Charles, her gün Michelin yıldızlı şeflerin yemeklerini yiyebilen bir adam, mutfağa girip yemek pişiriyor — bunu hayal edebiliyorum.

Charles, zamandan daha değerli bir şey olmadığını düşünen adam, arabada oturup sırtımdaki ve ayaklarımdaki ağırları anlatmamı dinliyor — buna *belki* katlanabilirim.

Ama Charles, babalık fikrinden hep korkmuş bir adamın hamilelik kitapları okuması... Bu, duygularımın barajını yıkmam için yeterli.

Belki Dave yüzümdeki duyguyu fark etti, çünkü yavaşça başını salladı ve şöyle dedi: "Gitmeden önce sana bir şey vermeliyim."

O masaya küçük, lavanta rengi bir yatmadan önce okunacak hikâye kitabını koyarken ben başımı sallıyorum. Sert kapaklı kitabı açarken ellerim titriyor ve Charles'ın el yazısını görünce kalbim bir kez daha hızla atmaya başlıyor.

Küçük bir anımız.

Kabul ediyorum, kontrol delisiyim

CHARLES

ALARM SAATİM beni saat beşte uyandırıyor ve her gün olduğu gibi, ilk yaptığım şey, her zamanki verimlilik kitaplarımın yerine komodinin üzerinde duran çeşitli hamilelik kitaplarının arasına sıkıştırılmış zarfı almak.

Bebeğimizin ilk ultrason fotoğrafını çıkarıyorum.

Bu siyah-beyaz noktaların arasında bir kalp atışı var — benim bir parçam ve Daisy'nin bir parçası.

Bebeğini görmeden baba olamazsın. Babamın sözleri kulaklarımda çınlıyor.

"Deniyorum, bebeğim," diye fısıldıyorum ve fotoğrafı zarfa geri koyuyorum.

Hızlı bir duş aldıktan sonra, siyah eşofman ve tişört giyiyorum, son dört haftadır yaptığımız gibi Bayan K ile Daisy'nin kahvaltısını hazırlamaya hazırım.

Saçlarımı elime alıp, tereddütle telefonuma uzanıyorum.

Bunu dolandırmanın bir anlamı yok. Her lanet gün, Chloe bana yeğenine ne kadar kötü davrandığımı hatırlatan bir mesaj gönderiyor ve ben de ona kendi işine bakmasını hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Zoraki bir kararlılıkla telefonuma uzanıyorum. Şimdi ne olacak?

Küçük kardeşim aklını başına topladı mı? Bu Chloe'ye pek benzemiyor.

Ağda bir sorun olup olmadığını kontrol etmek için telefonumu tekrar kontrol ediyorum, ama her şey normal görünüyor.

Belki geç saatlere kadar çalışmış ya da film izlemiştir. Evet, kesin öyledir.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki, mutfakta Bayan Kowalski'yi görmedim bile.

"Hazırız Bay Hawthorne. Dün gece bana gönderdiğiniz tarife göre taze ahududu aldım."

Telefonumdan kafamı kaldırıp ona baktığımda, gülümsemesi kaybolur.

"Her şey yolunda mı?"

I omuz silkme, alıyorum önlüğüönlüğü alıyorum
kollarını ellerinden ve bağlayarak çabucak bağlayarak.

"Her sabah Chloe'den mutlaka bir mesaj alırım. Ama bugün sessiz. Garip geliyor. Sanırım onu özledim." Yavaşça göğsümde yer edinen kötü hissi silkelemeye çalışarak gülümsüyorum. "Kız kardeşin seni çok seviyor." Bayan Kowalski, dün ona verdiğim tarifi çıktısını okumaya başlamadan önce önüme bir fincan önüme koyuyor. Ben de dün ona verdiğim tarifi çıktısını okumaya başlıyorum.

İlk olarak, yumurtalar.

Karıştırma kabını almak üzereyim ki kapı zili çalar, ardından birinin içeri girdiğini belirten bir bip sesi duyulur.

Alnımda soğuk terler çıkıyor, cildimi ürpertiyor.

Bayan Kowalski dışında, evime doğrudan erişimi olan sadece iki personel var. Dave ve Steve. Ama onlar sebepsiz yere burada olmazlar.

Ve uzun süre beklemem gerekmedi, çünkü birkaç dakika sonra, iki korumam da yüzlerinde endişeli ifadelerle oturma odama girdi.

"Bunu görmeniz gerekiyor, efendim." Dave başka bir şey söylemeden tezgahdan uzaktan kumandayı alır.

Midem mide bulandırıcı bir korku ile kasılır.

Mutfaktaki televizyon ekranı canlanıyor ve göğsümü sıkıştırıyor.

"Bu canlı yayın," diyor Steve, ben ise ekrandaki Daisy'den başka bir yere bakamıyorum.

Sarı bir yazlık elbise ve uzun bir hırka giymiş, ayaklarında düz ayakkabılar, elleri önünde sıkıca tutmuş, Cherrywood Memorial Hastanesi'nin dışındaki muhabirlerin ortasında duruyor. Ekranda gözlerini kırptırıyor ve sersemliğim geçiyor.

"Onun güvenliği nerede lan?" Tezgahtan telefonumu alıyorum, Carter King'i aramak için acı verecek kadar sıkı tutuyorum, ama arama doğrudan sesli mesaja düşüyor.

"Her zamanki gibi iki araba gerideydiler Bay Hawthorne, ama Daisy arabasından iner inmez basın onu çevreledi ve şimdi her yer kamera dolu. Korumaları ona ulaşmaya çalışıyor."

Steve'in sözlerini hala sindirmeye çalışırken, ekranda bir muhabirin sesini duydum.

"Bayan Hawthorne, iyi haberler için tebrikler. Ama Bay Hawthorne nerede? Artık onun evinde kalmadığınızı duyduk. Bu doğru mu?"

Gözlerimi Daisy'nin yüzünden ekranın altındaki manşetlere çeviriyorum.

Yerel masal gibi aşk hikayesi sona mı eriyor?

Yoksa planlandığı gibi sona eren bir çıkar evliliği miydi?

"Onun adını istiyorum!" Oturma odamda kükreyen bir sesle bağıriyorum. "Karımdan bu lanet soruları sorabileceğini düşünen bu aptal muhabirin adını istiyorum." Korumalarım döñüp bakıyorum, onlar da öfkeyle başlarını sallıyorlar ve ben de hemen emniyet müdürünü arıyorum.

"Bay Hawthorne, haberleri izliyorum. Biz..."

Nazik sözlerle zaman kaybetmeden, söylemek üzere olduğu şeyi kesiyorum.

"Mülkümden hastaneye kadar olan yolların tamamen boşaltılmasını istiyorum Şef. Tek bir araç, tek bir kişi bile olmamalı." Helikopterim bu mesafeyi daha hızlı kat edebilirdi, ama bu ani bir karar olduğu için mümkün değildi.

"Anlaşıldı, Bay Hawthorne."

"Gidelim." Kapıya doğru büyük adımlarla ilerlerken, Bayan K. nefes nefese adımı söyledi.

"Bay Hawthorne, onu çıkarmalısınız!" Şok ve endişeyle dolu yüz ifadesiyle, hala önüme bağlı olan önlüğü işaret etti.

Malzemeyi kendimden koparıyorum, boyun askısı cildimi ısırdığında acı çekmeme rağmen yüzümü buruşturmuyorum. Nereye düştüğünü umursamadan, Dave ve Steve peşimdeyken, asansörü kullanmayıp merdivenlerden aşağı iniyorum.

Dave ve Steve peşimdeyken, asansörü kullanmayıp merdivenlerden aşağı indim.

Hastaneye giden birkaç dakikalık yolculuk saatler gibi geliyor, gözlerim iPad'imde yayınlanan canlı haberlere takılı kalıyor.

O hala orada, kalabalığın ortasında.

Gergin ve endişeli, kimsenin ona sormaya cesaret edemeyeceği sorularla karşı karşıya. Onu korumak, bizim küçük varlığımızı korumak benim görevim olmalıydı.

Ama geliyorum, kelebek.

Sonunda lanet olasıca vardık ve karıma doğru ilerlerken kimin yakasını tuttuğum umurumda değil.

Etrafımdaki sinirli bakışlar, kameralar ve mikrofonlar tutan adamlar tarafından tanınmamla şoka dönüşüyor. Flaşların patlaması umurumda değil, çünkü bu ilgi Daisy'ye ulaşmamı kolaylaştırıyor.

Beş ay.

Onu en son gördüğümde, onunla aynı havayı soluduğumdan bu yana neredeyse beş ay geçti.

Ve o, hayallerimdeki ve rüyalarımdeki halinden daha güzel görünüyor.

Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor, her atışı bir davul sesi gibi. "Kalabalığı çekmeyi seviyorsun, sevgili karım," diye fısıldıyorum sonunda, ağızım neredeyse kurumuş, kelimeler boğazımda takılmış.

Her zamanki gibi yumuşak, ama şu anda gerginlikten kızarmış yanağını okşarken kameraları veya muhabirleri düşünmüyorum.

Nefesini içine çekiyor, dudakları titriyor ve gözleri kapalı, dokunuşuma yaslanıyor, göğsümü rahatlama ve mutlulukla dolduruyor.

"Geciktiğim için özür dilerim, Daisy." *Beş lanet ay geciktim.*

Yokluğumdan, daha iyi bir koca ve iyi bir baba olamadığımdan dolayı özür dilemeden önce, biri bağırarak beni bu cennetten çıkarır.

"Bay Hawthorne, siz ve Bayan Hawthorne'un hala birlikte olduğunuzu mu söylüyorsunuz? Kaynaklarımız, onun arkadaşının yanında kaldığını doğruladı."

Bunu yapmaktan nefret etsem de, bu sözleri söyleyen adama doğru başımı çeviriyorum.

"Kesinlikle daha iyi kaynaklara ihtiyacın var, çünkü güvendiğin kaynaklar berbat bir iş çıkarıyor." Göğsümde bir ateş yanıyor, demir gibi bakışlarımla muhabiri sabitlerken, bir ısı dalgası olarak dışarıya yayılıyor. "Karın hiç arkadaşlarıyla kalmaz mı?"

"Ben evli değilim." O kıvranıyor ve bu bana büyük bir tatmin veriyor.

Tabii ki değilsin. Lanet olası ezik.

"Birkaç ay önce, buna benzer bir durumda, çok net bir şekilde şöyle demiştim..." Herkesin dikkatini çektiğimden emin olmak için bir ara verdim. "Eğer karımın güvenliği ve rahatlığı tehdit edilirse, gerçek beni göreceksiniz. Ama bugün, onu sadece rahatsız etmekle kalmadınız, onu ve bebeğimi de tehlikeye attınız."

Kollarımı Daisy'nin beline doladım ve onu nazikçe kendime doğru çektim. Kalbim, vücudundaki değişiklikleri fark edince, dizginlenemeyen bir yoğunlukla sarsıldı. Şimdiye kadar sadece uzaktan gözlemlediğim bir şeydi bu. Uzun zamandır gerginlik içindeydim, ama sonunda onun yanımda olması rahatlatıcıydı, çünkü ebeveyn olacağımız gerçeği artık apaçık ortadaydı.

Elimi kalçasına koyduğumda, Daisy'nin titrediğini hissettim, sonra göğsüme daha da yaslandı.

Bana ihtiyacı olduğunu bilirken, ondan nasıl uzak durabildim?

?

Artık değil, kelebek.

Ama önce öncelikli işler var.

Daha kararlı bir şekilde medyaya dönüyorum.

"Yarın, çoğu n u z için kesinlikle iyi görünmüyor. Siz masalarınızda askıya alma ve işten çıkarma mektupları bulabilirsiniz." Ortamda toplu bir şaşkınlık havası hakim olsa ve parlak kamera flaşları aniden dursa bile durmuyorum. "Ve son yazısını yayınlamak için komplo kuran, beni kontrol delisi ve zorba olarak nitelendirenlere şunu söyleyeyim: Evet, bu sıfatları memnuniyetle kabul ediyorum. Ben, karısını ve bebeğini korumak için her şeyi yapacak bir kontrol delisiyim. Şimdi, izin vererseniz, önemli bir randevumuz var."

Şaşkın dinleyicilerimden uzaklaşıyorum. Dave, Steve ve Daisy'nin korumaları, hastane merdivenlerine ulaşana kadar bir barikat oluşturuyorlar.

"Charles," diye fısıldadı, sonunda sesini buldu.

Söyleyecek çok şeyim var, duymak istediğim çok şey var, ama burada değil.

"Her şey yolunda, kelebek."

Cam sürgülü kapının hemen içinde, hastanenin iki güvenlik görevlisi de dahil olmak üzere bir grup insan bizi bekliyor.

"Tanrıya şükür, güvendesin Daisy." Kadın doğum bölümü başkanı öne çıkıyor. "Polisi aradık, her an burada olabilirler. Ama tabii ki, kocanın yöntemi çok daha etkili oldu." Kadın gülümsemesini saklamıyor, bana hastanenin web sitesindeki fotoğrafını hatırlatıyor. Karımı muayene etmeye başladığından beri özgeçmişini ve kişisel geçmişini ezberledim.

"Tamam millet, işimize dönelim. Gösteri bitti." Elindeki pembe dosyayı sallayarak kalabalığı dağıttıktan sonra iki güvenlik görevlisine döndü. "Siz ikiniz, Tanrı aşkına, işinizi daha iyi yapın. Bunun tekrarlanmasını istemiyorum."

Tekrarlamayacağım. Bundan emin olacağım.

Daisy'nin güvenliği söz konusu olduğunda kesinlikle başka kimseye güvenmiyorum.

"Daisy, Bay Hawthorne, bu taraftan. Hazırım." Doktor koridora doğru yavaşça yürür ve ben Daisy'ye hiçbir şey soramam, nasıl hissettiğini bile, çünkü hemen muayene odasına alınırız.

Sakinleştirici pastel renkli duvarlarda bebeklerin resimleri asılıdır. Daisy mahremiyet perdesi arkasına geçerken, ben muayene masasının yanında, bembeyaz tek kullanımlık çarşafı örtülü bir şekilde yerimde kalırım.

"Bu ilk ultrasonunuz mu, Bay Hawthorne?" diye sorar doktor rahat bir şekilde, ben ise onun dikkatli bakışları altında titremeyi bastırmaya çalışırım.

Adrenalinim yatışmaya başladığında, tamamen yabancı bir yerde olmanın verdiği endişe büyük bir güçle ortaya çıkıyor. Tüm bunlara hazırlanacak vaktim olmadı. Daisy'nin soğuk eli benimkinin üzerine konduğunda, yumruklarımın sıkıldığını ve çenemin gerildiğini fark ediyorum.

O hemen yanımda ve bir kez daha dokunuşu tüm endişemi ortadan kaldırıyor, geriye sadece umut kalıyor.

O uzanırken ona yardım ediyorum ve cesaret verici yüzünden gözlerimi ayırmadan doktora evet diye mırıldanıyorum.

"O zaman sizi uyarmalıyım, bu unutulmaz bir deneyim."

Küçük bebeğimizin dünyaya gelmesinden bu yana her şeyin unutulmaz olduğunu ona söylemiyorum. Ama odayı dolduran yüksek gürültüye hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Daisy ile geniş bir gülümsemeyle bakan doktor arasında bakışırken, nabzım kulaklarımda güm güm atıyor.

"Evet, doğru. Bu bebeğinizin kalp atışı, Bay Hawthorne."

"Bu kadar güçlü mü?" Bu sözler, hem şaşkınlık hem de hayranlıkla ağzımdan çıkıyor.

Bu kadar küçük bir şey nasıl bu kadar güçlü olabilir?

Daisy elimi daha sıkı tutuyor ve yanağından tek bir gözyaşı damlasının aktığını görüyorum.

"Çok güzel, değil mi?" Doktorun bakışları önündeki ekrana odaklanmışken, ben karımdan başka bir yere bakamıyorum.

Güzel, şu anda hissettiğim şeyi tarif etmek için yetersiz bir kelime.

Bu an nefes kesici. İlahi.

Mutlu bir ömür vaadi.

HER ZAMAN BİR İSTİSNA

DAISY

HEMEN YANIMDA, arabasının arka koltuğunda oturan Charles, bebeğimizin birçok fotoğrafının bulunduğu flash belleğin güvenli olduğundan emin olmak istercesine sweatshirt'ünün cebini okşamaya devam ediyor.

Evet, doğru, eşofmanının cebinde!

Çorapları kravatı ve gömleği ile uyumlu değilse evden çıkmayan, düzene takıntılı kocam şu anda siyah eşofman ve göğsünü saran uyumlu bir tişört giyiyor. Herkesi tehdit etmeseydi, bu olay sosyal medyada bir hikaye olurdu.

"Gerçekten onların işlerini elinden alacak mısınız?" diye soruyorum, Charles'ın bir kez daha cebini kontrol ettiğini fark ederek.

Bakışları yüzümden karnımın üzerinde duran ellerime kayıyor ve titrek bir nefes veriyor. "Bunu bu kadar kolay bırakamam, Daisy. Özellikle de şu anda, bu kadar çok şey söz konusu iken."

"Ama bunun tekrar olacağını biliyorsun. Belki yarın olmaz, ama bu insanlar senin özel hayatını takip etmeyi işleri olarak görüyorlar."

Aniden, yüksek sesli sorular ve flaşlı kamera ışıklarıyla çevrili olduğum anı hatırlayınca, kalbimi buz gibi bir korku sıkıştırıyor. Asla kaçamayacağımı düşünmüştüm. Ama sonra, bir kez daha, Charles benim için oradaydı. Ve hala burada.

"Benim asıl görevim karımı ve çocuğumu korumak. Onlar istediklerini yapabilirler."

Dudakları ince bir çizgiye dönüşürken, duygularını bastırmaya çalışır gibi titreyerek nefesim kesildi.

Sanki içimde dönen duyguları fiziksel olarak görebiliyormuş gibi, Charles öne doğru eğilir. "*Eve gel* Daisy, ikinizi de güvende tutabileceğim yere."

Gözlerimi kapatıyorum, daha çok onu reddetmeyi çok zorlaştırdığı için. Ama *onun evi benim evim* değildi. Orası geçici bir konaklama yeri, bunu unutacak kadar aptaldım.

"Bunu yapamam, Charles. Evinden bir kez ayrılmak yeterince zordu, bir kez daha ayrılmak çok, çok zor olur." Gözlerimin arkasında yanma hissi var, her an gözyaşlarım akacak gibi.

"Kim dedi ki gitmen gerekiyor? *Evimize* geri dön ve sonsuza kadar kal. Sen, ben ve bizim ufaklığımız."

Gözlerim açılır, gözyaşları nihayet yanaklarımdan süzülür, ama bu sefer umutsuzluktan değil, beklenmedik bir umuttan kaynaklanmaktadır.

"Bebek hakkında ilk kez konuşuyoruz," diye fısıldıyorum.

"Bu doğru değil. Her gün bizim küçük sorunumuzdan bahsediyoruz, değil mi?" Dudaklarında beliren gülümseme doğrudan kalbime işliyor. Sonra gözleri yüzümden karnıma iniyor, dalgalı bir elbisenin arkasında sadece biraz görünüyor, ama sanırım bu, tüm duygularını ortaya çıkarmak için yeterli.

"Dave'in telefonunu bildiğimi fark ettiğinden emin değildim," diye fısıldıyorum.

Evet, son birkaç haftadır konuştuk, ama bir saniye sonra yüzünde farklı duyguların hakim olduğunu görmekle, sesime nasıl tepki vereceğini hayal etmek arasında bir fark var.

"İlk akşam çantayı açtığımda nefesin kesildi. Tek boynuzlu at peçetelerini gördüğünü biliyordum. Bayan K'nin yemek sunum becerilerinin farkındayım, kelebek. O kadar da aptal değilim. Ayrıca, sana gelen tüm yemeklerin basit ve sade görünmesini sağladığını da gördüm, böylece senin aklında, yemekleri onun hazırlamadığına dair hiçbir şüphe kalmadı. Senin noktaları birleştireceğini biliyordum ve sonra sesin sadece bana karşı kullandığı o tona dönüştü. Her kelimenin benim için olduğunu bilerek, her saniyesini çok sevdim." Eli benim elimi kapattı ve elbisenin kumaşı üzerinden bizim blip'imizle etkili bir şekilde temas kurdu.

Charles, o güzel mavi gözlerini karnımdan yüzüme çevirmeden önce bir yudum alır. "İzin verir misin?"

Yavaşça başımı salladım ve kalp krizi geçirecek birkaç saniye sonra, avucunu düzleştirdi ve yine yumuşak bir sesle devam etti.

"Ama Şimdi, bizim ufaklığımızın Dave'in sesini babasının sesi olarak algılamaya başlayacağından endişeleniyorum. Ve eğer bu olursa, Dave sadece kasabayı değil, lanet olası ũlkeyi de terk etmek zorunda kalacak."

Aman Tanrım!

Az ũnce geręekten *bizim ufaklık* ve *babası* mı dedi?

"Bŕyle iyi bir korumayı bırakmak istemem, Daisy."

Dudaklarımın yukarı doğru kıvrılmasına engel olamıyorum. "Blip'in onu seven bu kadar çok insanı olması bŕyŕk bir şans. Ama en ŕnemlisi, senin onun babası olman, Charles." Hala karnımın ũzerinde duran parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum. "Ama bunun için kendini değiştirmek zorunda değilsin. Biz tekrar bir araya gelmesek bile, Blip'in hayatında istediğin kadar yer alabilirsin. Ben ve Blip bir paket anlaşması değiliz."

"Sen bunu anlamıyorsun. Sen Blip yŕzŕnden değil, sen olduğun için ŕnemlisin, sevgili karım."

Bu ũ kelimeyi duyunca boğazım dŕđŕmlenir. "Bunlar her şeyi doğru yapmak isteyen bir adamın sŕzleri, Charles. Ama yakında hayatında o sessiz normalliği ŕzleyeceksin."

Araba durduğunda sŕzlerim kesilir ve pencereden dışarı bakarak, çok tanıdağ olan park yerini tararım. "Neden ofisteyiz?"

"ŕnkŕ konuşmamızın bu şekilde ilerleyeceğini hissetmiştim. Benimle gel. Sana bir şey gŕstermem gerek." Dave kapısını açarken o dışarı çıkar, ben ise koltuğumda oturmaya devam ederim.

"Charles, yeni bir belge imzalamayacağım."

Kahretsin, bizi kendisine bağlı tutmak için yeni bir teklif veya sŕzleřmeyle gelirse...

"İyi, ŕnkŕ senden bunu istemiyorum." Charles bana gŕlŕmser ve asansŕre girip beni bekler.

Birkaç saniye sonra, asansŕr kapıları kapanırken onun yanında duruyorum. Nasıl yapmam?

Ben de Charles'ın sunduğu her şeyi istiyorum, ama onun bunu korkudan yapmasını da istemiyorum.

Ve işte bŕyle, umut dolu bir kalple, onunla birlikte asansŕre biniyorum.

Geçici asistan koltuğundan kalkıyor, bakışlarında bir anlık şaşkınlık var.

. Eminim bunun nedeni Charles'ın alışılmadığ kıyafetidir.

Ona hafifçe el sallarken, kocamın elleri ofisine girene kadar güvenli bir şekilde ceplerinde duruyor.

İlk görevi, masasının en üst çekmecesini açmak. Bu ofiste ve muhtemelen hayatında benim için yasak olan tek yer burası. Charles cebinden flash belleği güvenli bir şekilde çıkarıp oraya koyarken, ayaklarım beni içeri götürmüyor. Sürpriz bir şekilde, çekmeceyi kapatmıyor, zorla çekerek tamamen dışarı çıkarıyor.

"Buraya gelir misin?" Yüzünde alışılmadık bir endişe var, bu beni hem tedirgin ediyor hem de meraklandırıyor.

Birkaç adım atıyorum, başımı eğiyorum, bunu bir daha asla unutamayacağımı bilmeden.

"B-bunlar da ne, Charles?" Kalbim bir an durur, sonra deli gibi çarpmaya başlar.

Neden mi? Çünkü patronum, kocam, onu sinir etmek için satın aldığım şeylerle dolu bir çekmecesini mi var? Ama mesele bu değil. Ahşap çekmece, *benim el yazımla* yazılmış renkli Post-it'lerle doludur.

Notlardan birini alıyorum ve bunun neredeyse üç yıl önce yaptığımız bir projeyle ilgili olduğunu fark ediyorum.

"Bunlar duvara yapıştırdığım yapılacaklar listesi notları." Şokum fiziksel bir varlığa dönüşebilseydi, tüm odayı kaplardı.

"Son dört yıldaki her bir not," diye onaylıyor. "Ama ben..."

"Her sabah eskilerini çıkarıp çöp kutusuna atıyorsun." Charles, dört yıl önce ofisinde sihirli bir şekilde ortaya çıkan, sadece benim kağıt atıklarım için kullanılan küçük plastik çöp kutusunu gösterirken hala gülümsüyor.

"Ve bana bir tür saygı göstergesi olarak onları saklıyor musun?" Şokla karışık bir karıncalanma hissi içimden parmak uçlarıma yayılıyor.

Bu ne anlama geliyor lan?

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye cevaplar Charles, biraz fazla rahat bir tavırla, gözlerini tekrar açık çekmeceye indirir ve ben

ona çeşitli bayramlarda hediye ettiğim kahve fincanlarını görüyorum, her birinde çılgın çizimler ve daha da çılgın sözler var.

Bu geleneğin başlangıcı olan fincanı elime alıyorum.

Bugün olmaz, Şeytan! Yani, evet, patron...

Kanatları ve kuyruğu olan, takım elbise giymiş, ateş püskürten yarasa benzeri bir figür var.

"Bu ne anlama geliyor? Bana aşık mıydın, Charles?" diye dikkatlice soruyorum.

Bunca yıldır mı?

Ellerim göğsüme uçarken, Charles'ın yanakları kızarıyor. Aman Tanrım!

Charles için "sevimli" kelimesinin en son akla gelecek kelime olduğunu biliyorum, ama Tanrım, hiç bu kadar sevimli görünmemişti.

Ve ona daha fazla sataşmadan önce, çünkü onunla bu şekilde konuşmayalı çok uzun zaman oldu, aklımdan geçen her şeyi söyledim, Charles bana doğru bir adım attı.

"Neden onları saklamaya başladığımı bilmiyorum. Belki de bir gün ne kadar çok çalıştığını hatırlamana ihtiyaç duyacağını düşündüğümdendir. Ya da belki de senin yarattığın bir şeyi, sadece bir post-it olsa bile, atmak imkansızdı." Şimdi tam önümde duruyor. "Demek istediğim, sen her zaman bir istisna oldun. Mükemmel, düzenli ve sıkıcı hayatımda her zaman istediğim, her zaman arzuladığım tek anomali, tek renk patlaması."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve ben ona, gözlerinde yıldızlar parlayan bir kız gibi bakıyorum.

"Sana olan *aşkım*dan daha güçlü bir şey var, sevgili karım. Hala ikna olmadıysan, bana bir şans ver, sana ve Blip'in benim için tek ihtiyacım olduğunu kanıtlayacağım. Sadece birkaç ay için değil, tüm hayatım boyunca."

Zıplayıp, hayalini kurduğum her şeyi elde etmek istesem de – gerçek aşk, gerçek bir aile – Charles ile aramızda hala bunun gerçekleşmesini engelleyen bir şey var.

"Peki ya sözleşme? Bu evliliğin gerçek olmadığını belirten yasal bir belge var."

Charles, ben onun fısıldadığını duymadan önce ensesini tuttu. "Bu en romantik an olabilir ya da o

sana cam kağıt ağırlığını fırlatabilir, Hawthorne." "Az önce ne dedin?"

"Ya öyle değilse?" diye sordu. "Ne öyle değilse?"

Charles'ın bakışlarımdan kaçması beni tedirgin ediyor. Bu adam başkalarını rahatsız ediyor. Her zaman mükemmel bir şekilde sakın.

"Ya evlilik sözleşmesi hiç noter tasdikli değilse? Ya bizi birbirimize bağlayan tek yasal belge evlilik cüzdanımızsa?" diye sorar sonunda.

"Ama..."

Ne demek istiyor? Evliliğimin gerçek olduğunu mu?

"Planladığım gibi olmadı, Daisy. Yemin ederim. Düğün töreninden sonra, sözleşme belgeleri avukatıma gönderilecekti. Ama sonra sen evime geldin ve seni benim alanımda, yatağımda, düşündüğümünden daha çok sevdim. Doğru şeyi yaptığımı söylemiyorum, ama kağıt üzerinde kusurlu olsak da, mükemmel eşimi bulmuşum gibi hissettim. Ve sen de aynı şeyi hissediyordun gibi görünüyordu."

"Bu çok..." Beynim doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor.

"Romantik mi?" Charles tereddütlü bir gülümsemeyle tamamlıyor.

"Aklımdaki ilk düşünce bu değildi, Bay Hawthorne." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "En azından bana söyleyebilirdiniz."

"Denedim. Bir kez değil, birçok kez. Ve sonra, benim gibi düşünmeyebileceğinden endişelenmeye başladım."

Beynim, beni karanlıkta bırakıp sürekli o kelimeyi, yani sözleşmeyi, düşünmeme neden olduğu için en azından kısa bir süreliğine ona kızmak istiyor, ama kalbim bunun gerçekte ne anlama geldiğini anlamaya çalışmakla meşgul.

"Peki planın neydi? Bunu benden sonsuza kadar saklamak mı?"

"Sonsuza kadar değil." Charles ellerini ceplerine sokar ve bu hareket geniş göğsünü öne doğru iter. Bu hareket dikkatimi dağıtmadan önce, yavaşça gülümsemesi dikkatimi çeker. "Ellinci yıldönümümüzde sözleşme belgelerini sana vereyim ve çocuklarımızla ve torunlarımızla kağıt fenerler yapalım diye düşünüyordum."

Çocuklar? Torunlar?

Garip, çılgın bir rüyada mıyım?

"Elli yıl! Elli yıl bekleyecek misin?"

"Seni hayatımda tutmak için gerekirse sırları ölüm döşeğıme kadar götürürüm, Daisy."

Charles'ın dudakları benim dudaklarımın üzerinde duruyor, sanki sadece şu an için değil, gerçekten sonsuza kadar iyi olup olmadığımızı sessizce soruyormuş gibi.

"Emin misin? Çünkü benim hayalim büyük, mutlu bir aile, Charles." Sesim titriyor, ama dudakları kalp durduran bir gülümsemeye bükülüyor.

"Birkaç yıl sonra Blip'e bir erkek ya da kız kardeşi vermek için sabırsızlanıyorum."

"Beni öldüreceksin, Hawthorne." Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Tişörtünün önünü tutuyorum, ama bir saniye sonra geri adım atarken onu bırakıyorum.

"Aman Tanrım! Blip tekmeledi! Blip ilk kez tekmeledi, Charles!"

Ve sonra, yine oluyor.

Charles'ın elini benimkinin altına alıp karnıma bastırıyorum ve bir saniye sonra onun vücudunda bir titreme hissediyorum.

"Bu... sağlam bir tekme." Hayranlık içinde.

"Favoriler hakkında konuşalım, Blip. Baban yemek yapana kadar bana yemek yedirmiyorsun, şimdi de bu." Bakışlarım Charles'a kayıyor. "Her gün Blip'ten bana bir tepki vermesini istiyorum, ama hayır, hiçbir şey yok. Çocuğunu sevemeyeceğinden endişeleniyordun, ama bence Blip, senin tüm sevgini kazanana kadar durmayacak, Charles."

"O mu?" Hâlâ şoktan çıkamamış.

"Chloe çok ikna edici olabilir." Charles başını sallarken ben dudağımı ısıriyorum.

"Yaramaz kız kardeşimin bir kez daha haklı çıkmasını çok isterim."

EPILOG

CHARLES

HAN, pembe flamalar ve balonlarla geleneksel olmayan bir Noel dekoruyla süslenmiştir. Gümüş tinsel ve beyaz ve pembe ampul süslemelerle neredeyse gizlenmiş devasa bir Douglas köknar ağacı vardır ve her köşede pembe fiyonklar görülmektedir.

İki ay önce, tam da kızımız bu dünyaya erken geldiğinde pembe renge aşık olan biri olarak, *ben* bile bunun biraz fazla olduğunu düşünüyorum. Ama bu parti, Chloe ve Daisy'nin arkadaşları tarafından düzenleniyor ve onlar, kızımın ilk Noel'inin bu kasabanın gördüğü en büyük olay olmasını sağlamak için kişisel bir görev üstlenmişler.

Ve bu hayata, her günü bir kutlama gibi hissettiren bu insanlara ve en önemlisi, kollarımda bebeğimi tutan bu kadına çok minnettarım.

Evet, kardeşim bir kez daha istediğini elde etti ve ben dünyadaki en mutlu adamım.

Artık bebeğimizin, tıpkı kendisi gibi güzel bir adı var.

Penny Georgina Hawthorne, benim ve Daisy'nin hayatında büyük rol oynayan iki muhteşem kadının adını aldı: Daisy'nin annesi ve benim büyükannem.

"Penny hiçbir şey hatırlamayacak, biliyorsun, değil mi?" Willow ve Chloe bir kutu daha dekorasyon malzemesi getirip yan masaya koyarken Daisy kaşlarını kaldırır.

"Fotoğraf diye bir şey var, Daze." Kız kardeşim "*tabii ki*" yüzünü yaptı. "Ayrıca, biz hatırlayacağız ve en sevdiğim yeğenimin ilk Noel'i için daha fazlasını yapabileceğimi düşünmek istemiyorum." Chloe gözle görülür şekilde titredi ve Willow başını şiddetle salladı.

"Aynı fikirdeyim."

"Onun en sevdiğin yeğenin olduğunu nereden biliyorsun? Daha çok sevebileceğin başka bir kızımız olabilir," diyorum, bu imkansız gibi görünse de.

Penny'den daha çok sevebileceğim biri olduğunu sanmıyorum. Tamam, belki bir kişi.

Sevgili karım.

Ama bu sadece o, hayatıma tüm bu mutluluğu getiren kişi olduğu için.

Sıcak, yatıştırıcı bir his göğsümün her yerine yayılır ve Daisy'yi biraz daha kendime yaklaştırdığımda içimi huzurla doldurur. Onun bakışları bana doğru uçar.

"Ne?" diye sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldar ve ben başımı sallarım. "Sadece... mutluyum." Gülümsediğimde, dudakları daha da kıvrılır.

"Ben de."

"Eskiden bebeklerden çok korkan ve onlara karşı tam bir pislik olan biri için, şu haline bak. Şimdiden ikinci bebekten bahsediyorsun." Willow kaşlarını oynatır.

Son iki ayda, Daisy'nin arkadaşlarıyla daha yakınlaştım, ama bu benim tercihim değildi. Bu kadınlar neredeyse her gün Penny'yi görmek için evime geliyorlar.

Kızlar benim cevabımı beklemeden kapıya doğru yürüyorlar ve orada Daisy'nin babasıyla karşılaşıyorlar. Jason Price, beyaz balıkçı yaka üstüne kırmızı süet bir ceket giymiş olarak içeri giriyor. Uzun beyaz saçları bugün açık ve her zamanki at kuyruğu şeklinde değil, neredeyse omuzlarına kadar uzanıyor.

Onu, hepimiz için, ama özellikle Jason için bir aile üyesi gibi olan Kai takip ediyor.

"İşte en sevdiğim kızlar." Jason hemen bize ulaşır.

Hafıza kaybı yaşadığı günler hala devam ediyor ve bu tatlı adam birdenbire bana bir yabancıymışım gibi baktığında, bu beni çok üzüyor. Bunun Daisy'yi nasıl etkilediğini ancak tahmin edebilirim. Ama bugün değil.

Kai ile el sıkışmadan önce kayınpederimi kucaklıyorum.

"Baba, erken geldin." Daisy babasına sarılır ve Penny'yi kucağına verir.

"Biliyorum, Doodles. Ama kızıma ve torunuma hediyelerini vermek için akşama kadar beklemek istemedim."

"Senin bizimle birlikte olman en büyük hediye." Daisy'nin sesi ağırlaşır ve onu kendime doğru çektiğimde, ikimiz de Jason'ın torununa bakıp gülümsemesini izlerken, o da benim dokunuşuma yaslanır. "Bize başka bir şey vermek gerekmez, baba."

"Torunumu ve gelecekteki diğer torunlarımı şımartmak benim hakkım. Değil mi, Charlie?"

"Kesinlikle." Başımı sallarım.

Jason bana gülümser, sonra Penny'nin alnını öper ve onu Daisy'ye geri verir.

Cebinden küçük bir mücevher kutusu çıkarır ve bizim için açar.

Vay canına. Bu, gördüğüm en küçük saç tokası, üzerinde bir fiyonk ve iki inci var.

"Aman Tanrım, baba! Çok güzel, ama ona bir şey almana gerek yoktu."

"Ben almadım, Doodles."

Penny'yi Daisy'nin kollarından alıyorum. Jason'ın bundan sonra söyleyeceği her ne olursa olsun, sadece sözler olmayacak gibi görünüyor.

"Yıllar önce, tam olarak evlendikten bir yıl sonra, annen çok kısa bir süre hamileydi. Onun doğum günüydü ve ben bunu bir kuyumcуда gördüm." Jason kutuyu Daisy'nin titreyen ellerine verir.

"Neden sen ve annem bana... bebekten hiç bahsetmediniz?" Daisy'nin sesi titriyor.

"Sen hayatımıza girmeden önce, bu konuyu hiç konuşmadık. Penny'nin düşük yapmasından sonra, doktorlar asla çocuk sahibi olamayacağımızı doğruladı. Ama sonra sen hayatımıza girdin ve sanki hepimizin kaderinde bu varmış gibi oldu. Sadece üçümüz." Jason, Daisy'nin yanaklarından akan gözyaşlarını siler. "Annen bunu sana vermedi, çünkü ilk kez onun tokaları takmaya başladığında bunun için çok büyüktün, tek nedeni bu, Doodles."

"Bundan eminim, baba. Ama bir melek kız kardeşim ya da erkek kardeşim olduğunu bilmek isterdim."

Duygularım dalgalar halinde üzerime çökünce göğsüm sıkışır ve Penny'yi kalbime daha yakın tutarım.

"O zaman bir gün bunu konuşuruz. Ama bugün, bunu torunuma vermek istiyorum. Birkaç ay önce annenin çekmecelerini temizlerken buldum ve unutmamak için Kai'ye verdim." Jason gülümser ve başını hemşiresine doğru eğirir. "Ve ona Penny'nin ilk Noel hediyesinden bahsederken, bana bunu hatırlattı. Yani, bu da ondan."

"Çok teşekkür ederim dostum." Kai'ye başını sallayarak selam verdim.

"Jason'a hatırlattığım için bana teşekkür edebilirsin, ama onun hediyesine sırt sırta binmeyeceğim. Penny'ye kendi hediyem var ve Jason'ınki kadar duygusal olmayabilir, ama yine de oldukça havalı."

"Eminim çok sevecektir." Daisy, Kai'ye sarılır ve yanıma gelir. "Sanki Penny bugün annemin kutsamasını almış gibi."

"Kızına annenin adını verdin, Doodles. Onun kutsamaları her zaman Penny'nin, hepinizin üzerinde. Unutmadan, bu senin için, benim tatlı kızım." Jason cebinden bir çift anahtar çıkarır.

"Baba! Neden bana evinin anahtarlarını veriyorsun?"

"Şu anda daha çok sembolik bir anlam taşıyorlar ve Kai'nin seti oldukları için geri alacağım." Jason başını sallayarak gülümsedi. "Avukat belgeleri hazırlayamadı, bu yüzden haberleri anahtarlarla paylaşabileceğimiz fikri aklımıza geldi."

"Ne... haberi?"

"Evi senin adına devrediyorum, Doodles. O her zaman senin oldu."

"Baba, ben..."

"Buna ihtiyacın olmadığını biliyorum." Jason bana bakıp sonra kızına dönerek kalbimin çarpmasına neden oluyor. Servetim bu tatlı anı garip hale getirdiği için kendimden nefret ediyorum. Neyse ki Jason bu konuyu fazla uzatmıyor. "Ama bu evi inşa ettiğimizde, annene ve bana bu evi gelecek nesillere bırakmak hayalimizdi. Ben öldükten sonra bu evle ne istersen yapabilirsin, Doodles. Ailenin anılarıyla dolu bu evi ailene ait bir ev olarak saklayabilirsin, bir pansiyona ya da kütüphaneye dönüştürebilirsin..."

"Hepsi harika fikirler, baba. Ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Orada yaşamayı istiyorum, böylece seni sık sık ziyaret edebilirim. Penny'nin benim hiç emekleyemediğim o ahşap zeminlerde emeklemesini istiyorum."

Çocuklarımla, senin ve annemin beni izlediği gibi, senin de onları izlerken, benim arkadaşlarımla yaptığım gibi senin verandanda piknik yapmalarını istiyorum."

Jason'ın yüzünde, sanki bunu hiç düşünmemiş gibi bir şaşkınlık belirir.

"Ve baba, seninle annemden bana ihtiyaç duymayacağım hiçbir şey olmayacak. Onları çocuklarıma miras bıraktığımda, ben de onlar da gurur duyacağız."

"ONUN İÇİN ÇOK MU AĞIRDI?" Daisy, Penny'yi yatağımızın yanındaki beşiğine yatırırken ona soruyorum.

"Akşamın çoğunu uyuyarak geçirdi, Charles. Arkadaşlarımız ve ailemiz onun için çok uğraştı, ama o bir diva gibi herkesi görmezden geldi, bu yüzden kendimi kötü hissediyorum." Daisy yatağın kenarına kayıyor ve ben hemen onu kendime çekiyorum, en güzel görüldüğü yere, tam yanıma.

"O Charles Hawthorne'un kızı. Cherrywood'da bir diva olmak için doğuştan yetenekli, kelebek." Dudaklarımla yolunu takip etmeden önce, bir bukle saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

Daisy'nin kahkahası iniltiye dönüşür ve ben hemen geri çekilirim. Uzun zamandır seks yapmadık ve dürüst olmak gerekirse, sikim kendi elimden nefret etmeye başladı. Ama Daisy'nin o uzun doğum sancılarına katlandığını gördükten sonra, vücudumun parçaları birbiriyle savaşa girse bile, ona ihtiyacı olan tüm zamanı vereceğim.

"Aziz olmak için mi çalışıyorsun?" Daisy'nin elleri yüzümü kavrar. "Yoksa bana olan ilgini mi kaybettin?" Yüzünde yaramaz bir gülümseme vardır.

"Sana bir zamanlar, seni asla istemeyeceğim bir an olmayacağını söylememiş miydin, kelebek?"

"O gün yaptığımız şey olduğu için çok net hatırlıyorum." Çenesini Penny'nin beşiğine doğru uzatır.

"Tanrım." Başım omzuna düşüyor. "Bazen bu kadar değerli ve narin bir şeyin yapımında benim de payım olduğuna inanamıyorum."

"Sen her zaman kendini küçümsüyorsun, sevgili kocam." Daisy'nin elleri yüzümü ona yaklaştırıyor ve her zamanki gibi, sessiz ya da başka türlü olsun, onun her emrine boyun eğiyorum.

Bana, ergenliğe yeni girmiş bir genç gibi beni tahrik eden o baştan çıkarıcı bakışı atıyor.

Uzun zamandır bana öyle bakmamıştı.

"Doktor seks yapmama izin verdi," diye fısıldayarak şüphemi doğruladı. "Yani, tabii sen de istersen."

"İstemek mi? Senin için ölürüm - senin içinde olmak, üstünde olmak, altında olmak için - ama..." Duruyorum, ağzım kuruyor. Penisim protesto ederek çığlık atıyor, mantıklı düşünceleri köreltecek kadar hazır. "Sana zarar verirsem ölürüm, özellikle de sevişirken."

"Ama ben istiyorum..."

Dudaklarım dudaklarına yapışıyor, sözleri nefeslerimizde kayboluyor. Asla sormasına gerek yok.

Daisy, dillerimiz birbirine değdiğinde inliyor ve bu ses, bu dokunuş, şu anda tam dikkatini vermiş olan sikimle doğrudan bağlantılı. Daisy bacaklarını yukarı aşağı sürtünce, ara sıra ipek şortuyla kaplı cinsel organını sertleşen sikime sürtünce, onun Noel'i geliyor.

Aklımı kaybedip küçük kafamla düşünmeye başlamadan önce, ondan uzaklaşıyorum. "Siktir, kelebek."

"Charles!" Onun çığlığı ve protestosu sabrımın son sınamasıdır.

"Biliyorum." Yüzüm onun göbeği hizasına gelene kadar aşağı inip şortunun bel kısmını aşağı çekiyorum. Aynı hareketi külotuyla da yapmaya başlamadan önce, ellerini benim ellerimin üzerine koyuyor.

"Ben... Orası benim için aynı değil."

"Tabii ki değilsin, kelebek. Sen bir anne oldun. Beni baba yaptın. Her açıdan benim için daha güzel ve daha değerli oldun." Göbek deliğinin yanındaki çatlak izine bir öpücük kondurduktan sonra, külotunun pamuğunun üzerinden cinsel organına bir öpücük kondurdum.

"Tanrım, ağzını özledim." Başı yastığa geri düşer.

"İyi, çünkü sana o kadar güzel zaman geçirteceğim ki, benim sikimi bile özlemeyeceksin."

"Bu ne demek?" Daisy'nin gülümsemesi kaybolur ve bana geniş gözlerle bakar.

"Seks yapmayacağız, ama ellerimle ve ağızımla aklını başından alacağım. Hazır mısın, Bayan Hawthorne?"

MERHABA SEVGİLİLER!

Bir sonraki okumanız olarak Imperfect Match'i seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Charles ve Daisy'nin aşk hikayesini benim yazarken aldığım kadar siz de keyifle okumuşsunuzdur umarım.

Charles ve Daisy'nin gelecekteki hayatlarına bir göz atmak ister misiniz? Evet dediğiniz için çok mutluyum, çünkü size özel bir bonus epilog hazırladım: [Bonus Epilog](#)

Tahmin etmiş olabileceğiniz gibi, Ray, Willow ve Quill 2025'te tek başına çocuk yetiştiren bir baba ve düşmanlardan sevgililere dönüşen bir aşk hikayesiyle karşınıza çıkacak. Kitabı Amazon'dan şimdiden ön sipariş verebilirsiniz: [Ray & Willow'un hikayesi](#)

Şu anda kalbimin tüm yerini kaplayan bu serinin sonraki kitaplarını okumanızı sabırsızlıkla bekliyorum! :)

Desteğiniz için çok minnettarım

OKUYUCU YORUMLARI bir yazar için çok yararlıdır. Kitaplarımın Amazon'daki görünürlüğünü artırır ve diğer okuyucuların bir sonraki okuyacakları kitabı bulmalarına yardımcı olur. Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünürseniz çok minnettar olurum.

Çok teşekkür ederim.

Daha fazla kitapla veya haber bültenim aracılığıyla iletişimde kalın <3 <3 Vikki xoxo

TEŞEKKÜRLER

Bir çocuğu yetiştirmek için bir köy gerekir derler, bir kitap yayınlamak içinse süper harika kadınlara ihtiyaınız vardır. :)

Her zamanki gibi, bu kitap da pek çok harika insanın desteği olmadan ortaya çıkamazdı ve hepsine içtenlikle minnettarım.

Editör ekibim Dawn Alexander, Amanda Cuff ve dzeltmenler Judy & Michelle, bu kitabın en iyi versiyonunu sunmak için yorulmadan çalıştılar.

Qamber Designs ekibine minnettarım. Najla'nın muhteşem kapakları ve Nada'nın iç sayfa düzenlemesi kesinlikle harika.

Bu yayın için The Author Agency ile ortaklık kurdum. Shauna ve Becca harika iş çıkardılar ve tanıtım konusunda gerçekten çok başarılıydılar.

ARC okuyucularıma, karakterlerimi okuyup sevdikleri ve onlar hakkında bilgi yaydıkları için teşekkür ederim. Kitaplarımla ilgili yaptığınız her düzenleme ve her paylaşım için minnettarım.

Ve en önemlisi, kitaplarımdan herhangi birini alan her okuyucuya çok teşekkür ederim. Yazılarıma bir şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim.

VIKKI JAY'İN DİĞER ESERLERİ

Elixir Milyarderler

[Beautiful Rose \(Zander & Rose\)](#)

[Chasing Sophia \(Asher & Sophia\) novella Marrying](#)

[Hope \(Zach & Hope\)](#)

[Viyana'yı Kurtarmak \(Zane & Viyana\)](#)

Kralların Dünyası

[İkinci Gerçek Aşk \(Keith & Clementine\)](#)

[Söz Verilen Aşk \(Lukas & Autumn\)](#)

[Korunan Aşk \(Gavin & Minnie\) Sonsuz](#)

[Aşk \(Carter & Merida\)](#)

İksir Bekar Milyarderler

[Kusurlu Eşleşme \(Charles & Daisy\)](#)

Yayınlanacak başlık (Ray & Willow)

YAZAR HAKKINDA

Sabahın erken saatlerinde, tek başıma olduğum zamanlarda, hayal gücüm coşar ve kafamda yaşayan insanların hayatlarını kaleme alırım. Hayatım boyunca, dünyanın farklı yerlerindeki küçük kasabalarda yaşadım. Çevremdeki insanların dostluğu ve arkadaşlığı, tüm hikayelerimin geçtiği iki kasaba olan Cherrywood ve St. Peppers'ı yaratmam için bana ilham verdi.

Güzel tesadüfler, beklenmedik yerlerde ve zamanlarda aşkı bulmak ve sonsuza kadar mutlu olmak için mücadele etmek hakkında yazıyorum. Karakterlerim seksi ama utangaç, güçlü ama çekingen, ruh eşlerini bulmak için her şeyi yapmaya hazırlar.

Beni farklı sosyal medya sitelerinde bulabilirsiniz:

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Bookbub](#)

[Goodreads](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

